FICTION CONNECTION

COLECȚIE COORDONATĂ DE
Magdalena Mărculescu

MONS KALLENTOFT

TOAMNA

Traducere de Doru Mareş

TREI

Editori:
Silviu Dragomir
Vasile Dem. Zamfirescu

Director editorial:
Magdalena Mărculescu

Coperta colecţiei:
Faber Studio (M. Radu, S. Olteanu)

Imagine copertă: GULIVER/Getty Images/Andrew Bret Wallis

Director producţie:
Cristian Claudiu Coban

Redactor:
Gabriela Riegler

Dtp:
Gabriela Chircea

Corectură:
Cătălina Ioancea
Eugenia Ursu

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
KALLENTOFT, MONS
Toamna / Mons Kallentoft ; trad.: Doru Mareş. –
Bucureşti: Editura Trei, 2011
ISBN 978-973-707-529-1

I. Mareş, Doru (trad.)

821.113.6-31=135.1

Titlul original: *Höstoffer*
Autor: Mons Kallentoft

Copyright © 2009, Mons Kallentoft

Prezenta ediţie s-a publicat prin acord cu Nordin Agency, Suedia
Ediţia originală în suedeză a fost publicată de Natur och Kultur, Suedia

© Editura Trei, 2011
pentru prezenta ediţie

C.P. 27-0490, Bucureşti
Tel./Fax: +4 021 300 60 90
e-mail: comenzi@edituratrei.ro, www.edituratrei.ro

ISBN: 978-973-707-529-1

PROLOG

Östergötland, octombrie

Copilului ăstuia din film, i-o fi şi lui frică? Celui care se îndepărtează de obiectiv în fugă, într-o lume lipsită de cer?

Frică să fie ceea ce simţi când eşti pe punctul de a pierde un lucru important în viaţă?

Frică să fi fost ceea ce simţeam pe când fugeam cât de repede puteam? Când mă urmăreau ăia prin curtea şcolii, în recreaţie, şi mă înjurau?

Sigur că îmi era frică de furia lor dezlănţuită, de loviturile care plouau peste mine fără să fi putut înţelege din ce cauză. Ce le făcusem de îi apucase o asemenea turbare?

Numai că lucrul de care mi-a fost întotdeauna cel mai frică este singurătatea. Care e mai rea şi decât loviturile, şi decât bătaia de joc. Dar, cu toate acestea, am fost singur aproape toată viaţa. De parcă aş fi rămas în mijlocul unui câmp gol, în ploaie, aşteptând ca fiinţa care îmi lipseşte să vină la mine.

În toamna aceasta, baierile cerului parcă s-au rupt.

Ploaia s-a abătut ca o rană deschisă peste oraş, peste câmpuri, peste păduri şi oameni.

Apa a dat pe-afară din rigole nu doar o dată. Gurile de canal au refulat scuipând şoareci înecaţi şi gândaci morţi pe străzile din Linköping. Şobolani mari cât pisicile, cu burţile albe, umflaţi şi putreziţi. O imagine groaznică pentru toţi locuitorii.

Ce altă creatură ar mai putea ieşi aşa, din pământ?

Noi, fiinţele omeneşti, suntem ca nişte câini. Extraordinar de singuri în mijlocul mulţimii. Numai că spaima noastră este mai mare decât a câinilor, fiindcă ştim că durerea are povestea ei, ştim să o recunoaştem şi să ne învăţăm cu ea.

Prin vene îmi aleargă nişte şerpi care refuză să tacă din gură, să nu mai facă zgomot, să mă lase-n pace.

Şi care şuieră. Scuipă. Le simt limba răsucindu-li-se pe sub pielea mea.

Ce-am să mă fac?

Pur şi simplu, am să iau ceea ce mi se cuvine.

Mi-aduc aminte de tata.

Însă, cel mai bine, îmi amintesc frica. Loviturile neaşteptate. Ale pumnilor lui. Tata obişnuia să ţină camera video într-o mână, lângă ochiul lui drept, iar pe cealaltă să o agite în gol. Îmi făcea semn să mă aşez ici şi colo, într-o disperată încercare de a aranja realitatea după propriile lui dorinţe.

Însă întotdeauna lipsea câte ceva.

Ceva ce nu putea recrea.

Acum ştiu ce e frica. Senzaţia că asta e tot, că asta şi numai asta va fi şi mai departe totul. Pentru totdeauna.

Imaginile de pe ecranul din living. Vagi, palide. Eu, băiatul tăcut şi dificil căruia, parcă, doar camera video de proastă calitate i-ar fi putut înregistra nervozitatea.

Vedeam, pe ecran, desfăşurându-mi-se viaţa. Şi tot asta văd şi acum.

Picioare îngheţate care culcă iarba şi strivesc pietrişul rece, o minge aruncată în aer, un trup îndoit care se împiedică într-o grămadă de nisip.

Uite-aşa se naşte-amărăciunea... Ruşinea. Un bărbat cu fruntea-n pământ. E ceva ereditar.

Într-o zi am pătruns în miezul răului. Am aşteptat în faţa casei, sub copac.

Ce îşi dorea copilul care am fost, din aceste imagini?

Cred că, de acum, mama ţinea camera video. Tata mă poartă în braţe. În braţele înfăşurate într-o lână cenuşie, care miroase

a tutun. În planul doi, bradul de Crăciun. Plâng. Chipul meu are doar doi ani şi deja nu e decât disperare. Sunt redus la cel mult trei sentimente: tristeţe, panică şi frica aceasta oribilă.

Ce să fi gândit copilul acela cu faţa rotundă şi durdulie?

Primesc un sărut pe frunte.

Tata purta barbă, cum era moda pe vremea aceea, iar mama e chiar haioasă în rochia ei scurtă. Sunt iarăşi vesel. Câteva secunde.

În pădure, totul este cu putinţă. Rupt de lume cu ajutorul ploii tăioase şi îngheţate şi a vântului cenuşiu şi otrăvit, mă pot reabilita, pot reabilita persoana care ar fi trebuit să fiu şi a cărei viaţă nu este decât o serie de clişee frumoase şi hidoase.

Aparatul de proiecţie şuieră şi se zdruncină în spatele meu. Umbra umerilor şi a capului meu face să dispară marginea imaginii, de parcă aş vrea să fac parte din nou din copilul care am fost. Şi să reabilitez bărbatul care aş fi putut deveni.

Pe unde s-o fi dus dragostea? Miros de tutun. Dragostea am să ţi-o aduc, tată. Cu toate loviturile tale. Dragostea am să ţi-o aduc, fiindcă nu ştiu nimic altceva.

Dragostea trebuie să fie legată de blândeţea celuilalt. Da, aşa trebuie să fie.

Tata şi cu mine într-un parc. Când cad, îşi întoarce privirile de la mine. Mama îndreaptă obiectivul către chipul lui, care se strâmbă. Sau, poate, aceasta este adevărata lui faţă?

Pe faţa lui nu există dragoste.

Doar silă.

Sfârşitul filmului.

Totul pâlpâie. Negru, alb, negru, alb, tăiat, tăiat.

Îmi amintesc copilul din imagine.

Ştiu de ce ar fi putut fi în stare.

Ştiu ce ascunde noaptea în inima lui purulentă. Ştiu că şerpii trebuie să iasă din trupul meu. Ştiu că trebuie să îi distrug pentru ca figura lor vătămătoare să dispară.

E nevoie să mă recuperesc şi asta se va întâmpla cu brutalitate.

Partea întâi

O IUBIRE ŞOVĂIELNICĂ

1

Joi, 23 octombrie

Încet, încet, în noapte. Accelerează doar atât cât trebuie, pentru a nu se trezi că se întoarce cu o sută optzeci de grade.

Mâinile îi tremură pe volan. Dincolo de geamurile maşinii e întuneric, întuneric şi umezeală. Furtuna este atât de puternică, încât ploaia pare a cădea orizontal. Parbrizul plânge cu lacrimi negre, împotriva cărora ştergătoarele nu pot face nimic.

Malin Fors rulează pe un drum forestier. Ramurile copacilor se agaţă de maşină ca nişte tentacule noduroase ale cine ştie cărui animal preistoric.

Ridică o mână de pe volan, încetineşte şi se freacă la ochi pentru a se convinge că picăturile de pe obraji nu sunt altceva decât simple picături de ploaie.

Şi nimic altceva.

Nu se simte prea bine respirând aerul nesănătos din maşină.

Ploaia bate darabana pe capota albă a acesteia cu un zgomot care îl acoperă pe cel al motorului, părând să-i strige lui Malin: „Gata! Ai ales! Nu mai poţi da înapoi! Ce ai făcut, făcut rămâne, Malin Fors!"

Tremură din tot corpul.

Chipul lui Jan dansează dincolo de parbriz, la fel şi al lui Tove.

La cum îi apar contururile în noaptea întunecată de toamnă, figura adolescentei este înfiorător de palidă. De fiecare dată

când Tove încearcă să spună ceva, vocea îi este acoperită de vacarmul grindinei lovind tabla maşinii.

Hainele ude leoarcă ale lui Malin i se lipesc de piele.

De acum, zăreşte luminile Linköpingului, care tremură crescând în noapte. Accelerează zicându-şi: „Zarurile sunt aruncate. Nu mai pot face nimic." Chipul lui Jan tot înaintea ei se află. Nu pare nici trist, nici furios, ci doar obosit. Lucru care o înspăimântă.

Malin, Jan şi Tove, aşadar, alcătuiesc o familie pe care e nevoie să o accepte toţi trei.

La sfârşitul verii, Malin şi Tove s-au întors alături de Jan în casa din Malmslätt. La mai bine de zece ani după ce se despărţiseră, se hotărâseră să mai încerce o dată. Se simţeau obligaţi să o facă după vara ucigaşă care aproape că îi costase viaţa lui Tove, ce fusese răpită de o nebună.

Mai trăiseră şi pe vremuri în casa aceasta.

Septembrie. Malin stă în grădină, privindu-i pe Tove şi pe Jan cum smulg buruienile şi greblează frunzele căzute, strângându-le grămadă lângă maşina cea veche. Îi priveşte şi îşi spune că ar putea reuşi, cu puţină voinţă, să ia totul de la capăt.

Intraseră în joc de la bun început. Nu munceau prea mult, luau mesele împreună, se iubeau, încercau să comunice, să aibă conversaţii cu un sens anume.

După care venise toamna.

Malin şi Tove se duseseră să consulte un psiholog, la serviciul pediatric al spitalului universitar. Tove refuzase să îi vorbească, zicând că nu mai era nimic de spus. Şi adăugase:

— Mami, eu nu mă tem deloc. Mă simt tot mai bine. Şi nu a fost greşeala ta.

Malin însă ştia că este răspunzătoare de ceea ce se întâmplase. Tove se trezise băgată în povestea aceea şi, dacă nu a ei fusese greşeala, atunci a cui? Dacă nu ar fi fost comisar de poliţie, atunci toate lucrurile acelea nu s-ar fi întâmplat.

— Oamenii fac tot felul de lucruri ciudate, mami...

Malin îşi dorea deseori să fie la fel de raţională şi de pragmatică precum fiica ei, să poată să îşi ia distanţa necesară faţă de evenimente. În aparenţă, Tove era de neatins.

Vechea maşină din grădină. Tuburi de pastă de dinţi deschise. Cuvinte aruncate prin casă, care nu mai ajung niciodată la destinaţie, se lovesc de pereţi şi sar înapoi, fără a mai primi răspuns. Ţigle care trebuie schimbate. Automobilul care trebuie cumpărat ca să poţi merge să iei de mâncare din supermarketurile ce oferă preţuri reduse. Sentimentul vinovăţiei şi remuşcările care se vor şterge cu timpul şi ocupaţiile de zi cu zi. Inutilă speranţă că totul se va ameliora odată cu trecerea anilor. Sufletul atacat cu bomfaierul, durerea ascuţită, dulcele, dar crudul dispreţ al iubirii: totul se întorsese insidios pe la începutul lui noiembrie, când simţise iarăşi răul acela, în care băieţelul revenise să îi bântuie visele. Se hotărâse să îi spună lui Jan. Despre cine să fi fost vorba? Cine să fi fost? Jan era întins lângă ea şi ştia că e treaz. Numai că din gură nu îi ieşea niciun cuvânt.

Apartamentul din centru îl închiriaseră unor studenţi. Malin îşi reluase obiceiul de a rămâne la comisariat până seara târziu. Jan aranjase să fie consemnat la cazarmă în timpul liber. Ştia, îl înţelegea şi nu-i putea fi ciudă pe el.

În afara orelor de serviciu, Malin începuse să facă săpături în cazul Mariei Murvall. Îşi dorea să dezlege enigma, să găsească răspuns la o întrebare care o chinuia: ce i se întâmplase tinerei femei din camera de spital, femeii aceleia mute care fusese descoperită umblând fără ţintă prin pădurile din jurul Hultsjönului, după ce fusese violată?

Jan se arătase foarte răbdător cu Malin şi cu încăpăţânarea aceasta a ei.

— Fă cum vrei, Malin. Doar ştii ce ai de făcut.

— Ce naiba, chiar vrei să mă aduci în stare să cred că toată treaba asta chiar nu te pune pe gânduri?

— OK. Poate că ai putea şi tu să le mai laşi pe-ale serviciului când stai cu noi.

— Ia nu-mi mai da tu mie lecţii!...

Pe urmă a fost cina aceea de Crăciun, cu problema jambonului şi a muştarului pentru jambon, care nu era prea clar dacă trebuia să fie foarte picant ori doar cu mirodenii. Jan cumpărase

din cel picant, fiindcă Malin îi răspunsese „Nu contează!", fără ca măcar să îl fi ascultat ce întreabă. După care se enervase, conchizând că nici atâta lucru nu ştie şi el, că jambonul în aluat se mănâncă doar cu muştar cu mirodenii şi că, totuşi, era la mintea cocoşului, toată lumea ştiind-o prea bine.

Pe Jan îl apucaseră năbădăile.

Îi spusese să aibă grijă, să facă efortul de a fi cât de cât normală şi agreabilă, dacă nu, să-şi adune catrafusele şi s-o ia din loc. Urlase la ea, dând-o dracului şi constatând că ideea de a fi iar împreună se dovedise stupidă încă de la început, adăugând că i se propusese o misiune în Sudan după Revelion, pe care avea s-o accepte pentru a nu mai fi obligat să facă faţă toanelor ei.

— Nu vezi că eşti bună de dus la balamuc?

— În orice caz, nu sunt atât de proastă încât să stric un amărât de jambon! îi răspunsese, întinzându-şi paharul de tequila către el.

Vasăzică, asta-nseamnă dragostea?

Păi, atunci, cu cerul şi pământul mă rog să nu fiu lăsat să iubesc vreodată!

Malin îşi închipuie că, la marginea oraşului, cerul trebuie să fie ceva mai luminat.

Traficul, oricum, e redus.

Se întreabă dacă o fi ceva uscat prin apartament, ca să îşi pună pe ea, deşi ştie că nu are nimic. Toate lucrurile îi sunt acasă la Jan.

O depăşeşte o maşină neagră, a cărei marcă nu o poate distinge din cauza ceţii. Şoferul pare foarte grăbit, din moment ce rulează de două ori mai repede decât ea.

Plouă din nou, iar frunzele portocalii şi galbene abia căzute din copaci strălucesc şi dansează afară, unduindu-se şi trosnind în faţa lui Malin ca nişte flăcări scăpate din iad. Dintr-un foc care murmură, atrăgând răul asupra oraşului şi a împrejurimilor acestuia:

— Veniţi la mine, tenebre malefice, ieşiţi din gropile pline de apă şi arătaţi-ne la ce e bună o lume lipsită de dragoste.

Scuzele lui Jan încă îi răsună în urechi.

Nici că va mai exista un asemenea Crăciun. Malin şi-o jurase.

— Trebuie să plec.

Mai vorbiseră despre acest lucru şi în ziua de Crăciun. Malin era mahmură şi încă nu îşi putea reveni. Tot supărată rămăsese, deşi îşi regăsise calmul, tot supărată, dar şi tristă, constatând că, încă o dată, istoria se repeta.

— Am nevoie de misiunea asta. Nu m-aş mai putea privi în oglindă dacă aş refuza. Au nevoie de experienţa mea pentru a putea instala toaletele în lagărul pentru refugiaţi. Dacă nu o va face nimeni, mii de oameni ar risca să moară ca nişte câini. Ai văzut vreodată un copil murind de holeră? Ai văzut?

Malin nu îşi dorea altceva decât să îi tragă câteva palme.

Făcuseră pentru ultima oară dragoste în noaptea dinaintea plecării lui.

Jan era încordat şi rece. Îşi închipuise trupul lui Daniel Högfeldt peste al ei, al jurnalistului aceluia cu care se culcase de câteva ori. Îi zgâriase spatele lui Jan, îl muşcase de piept. Acesta o lăsase în pace, părând să-i placă suferinţa pe care i-o provoca violenţa ei dezlănţuită.

În noaptea aceea parcă se umpluse de carne, de carnea lui încordată şi-ntinsă.

Jan se întorsese peste o lună. Malin era prinsă cu totul de cazul Maria Murvall, petrecându-şi weekendurile punând întrebări colegilor de la secţia de poliţie din Motala, care lucraseră la dosarul victimei violului.

Tove trecuse pe planul doi. Până la urmă, nu avea cum să nu se ajungă şi la asta.

— Nu e niciodată pe acasă. N-ai observat? o întrebase Jan pe Malin în seara de aprilie în care se treziseră doar ei doi în locuinţă.

Tove plecase la cinematograful din centru.

Malin nici nu remarcase absenţa fetei. Cum ar fi putut-o face din moment ce ea însăşi nu prea dădea pe acasă?

Vorbiseră despre eventualitatea de a apela la un consilier conjugal.

De a încerca o terapie familială. De mai multe ori, Malin se trezise cu telefonul în mână, în dorinţa de a o suna pe Viveka Crafoord, psihoterapeuta care îi propusese un tratament gratuit.

Numai că limba îi era ca paralizată.

În primăvară, Malin îi putuse din nou urmări pe amândoi muncind în grădină, tată şi fiică laolaltă. Cât despre ea, în clipele acelea nu mai era decât o cochilie goală. Gândurile îi erau în întregime prinse de cazul complicat al unei crime de onoare.

— Dumnezeule mare, cum de e cu putinţă ca un tată să îşi lase fiul să îşi ucidă sora? Îţi poţi închipui aşa ceva, Jan?

— OK, gata cu tequila în seara asta!

— Urăsc să-mi dai ordine. Doar nu sunt căţelul tău.

În Linköping, ploaia îngheţată a luat sfârşit.

Ce este oraşul, în realitate, dacă nu o maşinărie de vise? Umăr la umăr, locuitorii celei de-a cincea localităţi a ţării duc o luptă fără răgaz pentru a putea merge înainte, în viaţă. Se privesc, se judecă, încearcă să se aprecieze dincolo de propriile prejudecăţi. Nu bunăvoinţa le lipseşte locuitorilor din Linköping, îşi spune Malin. Numai că, atunci când existenţa celor mai mulţi se rezumă la teama perpetuă de a-şi pierde locul de muncă şi de a nu se ajunge cu leafa de la o lună la alta, pe când alţii trăiesc sub semnul abundenţei, solidaritatea dispare. Sigur, locuitorii oraşului trăiesc umăr la umăr. Poţi însă înjura oricând programele de investiţii ale municipalităţii dintr-o vilă de basm, dar poţi fi sigur şi că vei primi un răspuns exploziv de pe balconul dărăpănat de vizavi.

Toamna este anotimpul descompunerii, se gândeşte Malin. Întreaga lume e putredă şi îşi aşteaptă sfârşitul, care va sosi odată cu gerul iernii. Frumuseţea toamnei, flăcările iscate de frunzele sale multicolore nu sunt decât promisiunea că totul va fi din rău în mai rău.

Mâinile lui Malin nu mai tremură pe volan.

Nu a mai rămas decât umezeala aceea rece, lipită de trupul ei slab. Ba trupul mi-e puternic, îşi zice. Multe oi fi neglijat, nu însă şi antrenamentul. Sunt puternică, foarte puternică. Sunt Malin Fors.

Trece prin faţa cimitirului vechi.

Umbra catedralei cade peste parbriz ca un călăreţ care ar fi gata să treacă dintr-o parte în cealaltă a automobilului.

Ce s-a-ntâmplat în seara aceasta?

Ce cuvinte au ieşit la suprafaţă?

Ce mişcare a sprâncenelor, ce ton a făcut-o s-o ia de la capăt?

Nu are nici cea mai mică idee. Băuse, e drept, dar nu chiar aşa de mult. Oricum, nu atât cât să nu îşi mai poată conduce acum maşina.

Chiar m-am îmbătat? Şi adrenalina a risipit beţia? Chiar cumsecade, clar nu sunt. Chestia e că nu se arată niciun fel de colegi pe străzile astea seara... Păi, nu?

Ce proastă sunt!... Aşa că, fugi, proastă ordinară!

Ia, calmează-te, Malin! Termină odată cu comportamentul ăsta! Şi termină, odată pentru totdeauna, cu băutul, ce mă-sa... Te pomeneşti că l-oi fi şi plesnit?!...

Chiar l-am plesnit în bucătărie sau doar am ridicat pumnul la el, enervată fiindcă nu îmi răspundea?

Nu, doar am agitat pumnul în aer. Acum chiar că-mi aduc aminte, îşi spune în timp ce parchează maşina în faţa uşii de la intrare, de pe strada Ågatan.

Orologiul bisericii Saint Lars, învăluit într-o ceaţă fină, arată ora unsprezece fără un sfert. Câţiva corbi se ridică în zbor.

Pe stradă nu e nimeni. Nu vreau să mă gândesc la seara asta, nu vreau să mă gândesc la noaptea asta. Grămezi mari de frunze veştede se conturează în faţa peretelui de piatră cenuşie, întunecată, al bisericii, pe iarba acoperită de apă, frunze ce par să ruginească, părăsite de minunatele lor culori în folosul milioanelor de viermi care ies din pământul mustind.

Ai dat înapoi, Jan, ai dat înapoi de parcă ai fi primit lovituri cu mult mai rele decât cea pe care ţi-o pregătisem. După care am urlat că am să plec, am să plec şi n-o să mă mai întorc niciodată.

Doar n-o să conduci în halul ăsta, Malin. Şi ai încercat să îmi iei cheile. Tove era şi ea acolo. Adormise pe canapea, în faţa televizorului, şi am reuşit s-o trezesc. A început şi ea să ţipe. Haide, mami, doar n-o să iei maşina în starea în care eşti!

Linişteşte-te, Malin, linişteşte-te. Vino aici, lasă-mă să am eu grijă de tine. Şi-atunci am mai dat o dată, dar pumnul nu mi-a mai întâlnit decât aerul, în locul corpului tău pe care speram să-l lovească.

M-am prefăcut că vreau să te iau cu mine, Tove, dar ai dat din cap când te-am întrebat dacă nu vrei să mă urmezi.

Dar nici tu nu m-ai oprit, Jan.

Pur şi simplu, te-ai uitat la ceasul din bucătărie.

Aşa că am luat-o la fugă spre maşină.

Şi-am condus pe cea mai neagră vreme de toamnă cu putinţă, până am ajuns să parchez aici. Deschid acum portiera. Tentacule de păcură sfâşie cerul de antracit. Găuri săpate de mâna spaimei lasă să se scurgă lumina stelelor.

Acum tălpile pantofilor se lasă pe solul ud.

Am treizeci şi cinci de ani.

Şi nu mai ştiu pe unde mă aflu.

2

Joi, 23 şi vineri, 24 octombrie

Cheia în broască.

Mâinile lui Malin tot neîndemânatice au rămas, deşi de tremurat nu mai tremură de un ceas.

Ratare.

Reuşită.

Ratare.

Ca toate celelalte.

Apartamentul e liber de săptămâna trecută. Lui Jan îi spusese că l-a închiriat din nou unor studenţi la teologie. Fiindcă explozia din seara aceasta era inevitabilă, latentă.

Malin intră în apartament îmbăindu-se în mirosurile amestecate de umezeală şi de Cif. Simte cum toamna s-a strecurat prin ferestre pentru a se răspândi peste pereţi, duşumea şi tavan.

Tremură.

Trebuie să dea drumul la încălzire.

Un alt sentiment o pătrunde.

Cel al singurătăţii. Dar şi acela de a trăi ceva nou.

Ceasul Ikea din bucătărie tot stricat a rămas.

Ajunsă în living, Malin ar vrea să aprindă lumina, dar nu găseşte suficientă motivaţie pentru a apăsa pe întrerupător. Preferă să se prăbuşească pe canapea, într-o obscuritate relativ binevenită. O obscuritate care îi aparţine.

Tove.

Anul acesta face cincisprezece ani. Şi e la fel de captivată de citit şi tot prima în clasă. Prea eşti crudă pentru toate astea, Tove...

Pe întreg parcursul anului, prin casă au defilat tot felul de iubiţei.

Salut, Peter. Salut, Viggo.

Chiar o să ajung, până la urmă, să o las să plece? Totuşi, nu o pot pedepsi din cauza propriului meu sentiment de vinovăţie. De altfel, pare a se simţi bine. Malin vede asta pe chipul copilei. În modul în care îi strălucesc ochii. În atitudinea fetei care lasă loc uneia de femeie. Ai grijă, Tove, n-ai vrea să devii mamă în exact anii următori.

Concentrează-te pe învăţătură.

Păi, nu am şi eu de ţinut, peste puţină vreme, un curs la una dintre şcoli? se întreabă Malin. Şi numai gândul de a vorbi în faţa elevilor plictisiţi şi lipsiţi de interes o deprimă de pe acum. Aşa că îl alungă premeditat din minte.

Malin se întinde, afundându-se, pe canapea.

Simte hainele ude, lipite de piele.

De acum, tequila i-a ieşit cu totul din corp.

Jan. S-ar bucura să îi poată cere iertare, dar nici măcar nu ştie cum să înceapă. Iar ţie, Tove, cum să îţi explic? Oare ai putea, cel puţin tu, să mă înţelegi?

Ce ştiu eu cu adevărat, Tove, despre viaţa ta? În realitate, nimic altceva dincolo de faptul că apartamentul acesta înseamnă pentru tine acasă, că ai să vii să te muţi aici, cu mine, întrucât contrariul ar fi imposibil.

De o mie de ori, în anul acesta din urmă, am încercat să mă aşez lângă tine pe canapea, pe pat, întrebându-te ce mai faci, însă unicul cuvânt pe care l-am primit a fost „bine", urmat de tăcutul „haide, mami, lasă-mă-n pace".

Oare, ce aştept eu, Tove, de la tine?

Înţelegere? Promisiunea că totul va fi în ordine?

Dar, chiar este cu putinţă ca totul să fie în ordine? Femeia aceea te imobilizase pe podea, cu mâinile însângerate strânse pe gâtul tău, gata să te omoare.

Şi totul numai din vina mea.

Poate ploua într-o mie de feluri, toate la fel de mizerabile. Picăturile de ploaie pot fi în toate culorile cu putinţă şi toate în aceeaşi noapte. Pot fi în arămiul frunzelor de toamnă, pe care să şi-l însuşească. Scânteiază în lumina felinarelor şi cad ca tot atâţia gândaci zburători.

Malin stă pe jos, în living.

Vede gândacii roşii, portocalii şi galbeni zburând pe afară şi le aude maxilarele cârâind. Îi vânează cu un aruncător de flăcări. Le poate simţi mirosul de scarabeu prăjit.

Afară nu mai e decât realitatea de fiecare zi.

Norii.

Săptămâni de-a rândul, acelaşi tablou doar în griuri. Se înregistraseră recorduri de precipitaţii. Meteorologii vorbeau despre un adevărat potop.

Descoperise o sticlă în fundul dulapului de deasupra cuptorului cu microunde. Fusese convinsă că studenţii aceia ultracatolici nu se vor atinge de ea. Aşa că o lăsase acolo, conştientă ori nu, la caz de nevoie.

Ca atare, o bea pe toată.

Nu contează că mâine va fi mahmură. Toamna s-a dovedit mai degrabă liniştită, de când i-a prins pe cei doi, tatăl şi fiul care îşi omorâseră premeditat fata şi, respectiv, sora. Aceasta avusese un prieten suedez. Un motiv, pare-se, suficient.

Să-ţi vină să vomiţi.

După alte toate, poate că nici nu e atât de rău că mâine am să fiu mahmură. Doar trebuie să mă confrunt cu tot căcatul ăsta. Şi să mă duc să-mi iau lucrurile de la Jan. O fi de serviciu? Fiindcă, aşa, aş putea să nu dau ochii cu el, să iau lucrurile lui Tove şi s-o conving să se mute înapoi, la mine.

Sunt beată, îşi zice, şi asta-i perfect.

3

Mami.

Cât de furioasă poţi să fii, se gândeşte Tove trăgându-şi plapuma peste cap. Ascultă zgomotul ploii care cade cu frenezie pe acoperiş, de parcă cine ştie ce dumnezeu nerăbdător ar bate darabana cu un milion de degete.

În dormitor miroase a pământ. Tove priveşte covorul. Ai zice că pe jos sunt nişte viermi turtiţi, o serie de fotografii în alb şi negru imposibil de analizat.

Ştiu bine, mami, îşi continuă Tove gândul, că eşti supărată pe tine pentru ce s-a întâmplat vara trecută şi-ţi închipui că mai păstrez o groază de chestii în mine. În realitate, pur şi simplu nu am niciun chef de taclale cu un psihiatru. Am stat eu de vorbă pe chat, pe site-ul trauma.com. În englezeşte. Cred că mi-e mai uşor aşa, dacă îmi văd propriile cuvinte stângace descriind direct sub ochii mei ceea ce s-a petrecut şi cât de frică mi-a fost. Mami, să ştii că vorbele alungă spaima. Imaginile au rămas toate în mine, însă nu mă mai afectează.

Mami, nu trebuie să rămâi cu faţa spre trecut. Chiar crezi că nu te-am văzut eu cum bei? Că nu ştiu că ascunzi peste tot, prin casă, sticlele. Că nu îmi dau seama că miroşi a alcool cu toată guma de mestecat? Chiar mă crezi proastă?

După ce Malin plecase, apucată de furie, Tove şi Jan rămăseseră aşezaţi la masa din bucătărie. Tatăl spusese:

— Sper să nu facă vreun accident. Crezi că ar trebui să sun la poliţie? Sau să mă duc s-o caut? Ce părere ai, Tove?

Nu ştiuse ce să răspundă. Cel mai mult şi-ar fi dorit ca mama să se întoarcă acasă şi să se repeadă în bucătărie cât mai veselă cu putinţă. Numai că aşa ceva nu se întâmplă decât în filmele proaste.

— Nu ştiu, răspunsese. N-am idee.

O durea toată burta, de la stomac până sub piept. Un fel de presiune întunecată care nu voia să se despartă de ea. Jan scosese pâinea şi jambonul şi-i spusese că totul se va aranja când mama avea să se mai calmeze.

— N-ai putea să te duci s-o cauţi?

Jan se uitase la ea şi, drept unic răspuns, clătinase din cap. Durerea îi trecuse mai departe la inimă, în cap, în ochi, iar acum fata era gata să izbucnească în lacrimi.

— Poţi să plângi, îi spusese Jan, aşezându-se lângă ea şi luând-o în braţe. E într-adevăr trist. E trist, fiindcă nimeni nu şi-a dorit să se ajungă aici. Poţi să plângi, repetase, fiindcă şi eu am să plâng.

Cum aş putea să te ajut, mami? Orice-aş spune eu, mi se pare că nici nu mă asculţi, că nu vrei să mă auzi. De parcă te-ar fura apele murdare ale unor revărsări de toamnă. Ai hotărât să te muţi în miez de noapte. Sigur, e dreptul tău.

Te văd perfect: dimineaţa, în bucătărie, în drum spre serviciu, în faţa televizorului, afundată pe canapea, iar şi iar cu toate hârtiile acelea ale tale în care este vorba despre Maria.

Mi-ar plăcea să te întreb ce mai faci, fiindcă mi-e clar că nu faci deloc bine. Mi-e teamă însă că întrebarea te-ar întărâta şi mai mult. Eşti cu totul închisă în tine, mami, şi habar nu am cum te-aş putea face să mai vezi şi lumea din afara ta.

Or, sunt atâtea şi-atâtea alte lucruri la care aş prefera să mă gândesc: şcoala, cărţile, prietenii şi toate cele de bine pe care, deocamdată, doar le întrezăresc. Şi băieţii.

Tove scoate capul de sub plapumă.

Tot mai simte durerea de inimă şi de burtă. Clar: nu pot trăi toţi trei împreună. Ar fi prea multe certuri. Cred că n-ai să te mai întorci şi nu ştiu, pentru moment, dacă mai am chef să locuiesc împreună cu tine.

Un corb s-a aşezat pe marginea ferestrei. Se uită la Tove. Dă cu ciocul în geam înainte de a-şi lua zborul în noapte.

Camera e de acum întunecată.

O să meargă, îşi zice Tove. Totul va fi în ordine.

Jan e întins în patul lui. Doar una dintre cele două lămpi de noapte este aprinsă. Citeşte o scrisoare primită din partea armatei britanice, în legătură cu montarea toaletelor din lagărul pentru refugiaţi. Se va întoarce, prin urmare, în Bosnia, în Ruanda ori în Sudan, pe acolo pe unde a mai montat astfel de toalete. Amintiri din misiuni îi cuceresc gândurile pentru a nu le mai permite să fie tulburate de ceea ce se întâmplase în seara aceea şi mai înainte sau de ceea ce urma să se mai ivească.

Numai că imaginile sosite din cele patru zări, apărând de acum în alb şi negru în memorie, imaginile acelor bieţi oameni aflaţi în cea mai cumplită suferinţă dispăreau implacabil în spatele chipului lui Malin, roşu şi buhăit, marcat de alcool.

Jan încercase de mai multe ori să provoace o confruntare pe care ea reuşise de fiecare dată să o evite. Ţipa la el ori de câte ori îi golea vreuna dintre sticle, adăugând că, oricum, nu era cine ştie ce pagubă, fiindcă mai erau cel puţin încă vreo zece atât de bine ascunse, încât nu avea nicio şansă să i le descopere vreodată.

O sfătuise să se ducă să consulte un psihiatru, un psihanalist, orice. Vorbise chiar şi cu şeful ei, cu Sven Sjöman. Îi spusese că bea din ce în ce mai mult, cu toate că la serviciu nu se observase. Îl implorase să facă ceva, iar Sven promisese să încerce. Discuţia avusese loc în august, dar încă nimic nu se întâmplase.

Era furioasă pe ea însăşi, cu siguranţă din cauza a ceea ce se petrecuse cu Tove. Refuza să înţeleagă că nu avea nicio vină, că răul se afla peste tot şi că oricine s-ar fi putut trezi în calea lui.

Era de parcă Malin s-ar fi hotărât să se ducă de tot la fund.

Or, în seara aceasta, chiar că atinsese limita maximă. Aşa ceva nici că mai făcuse vreodată.

Trebuia săpată o gaură adâncă. *Dig deep.*

Regular check-ups. Bacteria sanitation.

Jan aruncă scrisoarea în cealaltă parte a dormitorului. Apoi stinge lampa.

E chiar o prostie fără margini, îşi spune, să crezi că după aşa ceva se mai poate menţine o familie. De parcă binele s-ar putea naşte din tot ce e mai rău, din moment ce lucrurile stau exact pe dos.

Jan se uită la cealaltă jumătate a patului. Întinde braţul, dar Malin nu mai este acolo.

4

Insomnie matinală.

Axel Fågelsjö trebuie să se ridice din fotoliul îmbrăcat în piele, dar mai profită câteva clipe de senzaţia resimţită de degetele care mângâie suprafaţa sclipitoare a cotierelor. Mai fumează o ţigară, scuturând-o uşor în scrumiera aşezată pe îmbrăcămintea şi ea tot din piele a măsuţei de alături. Lasă apoi ca picioarele să îi simtă din nou greutatea trupului aflat pe lumea aceasta de mai bine de şaptezeci de ani, puternic şi agil, cu toate acestea, şi îşi încordează muşchii abdominali. Se simte deosebit de puternic, de parcă ar urma să meargă să îşi învingă un duşman, chiar acolo, afară, cu o armă aleasă din dulapul din dormitor.

Axel Fågelsjö rămâne un moment în picioare, în living. Vede pe fereastră cum se trezeşte Linköpingul. Îşi imaginează locuitorii oraşului în paturile lor, toţi oamenii aceia trăind în condiţii atât de diferite unii de alţii. Cei care afirmă că toţi oamenii sunt egali nu ştiu ce vorbesc.

Coroanele copacilor din grădina botanică se clatină din cauza vântului. Nu mai plouă chiar aşa de tare. Nu mai e ca în zilele când canalizarea a dat pe afară, scuipând şobolani pe străzi, lucru care se întâmplase de mai multe ori în cursul acestei toamne. Burghezia din Linköping se indignase constatând cât de multe rozătoare colcăiau pe sub picioarele ei atât de bine îngrijite. Şobolani cu coada-n sus şi cu colţi ascuţiţi, care vor fi mereu pe aici, chiar şi după plecarea burghezilor aceştia.

De multă vreme nu a mai trecut printr-o asemenea noapte. Trebuise să se scoale de trei ori pentru a merge la toaletă. De fiecare dată fusese nevoit să rămână câte cinci minute pe scaunul closetului pentru a putea urina cele câteva picături care îl scoseseră din pat.

De plâns însă nu se plânge. Alţii au probleme încă şi mai rele.

Abia noaptea realizează mai acut lipsa Bettinei. Acum, alături de el, locul este gol. Nu îi mai poate simţi căldura, respiraţia. Avusese norocul să plece înainte de catastrofă, înainte de a fi pierdut Skogså.

Cât de frumos este castelul în astfel de dimineţi precum cea de azi!...

Şi-l imaginează, îl vede tot atât de bine ca şi când s-ar afla în faţa lui, la marginea pădurii.

Zidurile sale din piatră cafeniu-deschis se ridică printre ceţuri încă din secolul al XVII-lea şi par mai vii decât natura care le înconjoară.

Castelul din Skogså fusese construit şi modificat în funcţie de capriciile şi excentricităţile proprietarilor.

Acoperişul de aramă străluceşte sub cerul acoperit de nori joşi, la fel şi nenumăratele barbacane închise, în vremurile mai apropiate, de ferestre cu pătrate mici de sticlă. Mereu a avut impresia că barbacanele acelea se uită la el cu priviri sosite dintr-o epocă îndepărtată.

Din unghiul pe care i l-a adus acum memoria, nu reuşeşte să zărească şi capela. Totuşi, acolo trebuie să fie. Deşi nu acolo se odihneşte Bettina. Conform dorinţei ei, cenuşa i-a fost împrăştiată în pădure.

Uneori chiar îi aude.

Peştii se agită în apele întunecate ale şanţului de apărare. Poate că îi muşcă de branhii spiritele înfometate ale soldaţilor ruşi morţi în hrubele în care fuseseră zidiţi.

Contele Erik Fågelsjö.

Un conte cu adevărat necinstit din timpul Războiului de Treizeci de Ani. Protejatul lui Gustav Adolf al II-lea. Cel mai crud dintre luptători. Se spunea despre el că schilodise într-o zi douăzeci de bărbaţi, în timpul marii curăţenii care a urmat atacului

de la Lützen. Axel Fågelsjö îi simţise mereu sângele curgând prin venele sale.

În tinereţe îşi dorise să intre în rândul trupelor Naţiunilor Unite. Nu îi dăduse însă voie tatăl lui, care fusese un prieten al Germaniei, un colonel ce se plimbase prin Prusia anilor treizeci şi făcuse o adevărată pasiune pentru uniformele negre, un castelan care multă vreme crezuse, în prima jumătate a anilor patruzeci, în victoria nemţilor.

Dar azi?

După tot ceea ce se întâmplase?

Contele Erik Fågelsjö trebuie că se răsuceşte în mormântul său din cavoul familiei, din capela de la Skogså. Poate, chiar, cadavrul îi e pe cale de a izbucni în urlete de furie.

Numai că tot s-ar mai fi putut face ceva dacă nu ar fi fost mizeria aia de parvenit, dobitocul sosit de la Stockholm ca o şopârlă căţărătoare.

Axel Fågelsjö se uită încă o dată afară. Parcul. Pe parcursul toamnei observase o siluetă printre copaci, o siluetă cu privirile întoarse către ferestrele sale.

I se întâmpla să îşi închipuie că era Bettina.

Îi vorbeşte în fiecare zi deşi de la moartea ei au trecut trei ani. Din când în când, merge şi în pădurea unde i-a răspândit cenuşa, indiferent de anotimp. Acum calcă pe frunze galbene şi pe ciuperci. De jur împrejur, copacii par să plutească, eliberaţi de rădăcini. Trimiţându-i înapoi ecoul vocii lui grave.

Bettina.

Eşti aici? Mereu m-am gândit la faptul că vei pleca tu cea dintâi. Să ştii că mi-e dor de tine. Cred că nimeni nu ştie cât de mult te iubesc, cât de mult te-am iubit. Nici măcar copiii.

Te pot auzi răspunzându-mi. Te pot auzi cum îmi spui să fiu puternic, să nu arăt ceea ce simt. Doar ştii cum sfârşesc toate dacă te prăbuşeşti. Axel, şopteşte vântul, iar vântul e vocea ta, respiraţia ta mângâindu-mi gâtul.

Bettina.

Frumoasa mea daneză. Neîncetat blândă şi dură. Te-am zărit pentru întâia oară când îmi terminasem serviciul de administrator

pe moşia de la Madsborg, în Iutlanda. Era în vara lui 1958, pe când îmi doream să câştig ceva experienţă în agricultură.

Lucrai şi tu acolo, la bucătărie, în momentul respectiv. Erai o femeie mai mult decât obişnuită. Făceam baie în lac. I-am uitat numele, dar aparţinea aceleiaşi proprietăţi. La sfârşitul verii te-am adus cu mine, acasă. Încă îmi mai amintesc că şi tata şi mama avuseseră unele dubii la început, dar, până la urmă, cedaseră farmecului tău şi infuziei proaspete de viaţă pe care o aduseseşi în castelul de la Skogså.

Şi-atunci, cum ai putut, Bettina? *Cum ai putut să te laşi învinsă de cancer?* Nu cumva te temeai că venitul nu ne va ajunge pentru întreţinerea castelului? E adevărat că ar fi fost nevoie de *nişte milioane, or bugetul nostru nu era suficient.*

Nu-mi venea să cred că e cu putinţă. Simţeam însă genul acela de vinovăţie care apare atunci când ajungi să faci lucrul pe care îl deteşti cel mai tare.

Durerile. Aflaseşi tot ce se poate despre durere şi ziceai că nu devii nicidecum mai înţelept după astfel de lecţii.

Picturile de pe pereţi. Tu le-ai dorit. Ancher, Kirkeby. Şi portretul străbunului meu, Erik, şi toţi taraţii ăia teribili care m-au precedat.

Nu la castel ai murit, Bettina. Părăsirea castelului trebuie să fi fost îngrozitoare pentru tine. Până în ziua de azi îmi e ruşine de tine, de fantoma ta. Pe cât de blândă şi de conciliantă te arătai, tot atât de îndârjită te puteai dovedi în apărarea a ceea ce îţi aparţinea.

Copilul te neliniştea cel mai mult.

Printre ultimele tale cuvinte au fost şi acestea:

— Ai grijă de Fredrik. Apără-l. Are nevoie de cineva alături de el.

De multe ori m-am întrebat dacă, oare, în momentele acelea asculta la uşă.

Cu el, nu se ştie niciodată. Mai bine, poate, nici să nu ştiu. Fireşte, îmi iubesc fiul. E şi normal. Însă de câte ori mă uit mai bine la el, îi observ slăbiciunile, faţă de care nu pot face nimic. Am încercat cu adevărat să nu le bag în seamă, să îi văd mai degrabă părţile bune, dar am senzaţie că nu merge. Îmi privesc fiul şi tot ce văd este ceea ce el nu este. Şi mi-e ciudă pe mine. Bea uneori fără niciun control.

Când ceasul bate ora şase, Axel Fågelsjö este tot în faţa ferestrei din living. Dintr-odată, întunericul se risipeşte lăsând să îşi facă apariţia o siluetă care trece prin parcare. O siluetă înveşmântată în negru. Să fie aceeaşi persoană pe care Axel a văzut-o mai adineauri?

Încearcă să alunge gândul.

Ştiam că este vorba despre o greşeală, îşi spune pentru a mai reflecta şi la altceva. Numai că am fost obligat. Trebuia să îi las lui Fredrik, fiul meu cel mare, viitorul conte de Fågelsjö, frâiele afacerilor şi să îi ofer liber acces la avere înainte de a începe cancerul să te roadă până la moarte. El însă nu a vrut niciodată să locuiască la castel şi nici, cel puţin, să se ocupe de pământuri şi de păduri, mai ales că acum e mai rentabil să le închiriezi ori să le laşi să se-nţelenească pentru a obţine vreo subvenţie europeană.

Niciodată nu a vrut. Niciodată nu a putut. Ştiu că tot trebuia să se descurce el cumva, financiar.

Are doar o diplomă în economie pe care şi-a luat-o cu brio.

Numai că toţi avem şi calităţi şi defecte, toţi am cunoscut şi succesul răsunător şi eşecurile, nu-i aşa?

Fireşte, *nu toţi avem atâţia duşmani şi nici forţa necesară* pentru a supravieţui în lumea aceasta. Tata a încercat să mă facă să înţeleg responsabilităţile impuse de statutul nostru de privilegiaţi şi rolul primordial pe care trebuie să îl jucăm în societate. Totodată însă aparţinea unei alte epoci, revolute. Bineînţeles că urmăream muncile agricole de la Skogså şi că eram şi respectat în sferele înalte ale lumii bune a comitatului. De acolo însă până la a avea o funcţie importantă, nici vorbă. M-am străduit, cu toate acestea, să inculc şi în Fredrik şi în sora lui, Katarina, sensul valorilor privilegiilor noastre, pentru a nu le lua ca pe nişte drepturi de la sine înţelese. Sper că am reuşit.

Bettina, spune-mi, ce trebuie să fac pentru ca să fie şi Katarina fericită? Şi nu veni iar cu aceeaşi veche poveste, doar ştii bine că avem păreri diferite.

Şssst, Bettina!...

Şşşşt...

Lasă-mă să te întreb:

Ce-ai făcut cu dinastia Fågelsjö, Bettina? Nu cumva i-ai poluat sângele?

Îşi punea uneori această întrebare, uitându-se la Fredrik, ba chiar şi la Katarina.

De aproape cinci sute de ani, noi, clanul Fågelsjö, trăim în acelaşi fel, cu extrem de mici diferenţe. Peisajul noi l-am modelat, la fel şi oraşul.

I se întâmpla chiar să considere că locuitorii din regiune imită stilul de viaţă al familiei sale. Cele dintâi veceuri din întregul Östergötland la Skogså se instalaseră, iar bunicul lui fusese primul care purtase un costum la două rânduri. Întotdeauna ei arătaseră calea de urmat, pentru a nu mai vorbi despre rolul lor în viaţa economică şi în cea politică, chiar dacă toate acestea aparţineau acum istoriei.

Anul acesta nu mai primise nicio invitaţie la sărbătoarea comitatului, sărbătoare care reunea cea mai mare parte dintre notabilităţi. Or, de fiecare dată, printre invitaţi se afla şi câte un Fågelsjö. Nu şi anul acesta.

Axel văzuse o fotografie de la recepţia dată la castelul din Linköping în ziar, în *Östgöta Correspondenten*. Era prezent contele Douglas. La fel şi istoricul Dick Harrison. Directorul sectorului aeronautic de la Saab. Directorul de comunicare de la Volvo. O secretară de stat. Redactorul-şef al ziarului. Preşedintele Federaţiei Suedeze de Sport. Baronul Adelstål.

Însă niciun membru al familiei Fågelsjö.

Axel încalţă ghetele de ploaie.

Sosesc, Bettina.

Îşi pune mănuşile de piele. Din piele de viţel, vă rog frumos!

Ar trebui, însă, ca totul să se rezolve cumva, îşi zice. Aude iarăşi vocea Bettinei spunând:

— Ai grijă de fiul nostru.

Am avut grijă. L-am apărat.

Am făcut tot ceea ce trebuia făcut deşi, teoretic, banca şi-ar fi putut asuma responsabilitatea.

Chipul Bettinei i se şterge încet-încet din memorie.

Poate că ar fi cazul să îşi lase fiul în voia lui. Apasă butonul ascensorului. E frig. Coboară şi iese în singurătatea zorilor.

5

Zgomotul motorului unui Range Rover e ceva unic, elegant şi puternic în acelaşi timp. Lui Jerry Petersson îi place felul în care maşina reacţionează în clipa în care apasă pedala de acceleraţie. Poate că tot aşa reacţionau şi caii, pe vremuri, când conţii înfigeau pintenii în coapsele animalelor pline de sudoare.

Astăzi, nici vorbă de cai.

Şi nici de conţi.

Jerry îşi spune că ar putea oricând să facă rost de un cal, dacă va întâlni o femeie căreia să îi placă patrupedele acestea. Multor femei le plac caii. Poate că nu e altceva decât un clişeu, însă clişeele sunt întotdeauna inspirate din realitate.

Din maşină, Jerry poate vedea perdelele de ceaţă care se deplasează peste câmpuri, până la marginea pădurilor de pini de departe, dinspre răsărit. Câinele lui, un beagle mascul, aşezat pe locul din stânga lui şi echilibrându-şi perfect corpul în funcţie de mişcările automobilului, pândeşte apariţia cine ştie cărui animal pe care l-ar putea vâna, urmări lătrând şi încolţi. Jerry îi mângâie blana aspră şi umedă. Sigur că mirosul de câine e puternic, dar se şi potriveşte la fix cu realitatea brută şi impunătoare a vieţii la ţară. L-a botezat Howie, de la Howard Hughes, nebunul Hollywoodului anilor treizeci despre care se spune că ar fi tatăl industriei aeronautice moderne şi care, conform mitologiei, şi-a sfârşit viaţa închis într-un castel din apropiere de Las Vegas, bolnav de hemofilie.

După ce îi citise biografia, Jerry îşi zisese: dacă va fi să îmi iau vreodată un câine, o să îi dau numele cuiva cel puţin la fel de nebun ca mine sau, poate, al uneia dintre cunoştinţele mele. Nările căţelului se închid şi se deschid iar şi iar. Pupilele mari şi negre par că devorează peisajul de la Skogså.

Dimineaţa sunt câmpurile cele mai frumoase, în clipele în care ziua născândă învăluie pământ şi stânci într-un covor strălucitor. Ploaia cade pe capotă şi pe parbriz. Jerry opreşte la marginea drumului. Nişte păsări ţopăie pe câmpia cenuşie, căutând râme pe sub vegetaţia putrezită şi prin băltoacele zi după zi tot mai mari, ca şi grămezile de frunze veştede. Ai zice că e o pânză uitată de cineva pe afară, o cuvertură sub care viaţa merge normal înainte: larvele se pot preschimba în crisalide, gândacii pot pleca la bătălie unii împotriva altora, şoarecii pot înota către o destinaţie atât de îndepărtată, încât existenţa ei nici nu poate fi închipuită.

Câinele începe să se agite şi să latre. Dă să iasă, însă Jerry îl calmează.

— Şşşşt! Potoleşte-te. O să ieşi imediat.

Peisajul.

Aşa să arate destinul?

Uneori, când străbate câmpurile, Jerry Petersson revede toate personajele care i-au trecut prin viaţă şi care plutesc acum printre copaci, stânci şi case.

Era inevitabil să ajungă aici.

Inevitabil.

Zăpada care cade pe la Sfântul Silvestru este atât de densă, încât, prin comparaţie, ceaţa de acum pare la fel de transparentă ca un geam pe care abia ce l-ai curăţat.

Jerry a crescut la numai câţiva kilometri de aici, într-un apartament pe care părinţii lui îl închiriaseră în Berga.

Se priveşte în retrovizor, apoi demarează din nou, continuându-şi drumul.

După încă două viraje opreşte iarăşi automobilul. Câinele este din ce în ce mai nervos. Jerry îi deschide portiera, apoi coboară şi el. Câinele fuge spre câmp. O fi adulmecat vreo căprioară, vreun elan, vreun iepure ori vreo vulpe.

După ce s-a uitat bine peste câmpie, Jerry o porneşte şi el pe pământul moale din cauza atâtor ploi. Se împotmoleşte. Vede câinele alergând ba la dreapta, ba la stânga, spre liziera pădurii, sărind într-o groapă adâncă, urcând panta pentru a dispărea iarăşi într-o grămadă de frunze moarte, în culori stinse şi mate, în care galbenul, brun-roşcatul şi arămiul îşi dispută întâietatea în frumuseţe.

Cu excepţia câinelui, Jerry este absolut singur pe întreg câmpul. Şi totuşi, se simte bine.

Trecându-şi mâna prin părul blond, îşi spune că pur şi simplu podoaba capilară îi stă foarte bine aşa cum e pieptănată, zburlindu-se deasupra nasului drept, a ochilor de un albastru puternic şi a frunţii pe care afacerile bine administrate, de-a lungul anilor, săpaseră şanţuri adânci. Riduri pe deplin meritate.

Dincolo de câmp, pădurea.

Pini şi tufişuri. Şi destul vânat, anul acesta. Muncitorii de pe pământul lui vor ajunge peste puţin timp şi vor încerca să doboare un elan sau una ori două căprioare.

Familia Fågelsjö. Ar fi dat orice să poată vâna din nou prin pădurile acestea.

Ploaia îi cade pe braţe, pe impermeabilul de la Prada, de un galben strălucitor, pe cap şi pe cizmele de cauciuc.

Îl strigă pe Howie.

— Howie! Haide, treci imediat în maşină!

Dur. Necruţător. La fel de rece ca un aparat. Un rechin lipsit de scrupule.

Cam asta se putea auzi despre el în lumea afacerilor de la Stockholm, unde evolua. Doar bârfe lipsite de orice bază. Doar reputaţie. Şi subiect de conversaţie. Un bărbat care trezea deseori admiraţia, într-un mediu în care a putea să îţi afişezi imaginea reuşitei într-o asemenea măsură încât să nu mai fie nevoie să le ţii clienţilor discursuri interminabile pe platourile televiziunilor era considerat drept un lux real.

— Jerry Petersson?

— Am auzit spunându-se că e sclipitor. Un avocat excelent. Nu e cel care s-a îmbogăţit colosal datorită afacerii din mediul

informatic? Pe urmă parcă s-a retras, nu? Acum înşiră, probabil, fetele unele după altele!

Dar şi:

— Să te fereşti de el.

— Nu e cel amestecat în afacerea cu Jochen Goldman? Parcă aveau o firmă amândoi...

— Howie!

Câinele pare că nu vrea să vină. Jerry ştie că îl poate lăsa liniştit în pădure, întrucât e în stare să îşi găsească fără probleme drumul până la castel. Revine, apoi, singur, de fiecare dată, după câteva ceasuri. Numai că, fără a şti din ce cauză, ţine să îşi vadă animalul întorcându-se imediat.

— Howie!

Câinele trebuie să fi perceput angoasa din vocea stăpânului, fiindcă se întoarce în fugă şi sare în jurul lui. Jerry se lasă pe vine, simţind că pantalonii absorbiseră puţin din umezeala de pe blana câinelui. Îl bate cu palma pe spate.

— Eei? Cum vrei, uriaşule? Te duci acasă de unul singur sau vii cu mine, cu maşina? Tu hotărăşti. Poate c-ai vrea să te întorci singur? Dar ştii cum e: niciodată nu e clar pe ce drum o voi lua.

Câinele îi linge faţa înainte de a pleca iarăşi, ascunzându-se dincolo de o grămadă de frunze. După care dispare în întunericul pădurii.

Jerry se întoarce la automobil.

Dimineaţă, la plecare, nu închisese poarta castelului. Trezindu-se devreme, se decisese să facă un tur al proprietăţii. Cine ar fi putut intra? Cine ar fi îndrăznit să o facă?

Fredrik Fågelsjö. Bătrânul Axel.

Katarina.

Dar ea se ţinuse deoparte.

Servitoarea.

Acum este casa mea.

Un corb trece prin faţa parbrizului. Bate din aripi, însă una dintre acestea are o mişcare ciudată, de parcă ar fi ruptă.

Castelul este impozant. Mi-ar trebui o femeie alături de care să mă ocup cum se cuvine de el. Voi găsi eu o femeie în timp util, îşi zice adesea. Şi-a spus dintotdeauna, chiar şi prin celelalte

locuri prin care a stat, la fel de vechi, poate chiar şi mai mari, că abia acest castel trebuie să îl împartă cu o femeie. Nu era însă decât un gând cu care îi plăcea să se joace. Dacă avea nevoie de o femeie, lucrul se dovedea simplu pentru un bărbat ca el. Era de ajuns să intre într-un bar ori să telefoneze la unul dintre numerele din carnetul personal pentru ca dragostea să îi fie livrată la domiciliu. Nu conta despre cine era vorba. Femei de împărţit clipa prezentă. Femei fără obligaţia unei legături anume, fără trecut şi fără viitor. Femei născute pentru a satisface dorinţele. Nu avea de ce să îi fie ruşine. Aşa stăteau lucrurile şi basta.

Jerry auzise că Skogså fusese pusă în vânzare.

Şaizeci şi cinci de milioane de coroane.

Oferta era administrată de Agenţia Imobiliară *Wrede* din Stockholm. Nu existase niciun fel de anunţ oficial, doar unul circulând din gură-n gură, prin care se afirma că un castel şi imensa lui moşie, din împrejurimile Linköpingului, erau de vânzare. Poate că e cineva interesat...

Skogså.

Merita interesul?

Şaizeci şi cinci de milioane e mult. Dar nu chiar foarte. La banii cu pricina a cumpărat mai mult decât un castel: şaizeci şi cinci de hectare de pădure superbă şi tot atâta teren agricol. Ca şi mica locuinţă parohială părăsită, pe care ar fi putut-o dărâma oricând pentru a construi altceva în locul ei.

Abia astăzi, în această dimineaţă minunată şi întunecoasă de toamnă, când trupul îi este impregnat de ceaţă, de ploaia necontenită, de sentimentul de a fi liber şi de acela de a se afla la el acasă, realizează că banii lui nu au fost niciodată mai bine investiţi. Fiindcă, la ce sunt buni banii dacă nu la a obţine sentimente?

Ţinuse ca Fågelsjö să fie prezent la încheierea tranzacţiei, la Karlavägen. Dorise să îl întâlnească nu doar pentru a-i zâmbi dispreţuitor, dar şi pentru a-l face să înţeleagă, să bage la cap că se înşelase şi că, de acum, se deschidea o nouă eră pentru castel. Numai că Axel Fågelsjö nu se arătase la faţă.

În locul lui apăruse un avocat stagiar din Linköping, o tânără cu părul negru, cu obraji rotunzi şi cu buze pline. După

semnarea actelor o invitase la masă, la *Prinsen*. Apoi, la el în cabinet, o lipise de fereastră, îi ridicase fusta până sub sâni, îi rupsese colanţii negri şi i-o trăsese plictisit, uitându-se cum trec autobuzele, taxiurile şi oamenii pe strada Kungsgata, ca o masă fără formă a cărei destinaţie era ca şi programată, părându-i-se că aude chiar şi zgomotul maşinilor de tuns gazonul de mai departe, din parcul Kungsträdgård.

Se spunea că e un castel bântuit.

Spiritele damnate ar fi fost cel al contelui Erik, care îşi bătuse băiatul până îl omorâse, pentru a-i pedepsi slăbiciunea, şi cele ale soldaţilor ruşi îngropaţi în şanţul de apărare.

Jerry nu văzuse nicio fantomă, dar auzise trosnetele şi şuierăturile pietrelor, noaptea, şi simţise frigul acumulat de secole prin unghere izbucnind pe neaşteptate.

Spirite.

Fantome.

Castelul şi clădirile dimprejurul acestuia se ruinau, aşa că, anul trecut, renovase totul.

Uneori, o maşină neagră, necunoscută, venea până pe pământurile sale. Jerry îşi zicea că trebuie să fi fost vreun Fågelsjö care se întorcea acolo, împins de nostalgie. Lasă-i în pace, îşi zicea. Numai că nu avea cum să fie absolut sigur că despre cine ştie care membru al familiei Fågelsjö era, într-adevăr, vorba. Putea fi oricine altcineva. Cu toate că numai ei ar fi avut de ce să apară. În momentul în care fusese anunţat că se găsise un cumpărător pentru castelul de la Skogså, îi apăruse un portret în ziare. În cursul întrevederii cu presa, vorbise despre un vis devenit realitate, printre alte minciuni care dau întotdeauna bine. Dar cum de ajunsese să se transforme în realitate?

Jurnalistul, un anume Daniel Högfeldt, urmărise o pistă, insinuând că Jerry forţase familia Fågelsjö să părăsească propriul castel, care aparţinea clanului de aproape cinci sute de ani.

Lacrimi.

Haide, gata cu bocitul. Dreptul din naştere nu conduce cu necesitate la dreptul pe viaţă.

Articolul acela îl urmăreşte şi acum, făcându-l să regrete că s-a purtat în aşa fel încât să îl provoace, din cauza orgoliului, a

dorinţei de a face întreaga regiune să priceapă că s-a întors acasă. Era convins că încearcă să restabilească o ordine care nu existase niciodată.

Familia Fågelsjö adusese multă suferinţă locuitorilor. Oare câţi ţărani, muncitori cu ziua ori chiar sclavi nu încercaseră pe pielea lor ciomegele stăpânilor? Şi toţi acei oameni umiliţi în numele pretinsei superiorităţi a familiei Fågelsjö.

Jerry nu angajase o lucrare completă, ci găsea şi plătea, fără un plan anume, pe cei cu care decidea să mai schimbe câte ceva, având grijă ca aceştia să fie bine primiţi şi remuneraţi.

Pe urmă, mai era şi povestea aceea despre şanţul de apărare al castelului. Fusese săpat la începutul secolului al XIX-lea, când nimeni, în toată zona, nu mai avea nevoie de aşa ceva de foarte multă vreme. Pe unul dintre conţi îl apucase dintr-odată dorinţa de a avea şanţ cu apă în jurul zidurilor şi, pentru a-l realiza, adusese prizonieri ruşi care lucrau la canalului Göta, punându-i să sape până la epuizare. Se zicea că morţii îi îngropase în pereţii şanţului, fixând piatra peste ei şi închizându-le astfel, pentru eternitate, sufletele într-o construcţie inutilă.

Castelul era gol ceea ce, uneori, i se părea apăsător. Pentru întâia oară simţise, astfel, nevoia de a avea pe cineva alături, pentru a se putea linişti. Pe cineva care să fie de partea lui, care să îl anunţe dacă s-ar fi apropiat vreun pericol. Şi mai avea nevoie şi de un câine pentru vânătoare.

S-ar zice că pe drum, în faţa lui, se mişcă ceva. Howie să fie? Deja se întoarce? Imposibil. Absolut imposibil.

Un cerb?

O căprioară?

Nu.

Afară plouă cu găleata. Jerry însă, în Range Rover, e izolat într-o lume caldă şi confortabilă.

Castelul apare dintre ceţuri. Cele trei etaje ale sale, din piatră cenuşie, par că ies direct din pământ, iar pereţii înclinaţi că ţâşnesc către înaltul cerului. La fel ca şi felinarele verzi din jurul şanţului de apărare, care dau o lumină blândă.

E cineva pe alee?

Fermierii cu care trebuia să plece la vânătoare urmau să sosească un pic mai târziu şi, până acum, fuseseră de fiecare dată punctuali.

Accelerează.

Îşi caută câinele cu mâna, dar palma nu dă de blana caldă a acestuia pe locul din dreapta.

Ei, da, desigur!...

Jerry urcă în viteză aleea castelului, auzind cum pietrişul scrâşneşte sub pneuri. Sigur e cineva pe trepte.

O siluetă. Vagă, din cauza ceţii. Doar dacă nu o fi vreun animal.

Ori fantomele care bântuie pe aici?

Spiritele răzbunătoare ale soldaţilor ruşi?

Contele Erik venit să îl salute îmbrăcat într-o capă şi înarmat cu o coasă?

Jerry este acum la zece metri de silueta aceea.

Cine să fie? O femeie? Tu?

Iar persoana aceasta? Dacă e aşa, atunci e chiar penibil!

Opreşte maşina.

Claxonează.

Silueta neagră se apropie fără zgomot.

6

Cenuşie.

Lumina e cenuşie în dimineaţa aceasta şi totuşi sclipirea ei traversează pleoapele lui Malin. Griul luminii pare voalat, ca al unui cuţit care nu a mai fost ascuţit de multă vreme, descoperit fiind în fundul unui sertar, după moartea proprietarului. Malin deschide ochii şi priveşte către fereastra livingului. Soarele este ascuns de mai multe straturi groase de nori. Malin simte că şi pielea şi carnea îi sunt buhăite. I-ar plăcea să se uite de jur împrejur, dar nu e în stare să ţină ochii deschişi, creierul îi este epuizat şi are nevoie de odihnă, or întunericul îi calmează migrena.

Trupul nu îi mai e decât o grămadă informă prăbuşită pe parchet. Aproape de cap, caloriferul e mai cald acum decât la sosire şi poate auzi apa caldă mugind prin ţevi.

Alături, vede o sticlă de tequila goală, cu capacul abia înşurubat. Priveşte prin apartament.

Cenuşiu.

Totul în jurul meu e cenuşiu, îşi zice. Pe lumea asta sunt mai multe nuanţe de gri decât poate distinge creierul omenesc, de la griul de cărbune al canapelei, la albul murdar al pereţilor.

Cine se uită la mine pe fereastră? Al cui e chipul care se desprinde din ceaţă? Sunt trăsăturile mustrărilor de conştiinţă. Ale răului din sine. Cum de-am putut face aşa ceva? Cum de-am putut ridica mâna? Şi lovi?

Put. M-aş bucura să-mi pot întoarce faţa ca pe o mănuşă pentru a nu mai fi obligată să mă văd în oglindă.

Fir-ar al dracului, nu mă pot ridica!

Ar trebui să îi sun pe Jan şi pe Tove. Dar ce le-aş mai putea spune după tot ce s-a întâmplat?

Că îi iubesc?

Că plouă?

Că-mi pare rău?

— Zacharias! Zacharias!

Vocea Gunillei este la fel de ascuţită ca aceea de la soneria telefonului. Ce-o mai vrea?

— Astă-noapte, Martin a marcat două goluri! îi mai strigă.

Toate celelalte femei nu au o asemenea voce.

La etaj, soţul ei, Zacharias Martinsson, alias Zeke, inspector la poliţia din Linköping, doarme. Se trezeşte simţind cât de încordat îi este trupul din cauza umidităţii de afară. Observă, după bruma de lumină care reuşeşte să treacă printre storuri, că e, în continuare, aceeaşi vreme câinoasă. O vreme perfectă pentru a rămâne acasă şi a face micile reparaţii necesare.

Martin.

Semnase contractul cu NHL (*National Hockey League*). După succesul de la Moscova, dăduse mână liberă agentului său. Rezultatul? De şase luni se mutase la Vancouver.

Bogat. Şi celebru.

„Dacă e să aveţi nevoie de bani ca să plecaţi pe undeva, la plimbare, sau să vă cumpăraţi o casă nouă de vacanţă, n-aveţi decât să cereţi. Şi-aţi putea să veniţi şi pe aici, în vizită. Linus a crescut mult, nu vreţi să-l vedeţi?"

Douăsprezece mii de coroane.

Atâta costă cele mai ieftine bilete până la Vancouver.

De persoană.

O cheltuială serioasă pentru salariul unui poliţist.

Băieţelul acela are opt luni, de acum, nepoţelul ăsta al meu. Şi tare mai vreau să-l văd. Dar, să-l las eu pe Martin să plătească biletele?

Niciodată.

Toate milioanele astea doar fiindcă puştiul distrează câţiva amărâţi de inculţi. Chestia asta chiar că-l umple, uneori, de silă.

Ca şi hocheiul, jocul ăsta stupid şi pseudoviril în care jucătorii, antrenorii şi fanii se cred cine ştie ce duri. Ce să-ţi spun?!... Ce ştiu ei despre adevărata violenţă, despre adevăratul pericol şi despre ceea ce trebuie să faci când te afli în faţa lui? E măcar una dintre contesele astea ale gheţii, cu izmenele lor de protecţie supradimensionate, care să aibă-n ele ce-i trebuie la caz că se-ncinge situaţia? Sundin, Forsberg, o gaşcă de poponari!...

— Zeke, hai c-arată pe Canalul 4! Vino mai repede!

Gunilla e cea prinsă de hochei. Şi ea e la cârma casei. Aşa că e şi suporter cât pentru amândoi, din moment ce soţul ei dă dovadă de atâta rea-voinţă şi nu se mai dezlipeşte de cântecele lui de la corala *Da Capo*.

Zeke îşi trage nişte indispensabili cam prea strâmţi. În picioare, în întunericul dormitorului, îşi trece mâna peste faţă. Barba nerasă de două zile înţeapă, dar e încă destul de scurtă pentru a nu fi nevoie să se bărbierească.

Goluri.

Fiul meu.

Zeke zâmbeşte fără să vrea. Se descurcă bine puştiul, de-l tot admiră gagicile astea. Dar de ce să mă grăbesc?

Niciodată.

Nu mai doarme cu mine. Patul ăsta a ajuns un ocean al iluziilor pierdute.

Karim Akbar, comandantul poliţiei, s-ar bucura să îşi poată sprijini braţul de trupul nevestei, însă aceasta nu e lângă el. A preferat un alt bărbat. Poate că e mai bine aşa. În ultimul an nici măcar nu mai îndrăznise să se apropie de ea de teamă să nu îl fulgere cu atâta dispreţ.

Tot timpul era obosită.

Muncea de două ori mai mult după plecarea unei jumătăţi dintre colegi în Norvegia, unde câştigau mai bine cu mai puţin efort.

E ceva ce-mi scapă, îşi spunea deseori Karim. Dar, ce oare? Avea tendinţa de a alunga întrebările în loc să se confrunte şi să încerce să înţeleagă motivele. Îşi tot punea problema cum de este cu putinţă ca două persoane să trăiască astfel, laolaltă, întreaga viaţă, fără să se înţeleagă absolut deloc. Îşi închipuia că sentimentul

de gol pe care îl resimţi în astfel situaţii, sentiment din cauza căruia poţi să mori, dar la fel de bine şi să continui să exişti, trebuie să fie asemănător cu acela simţit şi de tatăl lui atunci când, inginer fiind în ţara lui de baştină, venise în Suedia pentru a găsi ceva de muncă sau, în orice caz, un loc al lui în societate. Sfârşise spânzurat cu propria-i cravată de plastic într-un apartament din cartierul Nacksta, din Sundsvall.

Nu-i vorbă, uneori lui Karim îi da prin gând că soţia lui ar vrea să plece, să se despartă de el. Dar, în cazul acesta, de ce nu i-o spunea odată? În definitiv, era un bărbat civilizat şi ştia foarte bine că nu era proprietatea lui.

Totuşi, nu reuşise niciodată să îşi ducă gândurile până la capăt, pentru a nu mai avea încotro şi a lua o decizie.

Apoi, dintr-odată, ea plecase. Îl luase şi pe fiul lor de nouă ani şi se mutase la un coleg, la Malmö.

Îndrăznise. Dar Karim ştia că ei îi fusese frică şi că, poate, încă îi mai era.

Deşi nu are de ce să se teamă.

Nu voi face niciodată precum compatrioţii mei, ca acei frate şi tată pe care i-am arestat acum câteva luni. Îmi vine să vărs.

Divorţul.

Un mod mai bun de a numi singurătatea şi confuzia. Sigur că încercase să se refugieze în muncă, în noua carte în care analiza problema integrării dintr-o perspectivă inedită, dar nu reuşea să înainteze cu nimic. Aşa că se străduise să descopere activităţi pe care să le poată efectua împreună cu fiul lui, pentru a se simţi bine amândoi în zilele în care îl avea în grijă.

Era tată un weekend din trei. Îşi dorise partajarea îngrijirii copilului însă renunţase. A fi tată celibatar o săptămână din două nu se potrivea cu modul în care îşi utiliza timpul. Şi geografic ar fi fost imposibil.

În consecinţă, Bajran locuia la ea şi, deci, la celălalt.

De ziua lui, în septembrie, se duseseră la Stockholm. Bajran mersese cu el la *Götrich* de unde îşi cumpărase nişte costume noi şi îşi lăsase copilul să îi aleagă cravatele.

Costumele erau dintr-o stofă frumoasă şi moale. Caşmir. Un lux pe care şi-l putea permite ca şef al poliţiei. Caşmir şi un Mercedes.

Îşi trage pătura pe umeri şi ascultă zgomotul ploii căzând pe pervazul ferestrei, spunându-şi că mai bine s-ar muta într-un apartament din centrul oraşului, pentru a fi mai aproape de toţi şi de toate.

La drept vorbind, putea fi şi mai rău. În faţa ochilor îi apare chipul lui Börje Svärd, cu mustaţa lui sănătoasă, cu vârfurile răsucite. Acum e în permisie. Soţia lui, Anna, e bolnavă de scleroză în plăci la nivelul muşchilor respiratorii. Respirând artificial, are nevoie de asistenţă douăzeci şi patru de ore din douăzeci şi patru.

— Nu mai are decât şase luni de trăit, îi spusese Börje când îi ceruse permisia pentru a putea avea grijă de soţie aşa cum se hotărâse.

— Stai lângă ea cât va fi nevoie, îi răspunsese Karim. Când o să vrei să te întorci, vei fi bine-venit.

Şi Malin Fors. Ceva nu e în regulă cu ea, îşi spune Karim. Dar ce pot eu să-i fac? Le cam trage la măsea, desigur, dar numai Dumnezeu ştie câtă nevoie e de ea în echipă.

Sven Sjöman este comisar şi inspector-şef al poliţiei din Linköping. Pasiunea lui e, după cum singur mărturiseşte, să dezvăluie esenţa copacilor, să extragă din ea secretele ascunse, dar şi întreaga frumuseţe a formei acestora, în acelaşi timp funcţională şi estetică.

O fi asta culmea romantismului? Da, dar, una peste alta, poate fi ceva mai romantic decât gravura pe lemn?

Strungul vibrează. Aşchiile zboară peste desenul de pe tricou, pe care e înscris logoul fabricii de cherestea *Berg*.

Atelierul lui Sven se află în fundul pivniţei din casa lui de la Valla. Încăperea este izolată fonic şi miroase a talaş proaspăt, a lac de lemn şi a sudoare.

Dimineaţa este cel mai bun moment al zilei în atelier, dar şi cel în care Sven se simte cel mai singur.

Or, lui Sven nu i-a plăcut nicicând singurătatea.

Preferă compania celorlalţi.

A nevestei, de pildă. Chiar dacă, după atâţia ani, nu-şi mai vorbesc atât de mult.

Mai sunt şi colegii.

Karim.

Şi Malin. Ce mai faci, Malin? Ai avut un an oribil, îşi zice Sven, folosind pentru o ultimă oară strungul. Opreşte agregatul şi profită de liniştea care invadează rapid încăperea.

A fost o idee proastă să se întoarcă în locuinţa lui Jan. O idee foarte proastă, cred eu, dar nu ţi-o voi putea spune niciodată. E viaţa ta, Fors, şi tu trebuie să ţi-o îngrijeşti. La muncă îţi mai pot da încă ordine şi sfaturi, chiar dacă ai din ce în ce mai puţină nevoie de ele.

În schimb, în ceea ce priveşte viaţa ta intimă...

Miroşi tot mai des a alcool. Eşti palidă, tristă şi epuizată.

În sfârşit...

Câtă vreme nu e şi mai rău... M-a sunat Jan, bărbatul tău sau, mai bine zis, fostul tău bărbat. Dorea să fac şi eu ceva. Să-ţi vorbesc despre problema ta cu alcoolul, care a început să se cam vadă. Uneori. I-am promis. Dar, la drept vorbind, ce-aş fi putut să îi promit? C-o să stau de vorbă cu tine? Mai rău te-aş fi întărâtat. C-o să te ameninţ că te suspend? Mi-ar trebui un motiv mai bun. Că te trimit la doctor? Încăpăţânată cum eşti, ai refuza pe loc.

În definitiv, existenţa poliţiştilor alcoolici nu e ceva excepţional.

După câte grozăvii văd, nici nu e de mirare că trebuie să scape cumva de presiune.

Sven îşi strânge cureaua. A câştigat patru găuri după ce a slăbit douăsprezece kilograme. Aşa că acum stă mai bine cu circulaţia sângelui. Dar asta, cu preţul prea multor mese fără niciun gust.

— Puneţi odată salopeta. Imediat. Să nu spun de două ori.

Inspectorul de poliţie Johan Jakobsson e în picioare, în holul de la intrarea în căsuţa lor din Linghem. Iar fetiţa lui de cinci ani cântă liniştită, în lumea ei, fără a-i păsa de restul universului. În consecinţă, cuvintele lui Johan sunt departe de a trece graniţa pentru a putea fi auzite.

De ce-o fi trebuind să mergem la bunici în singurul weekend când am şi eu vinerea liberă? Ultimul lucru de care au acum nevoie e să înceapă ziua sub semnul iritării, lăsând să ţâşnească tot felul de înţepături şi de reflecţii agasate.

— Ai tu grijă de Hugo? Ca s-o iau eu pe Emma?

Soţia aprobă din cap şi se apleacă pentru a lua haina albastră a băieţelului.

— Să nu-i mai zic o dată!

— Nu poţi să te linişteşti şi tu un pic? întreabă nevasta.

Gata. A-nceput...

— Nu eu am fost cu ideea să plecăm aşa de devreme la Nassjö.

— E ziua lui tata.

— Da, corect. Şaizeci şi trei de ani. La vârsta lui nu dă semne că ţine neapărat să fim şi noi de faţă la aniversare.

Chipul femeii se crispează. La asemenea cuvinte nici nu merită să răspunzi, Johan trebuie s-o recunoască. Întinde mâna spre fetiţă, o ia de braţul subţire, dar puternic, şi o trage spre el.

— Puneţi haina.

— Lasă, tot nu are nevoie de haină în maşină.

Johan dă drumul braţului fetiţei.

Şi închide ochii.

Mai bine ar fi fost de serviciu weekendul acesta. Aşa ar fi putut afirma senin că trebuie să rămână la comisariat.

Copiii. Deşi ţine pleoapele închise, tot le aude vocile, ba chiar mai bine. Aude glasul bucuriei şi al încrederii în viaţă, în pofida amărăciunii. Miile acestea de săruturi şi de îmbrăţişări, sutele de mii de complimente, milioanele de zâmbete şi de cuvinte liniştitoare par să funcţioneze, până la urmă. Şi aşa oamenii sunt ceva mai fericiţi, ceea ce nici nu solicită mare lucru. Drept pentru care, chiar merită efortul.

— Johan, îşi aude nevasta zicându-i, calmează-te. Hai să nu dramatizăm. Numai de tine ţine.

Pe peretele alb, plin de pete, sunt patru cârlige pentru agăţat hainele. Unul dintre cele din mijloc este fixat prost, atârnă şi ameninţă să cadă.

Uşa de la balcon este deschisă. Waldemar Ekenberg trage adânc din ţigară. A ieşit la aer.

Priveşte cerul acoperit de un plafon gros de nori, de un gri-deschis. Acelaşi pentru toată lumea.

Prima ţigară.

Nimic nu poate fi mai bun. Chiar dacă soţia i se va plânge din cauza mirosului în clipa în care se va întoarce în pat.

Waldemar nu ezitase niciun moment când se anunţaseră noi angajări la poliţia din Linköping. Îi plăcuse acolo, când fusese chemat pentru cazul acela oribil al uciderii fetiţei de zece ani.

Ştia că nu era prea dorit acolo, dar nici nu îl puteau refuza, ţinând cont de experienţa lui şi de faptul că toţi ceilalţi candidaţi abia de absolviseră şcoala de poliţie.

Fors. Sjöman. Jakobsson. Akbar. Martinson.

O echipă excelentă de sticleţi, s-ar putea zice. Un raport foarte bun între numărul de cazuri constatate şi acela al cazurilor soluţionate. Şi doar atâtea diferende cât e necesar în cadrul unui grup.

Fors.

Nu prea erau lucrurile în regulă cu ea nici înainte, dar acum se pare că stau şi mai rău, de când s-a întâmplat ce s-a întâmplat cu fata ei, până să se întoarcă la fostul bărbat.

Dar ca anchetator e redutabilă. Nu ţi-ai dori-o ca infractor.

Îl distra să o enerveze.

Are ea şi o problemă cu alcoolul. Anul ăsta şi-a văzut mulţi colegi căzuţi în braţele clondirului. Dacă-i dai de gust, chiar că nu mai e nimic de făcut. Iar ea nu prea ştie cum să se controleze.

Jakobsson.

Problema lui sunt copiii.

Cât despre el şi gagica asta a lui, copii n-au putut să aibă, şi poate că e mai bine aşa.

Iarna trecută s-au dus în Thailanda. Doar ei doi. Liniştiţi şi relaxaţi, exact invers decât toţi părinţii care veniseră cu ţâncii lor în acelaşi hotel.

Iubirea unui copil. Dragostea unui părinte.

Nu poţi simţi lipsa unui lucru a cărui experienţă nu o ai, îşi zice Waldemar, trăgând un ultim fum din ţigară.

Sau mă înşel?

Malin a ajuns la casa magazinului *7 Eleven* de pe strada Ågata.

Părul îi e ud leoarcă din cauza ploii, iar chiloţii îi intră în fund. Asta era tot ce descoperise în şifonierul din dormitor: nişte

blugi spălăciţi şi nişte bikini roz. Ţoalele au pe puţin zece ani, dar aşa, de dimineaţă, merg şi ele. La *H&M* nu s-a deschis încă. Când o să aibă puţin timp liber, va da o fugă până la Malmslätt ca să-şi mai ia vreo două-trei lucruri. Daaa, asta o să facă: o să îşi recupereze lucrurile şi pe Tove. Şi va lua de la capăt viaţa, ca mai înainte. Mai înainte de a încerca să trăiască încă o dată ca o adevărată familie, mai înainte de a-i fi pus lui Tove viaţa în pericol.

Pune pe tejghea o periuţă de dinţi, un deodorant, pasta de dinţi şi pachetul de cafea. Casierul bagă lucrurile într-o pungă.

— S-ar zice că meciul de azi-noapte a fost în deplasare...

Poftim? A fost un meci azi-noapte? Când, în sfârşit, înţelege ce vrea să zică, nu-şi mai doreşte altceva decât să-i dea un cap în gură. Se mulţumeşte să aprobe tăcută.

— Aha, nici vorbă de meci în deplasare! Da' de terminat, tot s-a terminat târziu... păi nu? Când sunt ca dumneavoastră, dimineaţa, nici măcar nu mă mai obosesc să mă dau jos din pat.

— N-aţi vrea, mai bine, să-mi luaţi banii decât să spuneţi toate tâmpeniile astea?

Casierului îi cad şi braţele şi entuziasmul.

— Glumeam şi eu, vă rog să mă iertaţi.

Malin îi smulge restul din mână şi face prin ploaie cei o sută de metri până acasă.

Ajunsă în apartament, fuge direct sub duş.

Apa acestuia e şi mai rece decât a ploii. Îi curge pe cap, i se prelinge pe întreg trupul.

Durerea şi răul îi sunt îngheţate, curăţate de pe piele şi evacuate prin sifonul căzii.

Ia nu te mai gândi la ce s-a întâmplat! îşi zice. O să bei o cafea din ceaşca pe care ai găsit-o pe etajera din baie şi-o să te prefaci că hapurile de care ai dat în dulăpiorul pentru medicamente chiar îţi mai dreg durerea de cap.

Căpăţâna îmi e, pe bune, ca o cutie de rezonanţă.

Într-o săptămână se mută şi Tove aici. Poate chiar diseară.

Vasăzică, azi mă duc la muncă. Şi mizeria asta de migrenă... Mi-ar plăcea să se întâmple ceva-ceva, ca să îmi pot concentra atenţia asupra altui subiect. Dar, mira-m-aş...

7

Göte Lindman îşi trece palma peste craniul ras. Îşi aminteşte că a mai fost pe la castelul Skogså.

Avea opt ani pe vremea aceea. Azi are cincizeci şi doi. Era împreună cu tatăl lui în salonul în care îi primise Axel Fågelsjö pentru a discuta condiţiile desfăşurării lucrărilor din vara următoare. Tatăl intenţiona să închirieze mica dependinţă militară situată la marginea de sud-vest a moşiei.

— Atunci, când vă voi chema o să veniţi imediat.

Lui Göte i se pare că aude şi acum vocea contelui, uscată şi agresivă, pe când, împreună cu Ingmar Johannsson, care e doar cu câţiva ani mai mare decât el, parcurge coridoarele de la primul etaj, între pereţii de piatră cenuşie împodobiţi cu tablouri ciudate, aşezate la cinci metri unul de altul.

— Are un câine, zice Göte. Dar trebuie să fie pe afară, altfel l-am fi auzit până acum.

— E un beagle, iar ăştia încep imediat să latre, şopteşte Ingmar.

Acum mai bine de patruzeci de ani, Göte era tot acolo, alături de tatăl său.

Propriile lui afaceri cu familia Fågelsjö au fost puse la punct în cabinetele unor avocaţi din centrul oraşului, aşa că fusese bucuros să poată închiria partea lui de teren şi să îşi cumpere o mică proprietate aproape de Bankekind.

Un avocat îl informase despre punerea în vânzare a castelului de la Skogså. Putea totuşi să închirieze mai departe terenul.

Merg înainte, trecând din cameră în cameră.

Aruncă o privire, fac să scârţâie podeaua şi să pârâie piatra pereţilor, inspectează fiecare metru pătrat. Veniseră cu Saabul negru al lui Lindman şi parcaseră lângă Range Roverul lui Jerry Petersson. Uşile castelului erau deschise, iar senzorul de alarmă era verde. Ezitaseră înainte de a intra, fiindcă nu doreau să îl irite pe noul proprietar.

Într-o zi, Jerry Petersson venise să îl vadă pe Göre. Îşi parcase Range Roverul pe alee şi ieşise din maşină tot numai un zâmbet, cu haina lui galbenă, ridicolă şi faţa aia de prost. Vântul îi ciufulea părul blond. Göte ştia că vizita nu anunţa nimic bun.

— Ştiţi cine sunt, nu-i aşa? îl întrebase Petersson.

Göte aprobase din cap.

— Nu-mi oferiţi o cafea?

Încă o aprobare la fel de tăcută.

Aşezaţi la masa din bucătărie, cu două ceşti de cafea în faţă şi nişte mici brioşe *Svetlana*, Petersson îi comunicase că putea continua să închirieze acea parte a proprietăţii cu o condiţie: să meargă în mod regulat la vânătoare cu avocatul. Trebuia să fie prezent că ploua, că ningea, că şuiera vântul, indiferent, vasăzică, de împrejurări.

— Cum v-am sunat, cum aţi venit. Ne-am înţeles?

Ingmar Johansson se uită prin bucătăria castelului.

Nişte oale de aramă sunt agăţate la rând pe o frânghie prinsă de tavan, reflectând lumina şovăitoare a dimineţii. Mobilierul de bucătărie este în întregime înnoit. Podeaua şi pereţii sunt placaţi cu marmură, instrumentarul e dintr-un oţel care sclipeşte de-ţi ia ochii, iar aragazul are vreo zece focuri.

Numai că bucătăria e goală.

Nici urmă de Jerry Petersson. Nici Lindman, nici Ingmar nu-l văd pe nicăieri pe proprietar.

Jerry Petersson trecuse pe la Göte joi seara.

— Am nevoie de tine mâine dimineaţă la opt. O să vânăm câteva căprioare. S-au înmulţit cam tare.

Sunt prea multe căprioare? Ăsta bate câmpii. Nici câte ar trebui nu mai sunt. Vocea avocatului însă nu admite proteste. Iar condiţiile contractului de arendare erau limpezi.

— Dar opt să fie!

— Fix, răspunsese Göte.

Vorbise la telefon cu Ingmar, după ce Petersson îi vizitase pe amândoi. Îşi ziceau că s-ar fi putut să fie şi mai rău, că ar fi putut transforma castelul şi moşia într-o imensă exploatare agricolă. Petersson nu răspunsese nimic în clipa în care Ingmar îl întrebase direct ce intenţii are. Repetase doar că una dintre clauzele contractului de arendare le cerea să îl ajute la vânătoare.

— Să nu întârziaţi.

Şi uite că sunt aici.

Nu însă şi Jerry Petersson.

Treptele sunt înalte şi periculos de alunecoase pentru tălpile unor ghete ude de atâta ploaie. Urcă prudenţi până la al doilea etaj, strigându-l pe Petersson, iar silabele numelui acestuia se lovesc şi sar înapoi din peretele rece, de piatră. Deasupra capetelor, de la înălţimea celor douăzeci de metri ai casei scărilor, o lustră care trebuie să aibă câteva sute de ani este împodobită pe jumătate cu lumânări stinse, aşezate pe nişte discuri suprapuse, impunătoare. Pe peretele holului de la intrare, o pânză în albastru reprezintă un bărbat întinzând cremă pentru protecţie solară pe spatele unei femei.

Ajung, gâfâind, la etajul al doilea.

— Ar fi trebuit să monteze un ascensor, zice Ingmar.

— Probabil că e scump, răspunde Göte.

— Deh, şi-ar putea permite.

— N-ar fi trebuit să începem prin a-l căuta în pivniţă?

— A, nu, uită de pivniţă. N-am chef să dau pe acolo de cine ştie ce instrumente de tortură. Îmi închipui locul acela dotat cu o „fecioară de fier" şi cu un scaun al supliciilor în mijloc.

— Ptiu! Ştiam eu că-ţi dă imaginaţia pe-afară!

Intră în prima cameră.

— La etajul doi stă, spune Ingmar.

— Uite ce tablouri ciudate, şopteşte Göte în clipa în care pătrund într-o încăpere în care, pe pereţi, sunt agăţate fotografii cu statui ale lui Christos îmbăindu-se într-un lichid galben.

— Crezi că e pişat? întreabă Ingmar.

— Habar n-am.

Dintr-un colţ, un urs din plastic roz şi mov, încrustat cu pietre preţioase şi cu nişte săbii în loc de dinţi, pare a-i supraveghea cu ochii lui de diamant.

O pictură reprezentând un prizonier cambodgian pare că vrea să îi dea afară din cameră.

Mobilierul seamănă cu acela al unei nave spaţiale: totul este aliniat în alb şi negru, ieşit parcă din paginile revistei de design pe care Göte are obiceiul să o răsfoiască atunci când merge la frizer.

— Dă-o-n mă-sa, parcă n-ar şti cum să-nceapă să-şi arunce banii, zice Ingmar.

— Petersson! Petersson! Eşti acasă?

— E vremea vânătorii! Căprioarele ne-aşteaptă!

Încremenesc. Îşi zâmbesc. Pe urmă, totul e învăluit într-o tăcere de gheaţă.

— Ce crezi? Pe unde-o fi? întreabă Göte încheindu-şi canadiana până la gât şi ştergându-şi fruntea.

— Habar n-am. Pe-afară? În castel, în niciun caz. Ne-ar fi auzit.

— Maşina lui e aici. Şi uşa era deschisă.

— Hărăbaie de burghez...

— Ia mai las-o! Ţi-ar plăcea ţie să ai una la fel...

Descoperă pe un stativ cu umeraşe o serie de cămăşi din bumbac de toate culorile cu putinţă.

— Ce părere îţi face? întreabă Ingmar.

— Cine, Petersson?

— Nu, papa de la Roma. Sigur că Petersson.

Ingmar se uită la Göte. Ridurile care îi brăzdează obrajii şi fruntea, care îi înconjoară ochii şi buzele îi dau un aer de amărăciune.

Ştie că trăieşte singur de ani de zile, după ce nevasta l-a părăsit acum cincisprezece ani când, după ce se dusese până la Stockholm, se întorsese ca nebună, zicând că nu mai poate suporta să stea prin locurile astea.

Trebuie că îi sucise cineva capul pe acolo, prin Stockholm.

Mai târziu cunoscuse o rusoaică.

— Ce cred eu despre el? repetă Göte întrebarea, înghiţindu-şi parcă cuvintele. Nu pare să vrea să ne dea afară. Chestia e că dorinţa

asta a lui de a ne face apariţia ca nişte sclavi de câte ori ne fluieră sigur că mă enervează. Dar, ce mai pot să zic?

Ingmar dă din cap.

— Îl ştiai mai demult? întreabă Göte, la rândul lui.

— După câte se pare a crescut în Berga. Nu am citit nimic pe nicăieri despre afacerile pe care le are. Nici nu mă interesează lucruri de genul ăsta, continuă uitându-se la ursul uriaş, de plastic.

Ochii acestuia sclipesc. Chiar diamante să fie?

— Da' repede-a mai vrut să pună mâna pe castel.

— Cred că a fost o mare lovitură pentru conte.

— Lasă că o şi merita. Chiar că venise timpul.

Se opresc în altă cameră.

— Auzi ce-aud şi eu? întreabă Ingmar.

Göte aprobă din cap.

Latră un câine afară.

Pare că a înnebunit.

— Sigur e că pe câinele ăsta îl enervează tare rău ceva, răspunde Göte.

Ciulesc urechile, apoi se îndreaptă către una dintre ferestre.

Un nor jos se desface puţin câte puţin în ceaţă, trece prin faţa geamului şi lasă mici picături pe sticla acestuia.

Umăr la umăr, Göte şi Ingmar aşteaptă ca norul şi ceaţa să se retragă. Şi ascultă lătratul câinelui.

De unde sunt pot vedea întreaga proprietate.

Pădurea de pini, câmpul... Atâta doar că perdeaua de ceaţă nu îi lasă să vadă şi şanţul de apărare.

— Ce frumos e, remarcă Ingmar. Vezi câinele?

— Nu.

— Nu mă mai mir acum că îmi spuneai cât este de legat contele de pământul său.

— Da. Cu siguranţă nu prea se bucură că s-a mutat în oraş.

Ingmar rânjeşte şi îşi întoarce privirile de la peisaj. În spatele castelului, pe pietrişul greblat cu grijă sunt parcate Range Roverul şi maşina lor.

De acum, ceaţa se retrage de deasupra şanţului de apărare. Câinele îşi face apariţia. Corpul închis la culoare i se dă înapoi de fiecare dată când ridică botul spre cer pentru a lătra.

— O fi căzut vreo căprioară în apă, îşi dă Göte cu presupusul.

Apa şanţului e întunecată şi nemişcată. Lumina felinarelor verzi plantate de jur împrejur e slabă.

Dar e ceva ce nu se leagă. Ceva anormal, ceva care e în apă. Nu însă o căprioară, nu, îşi zice Göte.

Câinele lasă capul în pământ, apoi latră din nou, sacadat.

Ceva pluteşte pe apa neagră. Cu anii, vederea lui Göte a mai slăbit, dar tot poate zări o formă rotundă, lipsită de contur, mişcătoare.

— Auzi, Ingmar, ce-o fi chestia aia care pluteşte în şanţ? Chestia aia de culoare mai deschisă, de colo? Aş zice că din cauza asta latră câinele.

Ingmar se uită spre apă.

Spre şarpele sumbru, domesticit şi închis dincolo de bătrânele ziduri de piatră cenuşie. O fi adevărat ceea ce se spune despre soldaţii ruşi care ar fi îngropaţi aici? se întreabă.

La, poate, cincizeci de metri distanţă, în apa şanţului de apărare, lucrul acela înaintează şi dă înapoi cu o mişcare regulată, e galben, luminos, dar cu contururi întunecate. Ingmar îl recunoaşte dintr-odată şi, instinctiv, întoarce privirea.

Un cap.

Un corp ascuns de apă şi totuşi vizibil.

Păr blond.

Figură întoarsă într-o parte.

Gură. Ai impresia că o să vezi peşti luminiscenţi ieşindu-i din gura pe care de mult trebuie s-o fi părăsit oxigenul.

— Doamne Dumnezeule!

— Ce căcat!

— Doamne Dumnezeul meu! repetă Ingmar.

Nu ştie prea bine nici ce simte, nici ce ar trebui să facă în asemenea momente. Tot ceea ce ştie este că, fie şi dacă acel câine va înceta să mai latre, tot îi va auzi lătratul în vis până la sfârşitul zilelor.

8

Sunt ceva care nu mai mişcă.

Ceva care s-a oprit pentru totdeauna. Doar ceea ce e în jur se mişcă în locul meu. Nu mai am nevoie să respir ca să trăiesc pe aici. E exact ca atunci, demult, demult, la începutul începutului, pe când pluteam în tine, mămico. Era cald şi întuneric şi totul nu era decât fericire, cu excepţia sunetelor acelora ascuţite şi a loviturilor violente care deja îi făcea rău conştiinţei mele născânde.

Aici, cald nu mai este.

Însă nici frig.

Aud câinele. Howie. Ştiu că eşti tu, am învăţat să te recunosc după lătrat, chiar dacă mi se pare că eşti la o infinită distanţă.

Pari agitat, chiar înfricoşat. Dar ce ştie un câine ce e aceea frica?

Mămico, frica provocată de durere ai aflat-o direct pe pielea ta. Acum vin să ne întâlnim şi simţi că mă apropii, nu-i aşa?

Apa este foarte rece, rece ca boabele acelea de grindină care au căzut din cer în toamna asta.

Încerc să mă întorc ca să stau cu faţa către cer, dar nu îmi mai simt trupul. Aşa că mă străduiesc să îmi aduc aminte cum de am ajuns aici. Numai că tot ceea ce îmi amintesc eşti tu, mămico, pe vremea când mă legănai încetişor, exact cum o fac acum apele şanţului de apărare.

Cât o să mai mucegăiesc în şanţul ăsta?

Nu e nimeni prin preajmă care să aibă grijă de mine. Iar golul acesta nu-mi trimite înapoi decât propria imagine. Îmi văd chipul,

trăsăturile ascuţite şi adânc dăltuite, şi nările atât de contractate că ar înspăimânta pe indiferent cine.

Orgoliu.

Chiar sunt orgolios?

De acum, s-a împlinit vremea?

Acum, când totul s-a liniştit.

Aş plutea pluti o mie de ani aici, în apa aceasta îngheţată, şi aş fi stăpânul locurilor acestea. Ar fi perfect.

Se vor naşte căprioare.

Iepuri vor veni pe lume.

Oameni care îşi vor părăsi apele lor calde şi relaxante.

Iar eu voi fi de faţă la toate acestea.

Şi voi şi rămâne pentru a-mi privi oglindirea, pentru a privi copilul care am fost.

O voi face chiar dacă îmi este frică. Acum îmi dau seama că ochii copilului acestuia mă înfricoşează. Lumina aprinsă aici îi deschide lumea sacadat, ca lătratul disperat al unui câine părăsit.

9

În apropiere de Linköping,
în vara lui 1969

Lumea se naşte prin ochii celui care o priveşte. Fiindcă, odată ce i-ai închis, imaginea a dispărut. Copilul împlinise patru ani când a învăţat să îşi recunoască propriii ochi, bilele acelea două, de un albastru-închis, aflate la distanţă perfectă una de cealaltă. Jerry îşi dă repede seama ce posibilităţi îi oferă ochii. Poate obţine, graţie lor, tot ceea ce îşi doreşte de la asistentele maternale.

Realitatea lui Jerry nu merge niciodată mai departe de ceea ce poate atinge în mod direct. Nu ştie nimic despre ceea ce se petrece acolo unde materia portocalie şi napalmul se abat asupra pădurilor, unde oamenii înspăimântaţi se grăbesc către gropile săpate sub câmpuri, unde aşteaptă ca gelul acela arzător să se infiltreze în pământ şi să îi devoreze încet-încet.

Pentru el, căldura e caldă şi frigul rece. Iar burlanul de aramă neagră, atât de bine fixat de peretele de lemn roşu e aşa de cald, încât aproape că-ţi frige degetele. Totuşi, nu resimte nicio senzaţie de pericol. S-ar putea vorbi, mai degrabă, despre o anume experienţă a frumuseţii, care îl linişteşte tot atât de mult pe cât îl şi înspăimântă. Îl înfricoşează gândul că acea căldură care îi cuprinde întreg trupul ar putea trezi în el conştiinţa sfârşitului tuturor lucrurilor.

Maşinile trec, la fel şi trenurile şi navele pe râul Stångån.

Jerry stă întins în iarbă, în grădina bunicii. Clorofila îi umple trupul cu parfumul ei şi genunchii cu pete verzi. Seara, la ora când atacă ţânţarii, tata instalează piscina gonflabilă de un galben-deschis. Apa e caldă şi aerul rece. După care aleargă până la monstrul care înghite iarba, care miroase tare puternic şi pe care îl conduce transpirând din greu. Lamele monstrului încearcă să apuce picioarele copilului şi jerbe de iarbă ţâşnesc din gura lui uriaşă. Nu e de joacă. Tata vede bine expresia din ochii copilului, dar nu se lasă intimidat. Schimbă direcţia şi fugăreşte copilul prin grădină urlând:

— Las' că-ţi tai eu picioarele! Acu-ţi tai picioarele!

Copilul goneşte către marginea pădurii cât mai iute cu putinţă, ca să nu mai audă huruitul lamelor monstrului.

În schimb, în bucătărie, domeniul mamei şi al bunicii, ochii îi funcţionează bine şi înţelege că e indicat să mănânce brioşele cât mai proaspete, înainte ca mucegaiul de pe fundul coşului să le strice gustul.

Tata se întoarce la fermă după ce termină treaba.

Cu nişte saci care fâşâie. Mama se aşază şi nu mai mişcă. Se simte de fiecare dată mai bine după întoarcerea tatei cu tot cu pachetele lui. Şi bunica la fel. Sunt fericite. Sau aproape.

Soarele dispare, iar căldura aramei înnegrite se transformă într-un miros metalic, lângă nişte scări îngheţate. Nişte bile scânteietoare, de toate culorile, se învârt într-o ladă de nisip, căzând printr-o gaură. Pe drum vine cineva, un alt băiat.

Haide, du-te! Nu ai niciun drept să rămâi aici. Lovitura de pumn porneşte, atinge cu exactitate ţinta, nasul copilului, care ţipă şi el, dar şi celălalt ţipă: „pansament!", şi nu: „el m-a lovit primul!", ceea ce, oricum, nu trezeşte decât dispreţul.

În lumea lui Jerry se află o pisică, într-un coş, aproape de leagănul din parc. Într-o zi i-a dat smântână.

Unele sentimente se evaporă în apartamentul cu două camere, dar se şi ridică anumite întrebări:

— Ştii că locuim la Berga? Că tati lucrează la Saab, unde se fac avioane care zboară mai repede decât sunetul?

Recunoaşte râsetele. Frigul. Canapeaua portocalie cu maro şi cu picăţele pe care se culcă toţi seara. Sticlele din sacoşă. Vocile.

Atmosfera tandră şi neplăcută în acelaşi timp. Dar în fotografia aceasta în alb-negru, la care se uită, cine să fie? Mămica se ridică şi îl ia la dans. Nu o face decât după ce bea, iar lui îi place să o privească dansând. Dar tata îl alungă, se transformă în maşina de tuns gazonul care încearcă să îl prindă şi îl loveşte peste braţe şi peste picioare. Copilul are patru ani. Uşa apartamentului nu este încuiată. Şi-atunci copilul fuge. Lumea de afară este plină de viaţă şi aşteaptă să fie cucerită. O pisică îngropată, un leagăn care se balansează îndreptându-se către cer, maşini şi trenuri care trec. Aici, nimeni nu adoarme plin de vomă şi de durere şi nimeni nu îl alungă.

Ţipă.

Distruge.

Desenează cu creta pe pereţi.

Ia chibrituri şi dă foc lumii. Îşi priveşte vaporaşul arzând pe nisip. Nu e în stare să descrie ceea ce simte şi poate că nici cuvinte nu există pentru a o face. Sentimentul dispare în flăcări, pe când jucăria se consumă pe nisip, într-un spaţiu gol, înconjurat de copaci.

Îndârjirea tatălui. Trupul copilului care se izbeşte de caloriferul de sub fereastra din living în momentul în care tatăl, beat, cade peste el. Pleoapele mamei tremurând de oboseală.

Durerea este de fiecare dată nouă.

Nimic nu este o dată pentru totdeauna.

Poate că exact din această cauză nimic nu este cu putinţă.

E noapte şi copilul stă culcat în patul lui. Treaz. În seara aceasta de august se simt primele semne ale frigului toamnei.

De acum ştie că mai există şi o altă lume, la care însă nu se gândeşte, prea ocupat să îşi trăiască propria realitate.

În întuneric, îşi imaginează că îşi ucide tatăl. Că îl omoară cu nişte raze care îi pleacă din ochii lui albaştri. Ca să amuţească definitiv maşina de tuns gazonul.

Şi care, aşa, nu va mai încerca nicicând să îi taie tălpile.

10

Pupila este tot atât de neagră ca şi apa. Când capul cadavrului este legănat abia perceptibil de unde, lui Malin i se pare că îi face cu ochiul.

Impermeabilul galben pare aproape luminos.

Malin simte fiecare izbitură a trupului din apă direct în propriul craniu.

Câinele latră în maşina parcată la liziera pădurii. Sunetul ajunge până la ea ca un foc de puşcă tras undeva, în depărtare.

Când au ajuns, patrupedul era la marginea şanţului de apărare şi lătra ca un apucat. Când l-au dus la maşină însă, nu a fost agresiv. Pur şi simplu, a continuat să latre.

Chestie care o loveşte, care o izbeşte drept în cap.

Ce-or fi văzând ochii aceia în apă? Care să fi fost ultimul lucru pe care îl zăriseră?

Mişcările capului din apă şi micii peşti dimprejurul lui, care par nişte viermi. Şi durerea.

Castelul de la Skogså. A trecut de multe ori cu maşina prin faţa porţii lui, dar nu a avut niciodată ocazia să îl vadă atât de aproape. Şi nici nu a avut vreodată cine ştie ce motivaţie de a se aventura prin pădurile şi câmpiile care îl înconjoară. Îi văzuse însă imaginea în nişte fotografii dintr-o carte despre castelele şi proprietăţile senioriale din Suedia, pe care o aveau părinţii ei. Un castel medieval înălţându-şi, fără îndoială orgolios, zidurile de piatră, deşi ansamblul lăsa o impresie deosebit de sobră. Linii drepte, aproape lipsite de înfloriturі. Lucru care

denotă un anume respect pentru dramele întâmplate aici de-a lungul anilor.

Malin stă la marginea şanţului de apărare. Pietrele mari, şlefuite, aduse probabil direct de la munte, alcătuiesc un perete abrupt. Apa reflectă lumina verde a felinarelor. În jurul cadavrului mişună peşti, sute de peşti abia dacă puţin mai mari decât nişte mormoloci.

Cu tot impermeabilul lung, închis până la gât şi cu gluga trasă pe cap, cu toate cele trei rânduri de haine pe care şi le-a luat pe ea, Malin tot simte că frigul îi intră până în oase. Haina i-a rămas în maşina lui Zeke care, când trecuse să o ia de acasă şi o observase ieşind cu vechitura aceea pe ea, o întrebase de la ce *second hand* şi-o luase, după care, văzându-i şi pantalonii, exclamase:

— Aha! S-a-ntors moda din Europa!

Nu o întrebase de ce era nevoie să vină să o ia de la apartamentul din oraş.

Frigul îi limpezeşte trăsăturile.

Frigul te şi iuţeşte. Pleoapele se zbat mai iute. Frigul o ajută pe Malin să se concentreze mai bine asupra cadavrului care pluteşte pe apă, asupra părului lui blond şi ochiului aceluia care o fixează.

Zeke e alături de ea.

E grăbită. Dar şi perplexă.

— Cum facem să-l pescuim?

— Sunăm la pompieri să ne trimită nişte scafandri.

Poliţia fusese informată prin telefon despre descoperirea cadavrului la ora opt şi jumătate. Mobilul lui Malin sunase când tocmai ieşea de sub duş. Soneria acestuia părea a spune că este vorba despre ceva important, de parcă aparatul şi-ar fi putut adapta tonalitatea la circumstanţe.

Vocea lui Zeke o anunţase:

— Au sunat doi fermieri care au zis că au găsit un cadavru la castelul de la Skogså.

Şi-a tras rapid hainele pe ea, a coborât şi au plecat în direcţia aceea. Zeke spusese ceva despre modul în care Malin respira, despre faptul că părea extenuată şi o întrebase dacă băuse. Îi

răspunsese că dăduse pe gât un pahar de tequila aseară. Îi era ruşine că s-ar fi putut să miroasă a alcool.

Ajunseseră primii la locul faptei. La sosire, dincolo de porţile castelului îi aşteptau doi bărbaţi. Erau cei doi fermieri care luaseră în arendă pământul, Ingmar Johansson şi Göte Lindman.

Drept pentru care, Malin şi Zeke luaseră controlul, trăgând câinele deoparte şi având grijă să nu se atingă nimeni de locul crimei. Ingmar şi Göte le expuseseră împrejurările descoperirii cadavrului, povestea cu vânătoarea de căprioare programată de Jerry Petersson, care nu apăruse la ora hotărâtă la întâlnire, şi apoi ce văzuseră când coborâseră lângă şanţul de apărare.

— Ar trebui să îl putem vedea mai de aproape pentru a fi siguri, adăugase Ingmar.

— El e, îl contrazisese Göte. E impermeabilul lui galben.

Cadavrul din apă.

Jerry Petersson.

Marele avocat, omul de afaceri plecat să facă avere la Stockholm, care, la întoarcere, cumpărase castelul de la Skogså. Malin îi citise portretul făcut în *Correspondenten*.

Sigur că el este.

Şi iarăşi ciocanele astea care o izbesc în creştet. De la lătrăturile câinelui. În depărtare se vede sosind patrula de poliţie. S-a declanşat mobilizarea totală imediat ce a fost declarată ipoteza de crimă.

Jerry Petersson.

Şi dacă nu era el, atunci cine ar fi putut să fie? Malin închide ochii. Tot o doare capul. Ascultă atentă sunetele din jur. Îşi închipuie că aude ploaia căzând peste un corp, corpul cuiva care şopteşte cuvinte pe care nu le pricepe, cuvinte care totuşi îi permit să înţeleagă lumea, să o îmbrăţişeze, să o facă a ei, cuvinte care însă se evaporă înainte de a le fi putut prinde sensul.

O jumătate de ceas mai târziu apar şi scafandrii. Camionul roşu al acestora este parcat pe un teren în pantă situat de cealaltă parte a şanţului de apărare, departe de Range Roverul lui Petersson şi de Saabul fermierilor, alături de maşina lui Zeke, de Mercedesul albastru al lui Karin Johannison de la criminalistică

şi de Volvoul lui Sven Sjöman. Microbuzele jurnaliştilor îşi fac şi ele apariţia, unele după altele. Reporterii înarmaţi cu camere, unele minuscule, altele ceva mai mari, alcătuiesc acum o masă ale cărei bliţuri pârâie ca fulgerele plecate dintr-un nor negru. Şi pun tot felul de întrebări poliţiştilor care nu îi bagă în seamă.

Deja se gândesc, jurnaliştii ăştia, la mizeriile pe care le vor întinde pe prima pagină. O poveste sordidă despre o nenorocire, lucru care răspunde nevoii oamenilor de a se confrunta cu moartea şi cu violenţa, aşezaţi confortabil pe canapelele lor.

Nici poliţiştii, nici pompierii nu au putut parca la capătul aleii.

Nu trebuia ştearsă nicio urmă de pneu, nicio amprentă de pas, nicio eventuală urmă de luptă rămasă undeva, pe pietriş. Orice ar fi putut descoperi Karin Johannison, care deja a trecut la treabă. Malin o priveşte cum lucrează mişcându-se în jurul Range Roverului, fotografiind, dând din cap, ştergându-şi de pe frunte picăturile de ploaie. Aproape că era chiar sexy în impermeabilul ei galben.

Sosind, îl salutase din cap pe Zeke. Acesta îşi strânsese mai bine impermeabilul lui bleumarin.

Un semn din cap subliniat, îşi zice Malin, care cu siguranţă ascunde ceva ce nu îşi doreşte nicidecum să afle. Un adevăr pe care doar mahmureala îl poate scoate în evidenţă, într-atât starea aceasta te poate face să vezi lucrurile din altă perspectivă.

Lucrurile evidente erup din apatie.

Dar, în fond, ce ştiu eu despre treburile lor? Poate că, pur şi simplu, mi se par mie tot felul de chestii.

Malin nu cunoaşte pe niciunul dintre pompieri şi dintre scafandri.

Mulţumescu-ţi ţie, Doamne! Dar, cu siguranţă, ei ştiu cine este ea. Ştiu totul despre ea, ca şi despre colegul lor, Jan.

Nu e momentul acum să se gândească la ce se întâmplase aseară.

Mai bine să mulţumească cerului, fiindcă acest caz a picat la ţanc. Şi să se concentreze asupra victimei care pluteşte pe apa şanţului de apărare. Cine este, aşadar? Cum de-a ajuns aici? Malin se uită la scafandri. Îmbrăcaţi în combinezoane negre şi cu măşti

galbene, aceştia coboară trăgând după ei, puţin câte puţin, coarda legată de podul mobil, până când intră cu totul în apă.

Karin vine lângă Malin şi lângă Zeke.

Ploaia cade acum razant, intrându-le în ochi. În depărtare, la vreo două sute de metri, la marginea pădurii, dincolo de un zid, ceaţa înaintează aproape târându-se pe pământ ca o pătură groasă.

— Încet! Încet! le strigă Karin scafandrilor care se apropie de corpul victimei. Cât de încet puteţi!

Oamenii leagă hamul în jurul cadavrului şi ridică degetul mare pentru a atenţiona pe cel de-al treilea pompier, rămas pe pod, lângă troliu. Apoi se aude un huruit, iar corpul este ridicat încet, susţinut atent de scafandrii care mişcă apa din jurul lor.

— Ziua începe bine, oftează Zeke.

Sven Sjöman li se alătură, îmbrăcat în impermeabilul lui verde.

— Despre ce credeţi că o fi fost vorba?

— Nu cred c-a sărit în apă din proprie iniţiativă, răspunde Malin. Nici că a căzut accidental. Adulţii normali nu cad în apă aşa, pur şi simplu, decât dacă sunt beţi ori li se face rău.

— Dacă este vorba într-adevăr despre Petersson, trebuie să fi avut vreo patruzeci şi cinci de ani. E puţin probabil un infarct la vârsta aceasta.

— Evident. De altfel nu e greu de presupus că a fost „ajutat", ţinând cont de situaţia sa materială.

— Cred şi eu că e cea mai probabilă ipoteză. Vom şti mai multe în momentul în care Karin va scoate corpul din apă.

Malin clatină din cap.

— Dacă într-adevăr e Petersson şi chiar a fost asasinat, atunci suntem în pline fantasme jurnalistice.

De acum, cadavrul e în aer, legat de picioare, cu apa scurgându-se de pe impermeabilul galben.

— Încet! strigă Karin.

Apa care cade înapoi, în şanţul de apărare, e roşie. Impermeabilul este găurit în mai multe locuri. Prin găuri, Malin poate întrezări corpul celui ucis, acoperit de vreo zece tăieturi. Sângele se amestecă cu ploaia. Plouă cu sânge, îşi zice Malin. N-ai căzut tu în apă de beat ce erai.

Niște peștișori argintii țâșnesc din gura cadavrului. În cădere, se zvârcolesc ca niște nou-născuți abandonați, până când își regăsesc spațiul acvatic de siguranță.

Puiet, își explică Malin în gând.

Cadavrul se uită la ploaie cu ochiul lui negru. Celălalt ochi este închis.

Pari mirat, i se adresează Malin, fără glas. Chiar l-ai văzut?

Dacă sunt mirat?

Prea puțin.

Uite c-am ieșit din apă.

Mămico, las acum deoparte amintirea ta. Plutesc în aer. Și mă uit la apă, la castel și la toți necunoscuții aceștia.

Îl văd pe Howie și îl și aud. Latră și mai tare. Mi-o fi zărind găurile din corp? Știu că sunt plin de ele, dar nu mă dor deloc. Nu simt decât vântul care trece prin mine.

Chiar așa: cine sunt toți acești oameni?

Ce vor de la mine?

Are toată povestea vreo legătură cu soldații aceia ruși?

Simt cum mă ridic puțin câte puțin către sursa de zgomot asurzitor. Simt cum mă răsucesc, iar și iar, fără ca să mi se facă rău. Simt cum mi se lasă trupul înțepenit și însângerat pe pod, ținut cu hotărâre de niște mâini necunoscute.

Ating iarăși pământul și aud sunetul stropilor care sar în toate părțile.

De acum, sunt întins pe spate.

Corpul îmi este învelit în plastic negru. Cum dracu' de știu toate astea, din moment ce sunt întins pe spate, fără a fi în stare să simt ori să văd ceva?

Și, totuși, așa este, nu?

Toți oamenii aceștia strânși pe malul șanțului de apărare, care se uită la mine. Cine să fie?

Aș cam avea o idee, însă refuz să o cred. Refuz să cred că s-a întâmplat, până la urmă. Nu pot accepta. Cu toate că nu are niciun rost să mă opun. Păi, nu? Dacă totuși asta s-a întâmplat, atunci am de dezlegat o tonă de mistere.

Nu mai aud huruitul mașinii de tuns gazonul.

În câmpul meu vizual pătrunde figura unei femei. E drăguță.

Și a unei alte femei.

Și asta ar putea fi la fel, numai că pare a avea nevoie să tragă un somn în următoarele șase luni. Ochii îi sunt goliți, parcă, de orice dorință de a trăi.

Stau de vorbă amândouă. Nu vreau cu niciun chip să aud ce spun, nu sunt încă pregătit.

— Petersson este, confirmă Karin, lăsată pe vine, lângă cadavru, pe podul care trece peste șanțul de apărare. Îl recunosc după fotografiile pe care le-am văzut în *Corren* și în niște reviste economice.

— Putem solicita unuia dintre cei care au luat pământul în arendă să îl identifice, sugerează Malin, care stă alături, în picioare. Însă și eu îl recunosc, așa că, la drept vorbind, nu cred să mai fie nevoie.

Johansson și Lindman așteaptă într-una dintre mașinile polițiștilor, care îi vor interoga amănunțit imediat ce își vor încheia cercetarea pe teren.

— În afara tuturor rănilor astea, mai are și un hematom la ceafă, anunță Karin. Rănile de la nivelul toracelui au fost făcute, după toate aparențele, prin lovituri de cuțit. Totul conduce la ideea că omorul a fost comis cu o violență deosebită, ca într-un acces de furie. Nu cred că și-ar fi putut face singur asemenea răni. Mi-e greu să spun mai multe aici și acum. Corpul trebuie dus în oraș pentru a-l putea examina, ca să văd ce mai pot depista. Cât despre locul crimei, mi-e imposibil să mai dau de ceva. Ploaia a șters totul. Poate că aș mai putea descoperi ceva sânge prin boscheți, dar nu e deloc sigur.

Ambulanța tocmai parchează.

La volan e Stiglund, un coleg al lui Jan. O salută pe Malin și o întreabă ce-i mai face bărbatul. Îi răspunde că e bine.

Apoi se uită iar la cadavru.

Ochiul acesta deschis, albastru, ireal aproape, pare că vrea să țâșnească afară din orbită. Lui Malin îi e rău. Ar vrea să își vină în fire, dar se mulțumește să ridice privirile spre Zeke.

— Ce părere ai?

— A fost împuns cu ură cu un cuţit, ucis şi apoi aruncat în apă. Sau invers.

— Bine. Din acest moment anchetăm în mod oficial un caz de crimă, declară Sven.

Fir-ar a dracului de furie, înjură Malin în gând. Adică eu, eu însămi am ridicat mâna la Jan, futu-i!... Parcă turbasem. Dac-aveam un cuţit în mână?... Nu, nu, nici nu vreau să mă gândesc la aşa ceva! Ia, mai bine să vorbesc cu cei de aici:

— Trebuie să scotocim maşina, castelul, anexele, ca să vedem dacă nu mai găsim ceva. Urme de luptă, de pildă, sau orice alt indiciu. Şi trebuie să dăm şi de arma crimei. Un cuţit, după toate aparenţele, sau o piatră, sau ceva de genul ăsta.

— De acord, răspunde Sven. Trebuie mobilizat întreg efectivul şi organizată o întâlnire cu toată lumea înainte de a ne apuca de oricare dintre lucrurile astea. Îi vom interoga şi pe cei doi care au descoperit cadavrul. Chemaţi toate grupele de anchetă. Karin, poţi trece prin filtru una dintre încăperi, ca să o putem folosi pe urmă fără probleme?

Cea întrebată aprobă din cap.

Un automobil îşi face apariţia la liziera pădurii.

Încă una dintre maşinile celor de la *Corren*, uşor de recunoscut din cauza caroseriilor lor colorate în alb-albastru.

Şi uite-aşa, lucrurile intră la loc, pe făgaşul lor de toate zilele, îşi spune Malin în timp ce durerea de stomac devine tot mai ascuţită.

Se îndreaptă către poarta castelului. Călcând pe pietrişul aleii, se gândeşte la numărul mare de oameni care trebuie să fi trecut pe aici în decursul anilor. În spaimele ori în orgoliul, în oboseala ori în liniştea pe care proprietarul trebuie să le fi cunoscut.

Fantome care nu au mai vrut niciodată să părăsească locurile acestea, spirite atât de legate de peisaj, încât fac, de acum, parte integrantă din el.

Închisese ochiul deschis al lui Jerry Petersson.

Ar fi vrut să îl ajute să-şi găsească odihna, să îl facă să evite să observe lumea cu privirile goale şi reci ale morţii. Ajunge că o privim noi, cei vii, care suntem şi aşa destul de mulţi, cu o

asemenea privire, îşi zice poliţista. Se uitase la el cu mare atenţie: figură decisă, piept musculos, acoperit de răni sângerânde. Cine-ai fost, cât ai fost viu? îl întreabă în gând. Ca să mori aşa, trebuie să fii cineva deosebit. Cum s-a întâmplat? Cum de ai putut înfuria în asemenea hal pe cineva, de a ajuns să vrea să smulgă viaţa din tine cu lovituri de cuţit?

Face turul castelului. În spate, descoperă o capelă minusculă, cu uşa blocată. O deschide cu o lovitură de picior. În interior, în mijlocul încăperii octogonale, o construcţie de piatră. Cavoul familiei Fågelsjö, după câte se pare. În jur, vreo douăzeci de icoane care se uită la ea de pe pereţi. Aurul care împodobeşte chipurile christice pare a vrea să se împotrivească întunericului acestui anotimp, zicând: „Frumosul este cu putinţă!"

Două tractoare mari, roşii, pentru tuns iarba sunt garate de cealaltă parte a castelului. Tăcute, de parcă nu ar fi fost folosite niciodată sau li s-ar fi scos lamele.

Malin urcă treptele castelului trăgând adânc în piept aerul dimineţii.

Cu tot răul, se simte plină de energie. Şi îi e şi cam ruşine.

Îşi zice că orice sentiment poate conduce la ruşine. Nu cumva ai murit de ruşine, atunci, Jerry? Şi de ce ţi-a fost ruşine? Sigur, dacă ţi-a fost vreodată ruşine de ceva. Nu cumva nu trebuie să ştii ce e aceea ruşinea pentru a putea poseda şi locui într-un asemenea castel?

În holul de la intrare, lustra uriaşă străluceşte prin lipsa oricăror zorzoane. Nu pare decât că aşteaptă să fie aprinsă, îşi spune Malin. Tabloul de pe perete. Un bărbat. O femeie. Puţină cremă de protecţie pe spate, iubito? Poate. Şi-un pic de violenţă intrinsecă? Mai mult ca sigur.

Tabloul trebuie să fi costat o avere, se gândeşte Malin.

Murmur.
Întrebări.
Doar nu crezi că am să răspund.
Trebuie să-şi facă banii, nu crezi?
Aud sunetul unui aparat de fotografiat.
Propria-mi eternitate imortalizată.

Deşi nu mă pot mişca, văd cum Malin îmi admiră colecţia de icoane.

După alte toate, poate că m-aş mai putea distra şi eu puţin. Poate că m-aş mai putea juca puţin de-a justiţia, cum am făcut-o de atâtea ori în trecut.

Dar cum? Corpul îmi este străpuns pe toate părţile. Nu merge. Nu merge deloc.

Ajutor!

Ajutor!

Malin Fors.

Groaza asta nu am mai cunoscut-o, e nou-nouţă.

Poate că mă poţi scoate tu din starea asta, Malin Fors.

Poate că numai tu poţi potoli frica de care încerc să fug cu disperare. Ca şi tu de a ta. Nu-i aşa, Malin?

11

O fotografie mare este agăţată pe peretele coridorului care duce spre bibliotecă. Deasupra, nişte siluete într-un leagăn. De parcă nu ar mai fi rămas decât umbrele unor oameni care plecaseră de multă vreme.

Malin nu ştie cum se numeşte autorul, dar se simte mâna artistului. Şi asta trebuie să coste mult.

Tavanul este deosebit de înalt, cam de zece metri.

Karin Johannison scotocise de sus până jos încăperea, cu ajutorul a doi colegi care tocmai îşi făcuseră apariţia, fără a fi găsit ceva interesant. Drept pentru care hotărâseră ca aceasta să fie sala de şedinţe.

Pereţii sunt îmbrăcaţi în lemn şi acoperiţi de rafturi. Dacă acestea sunt astăzi goale, cu siguranţă cândva au fost pline de cărţi superb legate în piele. Care să fi fost autorii? Rousseau? Greu de crezut. Shakespeare? Evident. Sven Sjöman se aşezase în mijlocul camerei, într-un fotoliu alb cu formele curbate. Pe chipul emaciat i se poate citi oboseala. Privindu-l, Malin îşi spune că ea trebuie să arate încă şi mai obosită.

De cealaltă parte a mesei subţiri, din metal, Zeke stă pe un scaun din ziua de azi. Şi-a scos impermeabilul, iar pe craniul ras i se mai pot observa câteva picături de ploaie. Chiar şi Waldemar Ekenberg e prezent, aşezat pe o canapea, Waldemar care miroase a tutun şi ai cărui ochi întunecaţi abia de se văd în lumina slabă a bibliotecii. Picioarele lungi şi subţiri par a-i fi dispărut în pantalonii de gabardină brună.

— Stai jos, Malin, o invită Sven, arătându-i cu mâna locul de lângă Waldemar. Şi scoate-ţi mantaua, că e udă leoarcă.

Să-mi scot mantaua? Dar ce-o fi crezând, că am cinci ani?

— Sigur c-o scot. Chiar îmi permiţi?

Sven pare mirat.

— Doar nu asta am vrut să spun, Malin...

Poliţista îşi scoate impermeabilul şi se aşază nervoasă pe canapea. Mirosul lui Waldemar nu se potriveşte în niciun fel cu greaţa pe care o trage după ea.

Sven ia cuvântul.

— Jerry Petersson. Asasinat cu sălbăticie. Deocamdată nu putem avansa decât presupoziţii, până când Karin nu ne oferă raportul privitor la cauza exactă a decesului. Aceasta este prima reuniune, improvizată, a echipei însărcinate cu rezolvarea cazului.

Grupul rămâne tăcut.

Sunt cu toţii cuprinşi de seriozitatea şi concentrarea unui început de anchetă a unui caz de omucidere, de sentimentul urgenţei, al necesităţii de a obţine cât mai rapid rezultate concrete, ştiind că în cadrul muncii de investigare fiecare zi care trece reduce şansele dezlegării enigmei.

Sven continuă:

— Am cerut date despre victimă colegilor de la comisariat: Jerry Petersson s-a născut în 1965 şi, după tot ce s-a putut găsi, nu are decât un singur părinte, tatăl, internat într-o clinică din Åleryd. Au fost trimişi un preot şi o asistentă socială pentru a-i pune câteva întrebări. Vom afla în curând ce s-a obţinut.

Pe pod, Göte Lindman şi Ingmar Johansson identificaseră corpul lui Jerry Petersson. Fuseseră uimitor de calmi şi nu ezitaseră nicio secundă.

— Poate sugera cineva un punct de plecare?

Tonul lui Sven este evident interesat, ba chiar pregnant interogativ, însă Malin ştie că îşi va continua imediat discursul.

— Bun, aşadar, ce se ştie despre Jerry Petersson?

— Avocat originar din regiune, răspunde Zeke. A studiat la Lund, dar meseria şi-a făcut-o la Stockholm. A câştigat o groază de bani şi s-a întors acasă pentru a cumpăra castelul de la Skogså al familiei Fågelsjö. Jurnaliştii de la *Correspondenten* afirmă că cei

din urmă erau ruinaţi şi că au fost obligaţi să vândă. Se insinuează şi că Jerry Petersson a câştigat banii din afaceri dubioase.

— Am citit şi eu lucrurile astea, adaugă Malin, amintindu-şi că autorul articolului fusese Daniel Högfeldt. Trebuie să fi avut o sumă enormă pentru a-şi fi putut dărui castelul. Vă închipuiţi amărăciunea care a cuprins familia Fågelsjö în momentul în care a fost nevoită să îşi vândă proprietatea? Care îi aparţinea, hăt, de vreo cinci sute de ani!

Malin se gândeşte la familia Fågelsjö. Una dintre cele mai cunoscute familii nobile din regiune. Genul acela de clan despre care toată lumea ştie totul, fără a şti, cu adevărat, nimic.

— Vom interoga familia Fågelsjö în legătură cu circumstanţele vânzării, continuă Sven. Şi vom vedea care dintre membrii ei a fost mai afectat.

— Familia nu mai este compusă decât din tată şi din cei doi copii ai lui. Un băiat şi o fată, dacă nu mă înşel, precizează Zeke.

— De unde ştii? întreabă Malin.

— Tot din *Corren*. La cea de-a şaptezecea aniversare a bătrânului, i-a fost publicat un portret.

— Ştii şi numele copiilor?

— Nu, n-am nici cea mai mică idee.

— Nu are cum fi greu să le găsim, intervine Waldemar.

— Trebuie repartizate interogatoriile, decide Sven. Faceţi-le cât mai repede cu putinţă. Personal, voi avea grijă să fie interogaţi toţi vecinii proprietăţii şi voi lua legătura cu mass-media pentru a difuza un apel către posibilii martori, către orice persoană care a remarcat ceva neobişnuit prin zonă în cursul ultimelor douăzeci şi patru de ore.

— Dacă într-adevăr a fost deosebit de bogat, adaugă Malin, s-ar putea să fie vorba şi despre o tentativă de tâlhărie care nu a mers cum fusese prevăzut. Despre cineva care a auzit vorbindu-se despre averea noului posesor al castelului şi care a hotărât să treacă la atac.

— Şi asta se poate, răspunde Sven. Uşile castelului erau deschise. Numai că, după câte am putut vedea, nu lipseşte nimic de aici. Iar Karin i-a găsit şi portofelul lui Petersson în buzunarul impermeabilului. În plus, loviturile de cuţit denotă o turbare pe care rareori o vezi în cazurile de simplă tâlhărie.

— Da, nici eu nu prea cred să fie vorba despre tâlhărie sau furt prin efracţie. Altceva e aici, recunoaşte Malin.

— E de văzut ce e şi cu relaţiile lui profesionale, spune Zeke. Dacă într-adevăr a fost atât de puţin cinstit precum se zice, trebuie să fie vreo sută de persoane atât de înfuriate pe el, încât să îi dorească tot răul cu putinţă.

— În acest moment, exact aceasta este pista noastră principală, confirmă Sven. Vom scotoci castelul pentru a vedea dacă nu putem da peste documente ori contracte care să ne îndrepte pe calea cea mai eficientă. Documente despre afaceri dubioase în care să fi fost amestecat, despre colegi, despre biroul lui de avocatură. Nu cumva avea pe rol anumite cazuri care mergeau din rău în mai rău? Trebuie întreprinsă o cercetare în toată puterea cuvântului la nivelul acesta. Nu se poate să nu existe mărturii scrise. Waldemar, te ocupi de ele împreună cu Jakobsson. Începeţi prin a verifica întreg castelul, după ce îşi termină treaba cei de la criminalistică. Trebuie văzut şi dacă nu cumva a lăsat vreun testament. Cine îi sunt moştenitorii? Este o întrebare cel puţin interesantă.

— Jakobsson e liber, precizează Waldemar.

— Sună-l, îi răspunde Sven. Voi doi, Malin şi Zeke, mergeţi şi interogaţi-i pe tipii care au descoperit cadavrul.

Agricultorul, aşezat la celălalt capăt al mesei din bucătăria castelului, soarbe zgomotos din cafea şi îşi trece regulat mâna prin păr. Explică faptul că prima reacţie, când aflase despre cumpărarea castelului, fusese una de nelinişte, dar că totul se aranjase din clipa în care stătuse de vorbă cu Petersson.

— Nu intenţiona să schimbe nimic din condiţiile arendei.

— Chiar nimic, nimic? întreabă Zeke.

— Nu, nimic. În fine...

— În fine?...

— În fine, solicita să îl însoţim la vânătoare, în caz de nevoie.

— Nu v-a deranjat solicitarea?

— Ei, nu, de ce m-ar fi deranjat? Şi eu sunt interesat să limitez proliferarea animalelor pe pământul arendat.

— Şi cam cu ce frecvenţă o făceaţi? intervine Malin.

— De câte ori ne chema.

— Da, dar de câte ori se punea problema să vă cheme, asta v-am întrebat?

— Nu a precizat niciodată. Când ne-a chemat, ieri, a fost pentru întâia oară.

— Aţi remarcat ceva neobişnuit când aţi sosit aici? repetă Malin o întrebare pe care o mai pusese de cum se înfiinţaseră la castel, încercând să scoată la lumină adevărul prin revenirea asupra aceloraşi subiecte.

— Nu. Am venit cu Lindman. Range Roverul era parcat în spatele castelului. Îmi închipuiam că Petersson se afla înăuntru şi urma să iasă. Şi, cum nu mai venea, am intrat noi pentru a-l căuta.

— Nu aţi observat nicio altă maşină?

— Niciuna.

— Uşile castelului erau deschise?

— M-aţi mai întrebat o dată. Da. Dacă nu ar fi fost aşa, nu am fi putut intra. Nu forţezi chiar atât de simplu genul acesta de uşi.

— Ieri nu aţi dat pe aici? se interesează Zeke. Sau astă-noapte?

— Nooo... De ce-aş fi făcut-o?

Chipul lui Ingmar se încruntă, iar buzele i se strâng cu un aer bănuitor.

— Puteţi s-o întrebaţi şi pe nevastă-mea, dacă nu mă credeţi. E acasă. Ne-am uitat toată seara la televizor, pe urmă ne-am dus la culcare. Dimineaţa mi-a pregătit micul dejun.

— Nu mai ştiţi şi alte lucruri despre Jerry Petersson care să ne poată fi de ajutor? mai încearcă Malin.

— Nu, absolut nimic.

— Poate ceva despre afacerile lui?

— Absolut nimic.

— Locuia singur aici?

— Cred că da. Nu avea pe nimeni angajat. În caz de nevoie, se pare că plătea efectuarea serviciilor necesare.

Ingmar face o mutră care ar trebui să însemne: gata cu întrebările, am zis tot ce aveam de zis.

Göte Lindman este un solitar, îşi spune Malin privindu-i faţa care se conturează pe fondul faianţei albe.

Un ţăran solitar care, cu siguranţă, s-a simţit întotdeauna mai bine de unul singur, alături de combina şi de animalele sale, dacă a avut vreodată aşa ceva. Femeia la care se referise, Svetlana, lasă mai degrabă impresia unei mobile decât a fiinţei vii cu care îşi împarte viaţa.

Göte le povestise exact acelaşi lucru ca şi Ingmar: apelul telefonic şi clauza neoficială pe care Petersson le-o comunicase când stătuseră prima oară de vorbă. Îi era indiferent dacă trebuia să meargă ori nu la vânătoare, fiindcă este un lucru care se obişnuieşte toamna, anotimp în care, oricum, sunt puţine de făcut din punct de vedere agricol.

— Petersson părea un tip cinstit, spune Göte apăsând pe fiecare cuvânt. E chiar păcat că am dat peste el aşa, în şanţul de apărare. Fiindcă Fågelsjö e chiar neplăcut ca om.

— Care dintre ei?

— Cel cu care am avut eu de-a face, Axel.

— Ce vreţi să spuneţi prin „neplăcut"? întreabă Malin.

— Nu ştiu... E ceva în felul în care se poartă. În felul în care înţelegea să se folosească de puterea pe care o avea.

Göte amuţeşte o clipă, scutură din cap şi lasă frica să îi invadeze dintr-odată privirile.

— Cum se întâmpla aşa ceva?

— Păi, de exemplu, prin mărirea chiriei fără anunţ prealabil, răspunde Göte pe loc.

Malin dă din cap.

Castelanii moderni. În fond, nu s-a schimbat nimic. Sunt mereu tot atât de însetaţi de putere, iar ţăranii tot atât de oprimaţi, de aserviţi. Dar, totodată, există şi persoane care au tendinţa de a detesta sistematic orice formă de autoritate.

— Ce ştiţi despre Petersson?

— Doar că a crescut pe aici şi că s-a dus să facă bani în capitală.

— Ştiţi cum i-a câştigat? intervine Zeke.

Göte neagă din cap.

— N-am nicio idee.

— Locuia singur aici?

— Doar cu câinele lui, după câte ştiu. Chiar aşa, ce veţi face acum cu acesta?

— O să avem noi grijă de el, răspunde Malin.

Dar realizează că habar nu are ce se va întâmpla cu câinele care încă mai latră în maşină.

Urmează răspunsuri identice la întrebări identice. Au observat ceva neobişnuit pe drum? S-au mai întâlnit cu vreo maşină? Range Roverul era deja parcat în spatele castelului când sosiseră? Are cumva vreo idee despre cine ar fi putut să îl omoare pe Petersson? Ce a făcut astă-noapte şi azi-dimineaţă?

— Nu-mi pot da seama cu niciun chip cine ar fi putut face aşa ceva... Acasă am fost. Întrebaţi-o şi pe Svetlana... Doar nu credeţi că eu sunt criminalul? Fiindcă, în cazul ăsta, nu văd de ce v-aş mai fi dat telefon.

Malin răspunde:

— Nu cred că sunteţi implicat în prezumtiva asasinare a lui Jerry Petersson. Suntem însă obligaţi să vă adresăm toate aceste întrebări. Nu putem înlătura nicio pistă.

Malin şi Zeke sunt singuri în bucătărie.

Privind plăcile pătrate de faianţă albă de pe pereţi, poliţistei i se pare că se află într-un abator, apoi la morgă. După care, uitându-se afară, crede că vede un câmp de bătălie din secolul al XVII-lea, acoperit de ceaţă şi de fum de praf de puşcă provenind de la nişte tunuri.

Sânge. Strigăte.

Membre despicate.

Picioare bălăcindu-se în toată scârnăvia aceea.

Paiele aprinse scot o duhoare de pucioasă care inundă plămânii bărbaţilor măcelăriţi. Copii cu ochii plesniţi urlă până când le piere glasul.

Toate lucrurile acelea văzute de Jan în Rwanda.

— De ce crezi că erau uşile deschise? întreabă Malin. Totuşi, aici sunt mii de opere de artă.

— Poate că proprietarul era înăuntru, când a zărit pe cineva venind pe alee? A ieşit, uitând să mai tragă uşa după el. Se mai întâmplă.

— Sau a făcut o plimbare, pe jos ori cu maşina şi, tot aşa, a uitat să mai închidă uşile.

— Dacă nu cumva era genul de persoană care consideră viaţa prea monotonă, drept pentru care lăsa deliberat deschise uşile doar aşa, fiindcă avea gustul riscului?

— Poate că nici nu locuia de unul singur. Poate că se mai afla cineva în castel în clipa în care a ieşit.

— O femeie?

— De ce nu? M-aş mira să fi trăit singur cuc în ditamai şandramaua pierdută pe-aici, prin câmpii ăştia.

— Numai că toată lumea ne-a declarat că locuia singur. Poate că îi plăcea solitudinea.

— Auzi câinele?

— Nu. Dar ar trebui să îi dăm apă.

— Cu el ce facem? întreabă Malin.

— Îl ducem în refugiul pentru animale de la Slaka.

— Tot aşa de bine l-am putea duce la Börje Svärd. Are un coteţ acasă.

— Crezi că ar putea să-l ia el în grijă?

Fiindcă mai era şi soţia lui, Anna. Care trăieşte branşată la aparatul de respiraţie artificială, în cel mai frumos împodobit apartament pe care-l văzuse Malin vreodată. O femeie de cea mai bună calitate într-un trup bolnav.

Pe Malin o poartă gândul către propriul ei apartament. Numai bucătăria castelului e de trei ori mai mare...

— Trebuie să aflăm mai multe despre Petersson.

În realitate, Malin consideră că se învârt în gol. Un lucru e sigur însă: a reuşit să facă un lucru pe care eu nu-l voi reuşi în veci — să părăsească împuţitul ăsta de Linköping! Dar de ce, de ce s-a mai întors? Ce voce să-l fi strigat înapoi, prin părţile astea?

— Ce crezi, cine să fi fost în realitate? se arată Malin interesată.

Zeke ridică din umeri. Iar Malin se întreabă, în gând, la ce ar mai fi putut visa un om ca Jerry Petersson. Care să-i fi fost aspiraţiile? Bucuriile? Păcatele?

12

Ce vrei să ştii despre mine, Malin Fors?

Ţi-aş putea povesti totul, dacă m-ai asculta cu atenţie. Ştiu că ai obiceiul de a asculta toate aceste voci pe care nimeni altcineva nu le poate auzi, murmurul acesta tăcut, care şopteşte certitudini şi, uneori, chiar adevărul.

Nu sunt o fiinţă rea. Cu toate acestea, multă vreme am crezut în răutate, ţinând cont de tot ceea ce mi-a adus. Sigur că a făcut din mine un om singur, dar am decis să cred că singurătatea aceasta s-a născut din propria mea voinţă.

Nu am nevoie de nimeni. Oricum nu mi-aş putea împărţi viaţa cu altcineva. Nu mi-e teamă de singurătate.

Asta mi-am spus întotdeauna.

O portieră de maşină care se închide.

Şi, puţin mai înainte, un fermoar care se ridică în faţa ochilor mei. Într-o clipă, totul s-a întunecat. După care lumea s-a deschis iarăşi în faţa ochilor mei, mai simplă şi mai frumoasă decât a fost vreodată. În acelaşi moment, răutatea în care crezusem mi-a apărut dintr-odată ca o greşeală.

M-am înşelat, mi-am spus. Jerry Petersson, te-ai înşelat.

De acum, maşina a pornit către pădure, zdruncinându-mă aici, pe brancarda mea, în sacul meu de plastic negru.

În care sunt închis.

În acest sac negru şi rece.

Şi plutesc liber în aer.

De aici, din cer, văd Skogså, şi pe Malin Fors, şi pe Zacharias Martinsson care urcă pe aleea care duce la castel, închis în el însuşi, până ajunge lângă maşină. În care Howie a încetat să mai latre. Şi stă cu limba scoasă, rupt de sete.

Îl văd şi pe Fågelsjö în apartamentul lui.

Unde s-or fi ducând cu toţii? Acum şi aşa, în general?

Dac-aş vrea, aş putea afla răspunsul.

Mai degrabă însă voi aluneca spre alte orizonturi, privindu-mă cum călătoresc, cum o fac şi acum, şi totuşi infinit altfel decât un corp lungit pe o brancardă, durere pe care, din acest moment, nu o mai resimt.

13

Linköping, cartierul Berga,
începând din 1972

De fiecare dată când se simte rău, copilul pare surprins de durere. Şi, totuşi, abia în clipa aceea, când ambulanţa se îndreaptă către o destinaţie necunoscută, iar tibia fracturată şi pusă în grabă în atele se loveşte de marginea brancardei, îşi conştientizează propria memorie şi faptul că aceasta nu acţionează întotdeauna spre binele lui. În clipa aceea, când durerea era mai puternică decât oricând, ca o însumare a tuturor durerilor resimţite până atunci. Lucru de care e conştient. Şi aproape imediat îşi înţelege şi mama, deşi tatăl rămâne pentru el un mister, ca şi durerea aceea mentală, imposibil de prins.

În ambulanţă nu au urcat nici mămica, nici tăticul. Întins pe brancardă, îşi poate vedea neliniştea reflectată pe chipul bărbatului aşezat alături, care îl mângâie pe păr pentru a-l linişti. În ziua aceea de iunie, la sediul ONU avea loc prima conferinţă referitoare la mediul înconjurător, pe când bombele nu încetau să cadă departe, în Asia de Sud-Est.

În imobilul de la Berga nu există ascensor. Locuiesc la etajul doi şi ştie că mamei îi e greu să urce scările, că îi e rău, că mereu îi e rău, dar nu ştie că genunchii ei sunt de multă vreme blocaţi de reumatism, că i-a rugat pe doctorii de la spital să îi mărească doza de cortizon, dar că aceştia au refuzat, răspunzându-i:

— Trebuie să vă descurcaţi aşa, mai mult de atât nu putem face.

Este atât de obosită, încât nu se mai poate ocupa şi de el în ceasurile de când bunica îl aduce de la şcoală până vine tata de la uzină.

Copilul se joacă de-a dansatorul pe sârmă, pe balustrada balconului. Văzută de aici, platbanda roz pare moale aşa, cu floricelele ei, unele roşii, altele tot roz, care sunt cu totul altfel decât faţada scorojită a clădirii.

Copilului nu îi este frică.

Dacă ţi se face frică, atunci cazi.

Mămica îl strigă din bucătărie, prea obosită pentru a se mai putea ridica de pe scaun. Se mulţumeşte să se învârtă cu acesta pentru a ajunge la aragaz ca să pregătească supa de mazăre, oaia cu mărar sau varză umplută. De acolo şi urlă neliniştită, furioasă:

— Dă-te imediat jos de pe balustradă! O să cazi şi-o să mori!

Copilul ştie însă că nici nu va cădea, nici nu va muri.

— Îţi zic c-o să te spun lui tati, să vezi ce bătaie-ţi trage când se-ntoarce acasă!

Dar tăticul nu a bătut niciodată copilul, nici măcar când era beat şi când acestuia din urmă oricum i-ar fi fost mai uşor să scape. Mai degrabă îl băga nemâncat în dormitor, cerându-i pe şoptite să ţipe de parcă ar fi primit nu ştiu ce lovituri. Era secretul lor.

În curte, doi copii se joacă pe grămada de nisip, iar sora cea mare a lui Jojje se dă în singurul leagăn care a mai rămas întreg. Toţi trei ridică privirile către copilul de pe balustradă, însă nu speriaţi, ci siguri că va reuşi să îşi păstreze perfect echilibrul.

Dintr-odată, în apartament începe să sune telefonul. Or, la telefon întotdeauna el răspunde. Şi de această dată vrea să o facă, dar, pentru o clipă, uită că e cocoţat pe balustradă. Bustul i se apleacă fără voie într-o parte, apoi în cealaltă. Se întreabă dacă bunica o fi cea care sună. Poate că vrea să îl ia în weekend la ţară şi a uitat să îl anunţe? Balustrada de fier îi dispare de sub picioare. Mama ţipă, sora lui Jojje ţipă şi perspectiva se schimbă, lăsând să îşi facă apariţia mai întâi întreaga clădire, apoi cerul albastru al dimineţilor de vară. Crengile şi spinii trandafirilor îi intră în corp şi primeşte şi o lovitură zdravănă în picior.

Durerea este ascuţită, arzătoare. Încearcă să se mişte însă trupul nu îl mai ascultă.

De acum, trebuie să accepte consecinţele.

Piciorul i l-au pus în ghips până la coapsă, aşa că rămâne imobilizat. Mamei i-au dat mai mult cortizon, pentru a putea avea grijă de el. Tata a scos landoul din pivniţă pentru a-l putea lua până în centru, la magazinul *Konsum*, unde oamenii îl priveau lung, de parcă încă ar mai fi fost bebeluş.

După ce i-au scos ghipsul, a început să alerge încă şi mai repede decât înainte.

Ştie prea bine la ce sunt buni sacii aceştia. Mereu e bine să păstrezi distanţa când observi că apar. Cuvintele aspre ale tatălui îl ating tot mai puţin. Jerry e mereu cu un pas înainte, dar uneori se lasă să alunece în braţele tatei, deşi ştie că acestea se pot închide peste el ca gura unui lup. Şi mai ştie şi că degetele tatălui sunt atât de puternice încât se pot afunda în carnea lui ca lamele maşinii de tuns iarba. Şi că şi cuvintele îi sunt la fel de ascuţite ca lamele acelea:

— De nimic nu eşti bun, fiule!

Este ultima săptămână de vară, săptămâna examinării de final de grădiniţă.

Să îşi aducă aminte conţinutul unor imagini şi să le grupeze pe cele care se potrivesc. Înţelesese ce implica faptul de a fi dotat intelectual şi ce admiraţie trezeşte în examinatori, care nu se aşteptau să descopere atâta inteligenţă la unul ca el. Or, atunci când provoacă asemenea priviri, ochi astfel holbaţi, poate obţine tot ceea ce îşi doreşte.

Prima zi în şcoala primară. Învăţătoarea, după ce vede rezultatele testului de la grădiniţă, strigă băiatul cu un entuziasm care-i dă de gol aşteptările. Când însă îi citeşte adresa, faţa i se descompune şi umerii îi cad. E dezamăgită: un pici din Berga cu creier, asta chiar ridică probleme.

Fiindcă ştie să socotească mai repede decât ceilalţi.

Şi să scrie mai bine.

Citeşte mai toate cuvintele. Când ridică mâna, observând că nimeni nu cunoaşte răspunsul la întrebarea învăţătoarei, nu înţelege de ce pe chipul acesteia se întinde o asemenea greaţă.

Nu realizează că hainele îi sunt murdare. Că nu e spălat în urechi. Că părul îi este prea lung. Că puloverul este găurit. În loc de toate acestea, se uită la ea, dându-şi ochii peste cap. Până la urmă, în clasa a treia, se întâmplă ceva: învăţătoarea devine un fel de tutore, se ocupă de el, întrezăreşte omul care s-ar putea să ajungă.

Seara umblă haihui. Intră apoi în casă fără zgomot, dar tatăl îi e încă treaz.

Şi face ceea ce i-ar plăcea tatălui lui să facă în serile în care bea peste măsură vin sau bere. Însă nu îndrăzneşte. Jerry loveşte acolo unde tatăl se mulţumeşte doar să se laude că o va face.

Îi loveşte pe toţi cei care îi ies în cale. Loveşte directorul atunci când mămica şi bunica vor să se ducă să discute cu acesta, la şcoală.

I se acordă totuşi dreptul de a continua să intre la ore.

Este de o inteligenţă remarcabilă, afirmă învăţătoarea.

Începând din acel moment, violenţa începe să i se exprime în forme mai discrete.

Numai prin violenţă se poate elibera de orice sentiment, de toate acele sentimente care nu pot avea nicio soluţie în lumea din jurul lui. Curtea imobilului din Berga, cele trei camere ale apartamentului, şcoala primară de la Ånestad, diferitele case ale bunicii. Picioarele îi apasă pământul acestei lumi, adresând întrebări asupra raţiunii sale de a fi.

14

Ambulanţa. În interiorul ei, corpul plin de tăieturi.

Maşina se îndepărtează de castel rulând implacabil către pădure, încet, prudent, ca pentru a nu trezi ori deranja cadavrul. Când o vede trecând, câinele latră şi sare lovindu-se de geam.

De pe aleea unde se află, Malin priveşte farurile care parcă plutesc, clătinându-se în bătaia vântului, tulburând cu verdele lor lumina cenuşie a zilei. Grămezi de frunze veştede, adunate la marginea pădurii. Deasupra lor, copacii ale căror coroane reci asistă la întreg spectacolul din privilegiata lor înălţime. Vântul le agită ramurile ca şi cum şi-ar lua la revedere.

La începutul fiecărei anchete se ridică aceleaşi întrebări.

Cum să restabileşti cronologia reală a evenimentelor?

Ce s-a întâmplat, de fapt?

Cine a fost Jerry Petersson? Când îţi pui întrebarea de unde provine violenţa, găseşti întotdeauna răspunsul în viaţa victimei. Şi în moartea sa. Ce angrenaj să fi declanşat întoarcerea lui în oraş şi instalarea pe această proprietate? Totuşi, trecuse mai bine de un an de când apăruse. Poate însă că răul se mişcă mai încet.

Pădurea pare a se deschide sub privirile ei. Spaţiul dintre copaci se răreşte, lăsând la iveală, în întuneric, forme vagi.

Lui Malin i se pare că aude o voce, de parcă toate acele forme, la unison, i-ar spune:

— Voi bântui locurile astea mii de ani. De acum, ale mele sunt!

Apoi, vocea strigă:

— Salvează-mă! Ştiu cât rău am făcut, dar salvează-mă totuşi şi iartă-mă!

Apoi, regăsindu-şi calmul, murmură:

— De ce am devenit persoana care sunt azi?

Şerpi de un galben şters par să colcăie la picioarele lui Malin. Îi calcă ea în picioare, dar tot acolo rămân.

Închide ochii încet.

Şerpii şi formele dispar.

Codrul a redevenit o pădure oarecare de toamnă, cenuşie şi deprimantă. Sub tălpi scârţâie din nou pietrişul.

Ce s-a întâmplat? Dacă starea asta continuă, o să înnebunesc. Totuşi, frică nu îi este, alcoolul şi toate celelalte au fost prea mult. Mult prea mult. Dintr-odată realizează că doar cu câteva ore în urmă, chiar aici, a fost omorât un om.

Jerry Petersson, cel ucis cu sălbăticie.

Cu lovituri de cuţit.

Deschide telefonul mobil pe care îl închisese în momentul sosirii la locul faptei.

Două apeluri ratate. Ambele de la Tove care însă nu lăsase niciun mesaj. Trebuie s-o sun. Neapărat.

Câinele s-a potolit. Nu mai latră. Trebuie că s-a culcat sub bancheta din spate.

— Malin! Malin!

Recunoaşte vocea. E a lui Daniel Högfeldt. O strigă de pe locul din faţă al camionetei de la *Corren*.

Tare i-ar mai face semnul acela cu degetul mijlociu ridicat.

Se mulţumeşte să-i facă doar unul de salut.

— N-ai vreun detaliu mai deosebit pentru mine?

Graba i se poate citi în glas.

— Las-o baltă, Daniel.

— Petersson era? A fost omorât?

— Vei afla la timpul potrivit. Cu siguranţă Karim va organiza o conferinţă de presă.

— Haide, Malin!...

Ea scutură din cap, el îi trimite un zâmbet tandru şi plin de căldură. Exact genul de zâmbet de care are nevoie.

Chiar se vede aşa, cu ochiul liber?

Daniel scrisese articolul despre Petersson. Poate mai ştie câte ceva în plus. Mai bine însă să nu îl întreb acum, risc să-mi dau eu drumul la gură prea de tot.

Îşi spusese că, mutându-se înapoi, cu Jan, va pune capăt întâlnirilor cu Daniel. Numai că, într-o seară, pe când încerca să elimine tensiunile în sala de gimnastică a comisariatului, îşi dăduse seama că sportul nu îi era suficient. Iar jurnalistul o sunase chiar în clipa în care Malin se urca în maşină pentru a se duce acasă.

— Nu treci pe la mine?

Zece minute mai târziu, era goală în patul lui din strada Linnegatan.

Nu schimbaseră un singur cuvânt. Nu de data aceea. Nici în cea de după, nici în cea de după, nici în cea de după...

Pur şi simplu, se foloseau unul pe altul cu toate puterile, gemeau împreună, se priveau şi păreau a se întreba: Ce dracu mai e şi asta? Ce facem aici? Ce ne-a apucat?

Daniel se uită la Malin şi nu se poate abţine să îşi spună că pare atât de obosită, în asemenea hal de obosită, încât aproape că nu mai este deloc atrăgătoare.

Daniel chiar se străduise să îi demonstreze că putea fi mai mult decât doar un corp. Se părea însă că ea nu îl putea vedea altfel. De parcă nu ar fi zărit în el decât răul, nu l-ar fi considerat decât un bărbat gata de orice pentru a obţine noi informaţii pe când, în realitate, el nu îşi dorea altceva decât să se apropie de sufletul ei.

Se întorsese la fostul ei. Ce plăcere mai e şi asta, dacă se simte obligată să vină să se culce cu mine?

Clar nu se simte bine. Numai că, dacă încerc să-i spun indiferent ce, mai rău o întărât şi-o să facă tot posibilul să se eschiveze.

Daniel se lasă iarăşi pe spate, lipindu-se de spătar. Îl vede pe poliţistul acela chel, pe Zeke, apropiindu-se de Malin.

Închide ochii. Se pregăteşte să joace rolul jurnalistului îndârjit, ca de fiecare dată când vrea să mai fure ceva informaţii poliţiştilor.

Când Zeke şi Malin ajung lângă maşină, câinele se ridică de sub banchetă. Se uită la gamela cu apă ţinută de Zeke şi dă din coadă. Când însă poliţistul deschide portiera, dă înapoi. Se ascunde după scaunul şoferului şi pare a se întreba ce are să se mai întâmple. Zeke îi dă gamela. Câinele bea.

— Îl ducem la Börje, decide Malin.

— De acord.

Malin se aşază pe scaunul din dreapta şoferului. O să conducă Zeke.

Câinele geme sub bancheta din spate.

Trupul gol al lui Daniel Högfeldt.

Ce m-a apucat? se întreabă Malin.

O căsuţă roşie, pe marginea drumului care duce la Skogså, puţin înainte de intersecţia cu cel către Linköping. De jur împrejur, pădurea lasă la vedere un luminiş care te duce cu gândul la o grădină imensă. Fac o pauză în drumul de întoarcere, fiindcă Malin ţine să stea de vorbă cu locuitorii acestei case. Ceva îi spune că sarcina nu trebuie lăsată unor agenţi oarecare.

— O descurcăm şi cu câinele, pe urmă.

Mâna lui Malin e pe punctul de a bate în uşă.

Dar, înainte de a atinge lemnul, aceasta se deschide.

Malin dă înapoi, iar Zeke se aruncă într-o parte. Ţeava unei puşti este îndreptată spre ei. O bătrână mică de statură, cu părul sur, ţine degetul pe trăgaci.

— Cine sunteţi? mormăie cu voce răguşită.

Malin se mai trage un pas înapoi. Cu coada ochiului îl observă pe Zeke care îşi caută arma pe ascuns.

— Liniştiţi-vă, răspunde, suntem de la poliţie. Dacă îmi permiteţi, vă arăt legitimaţia.

Bătrâna o priveşte atent.

De parcă ar fi recunoscut-o.

Şi coboară ţeava puştii.

— Te cunosc, te-am văzut la *Östnytt TV*. Intraţi. Iertaţi-mă pentru puşcă. Nu ştii niciodată cine umblă brambura prin zonă.

Ceva mai jos, pe drum, în maşină, câinele începe iarăşi să latre.

— Hainele de ploaie vi le puteţi lăsa aici. Doriţi o cafea? Ştiu că e ora prânzului, dar nu am cum să vă invit la masă.

Bătrâna se prezintă. Se numeşte Linnea Sjöstedt. Îi pofteşte în bucătărie.

Linnea Sjöstedt lasă puşca pe o masă ţărănească. Sub aceasta e aşezat un covor măsliniu, cu siguranţă făcut de mână. Un aragaz Husqvarna. Pe pereţi, farfurii decorative.

Miros de om bătrân. Miros cam iute, însă nu neapărat neplăcut. Şi puternicul sentiment că timpul îşi vede de treabă, indiferent de ce ar face oamenii.

— Luaţi loc.

Linnea Sjöstedt pare să fi uitat deja episodul cu puşca, însă Malin încă mai simte adrenalina accelerându-i bătăile inimii, iar hainele lui Zeke sunt pline de pete verzi-maronii de la iarba în care se aruncase. Bătrâna pune un ibric antic pe foc şi scoate nişte ceşti albastre cu motive florale.

— Nu trebuie să ameninţaţi chiar aşa oamenii cu arma, constată Zeke aşezându-se.

— După cum v-am mai spus, nu se ştie niciodată ce e cu cei care se învârt prin locurile acestea.

Scaunele cu spătare din bare de lemn sunt tari şi inconfortabile.

— Vă gândiţi la cineva anume? o întreabă Malin.

— Cine mai ştie ce formă poate să ia răul? Sigur s-a întâmplat ceva, din moment ce sunteţi aici.

— Aşa e. Noul proprietar de la Skogså, Jerry Petersson, a fost găsit mort.

Linnea Sjöstedt clatină din cap.

— O crimă?

— Avem destule motive să credem asta, confirmă Zeke.

— Nu mă prea miră, spune Linnea Sjöstedt turnând cafeaua în ceşti. Îmi pare rău, nici măcar pâine nu am. Îngraşă.

— Ne întrebam dacă nu cumva aţi observat ceva deosebit astă-noapte ori de dimineaţă. Sau ceva care să vi se fi părut ciudat în ultima vreme.

— De dimineaţă i-am văzut pe Johansson şi pe Lindman ducându-se la castel. Cred că era în jur de opt şi jumătate.

Malin o aprobă din cap.

— Altceva, nimic?

Malin soarbe o gură de cafea.

Cafea turcească.

Tare de-ţi dă fiori.

— Uneori, la vârsta mea, nu ştii întotdeauna dacă ceea ce crezi că ai văzut este adevărat sau ai visat. Pe Johansson şi pe Lindman sunt sigură că i-am văzut, fiindcă tocmai îmi beam prima cafea. Dar de ceea ce aş fi putut vedea mai înainte nu sunt deloc sigură.

— Prin urmare, ceva tot aţi văzut.

Malin face eforturi să vorbească serios, ca şi cum visele ar fi putut fi ceva real.

— Da, foarte de dimineaţă am văzut o maşină neagră mergând în direcţia castelului. Dar nu sunt chiar aşa de sigură. Mi se mai întâmplă să dorm şi să visez că m-am sculat, vasăzică aş fi putut vedea asta într-unul dintre visele mele.

— O maşină neagră?

Linnea Sjöstedt dă din cap.

— Vă amintiţi cumva marca, modelul?

— Poate să fi fost un break. O maşină mare. Nu am fost niciodată atentă la mărci.

— Terenul de aici îl aveţi în chirie?

— Ei, pe naiba, nici vorbă! Tata a cumpărat casa de la familia Fågelsjö prin anii cincizeci. M-am mutat aici când mi-a făcut-o cadou.

— Dar Petersson? Puteţi să ne spuneţi ceva despre el?

— Era amabil şi primitor. Un tânăr foarte drăguţ, chiar dacă nu era de fiecare dată cazul. Ca în afacerea aceea, cu Goldman, ştiţi, nu?

— Goldman?

— Da. Jochen Goldman. Tipul care a escrocat firma aceea specializată în finanţe, de la Stockholm. A plecat din ţară cu câteva sute de milioane de coroane. Sigur aţi urmărit povestea. Am citit totul în ziare. Păi, cum aşa, tocmai dumneavoastră, poliţiştii, nu sunteţi la curent? Cu toate că Goldman ăsta este un adevărat bandit?

— Un bandit?! exclamă Malin întrebător.

Linnea Sjöstedt nu îi răspunde, mulţumindu-se să o aprobe din cap.

Mai mare ruşinea! Să ajungi să te certe o doamnă bătrână de optzeci de ani. Malin îşi aminteşte că numele acestui Goldman apărea în articolul din *Corren* consacrat vieţii lui Petersson la Skogså, proiectelor sale privitoare la castel şi zvonurilor conform cărora practic ar fi alungat de acolo familia Fågelsjö.

Totuşi, de Jochen Goldman îşi aduce aminte. Golise seiful societăţii, după care fusese fugar timp de zece ani, fiind extrem de mediatizat. Apăruseră chiar şi cărţi despre viaţa lui. Iar acum, după atâţia ani, delictul beneficiase de prescripţie.

Cum de nu făcuse nimeni, dimineaţă, la castel nicio legătură între victimă şi escrocul acela? Ciudat. Numai că, de acum, minţile anchetatorilor sunt pe cale de a se trezi. Deşi, până una-alta, sunt la fel de în ceaţă ca şi toamna de afară.

Ofensată, Malin întreabă:

— Ce aţi făcut astă-noapte şi de dimineaţă?

— Chiar vă închipuiţi că am vreo legătură cu moartea lui Petersson?

— Nu ştiu. Vă rog, răspundeţi la întrebare şi atât.

— M-am întors acasă pe la patru dimineaţa cu taxiul. Puteţi verifica la firma *Taxi Linköping*. Am fost pe la Anton, prietenul meu care locuieşte în Valla. Vă pot da şi numărul lui de telefon.

— Mulţumim, intervine Zeke. Nu e nevoie. Ar mai fi ceva care ar putea prezenta interes pentru noi?

Bătrâna închide ochii. Deschide gura ca pentru a spune ceva, însă tace înainte ca un singur cuvânt să-i treacă de pragul buzelor.

Zeke porneşte maşina. Mângâiase câinele pe creştet, îi vorbise, îl liniştise şi îl făcuse să se culce pe podeaua automobilului. Părea că îşi doreşte să se ascundă şi de pădure şi de câmp.

Nu-mi merge mintea cum trebuie, asta e, îşi zice Malin. Are nevoie de alcool.

Goldman.

Autorul unuia dintre cele mai mari scandaluri financiare suedeze din istorie, care a reuşit să scape până când delictul a fost prescris.

Cu acest gen de oameni făcea Petersson afaceri. Vor avea destul de muncit cu tonele de documente aşezate în mai multe încăperi ale castelului. În momentul în care este vorba despre omucidere, poliţia poate lua tot ce vrea, fără a mai avea nevoie să aştepte autorizarea din partea succesorului. Dacă Jerry Petersson lucra cu Goldman, cine ştie câte alte astfel de persoane, la fel de puţin recomandabile, nu frecventa?

Malin se uită la ceaţa care acoperă pădurea, câmpul şi drumul. Sunt sute de nuanţe de gri care se întrepătrund. Vântul este suficient de puternic pentru a ridica frunzele grele de apă, care zboară ca nişte solzi de aramă peste câmpul verde-închis şi se învârt ca nişte stele metalice într-un cer gata să se facă praf. Mai departe, pe un taluz, alte foi veştede, de un roşu întunecat ca urmele de sânge scurs din trupul lui Jerry Petersson.

Trebuie s-o sun pe Tove.

Malin încearcă să îşi fixeze privirile pe ceva, însă totul trece prin faţa ochilor ei fără a se opri cât de cât. Retrovizorul. Nu are însă chef să se vadă. Îşi urăşte trăsăturile buhăite şi motivul pentru care arată aşa. Refuză să observe ruşinea săpată pe fruntea ei, pe obraji, pe cel mai mic colţişor al figurii. Automobilul pare a se scufunda în el însuşi. Malin respiră greu. Mai bine ar deschide portiera şi ar sări afară. Tove. Jan. Mai am vreo şansă să mă iertaţi?

Ce căcat.

Haide, daţi-mi chiar acum jaful ăla de pahar. Simt cum îmi curge transpiraţia. Ştiu eu ce ar trebui să fac, dar de reuşit, nici c-am să reuşesc.

— Te simţi bine? o întreabă Zeke.

— Da, e-n ordine.

Se străduieşte să se gândească doar la acest caz care, de altfel, a picat la ţanc.

O maşină neagră, văzută ori visată? A lui Lindman? A lui Johansson? Şi de ce?

Jochen Goldman.

Familia Fågelsjö.

Cu toţii, însetaţi de bani.

Mă întreb, care dintre ei ar fi în stare să comită o crimă?

15

Pe Johan Jakobsson îl oboseşte şi numai ideea de a trece prin sită toată această hârţogărie. Câte dosare să fi primit?

Două sute? Trei sute?

Cămaşa azurie i s-a umplut de pete gri din cauza prafului.

Parcurge din priviri sala de şedinţe a comisariatului. Râgâie şi în gură îi revine gustul sosului bolognez.

Încăperea nu dispune de lumină naturală. Tapiseria şi rafturile sunt de un alb murdar. Aici se vor elabora strategiile anchetei asupra morţii lui Jerry Petersson.

Două hard diskuri.

O întreagă viaţă profesională de succes strânsă în magazia unui comisariat. Naşpa, îşi zice Johan, destul de mulţumit că totuşi s-a întâmplat ceva. Încă nu sosiseră la socri, la Nässjö, când primise telefon de la Sven Sjöman, cu ordinul să se întoarcă de urgenţă.

— Sosesc într-un ceas sau două.

Nevastă-sa parcă turbase, iar el nu mai avea ce-i zice. Însă tot ea îl dusese, împotriva propriei voinţe, până la Skogså, după care se întorsese singură spre Nässjö cu copiii.

Totodată, Johan prefera de o mie de ori să se arunce în valurile acestei hârţogării decât să se ducă să se frece iarăşi, toată ziua, de bătrânii de la Nässjö. Prea îşi dau cu părerea despre toate, aşa, în general, şi despre familie, în special, ca Johan să îi poată suporta.

Ia să-şi vadă fiecare de treburile lui!

Ar fi cu mult mai bine.

Toate dosarele acestea pline de acte şi toate hard diskurile cuprind persoane care nu se ocupă chiar direct de propriile afaceri. Asta e tot ce ştie Johann. Ce vor mai descoperi? Şi unde-i vor duce descoperirile? Poate că nu vor da de nimic. În definitiv, nu e ilegal să ai o reputaţie dubioasă.

Dosarele conţin date. Uneori şi nume.

Până acum s-au mulţumit doar să le răsfoiască. Jerry Petersson părea că fusese un om riguros, organizat, şi fiecare document pare a fi fost aşezat exact la locul lui. Ceea ce nu reduce volumul de lucru care îi aşteaptă pe Johan şi pe Waldemar, însă, cel puţin, îl simplifică.

Nume pe dosare.

Nu recunoaşte niciunul în afara celui al lui Goldman. Fugarul ce pare ieşit direct dintr-un roman, dar care chiar există. Malin sunase şi le spusese despre Goldman şi, acum, Johan descoperă dosarele cu numele acestuia. Pe puţin vreo treizeci.

Vocea lui Malin. De o asemenea răguşeală cum numai alcoolul poate provoca. Şi mai era şi tristă şi obosită. Johan s-ar fi bucurat să o întrebe ce mai face, numai că Malin nu este genul de om cu care să poţi sta de vorbă despre viaţa personală.

Dintr-odată, uşa se deschide cu zgomot.

Intră Waldemar, cu spatele îndoit de greutatea celor două cutii pe care le cară.

Alte dosare pline de documente. Şi de hard diskuri.

Mie munca asta mi se potriveşte la fix, dar pentru Waldemar pare o corvoadă. Nu cumva e metoda lui Sven de a-l ţine sub control pe idiotul ăsta notoriu? Se pare că a torturat nişte inşi pentru a obţine informaţii. Într-o zi a îndreptat arma spre un suspect pentru a-l obliga să spună adevărul. Sau ceea ce credea Waldemar că era adevărul. Deşi, uneori, violenţa poate funcţiona. E drept că pe termen scurt.

Waldemar lasă cutiile să cadă într-un colţ, fără a-i păsa de starea lor.

Îşi îndreaptă spatele.

Bea apă oftând zgomotos şi bombăne că ar avea nevoie de un chiştoc măcar. Pe urmă se aşază pe unul dintre scaunele din jurul mesei. Sub greutatea lui, spătarul se îndoaie uşor.

— Băga-mi-aş picioarele, ce muncă de tot căcatul facem!

— Cu puţin noroc, vom putea găsi foarte repede ceva care să ne ofere o pistă.

Johan îşi aminteşte de perioada în care a trebuit să facă o curăţenie completă în apartamentul părinţilor, după moartea tatălui său, survenită la câteva luni după cea a mamei. Scotocise prin toate actele, căutând ceva important. Iar lucrul acela important, îşi dăduse seama în pofida propriei dorinţe, ar fi fost nişte bani. Un cec consistent. Sau un bilet câştigător de loterie, singura modalitate pentru el şi ai lui de a dispune de o sumă apreciabilă.

Bani însă nu găsise. Şi-i mai fusese şi ruşine de el.

— Chiar crezi?

— Nu.

— Cine ne spune că Petersson nu e decât un ţap ispăşitor? E posibil să fi avut legături cu ceva delincvenţi. Trebuie să verificăm. Aş putea merge să interoghez două–trei persoane.

— Deocamdată trebuie să ne concentrăm asupra actelor astea, răspunde Johan obosit.

Waldemar scoate un pachet de ţigări din haină şi i-l întinde lui Johan.

— Vrei una? Ia zi, da' te deranjează dacă fumez aici?

Camera înoată în fum de ţigară.

În comisariat fumatul este interzis, însă Johan nu îl poate refuza, de teamă să nu îl ia drept cine ştie ce lingău al şefilor.

Dar de ce mă-sa mi-o fi păsând mie ce o să mai zică şi ăsta despre mine? se întreabă Johan.

Totuşi, uite că-mi pasă.

Parcurg câteva dosare fără prea mare convingere. Solicitase-ră celor de la tehnic monitoare şi tastaturi suplimentare pentru a putea analiza documentele înregistrate pe hard diskurile lui Petersson.

De unde să înceapă?

Johan nu are nicio idee, iar Waldemar e de aceeaşi părere.

— E muncă enormă, dă-o dracului. Ne-ar mai trebui ajutoare. În plus, presimt că nu e decât păsărească de-asta, de-a lor, avocăţească, din care nu înţeleg nimic. Tu înţelegi ceva?

Johan dă din cap.

— Nu cine ştie ce.

— Ne-ar trebui cineva care să se priceapă.

— Ar fi mai bine să începem cu o căutare pe internet. Poate dăm de ceva dubios. Mai ales în legătură cu afacerile pe care le-a avut cu Goldman.

Waldemar dărâmă un dosar negru. Îl ridică înjurând şi îl pune la loc pe un raft, mai sus.

Hârţoage, hârţoage şi iar hârţoage, îşi zice Johan.

Avem aici o întreagă viaţă de avocat din lumea afacerilor.

O viaţă de producător de hârţogărie.

Şi, oare, dincolo de această suprafaţă, o viaţă de criminal? Doar unul ca Goldman nu poate fi frecventat fără să fii şi tu niţeluş amestecat în toată mizeria... Păi, nu?

Pe Google sunt 1 278 989 rezultate în legătură cu numele Jerry Petersson. Şi, probabil, câteva mii privitoare la acel Jerry Petersson care îi interesează. Numele cabinetului său de avocatură din Stockholm apare ici şi colo. *Petersson Advokatbyrå AB.*

Johan aruncă o privire pe conturile din ultimul an. După toate aparenţele, Petersson lucra de unul singur, fără angajaţi şi chiar fără secretară. Existau nume de experţi contabili, pe care însă Petersson nu avea nici măcar nevoie să îi întâlnească personal. Începând din clipa în care cumpărase domeniul de la Skogsså nu mai apărea nicio dare de seamă contabilă anuală a cabinetului, ci doar documente specificând încetarea activităţii acestuia. Totodată, înfiinţase o nouă firmă, *Rom Productions*. Prin urmare, la prima vedere, Johan nu poate constata nimic anormal, în orice caz nimic care să-i sară în ochi ţinând cont de cunoştinţele lui limitate în materie de contabilitate.

În orice caz, a avut numeroase întâlniri, îşi spune încercând să uite de mirosul ascuţit de cafea şi de ţigara lui Waldemar, al cărei fum îl primeşte direct în faţă de câte ori acesta expiră.

Privesc amândoi ecranul computerului lui Johan. Şi nu îşi doresc decât un singur lucru: să iasă odată din această încăpere.

Mai multe dintre întâlniri par a privi un anume jucător de tenis de şaptesprezece ani, din Arboga.

Altele sunt legate de Goldman. Nişte articole în *Dagens Industri*, în *Veckans Affärer*, în *SvD Näringsliv*. De parcă Petersson ar fi fost purtătorul de cuvânt al lui Goldman în timpul exilului acestuia, ori intermediarul dintre acesta şi autorităţi ori mass-media.

Celelalte întâlniri se referă la afaceri cel puţin la prima vedere banale. Tranzacţii plicticoase. Nimic senzaţional.

Numele lui Jerry Petersson apare în legătură cu vânzarea unei firme de informatică pentru Microsoft, la începutul lui 2002. Fiind unul dintre investitori, vânzarea îi adusese lui Petersson aproape două sute cincizeci de milioane de coroane.

Johan fluieră uimit.

Waldemar oftează.

— Hai, să-mi bag!...

Ţi-ai făcut tu avere ca avocat, măi băiete, dar din asta ai muls mai mult decât din toate.

Mai citesc nişte lucruri despre firma respectivă.

Nimic care să conducă la amorsarea unor eventuale disensiuni. Totul părea să fi mers ca pe roate. Nimic dubios, nimic altceva decât un pachet de noi milionari al dracului de norocoşi.

Şi din nou Goldman.

Conform unui articol apărut anul acesta, locuia în Tenerife de când i se prescrisese delictul. Textul era însoţit de o fotografie prezentând un bărbat corpolent, semănând cu o broască râioasă, cu părul negru şi ochelari de soare. Se află pe o ambarcaţiune, la timonă, într-un port însorit.

— De aici ar trebui să începem, zice Johan.

— Atunci, hai. Deşi tot cred că ar trebui să mai mergem şi pe afară.

Sven Sjöman măsoară biroul în lung şi-n lat. Aproape că, în astfel de cazuri, simte lipsa pântecelui enorm pe care obişnuia să îşi aşeze palmele, cu degetele încrucişate, pentru a se putea concentra mai bine. Numai că, acum, nu mai e nimic sub cămaşa bej şi cravata pepit pe fond maro.

Karim Akbar e aşezat la birou. Tocmai sunase la Stockholm pentru a solicita sprijinul unor experţi în economie.

Conferinţa de presă începe în douăzeci de minute.

Autopsia lui Jerry Petersson a relevat faptul că acesta fusese omorât printr-o lovitură dată în ceafă cu un obiect contondent, poate o piatră. Loviturile de cuţit, patruzeci în total, au fost efectuate după moartea acestuia sau după ce îşi pierduse cunoştinţa din cauza loviturii în ceafă.

Întrucât i se găsise apă în plămâni, este sigur că murise în clipa în care ajunsese în apa şanţului de apărare. După starea corpului, moartea survenise între orele şapte şi opt ale dimineţii. În apă nu rămăsese mai mult de patru ceasuri. Crima era singura ipoteză posibilă. Autorul putea fi la fel de bine un bărbat sau o femeie. Rănile produse de loviturile de cuţit sunt profunde, însă nu mai profunde decât cele pe care le-ar fi putut face o femeie. După amplasamentul şi direcţia loviturilor de cuţit, autorul crimei este dreptaci.

Specialiştii de la brigada criminalistică nu încheiaseră încă studierea maşinii lui Petersson. Cercetarea operată pe aleea castelului nu dusese la niciun rezultat, din cauză că ploaia ştersese orice eventuală probă.

În castel fuseseră descoperite nenumărate amprente digitale diferite, dintre care unele puteau data şi de zece ani. În schimb, nu dăduseră de nicio urmă de intrare prin efracţie. După câte se părea, nimeni nu se atinsese de bunurile materiale ale victimei. Nimic nu lăsa să se întrevadă suspiciunea de tâlhărie. Capela, ca şi clădirile anexă din jurul castelului, sunt şi ele neatinse.

Echipa tehnică era pe cale de a goli de apă şanţul de apărare, pentru a facilita căutarea şi a găsi arma crimei. Cum fundul acestuia era plin de nămol, scafandrii reveniseră la suprafaţă fără niciun rezultat. Sven se arătase neliniştit de soarta peştilor, dar, până la urmă, acceptase ca aceştia să fie sacrificaţi.

— Ei, cum ai de gând să joci cartea asta?

Sven îşi îndreaptă privirea către Karim.

— Le voi spune lucrurile exact aşa cum stau. Fără detalii.

— O să te referi şi la Goldman?

— Nu pentru asta ne aşteaptă. Cei de la *Corren* deja au făcut legătura şi au scris-o pe site-ul lor. Au sosit deja cei de la *TV4 Riks* şi mă aştept să se umple sala şi cu alţii. Ce mai circ...

În faţa ochilor lui Sven apare chipul lui Malin, care pare ajunsă la capătul puterilor. Faţa îi e roşie, umflată, îmbătrânită

aproape. Trebuie c-a tras la măsea toată noaptea. O fi pățit ceva? Ceva legat de Tove? Tot îi mai e ciudă pe sine însăşi pentru cele întâmplate toamna trecută la Finspång? Ori o fi din cauza lui Jan? Nu prea pare să le meargă relaţia.

Fir-are să fie, îşi zice, de ce am senzaţia că mizeriile nu fac decât să înceapă?

16

Börje Svärd stă în ploaie, în grădina lui din Tornhagen. Are pe el un impermeabil de un albastru-aprins. Din maşină, Malin îl vede ridicând braţul şi aruncând un băţ între meri, spre coteţul cu pereţi roşii. Ploaia face să lucească blana celor doi ciobăneşti germani care fug pentru a prinde băţul, mârâie unul la altul şi îşi arată colţii ascuţiţi.

Börje e aproape un uriaş cu mustaţă pe oală.

Zeke parchează lângă gard, în spatele unei maşini albastre de infirmieră la domiciliu. De pe banchetă, beagle-ul lui Petersson ridică botul. Nu latră, dar priveşte cu atenţie câinii care se joacă în grădină.

Börje se uită la Zeke şi la Malin fără să se mişte, invitându-i înăuntru doar cu un semn al mâinii.

Casa e clădită la nivelul solului, mică, albă şi bine întreţinută. Soţia lui Börje, Anna, nici nu ar permite să fie altfel, chiar dacă este atât de slăbită, încât nu mai poate respira singură. Maladia îi atacase şi îi distrusese nervii pulmonari. Are cincizeci de ani şi trăieşte o ultimă amânare a finalului.

Cei doi poliţişti lasă câinele lui Petersson în maşină. De cum deschid poarta, ciobăneştii germani se reped la ei.

Nu însă spre a apăra casa, ci pentru a-i întâmpina. Îi amuşină, îi ling, după care se întorc în grădină fără a lua în seamă beagle-ul de pe bancheta din spate.

Zeke şi Malin se apropie de Börje şi îi strâng mâna udă de ploaie.

— Ce mai faceţi? întreabă Zeke.

Börje îşi scutură capul şi întoarce privirile spre casă.

— Nu doresc nimănui să sufere cât suferă ea.

— Chiar aşa de rău e? se interesează Malin.

— Infirmierele se ocupă de ea. Vin de patru ori pe zi. În rest, ne descurcăm doar noi doi.

— Crezi că o putem vedea şi noi după ce termină infirmierele?

— Nu. Abia dacă mai acceptă şi prezenţa mea. Dar văd că aveţi un căţel în maşină. Al tău e, Malin?

Malin îi povesteşte ce se întâmplase, cui aparţinuse câinele şi îl întreabă dacă nu ar putea avea grijă de el până când vor descoperi vreo rudă a defunctului sau pe altcineva care ar vrea să îl ia.

Börje zâmbeşte, iar zâmbetul îl face pentru o fracţiune de secundă să uite de oboseala acumulată şi de spaima de ceea ce îl aştepta.

— E femelă?

— Nu, mascul, răspunde Zeke.

— Ar trebui să meargă.

Börje se îndreptă spre maşină. Câinele sare excitat pe bancheta din spate. O clipă mai târziu ia poziţia de drepţi lângă piciorul lui Börje. Ciobăneştii germani îl miros pe toate părţile.

— S-ar zice că deja se simte acasă! exclamă Malin. N-a fost prea greu.

— Haide, duceţi-vă la treabă, am eu grijă de el. Cum îl cheamă?

— N-am idee. Poţi să-i zici Jerry?

— Nu, l-ar face să fie prea confuz.

— În orice caz, noi cu Jerry al nostru avem treabă până peste cap.

Börje dă din cap înţelegător.

— Vă mulţumesc că aţi trecut pe la mine. Pe bune.

— Aveţi grijă de voi, mai zice Malin înainte de a pleca.

Discuţia o au exact la ora două. Zeke parchează lângă autogara veche, care funcţionase până de curând şi din care nu mai rămăsese mare lucru. Acum nu este decât o parcare înconjurată de clădiri construite în perioade diferite. Faţadele celor din anii şaizeci sunt acoperite cu o tablă mizerabilă, cenuşie. În fundal, copacii seculari şi bine îngrijiţi ai grădinii botanice seamănă cu nişte schelete negre.

Apartamentul părinților se află și el în apropiere, cu încăperile lui umede, în care nu s-a mai locuit de ani de zile. O casă mare, după câte s-ar putea zice, deși nu se întinde pe întreg etajul. De ce l-or fi păstrat? Pentru ca mama să se poată lăuda amicelor ei din Tenerife că au locuință în centrul orașului acolo, la ei acasă? Fețele părinților încep să i se șteargă din memorie, își spune Malin, în timp ce telefonul îi sună din nou. Obrăjorii și nasul ascuțit al mămicii. Nările și fruntea netedă ale lui tătucu'.

Iubirea lor este o înțelegere tacită. Ca între mine și Jan? O iubire uitată, ghemuită în fundul amintirii, într-o încăpere căreia tot nu am reușit să îi închidem ușa.

Florile cărora, își închipuie ei, le merge excelent s-au uscat toate.

Niciuna dintre jafurile astea de flori nu mai trăiește. Păi, la ce s-or mai fi așteptând, doar n-au mai dat de doi ani pe acasă.

Scoate telefonul din buzunar.

Ascultă zgomotul ploii căzând pe capotă. Alături de ea, Zeke așteaptă.

Pe ecran e afișat numărul lui Tove.

Ce pot să-i spun? O să sufere? Sau o să i se facă frică?

Cum să vorbesc cu ea fără să se prindă Zeke?

Oricum va înțelege totul. Prea mă cunoaște bine.

— Salut, Tove. Am văzut că m-ai sunat.

La celălalt capăt al firului, tăcere. Malin continuă:

— Știu că s-a terminat cam aiurea aseară și că trebuia să îți dau telefon mai devreme, dar, pe aici, s-a întâmplat ceva grav, așa că am fost foarte ocupată. Tati e pe-acolo?

Am dat în el, fir-ar a dracului de treabă! Am dat în el...

În sfârșit, Tove răspunde:

— Sunt la școală.

Nu pare nici să sufere, nici să-i fie frică, dar se simte că e înfuriată. Adaugă:

— *Dacă simți nevoia să vorbești cu tati, n-ai decât să-l suni.*

— Daaa, sigur că da, la școală ești... Normal că pot să-l sun și eu dacă am ceva de vorbit cu el. Ia zi, crezi că poți veni să ne întâlnim în oraș, după ore, să luăm cina amândouă?

Tove oftează.

— Mă duc acasă. La tati.

— Te duci acasă?

— Da.

Şi iarăşi tăcere. I se pare că Tove ar vrea să o întrebe ceva, dar ce, oare?

— Faci cum vrei, Tove.

Ştie că numai asta n-ar fi trebuit să spună. Mai bine ar fi fost ceva de genul: Haide, totul se va aranja. Îmi revin eu. Şi trec să te iau de la şcoală. Te sărut. Ce mai faci, iubito?

— Ce mai faci, mami?

— Dar tu, ce mai faci?

— Las-o aşa, trebuie să-nchid, începe ora!

— Bine, pa. Te sun mai târziu. Pupici!

Ploaia pe capotă.

Zeke o priveşte compătimitor. E clar: ştie totul.

— Vasăzică, te-ai mutat la loc, în oraş? M-am prins când am venit să te iau, de dimineaţă.

— Ştii ce bine e să te simţi iară şi acasă la tine?

— Haide, nu fi chiar atât de dură cu tine. În definitiv, oameni suntem, cu toţii.

Tove închide. Colegii de clasă se grăbesc pe lângă ea, pe coridorul şcolii *Folkungaskola*. Lumina de afară pătrunde prin fereastra încovoiată parcă de obscuritatea ploii şi, sub tavanul înalt, elevii par minusculi, vulnerabili.

E chiar enervantă, mami.

Măcar un telefon putea să dea. Şi-apoi, pare că nici nu mai vrea să se întoarcă acasă. Durerea de burtă sporeşte, chiar sub inimă şi ajunge incredibil de puternică. La telefon, părea extrem de ocupată. Ca şi când ar fi dorit să încheie conversaţia cât mai rapid cu putinţă. Nici nu m-a întrebat cum mă mai simt sau de ce am sunat-o. N-are alt gând decât să tragă la măsea.

Or, ştiu eu bine de ce am sunat-o.

Vreau să se-ntoarcă acasă. Şi vreau să se ia amândoi în braţe direct sub ochii mei, în bucătărie.

Las-o baltă, Tove!

Îşi dă în cap cu telefonul.

Las-o baltă!

La vreo douăzeci de metri, trei băieţi înalţi s-au strâns în jurul unuia mai mic, evident depăşit şi grăsuliu. Tove îl ştie. Este un irakian care abia de a-nvăţat puţină suedeză, iar ăia trei vor să-l ia la omor, laşii dracului!...

Şi-ar dori să se ridice, să alerge până la ei şi să îi roage să îl lase în pace. Dar sunt prea vânjoşi şi mult mai puternici decât ea.

Mami păruse dezamăgită când o anunţase că se duce acasă la tati. Tove sperase că asta o va aduce înapoi, deşi, în fond, ştie foarte de bine că lucrurile nu merg aşa în lumea celor mari, care este mereu îngrozitor de complicată.

L-au luat la bătaie.

Îl cheamă Abbas.

Îşi lasă stiloul şi caietul pe bancă. Trece prin furnicarul de elevi spre cele trei brute. Îl împinge pe cel mai voinic urlând:

— Aţi putea să vă luaţi de unii cât voi!

Vede cum Abbas începe să plângă. Pesemne că i-a speriat, fiindcă se dau înapoi privind-o fix.

— Ia căraţi-vă de-aici! le mai strigă.

Se uită la ea ca la un animal sălbatic, periculos. Tove înţelege de ce s-au speriat atât de tare. Probabil că sunt la curent cu ce s-a întâmplat la Finspång, cu câte a avut de suferit, lucruri pentru care o respectă.

Ce imbecili, îşi zice. Şi îl ia în braţe pe Abbas. Ce mic e!... Se poartă de parcă ar fi mama lui, de parcă l-ar putea linişti cu o mângâiere, promiţându-i că tot răul s-a terminat, că de acum totul va fi cum se cuvine.

Apartamentul lui Axel Fågelsjö din strada Drottningsgåtan este unul *grandstanding*, pentru a utiliza limbajul agenţilor imobiliari, îşi zice Malin. Dar nu are nici măcar umbra splendorii castelului de la Skogså.

Lambriuri, covoare orientale groase, scânteietoare, cu desene complicate, care-i dau iarăşi dureri de cap poliţistei. Covoare scumpe, autentice, reversul celor din apartamentul părinţilor,

cumpărate de pe la licitaţii pe mai nimic. Pielea uzată a fotoliilor sclipeşte în lumina lustrelor şi a candelabrelor.

Un bărbat stă în faţa ei, aşezat într-unul dintre fotolii, cu o ţigară aproape complet fumată în mâna dreaptă.

Trebuie să aibă ceva peste şaptezeci de ani, îşi spune Malin. Şi e dreptaci. Autoritatea în persoană. Încearcă să îşi păstreze calmul şi să nu treacă în defensivă, cum obişnuieşte să facă de câte ori cunoaşte persoane aflate mai sus decât ea în ierarhia socială, atât de sus, încât niciodată nu va putea ajunge acolo.

Da, fiindcă toate acestea încă mai există.

Degeaba se laudă social-democraţii că au restabilit egalitatea în ţara asta, tot o realitate artificială a rămas.

Portretele strămoşilor lui Axel Fågelsjö sunt aliniate deasupra lambriurilor. Bărbaţi care au deţinut puterea, cu priviri pătrunzătoare. Războinici, cei mai mulţi dintre ei.

Care traduc exact sentimentul de superioritate degajat de Axel Fågelsjö. Nu cumva nu vorbesc decât prejudecăţile mele? Societatea nu e acoperită decât de o spoială de minciuni, îşi zice Malin.

Dacă scoţi realitatea la lumină, sentimentul pe care îl ai este doar de dispreţ şi de înşelătorie.

Poate însă nu mă las dusă decât de convingerile mele intime, fără a înţelege cu adevărat lucrurile.

Fiindcă îmi lucrează creierul fără oprire, asta e, aşa sunt eu făcută.

Or, furia se naşte din tăcere, din lipsă de înţelegere. Am constatat-o de-o groază de ori.

Malin se uită la portretele de pe pereţii salonului lui Axel Fågelsjö, apoi îşi coboară privirile spre conte, un bărbat rotofei care arborează pe obrajii roşii un zâmbet încrezător în sine, suficient.

Tocmai se alesese cu o mulţime de bani, ca şi Petersson. Şi mai are şi averea moştenită. Chiar există o diferenţă reală între cei doi? Care este locul privilegiaţilor ereditari în societăţile moderne?

— Vă mulţumim că ne-aţi primit, începe Malin luând loc într-unul dintre fotoliile de piele incredibil de confortabile.

Axel Fågelsjö striveşte ţigara în scrumieră.

Surâde. Zâmbetul îi este prietenos, clar nu are gânduri rele la adresa noastră, îşi zice Malin. La câte privilegii are, chiar ne datorează atitudinea asta. Păi, nu?

— Doar nu era să vă refuz. Totuşi... Ştiu de ce aţi venit. Am auzit de Petersson la radio. Mi-am dat seama că nu este decât o chestiune de timp până când veţi apărea.

— Avem motive să credem că a fost omorât. Aşa că, firesc, dorim să vă punem câteva întrebări.

— Sunt cu totul la dispoziţia dumneavoastră.

Axel Fågelsjö se apleacă uşor în faţă, ca pentru a-şi sublinia interesul pentru dialog.

— În primul rând, spune Malin, vă rugăm să ne spuneţi unde aţi fost în noaptea trecută şi în această dimineaţă.

— Aseară am fost la fiica mea, Katarina. Am băut un ceai împreună. M-am întors pe la ora zece.

— Şi apoi?

— Am rămas acasă, după cum am mai spus.

— Ar putea confirma cineva?

— După decesul soţiei mele, trăiesc singur.

— Se spune, intervine Zeke, că familia Fågelsjö era ruinată şi, în consecinţă, aţi fost obligaţi să-i vindeţi lui Petersson domeniul de la Skogså.

— Şi cine răspândeşte asemenea zvonuri?

Ochii lui Fågelsjö se umplu dintr-odată de mânie, dar una stăpânită, constată Malin în gând. E inutil să mai ascundă ceea ce ştie toată lumea.

— N-aş putea să vă spun.

— Nu sunt decât bârfe. Am vândut castelul fiindcă venise vremea să o facem. Timpurile s-au schimbat. Stilul nostru de viaţă nu mai era adaptat la epoca în care trăim. Fredrik lucrează la o bancă din Östgöta, iar Katarina a intrat în lumea artei. Nu mai vor să se ocupe de pământ.

Minţi, îi răspunde Malin în gând. Dintr-odată îşi aminteşte de conversaţia cu Tove şi se simte rău la gândul că avusese un ton profesional cu propria ei fată, că nu reuşise să comunice aşa cum ar fi trebuit. Cum de-ai putut face asta, Malin Fors? Cum?

— Aşadar, nu aţi avut niciun conflict? întreabă poliţista. Nicio problemă?

Axel Fågelsjö nu răspunde la întrebare, ci continuă:

— Nu m-am întâlnit niciodată cu Petersson pentru a discuta despre vânzare. A fost sarcina avocaţilor. Petersson însă mi-a lăsat impresia că este un om de afaceri care nu şi-a dorit nicicând să locuiască altfel decât într-un castel. Îmi închipui că nu avea nicio idee despre eforturile necesare pentru un asemenea scop şi nici de cât costă să plăteşti serviciile aferente.

— S-a dovedit generos?

— N-aş putea să vă spun.

Fågelsjö zâmbeşte. Malin nu reuşeşte să înţeleagă dacă e în mod voit ironic.

— Nu văd la ce v-ar folosi să aflaţi suma la care s-a negociat vânzarea.

Malin dă din cap. Dacă va fi nevoie, vom afla şi suma.

— Castelul era deja trecut pe numele fiului dumneavoastră?

— Nu. A fost întotdeauna al meu.

— Bănuiesc că nu v-a fost uşor să îl vindeţi. Doar străbunii dumneavoastră au locuit de sute de ani acolo.

— Pur şi simplu, venise vremea, inspector Fors. Asta-i tot.

— Şi copiii? Nu s-au supărat?

— Deloc. Ba chiar au fost mulţumiţi de banii câştigaţi. Am tot încercat să îi conving să îi mut la castel, dar nu le-a convenit.

— Să îi mutaţi?

— Da, pentru ca unul dintre ei să preia succesiunea, însă nu i-a interesat.

— Vă simţiţi bine aici? întreabă Zeke, uitându-se prin cameră.

— Da. Aici locuiesc încă de la vânzare. Ba chiar mă simt atât de bine, încât îmi doresc foarte mult să fiu lăsat în pace de acum, dacă nu mai aveţi şi alte întrebări.

— Ce marcă de maşină aveţi?

— Am două: un Mercedes negru şi o Toyota SUV roşie.

— Deocamdată, asta este tot, spune Zeke, ridicându-se. Ştiţi cum v-am putea contacta copiii?

— Îmi închipui că deţineţi numerele lor de telefon. Sunaţi-i. Nu ştiu pe unde umblă.

În hol, Malin observă o pereche de cizme negre de cauciuc pline de noroi abia uscat.

— Ați fost prin pădure? îl întreabă pe Fågelsjö, care îi conduce până la ușă.

— Nu. Doar prin Grădina Botanică. Nu e cine știe ce la vremea asta.

Odată închisă ușa, Axel Fågelsjö se îndreaptă către bucătărie. Ia telefonul și formează un număr pe care abia de și-l amintește. Așteaptă să i se răspundă.

Se gândește la ordinele pe care le are de dat. Trebuie să fie cât mai limpede, pentru ca să fie înțeles cât mai bine de copii. Se gândește... Bettina. Tare-aș vrea să fii acum aici. Pentru a putea duce lucrurile împreună la bun sfârșit.

— În cea mai bună dintre lumile posibile, zice Zeke intrând în mașină.

— Poftim?

— Omul ăsta trăiește sau ar vrea să trăiască în cea mai bună dintre lumile posibile.

— Un lucru e sigur: ne-a mințit în legătură cu vânzarea. Și mă întreb de ce. Îmi închipui că toată lumea știe că erau ruinați. A apărut și în *Corren*.

Zeke dă din cap.

— Ai văzut cum și-a strâns pumnii când te-ai referit la vânzare? De parcă abia își mai stăpânea furia.

— Am văzut.

Malin deschide portiera dinspre locul pasagerului.

— Trebuie să săpăm mai adânc, conchide Zeke.

O privește pe Malin. Ai fi zis că ori poate adormi în orice clipă, ori poate începe să urle.

Trebuie să stea de vorbă cu Sven despre chestia asta. Se vede că a ajuns la capătul puterilor.

— Nu avem decât să sperăm că exact asta fac acum Ekenberg și Johan. Că sapă ei mai adânc.

— Și că, la rândul lui, Karim profită cât mai eficient de blițurile fotografilor, adaugă Zeke.

17

Karim Akbar se îmbăiază în lumina bliţurilor şi îşi lasă creierul să răspundă întrebărilor agresive ale jurnaliştilor, care răsună în jurul lui.

— Da, este vorba despre un caz de omor. Victima a fost lovită în ceafă cu un obiect contondent. Apoi, după toate aparenţele, a fost împunsă în piept cu un cuţit.

— Nu, încă nu am descoperit arma crimei. Nici cuţitul.

— În acest moment scafandrii caută în şanţul de apărare. Vor termina în curând. Peste puţină vreme vom trece la desecarea şanţului.

Care, probabil, deja a fost golit de apă. Era o prostie o asemenea ascundere a adevărului, jurnaliştii vor vedea şi singuri că şanţul de apărare a fost secat, însă Karim nu se poate împiedica s-o facă, trebuie să arate hienelor de presă cine ţine hăţurile.

— Nu, încă nu avem niciun suspect. Însă nu excludem nicio pistă.

Karim se adresează unei grămezi de inşi cenuşii, cea mai mare parte dintre ei îmbrăcaţi destul de neglijent, după cum o cere clişeul jurnalistic.

Daniel Högfeldt face excepţie. Haină elegantă de piele şi cămaşă neagră bine călcată.

Karim reuşeşte să răspundă întrebărilor gândindu-se la altceva, cum a mai făcut-o de multe ori.

Nu cumva, când pilotul automat îţi ia locul, e semn că a venit vremea să închei conferinţa de presă?

Nu înseamnă asta, mai degrabă, că glumeşte cu ceea ce ar trebui luat în serios?

Se vede aşa, stând în picioare în încăpere. Seamănă cu un ofiţer de presă de la Casa Albă, de cea mai bună calitate şi experimentat, făcând semn cu degetul jurnaliştilor, răspunzându-le la întrebări evaziv, consultându-şi neîncetat agenda.

— Da, aveţi dreptate. Mulţi oameni ar fi putut avea motive să-i poarte pică lui Jerry Petersson. În acest moment îi studiem trecutul.

— Şi Goldman? L-aţi...

— Facem ceea ce este necesar şi în această privinţă.

— Căutăm orice persoană care ar fi putut observa ceva neobişnuit în noaptea respectivă, între orele...

Waldemar Ekenberg stă la un birou din sala de şedinţe.

Citeşte documentele dintr-un dosar pe care este înscris numele lui Jochen Goldman. În faţa lui, Johan Jakobsson se uită la tehnicianul care pune la punct un monitor.

— E aici o adresă şi un număr de telefon. Strada Vistamar, numărul treizeci şi patru. Adresa unui anume J.-C., spune Waldemar.

— Jochen Goldman trebuie să fie.

— S-ar zice că înscrisul este de anul acesta.

— Şi ce mai apare pe acolo?

— Cifre. Numărul unei firme.

— Şi care este numărul imobilului?

— Treizeci şi patru.

— O fi prin Tenerife, dacă acolo locuieşte acum. Să dau telefon?

— Trebuie să stăm de vorbă cu persoana.

Johan se lasă pe spate şi întinde mâna pentru a apuca telefonul. Formează numărul.

Întinde receptorul spre Waldemar.

— Nu răspunde nimeni. Dar de sunat, sună. Mi se pare că nici nu ar avea cine.

— Ai aşteptat destul? Putem să sunăm şi mai târziu.

— În Tenerife stau şi părinţii lui Malin, zice Johan.

— E supercald pe acolo.

— Poate ar trebui să o lăsăm pe Malin să mai dea telefon.

— Adică să sune ea doar fiindcă tot acolo stau şi părinţii ei?

Johan dă din cap.

— Nu, dar cred că, de acum, ai început şi tu s-o cunoşti. Poate că nu i-ar plăcea să facem treaba asta fără ea.

— Chiar îi place să interogheze.

— Şi mai crede şi în fantome, adaugă Waldemar.

— Haide, atunci, să aşteptăm să se întoarcă şi să mai dea ea telefon. Dacă într-adevăr este numărul lui Jochen Goldman.

Waldemar închide dosarul.

— La drept vorbind, mare lucru din cifrele astea nu-nţeleg. Când trebuie să apară gagiu' de la brigada financiară?

— Vine cu trenul, mâine-dimineaţă. Nu ne-au zis cum îl cheamă.

Waldemar aprobă din cap.

Banca *Östgöta* se află la intersecţia străzilor Storgatan şi Larsgatan. La doar doi paşi de apartamentul lui Malin de pe strada Ågatan. Cele două imobile însă sunt cu totul diferite. Apartamentul lui Malin se găseşte într-un bloc trist şi funcţional, ridicat în anii şaizeci. Banca *Östgöta*, din contră, e adăpostită de o clădire maronie în stil *Art Nouveau*.

Ploaia totuşi este aceeaşi pentru amândouă, îşi zice Malin împingând uşa grea care dă spre holul din marmură strălucitoare, de cel puţin zece metri înălţime. Biroul de primire e în stânga caselor a căror activitate abia de poate fi ghicită dincolo de peretele de sticlă groasă, blindată.

Zeke şi Malin încercaseră să îl prindă pe mobil pe Fredrik Fågelsjö, dar acesta nu le răspunsese. Şi acasă îl sunaseră tot degeaba.

— Haide să mergem să vedem dacă este la bancă, propusese Malin după ce plecaseră din apartamentul lui Axel Fågelsjö.

Funcţionara de la recepţie e o roşcată cam de vârsta lui Malin. Se uită cu atenţie la legitimaţia acesteia.

Da, lucrează aici, le răspunde.

— Putem să ne vedem cu el? întreabă Malin.

— Nu.

— Uitaţi cum stau lucrurile: este vorba despre o anchetă a poliţiei de maximă importanţă. Vrem să ştim dacă Fredrik Fågelsjö...

— Aţi ajuns cam târziu, le răspunde funcţionara, în vocea căreia se poate citi o anumită doză de triumf.

— De ce, a plecat? Şi-a încheiat ziua de muncă?

— Vinerea pleacă la ora trei. Şi de ce îl căutaţi?

Adică de ce-mi bag eu nasul în oala voastră? completează în gând Malin.

— Ştiţi unde s-a dus?

— Încercaţi la barul hotelului *Ekoxen*. De obicei acolo merge vinerea, după serviciu.

— Pentru berea de vineri?

— Mai degrabă pentru coniacul de vineri, răspunde funcţionara, de această dată cu un zâmbet cald.

— Ni l-aţi putea descrie? Pentru a-l putea recunoaşte la bar.

— Luaţi fotografia aceasta. Este cea a întregului personal. E cel din ultimul rând.

O clipă mai târziu, Malin se trezeşte în mână cu un bilanţ anual a cărui hârtie albastru-închis, netedă şi sclipitoare, pare că-i arde palmele.

Ekoxen.

Unul dintre cele mai elegante hoteluri ale oraşului.

Poate chiar cel mai elegant. Situat între heleşteul de la Tinnerbäck şi grădina botanică, într-un edificiu dat cu var alb. Piano-barul hotelului dă către apa heleşteului, fiind unul dintre cele mai frecventate locuri ale Linköpingului. Evident, nu pentru mine, îşi zice Malin. Prea e de fiţe.

Coboară pe strada Klostergatan către hotel. Ţine în mână bilanţul anual cu fotografia personalului. Fredrik Fågelsjö trebuie să aibă vreo patruzeci de ani. O figură îngustă, cu nas drept şi fin şi ochi verzi, neliniştiţi. Pare sportiv, exact contrariul tatălui său, îmbrăcat fiind cu o geacă de firmă, nou-nouţă după câte se părea. E cumva adus de spate, de parcă s-ar fi temut să nu cadă. E ceva în atitudinea lui care duce cu gândul la fugă, de parcă l-ar fi urmărit cineva.

Zeke încetineşte în faţa hotelului. În retrovizor, Malin observă deschizându-se o uşă de serviciu şi pe cineva ieşind.

Fredrik Fågelsjö.

Chiar tu eşti? Gata coniacul?

— Cred că tipul care iese prin spate e Fågelsjö.

Înainte ca Malin şi Zeke să aibă timp să facă ceva, bărbatul care seamănă cu Fredrik Fågelsjö sare într-un Volvo negru parcat chiar în faţa uşii de serviciu, demarează şi pleacă în direcţia opusă.

— Du-te-n mă-ta! înjură Malin. Haide, întoarce!

Zeke trage de volan numai că, exact în acelaşi moment, un camion apare în intersecţie, aşa că se trezesc blocaţi.

— Ei, băga-mi-aş!

— Lasă că-l mai încerc o dată pe mobil.

Camionul dă înapoi. Zeke apasă pe accelerator ţâşnind cu toată viteza către strada Hamngatan, depăşind un Volkswagen alb.

— Tot nu răspunde.

O iau pe strada Hamngatan.

— Îl văd! exclamă Malin. E la stop, lângă McDonald's.

— Îl depăşim şi îl obligăm să oprească. Şi îl anunţăm că dorim să stăm de vorbă.

Nu, te rog, fără girofar, fără manevre bruşte, îl imploră Malin fără cuvinte. Mulţumeşte-te să treci pe lângă el şi să îi faci semn, după cum prevede regulamentul. În definitiv, nu vrem altceva decât să avem o discuţie.

Zeke accelerează şi ajunge în dreptul maşinii celui despre care îşi închipuie că este Fredrik Fågelsjö înainte ca semaforul să îşi schimbe culoarea în verde. Nişte adolescenţi înfometaţi aşteaptă în faţa intrării de la McDonald's. Ceva mai departe, oamenii se grăbesc în direcţia pieţii Trädgårdstorget, sub rafalele unei ploi tot mai puternice.

Zeke claxonează, iar Malin îşi prezintă legitimaţia lipind-o de fereastră. Fără îndoială, Fredrik Fågelsjö este. O priveşte pe Malin, apoi legitimaţia şi pare a intra în panică în momentul în care poliţista îi face semn să parcheze lângă McDonald's.

Dă din cap că a înţeles. Numai că, dintr-odată, îşi aţinteşte privirile drept înainte, apasă la blană pedala de acceleraţie, trece pe roşu, schimbă direcţia chiar prin faţa lor şi o ia în trombă pe strada Drottninggatan.

Malin înjură în gând, apoi exclamă:

— O taie, rahatul dracului, ne scapă!

Zeke schimbă direcţia şi îl urmăreşte pe Fredrik Fågelsjö pe strada Drottninggatan. Malin coboară geamul şi pune girofarul pe capotă.

— Ce porcărie, bombăne Zeke. Apelează comisariatul central prin radio. Cere-le să trimită cât mai multe maşini.

Malin păstrează tăcerea pentru a-i putea permite colegului ei să se concentreze asupra urmăririi. În faţa lor, Fågelsjö rulează cu cel puţin o sută de kilometri pe oră. Acesta trece prin faţa imobilului portocaliu care adăpostea mai demult *Riksbanken* şi merge înainte pe lângă benzinărie către semnul giratoriu de la Abiskorondellen.

Ce să mai fie şi asta? se întreabă Malin. De ce o fi fugind? Nu cumva tu eşti asasinul?

O sută de metri mai departe, pietonii se feresc în clipa în care Fågelsjö trece pe roşu. Malin simte ridicându-i-se adrenalina în întreg corpul pe când strigă în microfon instrucţiunile necesare.

— Avem un delict de fugă. Urmărim o maşină neagră... Pe drumul care duce spre giratoriu... Apelaţi toate maşinile disponibile...

Zeke pilotează în zigzag printre maşinile care îi despart de Fågelsjö.

— Schimbă direcţia, trece prin faţă pe la Ikea, direcţia mânăstirea Vreta Kloster! strigă Malin.

Vuietul motorului se amestecă cu acela al sirenei într-o exaltantă simfonie.

Fågelsjö trece prin faţa antrepozitelor de la Ikea, de la Tornby. Maşina i se clatină pe drum, de parcă şoferul ar fi beat.

Poate că aşa şi este, îşi spune Malin. În definitiv, abia ieşise de la *Ekoxen*. Lui Malin îi e rău, dar adrenalina o face să uite de greaţă.

Zeke ia mâna dreaptă de pe volan pentru a pune un CD în aparat. Începe un cântec german dintr-o operă a lui Wagner, care răsună în întreaga maşină.

— Ce dracu' te-a apucat? ţipă Malin.

— Mă ajută la condus, explică Zeke, rânjind.

Fågelsjö a intrat în giratoriul de lângă autostradă. Trec şi de ultimele construcţii din zona Programului *Million* de la Skäggetorp, părăsesc aglomeraţia şi se trezesc în mijlocul câmpului gol şi al micilor grădini lăsate pradă vântului.

Răspunsul comisariatului central abia de se aude, acoperit de vocile corului.

— Fredrik Fågelsjö locuieşte la ţară, la stânga de Ledbergshållet. Poate că se duce acasă.

O să-l pierdem, îşi spune Malin.

— Accelerează! îi strigă lui Zeke.

Chiar să fim atât de aproape de rezolvare? Chiar Fredrik Fågelsjö l-a omorât pe Jerry Petersson? De-asta fuge de noi?

O maşină cu întăriri apare rulând alături de ei, însă Zeke îi face semn să rămână în spate. În Ledbergkorset, Fredrik Fågelsjö face stânga derapând, însă reuşeşte să se menţină pe şosea. Şi merge mai departe cu toată viteza, traversând câmpul în direcţia lacului Roxen. Trece pe lângă un grup de case înconjurate de câţiva copaci.

Zeke transpiră. Malin îi aude respiraţia sacadată. În momentul în care drumul se bifurcă spre un cătun, Malin îşi scoate pistolul din toc. Dincolo de nişte boscheţi, este ascunsă o vilă mare, galbenă, din piatră, o locuinţă de mâna-ntâi. După o sută de metri, Fågelsjö schimbă iarăşi direcţia, luând-o pe o alee.

Se ţin după el. Bărbatul opreşte maşina în faţa unui grajd roşu destul de dărăpănat, înconjurat de arţari şi de tufişuri. Sare din maşină şi intră în fugă.

Zeke frânează lângă maşina lui Fågelsjö, iar cealaltă maşină de poliţie, în spatele lor. Malin închide girofarul şi CD-playerul. Totul devine ciudat de tăcut.

Calmă, Malin anunţă prin radio:

— Ieşim din maşină. Acoperiţi-ne cât intrăm în grajd.

Împotmolindu-se din cauza noroiului şi a pietrişului, Malin priveşte cu atenţie grajdul. Ploaia se înteţeşte în doar cei câţiva metri care despart maşina de grajd. În spatele acestuia se zăreşte o vilă construită în stil italian. Domiciliul lui Fågelsjö, probabil. Malin nu ştie dacă omul acesta are o familie şi, în caz că da,

dacă este acasă. Cei doi polițiști sosiți în ajutor își scot pistoalele *Sig Sauer*. Ascunși în spatele portierelor mașinii lor, aceștia sunt gata să deschidă focul.

Zeke e umăr la umăr cu Malin. Amândoi ridică armele în clipa în care Malin deschide ușa grajdului cu o lovitură de picior, strigând:

— Fredrik Fågelsjö! Știm că sunteți aici! Ieșiți, nu dorim altceva decât să stăm de vorbă.

Liniște.

Niciun sunet în tot grajdul. Nimic altceva decât mirosul de bălegar.

Să fugi ar fi cel mai prostesc lucru pe care l-ai putea face, îl anunță Malin în gând. Unde te-ai putea duce? Goldman. A reușit să rămână ascuns zece ani. S-ar putea să meargă. Numai că tu pe aici pe undeva te ascunzi, nu-i așa? Și ne aștepți. Poate că ai și o armă. Chiar ne-ai aștepta înarmat?

Să vorbească cu ea însăși o ajută să rămână vigilentă și să împiedice frica să o ia în stăpânire. Haide, sari în întuneric, Malin. Ce mai contează ce te-ar putea aștepta acolo.

— Intru eu primul, zice Zeke.

Malin îi e recunoscătoare. Zeke nu dă niciodată înapoi când se-ncinge treaba.

Așa că intră în grajd, iar Malin îl urmează. Înăuntru totul e în obscuritate, negru, trăsnește a bălegar proaspăt și a dejecții uscate produse de cele câteva animale. Într-un colț, o deschidere luminată dă către câmp. Zeke o ia la fugă în acea direcție, cu Malin după el.

— Nu se poate, 'tu-i paștele mă-sii! urlă Zeke. Pe-acolo a fugit!

Se aruncă spre ușa deschisă.

O sută de metri mai departe, prin ploaie și ceață, Fredrik Fågelsjö aleargă de-a latul câmpului. E îmbrăcat în niște pantaloni maro și într-un impermeabil verde. Cade, se ridică, aleargă din nou, trece pe lângă un copac căruia încă nu i s-au scuturat frunzele.

— Stai! strigă Malin. Stai că trag!

Ceea ce nu va face. Nu au nicio dovadă împotriva lui Fredrik Fågelsjö, iar delictul de fugă nu e un motiv necesar pentru a justifica utilizarea armelor de foc.

Dintr-odată, Fågelsjö se opreşte, se întoarce, ridică mâinile în aer şi se uită la Malin şi la Zeke care se apropie precauţi, cu armele întinse spre el.

Fågelsjö abia de se *mai ţine pe picioare*.

Eşti beat zob, îşi zice Malin.

— Culcat! comandă Malin. Culcat!

Fågelsjö se întinde pe burtă în mocirlă. Duce mâinile la spate şi Malin îi pune cătuşele. Impermeabilul *Barbour* e plin de noroi.

Trăsneşte a alcool. Nu spune niciun cuvânt. Poate că îi este şi greu aşa, cu faţa lipită de pământ.

— Mai aveţi şi alte idei la fel de cretine? spune Malin.

Fågelsjö tace.

18

— Ce naiba o mai fi şi asta?

Mâinile lui Zeke tremură uşor pe volan pe când se întorc în Linköping. Trec prin faţa imobilelor din cărămidă albă de la Skäggertorp şi a uzinei Arlas de la Tornby. Se întâlnesc cu camioneta celor de la *Corren*. Daniel o fi conducând-o? Ordinarii ăştia nu mai crapă odată...

— Habar n-am, răspunde Malin.

Nivelul adrenalinei a mai coborât, aşa că au revenit durerea de cap şi angoasa. Pe Fredrik Fågelsjö l-au băgat pe bancheta celeilalte maşini. Pentru Malin nici nu se punea problema de a-l lua într-a lor. Şi ea şi Zeke aveau nevoie să îşi vină în fire.

Uite şi camioneta celor de la *Östnyt*.

— Poate că este implicat în asasinat, continuă Malin, iar când ne-a văzut, s-a gândit că am aflat.

— Sau era, pur şi simplu, mort de beat şi a intrat în panică în clipa în care am vrut să-i vorbim.

— Vom vedea la interogatoriu. Însă nu e imposibil să fie cel pe care îl căutăm.

O spune fără convingere: ceva nu se leagă, cazul nu poate fi chiar atât de uşor. Deşi...

Îi sună telefonul. Pe ecran se afişează numărul lui Sven.

— Am aflat vestea. Foarte bine. El să fie? Ce crezi?

— Posibil. Cum ajungem la comisariat îl şi interogăm.

— Cu interogatoriul i-am însărcinat pe Johan şi pe Waldemar. Voi încercaţi să daţi de Katarina Fågelsjö.

Malin dă să protesteze. Dar se abţine. Dacă e cineva care poate smulge ceva de la Fredrik Fågelsjö, atunci acesta Waldemar Ekenberg este.

Fågelsjö nu scosese niciun cuvânt după ce îl prinseseră şi îl aduseseră pe câmp, la maşină. Şi nici după aceea.

— Bine. Aşa facem. Altceva?

— Nu cine ştie ce. Johan şi Waldemar au sunat câteva persoane ale căror nume şi firme apar prin actele lui Petersson. Însă nu au ajuns nicăieri.

— Nu era cu nimeni?

— Nu, nici pe partea asta nu am dat de nimic.

Katarina le răspunde la telefon. E dispusă să îi primească.

Zeke şi Malin sunt deja pe drumul spre Brokind, sub cerul întunecat al după-amiezii. Tăcuţi.

Încearcă să iasă de sub imperiul ultimelor evenimente şi să îşi încarce bateriile înainte de a se întâlni cu Katarina Fågelsjö.

Trec prin faţa clădirilor din Hjulsbro.

Malin îşi aminteşte că citise în manualul ei de educaţie civică despre faptul că ansamblul imobiliar fusese conceput drept o zonă rezidenţială destinată clasei bine situate, după modelul newyorkez al Connecticutului. Numai că, în final, clasa medie fusese aceea care alesese, mai degrabă, să se mute aici.

La Hjulsbro, vilele doctorilor par modeste şi, cu toate acestea, se dovedesc încăpătoare şi excelent dotate în interior. Este unul dintre cele mai scumpe şi mai vestite cartiere ale oraşului, deşi pare jalnic prin comparaţie cu Djursholm, cartierul rezidenţial al Stockholmului.

Stockholm.

Locuise acolo împreună cu Tove când urmase şcoala de poliţie. Într-o garsonieră pe care o subînchiriase, în Traneberg. De amintit nu îşi mai aminteşte decât de şcoală, de drumul până la creşă, de bonele găsite prin ziare, fetele acelea tinere, scumpe şi cam lipsite de rezistenţă. Şi îşi mai amintea că Stockholmul nu avusese nimic de oferit unei femei singure şi sărace. Întregul oraş i se păruse închis, inaccesibil.

Asta trebuie să fi simţit şi Jerry Petersson.

Lui Malin i se propusese de mai multe ori mutarea la Stockholm. Ultima dată spre începutul verii. Se ivise o ocazie la brigada de criminalistică, iar şeful acesteia, un oarecare Kornman, o alesese personal. O sunase spunându-i că îi urmărise activitatea. Şi o întrebase dacă nu îşi doreşte să schimbe terenul de vânătoare.

Malin îşi zisese că, pur şi simplu, omul avea nevoie şi de femei în echipă.

Şi-apoi, aici avea exact viaţa la care visase, pe Tove şi pe Jan. Încă nu o luase totul razna. Aşa că refuzase.

Acum, aici, în maşină, blestemă gestul făcut. Încă o plecare ar fi fost, poate, exact lucrul de care aveam nevoie. Dar dacă marele oraş m-ar fi distrus? De parcă orăşelul ăsta ar face altceva...

Aparatul de radio este deschis.

Torn blue foam couch al celor de la *Grand Archive* tocmai se terminase şi acum luase cuvântul Helen Aneman, o prietenă a lui Malin.

Care vorbeşte despre crimă.

Spunând că nimeni nu regretă în mod deosebit decesul lui Jerry Petersson. Că moartea acestuia nu-i trezeşte nicio emoţie.

Ascultând-o pe Helen, Malin îşi spune că, totuşi, există cu siguranţă cineva pe care dispariţia avocatului îl întristează. Şi tocmai pentru acea persoană am datoria să descopăr ce s-a întâmplat.

S-ar putea să fie vorba despre tatăl tău. Vom sta de vorbă şi cu el. Nu aveai nici fraţi, nici surori, iar mama îţi murise. Asta e tot ce ştim. Ori s-ar putea să fie vorba despre o femeie ori despre un copil, chiar dacă, după toate aparenţele, nu ai avut aşa ceva.

— Ne-a părăsit unul dintre cei mai bogaţi fii ai acestui oraş, zice Helen. Acţionar al unei firme de informatică, prieten al unor criminali, conform anumitor zvonuri, Jerry Petersson a fost un om pasionant. Acum câţiva ani a cumpărat domeniul Skogså, reziденţa istorică a familiei Fågelsjö... Evident, nu era vreun mieluşel nevinovat, dar parcă nici nu ar fi meritat o asemenea soartă. Ce părere aveţi? Sunaţi-ne dacă doriţi să discutăm despre Jerry Petersson.

Urmează un cântec al Madonnei.

American Pie.

Zeke îl îngână şi el. Poate melodia asta l-o fi ducând cu gândul la Martin şi la Vancouver? La nepoţel? Ori l-or fi cântând şi ei la cor?

Au trecut de Hjulsbro.

Sufocanta mică burghezie a rămas în urmă.

Zeke accelerează. Apoi schimbă direcţia de mers.

În faţă apare terenul de golf de la Landeryd. Şi clădirea imensă, în formă de balon, care adăposteşte terenul de antrenament în sală al oraşului.

Un paradis al jucătorilor de golf într-o astfel de toamnă de iad.

Aici, doar cu mingi de golf plouă.

19

Mingile de golf şuieră, sar şi apoi cad pe sub grinzile de fier care susţin acoperişul hangarului de mai multe sute de metri lungime.

Treisprezece piste.

Crosele metalice scot un zgomot specific atingând bilele.

Un recipient cu cincizeci de bile costă două sute de coroane.

Suma nu ridică nicio problemă pentru membrii cluburilor de golf ale oraşului.

Lovituri de fineţe.

Crose.

Jerry Petersson a fost lovit în cap cu un obiect contondent, probabil nu chiar cu o crosă de golf, îşi zice Malin apropiindu-se de Katarina Fågelsjö, posesoarea unui corp înalt şi zvelt.

— Mă găsiţi pe terenul treisprezece. Cel mai îndepărtat de alee.

Nu păruse mirată că poliţia doreşte să stea de vorbă cu ea. Ştia ce se întâmplase, dar nu avusese de unde afla ce făcuse fratele ei.

Lovituri puternice, înjurături, mingi care zboară în toate direcţiile, pe alee şi alături. Zgomotul aminteşte de cel al unei piscine, la fel şi mirosul de închis şi de umed, din care însă lipseşte cel al clorului.

Cum o fi putând cineva să îşi dorească să stea câte o după-amiază întreagă aici? se întreabă Malin, studiind modul de a lovi al Katarinei Fågelsjö, care pare uşor şi elegant. Are braţe puternice şi tot atâta relaxare în a-şi mişca trupul precum şi în a-şi trăi viaţa. În acest mediu, relaxarea este naturală.

Katarina Fågelsjö ridică crosa şi, cu o mişcare din umăr, face să zboare mingea aşezată pe *tee*.

Cred că are un handicap greu de sesizat, îşi spune Malin, şi este dreptace.

Katarina Fågelsjö îi observase.

Se opreşte, se întoarce, îi scrutează, apoi coboară treapta care o desparte de ei. Le întinde mâna. Cândva, se gândeşte Malin, a fost o femeie frumoasă: nasul e fin, obrajii la fel de frumoşi ca ai fratelui ei, însă fruntea ridată şi destule fire albe în părul blond, tuns bob.

Riduri săpate pe frunte de amărăciune. Riduri săpate în jurul gurii de prea multă insatisfacţie. Ochi trişti, inundaţi de regrete.

O salută pe Malin, apoi pe Zeke.

Aceştia îşi prezintă legitimaţiile.

Katarina Fågelsjö îşi duce mâna la frunte. Poate că a frecventat cursurile aceluiaşi liceu ca şi mine, îşi zice Malin, dar înaintea mea, poate a fost la aceeaşi şcoală cu Jerry Petersson. Sigur, dacă nu au înscris-o la Sigtuna sau Landsberg.

— Putem sta de vorbă aici? îi întreabă lăsându-şi crosa jos. Sau să mergem la restaurant?

— Putem vorbi şi aici, răspunde Malin. Ştiţi motivul pentru care am venit? Nici măcar nu am avut timp să vi-l comunicăm la telefon.

— Jerry Petersson. Ştiu să fac legătură între lucruri.

— Ştiţi şi că fratele dumneavoastră a încercat astăzi să scape de sub urmărire?

Katarina Fågelsjö deschide gura şi ridică din sprâncene, dar îşi vine imediat în fire.

— Ce-a făcut fratele meu?

Malin o pune la curent cu urmărirea, informând-o că, în acest moment, este interogat la comisariat.

— Aşadar, ieşea de la *Ekoxen*? repetă Katarina Fågelsjö sigură pe ea. Probabil s-a temut să nu fie arestat pentru conducere în stare de ebrietate. A mai fost judecat pentru acelaşi tip de delict acum ceva vreme, după ce fusese la petrecere, la nişte prieteni, cu trei ani în urmă, şi a fost şi la închisoare din cauza aceea.

Conducere în stare de ebrietate. Să treci la volan beat mort. Exact ce am făcut şi eu azi, îşi spune Malin înainte de a trimite gândul cât mai departe de ea ca pe o minge de golf.

— L-am arestat, explică Zeke. Era beat.

— Sau poate că a fugit fiindcă e implicat în uciderea lui Jerry Petersson? completează Malin, în speranţa că o întrebare atât de directă ar putea provoca o anumită reacţie.

— Să omoare fratele meu pe cineva? Imposibil.

Şuierul mingilor de golf prin aer îi aminteşte lui Malin de poligonul de tir şi de gloanţele de revolver zburând către ţinte.

Ca acum.

Pe faţa Katarinei Fågelsjö nu se citeşte însă nimic. Pur şi simplu, aşteaptă următoarea întrebare. Mai e puţin până la ora cinci şi, deşi ştie că trebuie să ducă mai departe ancheta, Malin nu are decât o singură dorinţă: să se întoarcă acasă şi să facă un duş. Şi după?

Să-şi plângă de milă.

Mizerabilele astea de regrete...

Afară din mine cu voi!

Durerea de cap s-a potolit, dar corpul are nevoie de odihnă. Mahmureala acţionează ca o lovitură de pumn dată direct în inimă. Fir-ar a dracului de treabă, mai am o groază de chestii de rezolvat. O să fac faţă?

La fel ca femeia asta din faţa mea, mândră, plină de ea, dar deschisă şi agreabilă într-un sens. Asta să se cheme, oare, competenţă socială?

— Aşadar, nu credeţi că ar fi posibil? reia Zeke.

— Fratele meu este incapabil să facă vreun rău cuiva. Bine, într-un anumit sens, poate că da. Oricum, de violenţă nu este în stare.

— Ne-aţi putea vorbi puţin despre el?

— Cred că el e mai indicat pentru aşa ceva decât mine, nu?

Katarina Fågelsjö scoate din sac o crosă şi o examinează de la un capăt la celălalt.

— Voi fi mai directă, intervine Malin pentru a se putea concentra iarăşi asupra celei din faţa ei. Ce aţi făcut astă-noapte şi de dimineaţă?

— A venit tata pe la mine. Am băut un ceai.

— Ne-a spus că a plecat pe la zece. Ce aţi făcut, ulterior?

Katarina Fågelsjö îşi drege glasul.

— Am trecut pe la iubitul meu, Jan Andergen. E medic-şef. Vă poate confirma că am rămas la el în restul dimineţii.

Le dă numărul acestuia, pe care Zeke în trece imediat în memoria telefonului mobil.

— Halatele albe mă dau pe spate, glumeşte Katarina Fågelsjö. Trebuie să ştiţi însă că nu este decât un amant cu care mă văd din când în când. Şi nu am de gând să mă văd cu el prea curând.

— De ce? se arată Malin interesată.

Cea întrebată o priveşte cu subînţeles: nu văd care este legătura.

— Nu cunoaşteţi regula de aur a relaţiilor? Dacă te vezi cu cineva de mai mult de cinci ori, rişti să îţi închipui că este vorba despre dragoste.

Ia nu începe să te dai interesantă fiindcă ţi-o tragi cu un doctor, o bombăne Malin în gând. Ia nu te mai da tu rotundă cu mine. Sunt prea obosită ca să mai suport chestii de-astea.

— V-aţi cunoscut cu Petersson? intervine Zeke.

— Niciodată, îi răspunde uşor ezitantă, înainte de a continua cu voce sigură: Fredrik şi cu tata s-au ocupat de toate detaliile. De ce?

— Din cauza vânzării castelului, explică Malin. Aţi fost de acord?

— Nu. Doar că venise timpul. Pur şi simplu, venise timpul să îl vindem. Era necesar ca familia să-şi vadă de drumul ei, înainte.

Spui aceleaşi cuvinte ca şi Axel, tatăl tău, îşi zice Malin. Nu cumva el te-a învăţat ce să răspunzi?

— Nu aţi dori să îl reluaţi în posesie?

— Nu am asemenea ambiţii.

În preajmă, bilele continuă să ţâşnească.

Bile fără miză.

Un sport de cretini, îţi zice Malin, pe când Katarina Fågelsjö îşi strânge mai bine cureaua care îi ţine pantalonii albaştri şi îşi aranjează gulerul puloverului din lână roz. Apoi bagă crosa în sac.

— Auzisem vorbindu-se că aţi fost nevoiţi să vindeţi castelul din cauza unor probleme financiare. Este adevărat?

— Doamnă inspector, suntem descendenţii unei familii nobile, ale cărei origini merg mai multe secole în urmă. Aproape cinci sute de ani. Nu ne place să vorbim despre bani însă niciodată, dar absolut niciodată nu am avut nici cea mai mică problemă de natură financiară.

— Pot să vă întreb cu ce vă ocupaţi? se interesează Zeke.

— Nu lucrez. Înainte de a divorţa, mă consacrasem artei. De atunci, am lăsat totul baltă.

— Artei?

— Am avut o galerie de pictură profilată pe secolul al XIX-lea. În cea mai mare parte, opere nu prea costisitoare ale artiştilor din Östergötland, precum Krouthen. Dar şi artişti care se vând mai scump. Ştiţi lucrările lui Eugène Fredrik Jansson? Sunt specialitatea mea. El şi artistele plastice daneze din perioada naţionalismului romantic.

Malin şi Zeke o aprobă din cap.

— Nici mai înainte nu l-aţi cunoscut pe Jerry Petersson? reia Zeke.

— Nu.

— Aţi divorţat recent?

— Nu, acum zece ani.

— Aveţi copii?

Ochii Katarinei Fågelsjö se întunecă. Pare a se întreba dacă asemenea întrebări au vreo justificare.

— Nu.

— Sunteţi de aceeaşi vârstă cu Petersson, constată Malin. Poate că aţi urmat cursurile aceluiaşi liceu.

Katarina Fågelsjö se întoarce către terenul de antrenament.

— Am făcut toţi Liceul *Notre-Dame*. În ultimul an au fost colegi de serie, el şi fratele meu. Eu eram într-a zecea.

Poliţiştii schimbă o privire.

— Îmi amintesc de el, continuă Katarina Fågelsjö uitându-se tot către terenul de antrenament. Nu ne-am vorbit niciodată. Aveam alte grupuri de prieteni. Dar cu siguranţă că am fost vreodată la acelaşi party, era inevitabil.

Chiar aşa, îşi spune Malin. La liceu, toată lumea se întâlneşte cu toată lumea, vrei nu vrei.

— Dumneavoastră ce gen de grup frecventaţi? întreabă Zeke.

— Eeei, eram o gaşcă de fete.

— Prin urmare, nu aţi stat niciodată de vorbă?

Katarina Fågelsjö îi priveşte încă o dată lung, iar privirea pare că i se tulbură brusc.

— V-am mai spus.

— Mda, am auzit, zice Malin.

Katarina Fågelsjö închide gura, i-ar buzele nu îi mai desenează decât un fir subţire.

— Şi-acum javra asta de Jerry Petersson o să troneze ca un Gatsby în castelul nostru. După care?... O să se apuce şi de dat petreceri?

Dintr-odată, disperarea îi inundă privirea şi vocea.

— Poate că o fi tronat ca un Gatsby în castelul dumneavoastră, îi răspunde Malin, dar de tronat, de acum nu mai tronează decât la morgă.

Katarina Fågelsjö întoarce iarăşi capul. Pune bila pe *tee* şi loveşte puternic.

— Aveţi maşină? întreabă Zeke în momentul în care privirile li se întâlnesc din nou.

— Mă priveşte. Nu aş vrea să fiu nepoliticoasă, dar nu vă interesează treburile mele...

— Un lucru trebuie să vă fie clar, o întrerupe Malin. Atâta vreme cât suntem în căutarea ucigaşului lui Jerry Petersson, treburile dumneavoastră sunt şi treburile noastre.

Katarina Fågelsjö zâmbeşte, apoi răspunde:

— Bine, doamnă inspector, să ne păstrăm calmul. Să rămânem corecţi. Dacă tot e aşa de important, atunci aflaţi că am o Toyota roşie.

Malin se întoarce pe călcâie şi se îndreaptă către ieşire. Îl aude pe Zeke mulţumindu-i Katarinei Fågelsjö că le acordase din timpul ei. Mulţumesc lui Dumnezeu că nu îşi cere scuze şi pentru modul în care ne-am comportat!

— Nu fiţi prea duri cu fratele meu! le strigă. Unei muşte nu ar face rău...

— Nu poţi vorbi aşa cu oamenii, chiar dacă nu te simţi bine.

Aflat la volan, Zeke îi toarnă reproş după reproş în timp ce ies din parcarea de la Landeryd. Plouă cu găleata, iar întunericul nopţii care se lasă face Linköpingul încă şi mai puţin primitor. Spre răsărit, pe lângă liziera pădurii, lui Malin i se pare că zăreşte o mulţime de şerpi colcăind, şuierând, încercând să se devoreze unii pe alţii.

— Mă simt foarte bine.

Scutură din cap.

— Haide, ştii foarte bine despre ce este vorba. Toţi imbecilii ăştia plini de ei...

Şi ştie că furia nu este decât o modalitate de a ascunde frica. Psihologie elementară. Îi este ruşine şi trage nădejde măcar atât, să nu o vadă Zeke roşindu-se până în vârful urechilor.

— De ascuns, ascunde ea ceva, spune Zeke. Ca şi tatăl ei. Şi, poate, ca şi fratele ei.

— Evident. Deşi, poate că nu este decât tendinţa ereditară să se joace cu adevărul.

— Ori, pur şi simplu, poate că vrea să ne pună beţe-n roate.

Trec iarăşi prin faţa vilelor din Hjulsbro şi prin faţa imobilului alb, cu terasă închisă cu ferestre la faţadă, aflat de partea cealaltă a drumului către Brokind. Pe şosea, ploaia bate parcă orizontal, ca şi cum picăturile şi vântul ar fi încercat să lege între ele diferitele lumi prin care treceau Zeke şi Malin.

— Să vedem ce iese din interogatoriul lui Fredrik Fågelsjö, spune Zeke. De acum, dacă şi-a mai revenit cât de cât din beţie, trebuie să fi început.

20

Limbile ceasornicului înaintează în tăcere în sala de interogatoriu numărul unu de la subsolul comisariatului.

18:01.

Pereţii gri-închis sunt acoperiţi de panouri izolatoare. Lămpile cu halogen sunt poziţionate în aşa fel încât să formeze conuri de lumină deasupra fiecărui scaun fixat în podea din jurul unei mese lungi de metal.

Unul dintre pereţi este format dintr-un geam-oglindă care desparte încăperea de sala de observaţii, de unde Sven Sjöman şi Karim Akbar asistă la interogatorii.

Johan Jakobsson se uită la Fredrik Fågelsjö, aflat de cealaltă parte a mesei, în lumina slabă a lămpii. Analizele de laborator revelaseră că alcoolemia era de aproape 1/1000 alcool pur în sânge, dar, cu toate acestea, îşi revenise destul de repede din beţie. Privirea îi este limpede, de om treaz. Alături de Johan, Waldemar Ekenberg încearcă să îşi găsească o poziţie cât mai confortabilă pe scaun. Fredrik Fågelsjö este îmbrăcat într-o jachetă de stofă albastră şi o cămaşă galbenă. Lângă el stă Karl Ehrenstierna, avocatul lui, un ins fermecător cu care Johan mai avusese de-a face şi în cadrul altor interogatorii lipsite de rezultat. Să vedem dacă măcar de data aceasta scoatem ceva, îşi zice Johan.

Dă drumul magnetofonului aşezat în mijlocul mesei.

— Interogatoriul luat lui Fredrik Fågelsjö în cadrul anchetei privind cazul de omor al lui Jerry Petersson şi privind şi alte infracţiuni. Vineri, 24 octombrie, ora 18:04.

Până în acel moment, Fredrik Fågelsjö nu scosese aproape niciun cuvânt. Pur şi simplu, spusese da în momentul în care îl întrebaseră dacă doreşte prezenţa unui avocat în cursul interogatoriului. Le dăduse doar numele lui Ehrenstierna, fără numărul de telefon, gândindu-se că trebuie să le fi fost cunoscut. Ceruse şi să poată da un telefon soţiei, Christina, iar Sven nu descoperise nicio motivaţie legală pentru a-l refuza. De arestat îl arestaseră pentru o serie de delicte minore, dar în privinţa uciderii lui Jerry Petersson, Fredrik Fågelsjö nu se afla, deocamdată, decât în poziţie de martor. Nu era de ajuns pentru a proceda la o percheziţie, dar, dacă tot puseseră mâna pe maşină, o trimiseseră la laboratorul de criminalistică.

— Vom începe cu evenimentele de azi. De ce aţi fugit în momentul în care poliţia v-a cerut să opriţi?

Fredrik Fågelsjö se uită speriat la avocat. Acesta îi face semn din cap că poate răspunde.

— Mi s-a făcut frică, răspunde ştergându-şi cele câteva picături de sudoare de deasupra buzei superioare. Ştiam că băusem prea mult. Nu aveam niciun chef să fiu încă o dată arestat pentru conducere în stare de ebrietate şi să-mi sfârşesc şi vara aceasta la Skänninge. Aşa că m-am speriat şi am încercat să fug. Apoi, dintr-odată, am intrat în panică, dându-mi seama că nu mai puteam da înapoi. O prostie, asta este... Vă rog să mă iertaţi.

— Şi crezi c-ajunge un căcat de scuză? mormăie Waldemar.

— Vă rog să nu utilizăm înjurături, intervine Ehrenstierna.

— Puteai omorî oameni nevinovaţi, completează Waldemar. Eşti arestat pentru conducere în stare de ebrietate, împotrivire în faţa unui agent în exerciţiul funcţiunii, conducere periculoasă şi încă pe puţin alte vreo douăsprezece capete de acuzare. Eşti alcoolic?

Ehrenstierna tace.

— Poate că doreşti să recunoşti faptele? mai zice Waldemar.

— Nu ţin să agravez lucrurile. Nu, nu sunt alcoolic. Dar mi se mai întâmplă să mai sar şi eu calul la băutură, ca toată lumea. Şi-am intrat în panică. Bun, aşa e, sunt vinovat că m-am suit la volan când eram beat. Dar, nu-i aşa, nu acesta este motivul principal al prezenţei mele aici?

— Nu, răspunde Waldemar, aplecându-se către el. Dorim mai ales să stăm de vorbă despre uciderea lui Jerry Petersson.

— Aţi fugit gândindu-vă că vrem să vă arestăm pentru omorârea lui Jerry Petersson? întreabă Johan.

— Clientul meu v-a explicat deja de ce a fugit, intervine iarăşi Ehrenstierna.

— Nici măcar nu ştiam că Petersson a fost omorât. Abia acum mi-a spus-o avocatul.

Ehrenstierna confirmă cu o mişcare a capului.

Imediat privirea lui Fredrik Fågelsjö se schimbă şi începe să vorbească fără ca avocatul să îl mai poată împiedica.

— Lăsaţi-mă să vă spun ceva: l-aţi găsit pe cretinul ăla mort? Asasinat? Nu vă pot spune decât: uite o veste minunată!

Johan se uită la Waldemar: acum e momentul!

Ehrenstierna pune mâna pe umărul lui Fågelsjö, zicând:

— Calmează-te, Fredrik.

— Aşadar, doreaţi să-l vedeţi mort? întreabă Waldemar.

— Clientul meu nu va răspunde la această întrebare.

— Puteţi avea încredere în noi, intervine Johan. E spre binele dumneavoastră. Dacă într-adevăr nu aveţi nimic de-a face cu asasinatul, este mai bine să o ştim de acum. Înţelegeţi că faptul de a fugi de poliţie poate să ni se pară suspect? Fiindcă aveţi ceva de spus în acest sens, nu-i aşa?

— Nici la această întrebare nu va răspunde. Fiindcă deja va explicat motivul...

— Ce aţi făcut azi-noapte şi de dimineaţă? întreabă din nou Waldemar.

— Am fost acasă împreună cu soţia mea.

— Sunteţi sigur?

— Soţia poate confirma? adaugă Johan.

— Da, poate confirma, răspunde Ehrenstierna. Se aflau la *Villa Italia*, la Ledbergskorset, acolo unde l-aţi urmărit.

— Aşadar, nu aţi mers la Skogså, încheie Waldemar.

Niciunul dintre cei doi nu răspunde.

— Se spune că aţi fost nevoiţi să vindeţi domeniul din cauza unor probleme băneşti. Este adevărat? întreabă Johan.

— Mă săturasem de castelul acela, pufneşte Fågelsjö. Evident venise timpul să îl vindem. Tata e prea bătrân ca să se mai ocupe de administrarea lui, iar eu nu am niciun chef. De altfel, nici sora mea.

— Prin urmare, nu aveţi nimic special să ne comunicaţi? Legat de unele lucruri greu de mărturisit? Legat de ura pe care o nutreaţi faţă de cretinul acela de Petersson? A cărui moarte o doreaţi?

Enervarea lui Waldemar se putea ghici după felul în care lansase ultima întrebare.

— Petersson acesta, zice Fågelsjö, nu era decât un parvenit de cea mai joasă speţă, care nu a înţeles niciodată ce înseamnă să ai în proprietate Skogså. S-a dovedit însă generos. Dacă vă închipuiţi, cumva, că aş avea cea mai mică legătură cu moartea lui, atunci chiar vă urez succes în a o dovedi. După cum v-am mai spus, mi s-a făcut frică şi am intrat în panică. Sunt gata să plătesc pentru asta.

— L-aţi cunoscut pe Petersson mai de mult?

— Ştiam cine este. Am fost împreună la Liceul *Katedralskolan*. Dar nu l-am cunoscut personal. Nu frecventam aceleaşi cercuri. Dar s-ar putea să ne fi întâlnit, vreodată, la vreo petrecere. Trăim într-o lume mică, ştiţi prea bine.

— Aşadar, nu aţi avut niciodată vreo legătură cu el? Nici atunci, nici mai târziu?

— Doar când i-am vândut castelul. Dar nici atunci nu l-am întâlnit.

— Mă mir, intervine Waldemar. Credeam că oameni ca dumneavoastră trec şi prin Sigtuna şi prin Landsberg.

— Lundsberg, spune Ehrenstierna. Lundsberg se cheamă. Ştiu fiindcă am fost şi eu la Lundsberg. Mai aveţi şi alte întrebări pentru clientul meu? Despre situaţia şcolară sau mai ştiu eu ce?

Dintr-odată, Waldemar sare în sus de pe scaun şi îi aruncă lui Fågelsjö o privire ca de şarpe.

— Spune-odată, idiotule, tot ce ştii! Fiindcă multe mai ai de ascuns. Păi, nu?

Fågelsjö şi Ehrenstierna tresar, într-o mişcare de recul.

— Te-ai dus la castel fiindcă ţi-era ciudă pe Petersson că v-a luat proprietatea. Hai, zi că nu e aşa! L-ai omorât cu sânge rece, după care-ai băgat cuţitul în el până te-ai săturat. Hai odată, mărturiseşte! strigă Waldemar. Mărturiseşte!

Uşa se dă de perete şi Karim intră în încăpere ca o vijelie. Opreşte grăbit magnetofonul şi îl ajută pe Johan să îl potolească

pe Waldemar. Sven le comunică lui Fågelsjö şi avocatului că procurorul a decis ca Fågelsjö să fie arestat pentru conducere în stare de ebrietate.

Ehrenstierna protestează, însă fără convingere, fiindcă ştie că nu mai poate face nimic împotriva hotărârii.

Figura lui Fågelsjö este un mister, îşi zice Johan pe când bărbatul de familie nobilă iese păzit de un poliţist.

Privirea speriată a redevenit sfidătoare. Ştie că nu avem nici cea mai mică dovadă împotriva lui. Totuşi, ar putea fi vinovatul. Oricum, începând din acest moment este principalul nostru suspect.

Zeke se desparte de Malin în faţa casei lui de culoare roşie.

— Poţi să treci la volan, însă condu cu atenţie.

Trânteşte portiera nu furios, ci epuizat.

Ţiglele negre ale acoperişului s-au transformat fără să vrea într-o tobă în care bate ploaia.

În bucătărie e lumină.

Mâine e sâmbătă şi, totuşi, va trebui să se ducă la muncă. Nici nu se pune problema de zile libere când îţi cade pe cap un omor.

Sven Sjöman a convocat tot efectivul la opt dimineaţă, la o şedinţă de bilanţ. Subcomisarul Aronsson a interogat-o pe soţia lui Fredrik Fågelsjö, Christina, chiar după interogatoriul luat acestuia. Femeia a confirmat alibiul. Prin urmare, chiar intrase în panică văzând poliţia. Bun, se întâmplase să bea ceva mai mult, dar în niciun caz nu era alcoolic.

Malin ascultă motorul mergând în gol. Încearcă să se motiveze pentru a putea continua drumul de una singură, în noapte. Cum oare aş putea să-mi umplu ceasurile care mai rămân până la încheierea zilei?

Bagă în viteza întâi.

În clipa în care este gata să demareze, îl vede pe Zeke deschizând uşa de la intrare şi alergând prin ploaie. Picăturile par să-i mângâie craniul ras, dar, după mutra pe care o face, faptul nu prea pare să-i placă.

Malin coboară geamul.

— Gunilla întreabă dacă nu vrei să rămâi la noi la masă.

— Tu vrei?

— Nu te prosti, Fors. Haide să mănânci ceva cald. O să-ţi facă bine.

— Altădată, Zeke. Salut-o pe nevastă-ta din partea mea. Şi mulţumeşte-i pentru invitaţie.

Gunilla?...

Nu cumva Karin Johannison ar fi trebuit să fie acum în casa ta?...

— Haide, vino să mănânci cu noi, este un ordin. Chiar ai chef să-ţi petreci singură toată seara?

Malin schiţează un zâmbet obosit.

— Ia nu-mi mai da tu mie ordine...

Şi pleacă aşa, cu geamul coborât. În retrovizor îl vede pe Zeke rămas în ploaie. Luminile din spate fac să strălucească frunzele veştede, luate de curent.

Prea e întuneric în faţa maşinii, îşi spune, apropiindu-se de oraş. Prea e întuneric.

Ce zi de rahat. O crimă. Şi încă una de toată frumuseţea. O urmărire absolut nebunească. O femeie înarmată cu o puşcă. Nici vorbă de timp să te mai gândeşti şi la celelalte. Uneori îi place tot rahatul ăsta de care dau dovadă locuitorii oraşului.

Nişte ţoale.

Mi-ar trebui nişte ţoale.

Malin îşi zăreşte chipul în oglinda retrovizoare. O întoarce spre ea şi, dintr-odată, vede ce a făcut: l-a părăsit pe bărbatul pe care îl iubeşte, după ce l-a lovit. A pus viaţa fetei ei în pericol, în loc să o ajute şi să îi fie alături, apoi a fugit arătându-i cea mai rea dintre feţele ei, dezvăluindu-i pasiunea pentru alcool şi pentru lumea confortabilă şi fără de rost în care acesta o introdusese. Fiecare are povestea lui, aici şi acum ori în vremurile ce vor veni. Numai că ea a făcut o greşeală, una enormă şi-i e silă de ea, atât de silă, încât ruşinea îi taie respiraţia, o paralizează. Ar vrea să revină în casa din Malmslätt, dar întoarce la Tornby, se opreşte într-un colţ al parcării de la Ikea şi iese din maşină.

Rămâne în ploaie şi se uită de jur împrejur, în întuneric. Un loc banal şi izolat. Deşi e încă deschis, luminile magazinului nu ajung până la ea.

Se apropie de centrul comercial. Îi vine să o sune pe Tove şi să îi ceară sfatul. Ba nu. Sunt aici ca să-mi alung frica, ce naiba!

Din standurile de la *H&M* ia diferite lucruri de pe umeraşe: pantaloni, şosete, sutiene, pulovere, chiloţi şi o haină. Le plăteşte fără a le mai încerca. Le apreciază mărimea din ochi, zicându-şi că ar trebui să i se potrivească. Ultima chestie pe care am chef să o văd e propria-mi persoană reflectată în oglindă. Corpul ăsta buhăit, mutra roşie, ochii plini de ruşine.

Se lasă să cadă pe o bancă de pe aleea principală a centrului comercial. De cealaltă parte, vitrina unei librării este încărcată de cărţi de *coaching: Cum să devii bogat, Amorul propriu!, Fiţi partener al propriului succes!*

Ce mă-sa, scoateţi-mă de-aici! strigă în gând, simţind că o cuprinde iarăşi greaţa.

Pe standurile din afara tutungeriei, copertele revistelor *Expressen* şi *Aftonbladet*:

„Un om de afaceri asasinat în castelul său"

„Miliardarul ucis, descoperit în şanţul de apărare"

Care s-o fi vânzând mai bine? Al doilea?

O jumătate de oră mai târziu, Malin e la barul restaurantului *Hamlet*. Într-un colţ mai retras, dar la o distanţă nu prea mare, care îi permite să asculte conversaţiile alcoolicilor veniţi să dea pe gât pe ascuns şi ale mişţocarilor de două parale care compun clientela principală a stabilimentului.

Cele două rânduri de tequila pe care abia le-a băut tulbură plăcut contururile lumii din faţa ochilor şi le îmblânzesc. Inima pare că-i bate într-un ritm nou, în ritmul iertării.

Berea.

O băutură reconfortantă.

Malin priveşte în jur. Oamenii se bucură de faptul că sunt împreună.

Mămico, tăticule, doar un copil aţi făcut. De ce, oare? Ştiu eu, tăticule, că îţi doreai mai mulţi. Dar tu, mămico? Nu cumva eu eram cea care stătea în calea dorinţelor tale? La asta te gândeai? Ai fi vrut să fii mai mult decât o simplă recepţioneră — desigur, remarcabilă – la Saab?

Întotdeauna mi-am dorit un frate. Ce naiba, mămico...

Tove, nu cumva şi tu îţi doreşti un frate?

Ce naiba, Malin...

— Încă unul, vă rog. Dublu. Şi un digestiv, ca să meargă mai bine.

— Sigur că da, spune barmanul. În seara asta poţi avea tot ce vrei, Malin.

Adică, ce mai vreau? se întreabă Fredrik Fågelsjö ghemuindu-se pe patul din celulă şi pipăind, pe întuneric, pentru a da de peretele acoperit de inscripţii şi desene.

Chiar am căutat-o?

Nici o oră nu a trecut de când a vorbit pentru a doua oară la telefon cu nevasta.

Nu era supărată şi nici nu a cerut vreo explicaţie. Pur şi simplu, spusese:

— Ne lipseşti. Întoarce-te cât mai repede.

Copiii se culcaseră. Ar fi vrut să-i trezească, însă el nu fusese de acord. Lasă-i să doarmă. Nu am niciun chef să-i mint când or să mă întrebe pe unde mă aflu.

Victoria — cinci ani.

Leopold — trei ani.

I se pare că le simte căldura trupurilor pe când trage mai bine pătura peste el, pentru a se apăra de umezeala îngheţată a celulei.

Şi lui îi lipsesc şi copiii, şi Christina. Dar şi faptul de a nu şti cu niciun chip ceea ce vrea. Aici, în celulă, nu intră deloc în panică. Habar nu are de ce nu a răspuns întrebărilor poliţiştilor, de ce a păstrat tăcerea, de ce a minţit după cum tatăl lui îi ceruse să o facă, de parcă i-ar fi fost dator cu aşa ceva. Dar şi poliţistul acela fusese extrem de vulgar. Urmărirea îi dăduse impresia că în sfârşit încearcă să îşi controleze propria viaţă. O explozie de adrenalină şi de spaimă încurajate de alcool.

Fredrik Fågelsjö respiră.

De altfel, nu am de dovedit nimic nimănui. Şi tu, tată, care ai greşit refuzând să o accepţi pe Christina, deşi părinţii ei au primit o educaţie aleasă... Dumnezeu ştie câte o fi trebuit să îndure Katarina.

Fredrik Fågelsjö închide ochii.

Îi vede pe Christina şi pe copii întinşi unul lângă altul în patul dublu din dormitorul de la *Villa Italia*.

Uşor nu va fi, se gândeşte Fredrik Fågelsjö, dar, pe viitor, nimic nu se va mai aşeza între noi.

Ce mi-o fi tot zicând barmanul? se întreabă Malin, încercând să se ţină pe scaun. Fiindcă nu îşi dorea să dărâme sticlele de pe etajerele lipite de perete.

În spatele ei aude un zgomot. E aproape beată, dar de vorbit nu vorbise cu nimeni.

În acelaşi moment, cineva o bate pe spate. Se întoarce. Nimeni. Nu se vede decât pe sine reflectată în oglinda de deasupra sticlelor.

— Mi s-a părut că m-a bătut cineva pe umăr, îi spune barmanului care rânjeşte.

— Malin, ai halucinaţii. Nu a fost nimeni.

Numai că simte iarăşi palma lovindu-i spatele. Se întoarce, însă tot doar pe sine se vede în oglindă.

— Cară-te!

Din cauza beţiei, i se pare că vocile neclare care o înconjoară se adună într-una singură, exact ca la castel.

— Fac ce vreau, zice vocea. N-ai decât să descoperi tu cum am sfârşit-o eu în apă. Pe cine-am ajuns să înfurii în asemenea hal.

— Du-te dracului! Lasă-mă să îmi beau berea în linişte.

— Adică, îţi lipseşte Tove?

— Tove n-are decât să se ducă şi ea dracului! urlă Malin. Auzi?! Şi toate astea numai şi numai din vina mea...

Malin nu realizează că toată lumea din bar tace uitându-se la ea şi întrebându-se pentru ce-o fi strigând aşa, în gol.

Încă o palmă peste spate.

Se întoarce.

— Malin, hai că e timpul să te duci acasă, îi spune barmanul aproape la ureche.

Îl contrazice cu o mişcare a capului.

— E-n regulă. Mai toarnă-mi unul dublu.

21

Sâmbătă, 25 octombrie

Malin are senzaţia că a fost ruptă-n bătaie.

Trupul, dacă îi mai este acolo unde ar trebui să fie, pare de-a dreptul umflat. O doare fiecare muşchi, fiecare articulaţie. Şi capul... Ce i s-o fi întâmplat?

Nu cumva visez?

Ba da, eu sunt, Malin. Dar de ce steluţele astea care-mi plutesc prin faţa ochilor m-or fi ducând cu gândul la mânerele comodei de la intrare?

Patul e prea tare, dar tot mai am nevoie să dorm, iar şi iar.

Nu vreau să mă trezesc. Chiar aşa: de ce o fi patul atât de tare?

Cearşaful îmi zgârie faţa. E albastru şi aspru ca un covoraş de şters pe picioare. Şi chestia aia rotundă de deasupra pare a fi lampa de pe hol. Miroase a cerneală tipografică. Durere. Lumină orbitoare. Ei, fir-ar să fie, care e problema?

Haide, Malin, treci şi mai dormi.

Dă-i pe toţi în pizda mă-sii!

Încet-încet, perspectiva se limpezeşte şi înţelege că e întinsă pe jos, în holul de la intrare, chiar în faţa uşii. Pesemne că de beată ce fusese, nu mai putuse ajunge până în pat, aşa că adormise chiar acolo.

Dar de ce m-o fi durând capul în asemenea hal? Mi-o fi tras cineva vreuna?

Lângă ea vede un exemplar din *Svenska Dagbladet*. Abonamentul studenţilor, cu siguranţă. Idioţii de felul ăsta mereu uită să anunţe schimbarea adresei. Ori o fi greşit poştaşul?

Malin reuşeşte cu greu să se ridice în capul oaselor. Împinge la locul lui sacul de rufe murdare pe care îl dărâmase la întoarcerea de la bar.

Un celebru avocat asasinat.

Relatare seacă, fără înfloriturі.

Se târăşte până în bucătărie şi se uită la ceasul Ikea. 7:30. Şi weekendul ăsta muncesc...

Dacă reuşesc să-mi vin în fire, ajung la timp la şedinţa de dimineaţă. Trebuie însă să mă grăbesc.

Se ridică, mai-mai să se prăbuşească, să se zdrobească de podea. Problema asta nu are decât o singură soluţie. Sticla de tequila tronează încă în mijlocul livingului, unde eşuase cu o noapte mai înainte. O ia şi trage câteva înghiţituri zdravene. Simte cu fiecare secundă care trece cum durerea îi părăseşte puţin câte puţin trupul.

Un duş. Spălarea pe dinţi. Îmbăierea gurii. Gata de şedinţă!

Îşi trage blugii şi un tricou cu mâneci lungi, dintre cele cumpărate ieri. Greu se mai încheie jafurile astea de pantaloni!... Burta îi este balonată, iar mutra-i seamănă cu o roşie plesnind de apă.

Cheamă un taxi. Vor trebui să ia o altă maşină decât aceea de serviciu folosită ieri, pe care a lăsat-o în parcarea de lângă restaurantul *Hamlet*.

În taximetru citeşte ziarul.

Găseşte şi un articol despre uciderea lui Jerry Petersson. Sunt amintite şi legăturile cu Goldman, şi reputaţia infernală. O grămadă de cifre. Nimic pe care să nu îl fi ştiut.

Şoferul claxonează. Ploaia cade pe capotă.

Malin se simte în sfârşit din nou în stare să ia viaţa în piept.

Aruncă ziarul pe bancheta din spate.

Ajungând aproape de vechile clădiri ale cazărmilor, care acum adăpostesc comisariatul de poliţie şi alte departamente ale administraţiei locale, Malin îl roagă pe şofer să oprească.

— Vă pot duce chiar până la comisariat, zice taximetristul. Nu acolo doriţi să ajungeţi? V-am recunoscut după fotografia din ziare.

— Mulţumesc. Cobor aici.

Ar trebui să mai dau puţină atenţie şi lucrurilor pe care colegii le cred despre mine, îşi zice Malin închizând uşa taxiului.

În faţa comisariatului, o hoardă de jurnalişti aşteaptă în ploaie. Printre ei şi Daniel Högfeldt. Până şi pe vremea asta de tot rahatul tot reuşeşte să pară vesel.

Malin intră pe uşa din spate a comisariatului. O ia prin localul tribunalului de primă instanţă şi, în drum, traversând coridorul şi trecând prin faţa uşilor luminate, are senzaţia că aude mai multe focuri de puşcă. Le aude clar, dar îşi dă seama că numai în capul ei răsună, fără a îndrăzni să se întrebe care e cauza.

— V-o prezint pe Lovisa Segerberg, spune Sven Sjöman punând mâna pe umărul femeii care stă lângă el.

Aceasta este blondă, frumoasă, de vreo treizeci de ani, îmbrăcată în civil.

— Este de la Financiar. O să ne ajute să puricăm dosarele lui Petersson. Are studii de economie şi de gestiune. Să ne prezentăm cu toţii.

Zeke, Johan Jakobsson, Waldemar Ekenberg şi Malin o salută, se prezintă şi-i doresc bun-venit în echipă.

— Ia loc, o invită Sven.

Lovisa se aşază pe un scaun liber de lângă Malin, căreia îi surâde prietenos, ca între femei. Malin nu răspunde, doar îi priveşte hainele. Pare la modă, cu bluza ei neagră cu desene pe piept şi colanţii în ton. Fără discuţie, se vede de la o poştă că Lovisa vine din Stockholm. Malin se simte încă şi mai îmbătrânită şi mai disperată îmbrăcată aşa, în blugi şi tricoul roşu.

— O să începem prin a preciza punctul în care am ajuns cu ancheta, continuă Sven. Ştiţi deja că avem arestat un suspect, Fredrik Fågelsjö. Dar să o luăm de la început. Ce ştim despre uciderea lui Jerry Petersson?

Ceasul din sala de şedinţe arată ora 8:15.

Formulele de politeţe şi celelalte formalităţi au luat cinci minute. E bine că a apărut şi Lovisa, îşi zice Malin. Noi, ăştia de pe aici, nu suntem în stare să citim ca lumea nici măcar o factură.

Sven începe prin a schiţa ultimele douăzeci şi patru de ore din viaţa lui Jerry Petersson.

— Din păcate, cercetările la locul crimei nu au adus nimic concret. Ploaia a spălat toate urmele. Nici pe pietriş nu există urme de sânge. Scafandrii au trecut prin sită tot fundul şanţului de apărare, însă nu au găsit nici cuţit, nici altceva care ar fi putut fi arma crimei. De altfel, şanţul a fost secat fără vreun rezultat. Am primit şi concluziile celor de la departamentul tehnic şi ştiinţific. Nici cei de acolo nu au dat de ceva relevant în maşina lui Petersson. În orice caz, putem elimina ipoteza tâlhăriei, la care ne mai gândeam ieri. După toate aparenţele, din castel nu lipseşte nimic. Nu există urme care să dovedească faptul că s-ar fi umblat înăuntru. Portofelul lui Petersson era neatins în buzunarul interior al impermeabilului de la Prada, cu mai mult de trei mii de coroane. La această oră este cercetată maşina lui Fredrik Fågelsjö.

— Care este neagră, adaugă Zeke.

Ce s-o fi ales de peşti? se întreabă Malin. De scăpat, nu au putut scăpa în momentul în care a fost golit de apă şanţul de apărare. Ca unul dintre peştii aceia sunt. Mă înec în aer. Asta li s-a întâmplat şi lor, nu-i aşa?

— De la Prada? îl aude pe Waldemar.

— Karin a trecut şi firma în raport. Fără îndoială a fost încântată.

Se întoarce către Malin, interesându-se:

— Petersson a fost descoperit de doi fermieri, Göte Lindman şi Ingmar Johansson, care veniseră la castel pentru a-l însoţi pe Petersson la vânătoare de căprioare. Cum au mers interogatoriile?

Malin inspiră adânc, încercând să-şi reamintească discuţia.

Simte continuu în gură gustul de tequila. I-ar plăcea să mai bea puţină, dar, deocamdată, trebuie să se concentreze asupra sintezei interogatoriilor.

Când încheie, Sven o întreabă:

— Există ceva care i-ar putea trece între suspecţi?

— Nu. Dar nu trebuie lăsată deoparte nici această eventualitate. În definitiv, arenda este sursa existenţei lor. Trebuie verificat conţinutul contractelor. Poate că unul dintre ei s-a temut să nu îi fie ameninţate interesele.

Sven clatină din cap.

— O să vedem ce descoperim prin acte.

— Au găsit uşa deschisă, adaugă Malin. Şi sistemul de alarmă oprit.

Îl lasă pe Zeke să continue:

— Ceea ce poate însemna că Petersson a fost nevoit să iasă rapid din castel, din cine ştie ce cauză, convins că se va înapoia foarte repede.

— Vrei să zici că putem presupune că Petersson îşi cunoştea ucigaşul? întreabă Waldemar. Şi că, pur şi simplu, a ieşit să îl întâmpine? Ba chiar că îi aştepta vizita?

— Tot ce se poate, răspunde Zeke. Dar concluzii definitive nu putem emite. Poate că a ieşit doar pentru a se pregăti de vânătoare şi a uitat să închidă uşa. Ori poate că-i plăcea să ţină uşile deschise.

— Ce mai ştim despre victimă?

Petersson.

Jerry.

Figura lui când a fost pescuit din şanţul de apărare, peştii din gură, ochiul deschis, surprins parcă. Malin îşi aminteşte aspectul cadavrului, dar îl vede altfel acum, aşa cum i-a rămas în memorie. Era mic de statură, dar cu siguranţă deosebit de elegant atunci când se aşeza la masă cu clienţii lui în cine ştie ce restaurant de top din Stockholm, la *Riche*, la *Sturehof* ori la *Prinsen*. Locuri prin care ea, cât a fost la şcoala de poliţie, nici că a călcat vreodată.

Sau poate că Petersson era un personaj odios, care se credea superior celorlalţi?

Poate.

Dar cât de odios?

Malin se gândeşte la recursul la violenţă. A văzut o mulţime de oameni care au utilizat-o. I se mai întâmpla să îşi spună, în pofida propriilor convingeri, că unii chiar o meritaseră, de parcă ar fi căutat-o.

Chiar aşa să fi stat lucrurile? Chiar poate merita cineva folosirea violenţei? Fireşte că nu.

— Johan.

Vocea lui Sven o aduce înapoi la realitate. Îl ascultă pe Johan făcând o dare de seamă despre tot ceea ce aflase în legătură cu Jerry Petersson. Fusese un avocat strălucit, care făcuse avere mai ales din vânzarea unei firme experimentale de IT încă nelansate pe piaţă, dar în care investise. Îl reprezenta pe Jochen

Goldman, un mare escroc. Cumpărase castelul de la Skogså de la Axel Fågelsjö. Crescuse la Berga. Nu era căsătorit. Nu avea copii sau, oricum, nu avea niciun copil recunoscut legal. Ca familie nu îl avea decât pe tatăl lui, care fusese informat ieri despre deces. Altceva nu reuşiseră să afle despre victimă. Johan şi Waldemar petrecuseră întreaga după-amiază a zilei precedente telefonând celor ale căror nume apăreau în documentele lui Petersson, printre care şi contabilul lui din Stockholm. Conform celor pe care îi contactaseră, fusese un om corect, sclipitor şi, după cum spusese o femeie, „al dracului de dur".

— Mai avem încă un munte de hârţoage de periat, adaugă Johan. Poate că vom descoperi în ele vreun mobil potenţial. Până acum ne-am concentrat asupra lui Goldman.

— Pot arunca o privire pe contractul de arendare şi prin site-ul lui, anunţă Lovisa. Probabil că va merge repede.

Tânăra pronunţă cuvintele sigură pe ea şi cu profesionalism, calităţi de care chiar va avea nevoie, obligată fiind să lucreze cu Waldemar. Malin ştie asta foarte bine.

— Am găsit un număr de telefon din Spania care pare a fi cel al lui Goldman, explică Johan. E din Tenerife. Am sunat însă nu a răspuns nimeni. Ne-am zis că ar trebui să încerci şi tu, Malin.

— Chiar ni s-a părut normal să dai tu telefon, adaugă Waldemar. Fiindcă tot eşti legată de insula aia.

Malin e iritată. De ce ar trebui să îl sune ea pe Jochen Goldman? Doar fiindcă părinţii îi locuiesc în Tenerife? Pe urmă furia dispare, iar Malin îşi zice că Johan şi Waldemar au dreptate, în definitiv, că e felul lor de a-şi arăta respectul pentru modul ei de a lucra, pentru intuiţia, sensibilitatea şi viziunea ei asupra lucrurilor.

Există miresme fără miros.

Imagini invizibile.

Zgomote tăcute.

Mami şi tati. Tenerife.

Goldman. Tenerife.

Toate astea nu au nicio legătură, însă pot avea un sens.

— O să telefonez după şedinţă.

— Şi moştenirea? Aţi aflat ceva legat de ea? se arată Sven interesat.

— Nu, nimic. Dacă nu va fi descoperit vreun testament, atunci tatăl devine moştenitorul lui Petersson, răspunde Johan.

Zeke explică la ce a dus dialogul cu Axel şi Katarina Fågelsjö. Aceasta din urmă are alibi, un medic de la CHU confirmând că şi-au petrecut noaptea împreună. Axel Fågelsjö nu are alibi după ora zece.

Amândoi dezmint zvonurile conform cărora vânduseră castelul din cauza unor probleme financiare. Cu siguranţă îl dispreţuiau pe Petersson, pe care îl considerau un parvenit, dar nu ajunseseră până la a-l urî. Pretind că nu l-au cunoscut înainte de vânzare, deşi Katarina a urmat cursurile aceluiaşi liceu.

— Ca şi Fredrik Fågelsjö, precizează Malin. Motorul evenimentului cel mai dement al zilei de ieri.

Zeke face rezumatul urmăririi. Johan, pe al interogatoriului. Fredrik Fågelsjö pretinsese că intrase în panică din cauza beţiei.

— Care acum este arestat, spune Sven. A fost băgat la răcoare timp de o săptămână pentru infracţiunile comise înaintea arestării. Îl vom mai ţine pe jar în chestia cu omorul, chiar dacă este închis pentru alte motive. Trebuie să reuşim să stăm de vorbă cu el în lipsa avocatului. Am senzaţia că nu ne-a spus tot adevărul. Ca să fiu cinstit, nu pot să vă spun de-a dreptul că minte în legătură cu fuga din faţa maşinii poliţiei, dar motivaţia este cel puţin ciudată. Până una-alta, este principalul nostru suspect. Trebuie analizate şi conturile lui Fågelsjö. Şi făcute săpături şi în privinţa vânzării castelului de la Skogså, ca să ne lămurim dacă erau ori nu ruinaţi. Segerberg, te mai poţi ocupa şi de alte documente decât ale lui Petersson? Am putea să ne înhămăm aşa şi la arhiva lui Fågelsjö, după cea a lui Petersson.

Lovisa zâmbeşte şi aprobă din cap.

— Astăzi, dacă este nevoie, stau şi douăzeci de ore la serviciu. Nu am alte obligaţii în oraş.

O spune fără ironie, cu toată seriozitatea cu putinţă. Malin se recunoaşte în devotamentul tinerei poliţiste. O admiră, dar parcă ar vrea să o şi pună în gardă. Atenţie, nu te implica prea tare, rişti să-ţi laşi tot sufletul pe-aici. E cel mai uşor lucru să te refugiezi în problemele altora, decât să le înfrunţi pe ale tale. E cel mai uşor lucru să te complaci în întuneric, spre deosebire de a face faţă propriei lumini.

— Dar e-mailurile lui Fågelsjö? Şi apelurile telefonice? Trebuie recuperate şi ele? întreabă Johan.

— Nu, ar fi prea devreme, răspunde Sven. Înainte de a lua astfel de măsuri ne mai trebuie nişte date concrete, care să facă mai limpede legătura lui cu crima. Deocamdată ne mulţumim cu Petersson. Cu părinţii lui, cum e? Nu are, pe bune, decât tată?

— Aşa se pare, conform informaţiilor de stare civilă, spune Johan.

— Nicio prietenă? intervine Malin. Doar nu a putut trăi de unul singur acolo. Sau nişte vechi iubite? Prieteni? În cea mai mare parte a cazurilor, autorul crimei provine din cercul apropiaţilor victimei. Chiar nici o amantă?

— Nu am dat de nimic în sensul ăsta, explică Johan.

— Şi nici nu a apărut nimeni, adaugă Sven. Ştii cât de dificil este să afli totul despre viaţa cuiva.

— O fi fost genul care dă bani ca să şi-o tragă, opinează Waldemar.

Malin doreşte să-l roage să dea dovadă de puţin respect, dar ceva îi spune că s-ar putea să aibă dreptate. Asta ar şi explica faptul că nimeni nu a apărut în această direcţie. Ţinând cont de legile noastre absurde, nicio prostituată nu ar risca să ia legătura cu noi. Cei mai mulţi dintre bărbaţii care plătesc pentru sex fac parte dintre aceia care oricum pot avea mai toate femeile pe care le vor. Însă exact bărbaţii aceştia preferă relaţii fără obligaţii, fără complicaţii, fără iubire.

— Cei cu care am putut vorbi nu îl cunoşteau decât profesional. A încercat să îşi protejeze viaţa personală, precizează Johan.

Un solitar, se gândeşte Malin. Un solitar înrăit, un excentric trăind în cel mai mare castel din întreg Östergötlandul. Însă nimeni, dar absolut nimeni nu optează cu adevărat pentru a trăi de unul singur. Păi, nu?

— Căsătorit nu era. Nu cumva era homosexual?

— Nu ştim nimic în acest sens, zice Malin. Tatăl i-a fost interogat? Poate că ştie el ceva. Că despre sexualitatea fiului, că despre altceva...

— Nu. I-am lăsat doar un mesaj, răspunde Sven. Vă veţi ocupa voi doi, Malin şi Zeke, imediat după ce veţi încerca să luaţi legătura cu Jochen Goldman.

— Atât de repede? întreabă Zeke. Doar fiul i-a murit abia ieri.

— Nu putem aştepta.

Malin dă din cap.

Se gândeşte cu greaţă la vizita dintr-un viitor apropiat. Dacă e ceva imposibil de suportat într-o zi de mahmureală ca asta de azi, atunci lucrul acesta este mirosul de scutece şi de catetere.

Spitalul din Åleryd.

Punct terminus. Poate că deja este în sectorul pentru demenţă senilă.

— Altceva?

Vocea lui Sven, energică.

— Malin? Altceva?

Poliţista scutură din cap.

— Am stat de vorbă cu o anume Linnea Sjöstedt, spune Zeke. O bătrână doamnă care trăieşte la o fermă aflată în zona Skogså. Ne-a ameninţat cu puşca în clipa în care i-am bătut la uşă.

— Ce-a făcut?! exclamă Sven.

Waldemar rânjeşte.

— Părea speriată. Ne-a spus că nu se ştie niciodată cine poate bântui prin împrejurimi. Şi, aparent, chiar avea dreptate.

— S-a calmat foarte repede, adaugă Malin. Ne-a spus că a observat un vehicul de culoare închisă plecând de pe domeniu. Dar nu era prea sigură. Nu ştia dacă visase ori fusese adevărat.

— Dacă visase?

— Da, se pare că face greu diferenţa dintre vis şi realitate.

Sven clatină din cap.

— Ce marcă avea maşina?

— Nu ne-a putut spune.

— Va trebui să ţinem cont şi de asta în cursul anchetei. Ce maşină are Axel Fågelsjö?

— Un Jaguar albastru-închis.

Un vehicul de culoare închisă.

Poate că exact această maşină fusese văzută de bătrână. Sau poate pe a lui Johansson ori a lui Lindman, când trecuseră spre castel. Dacă nu pe a altcuiva. A vreunuia dintre copii? Probabil şi Katarina Fågelsjö avea maşină. Sau poate apăruse cineva din trecutul lui Petersson? Cum ar fi Goldman.

— Au sunat ceva martori? întreabă Waldemar cu o umbră de speranţă în glas.

Sven neagă din cap.

— Vom lucra înainte cum am făcut-o şi până acum. Să nădăjduim că oamenii îşi vor face simţită prezenţa şi că vor apărea şi martorii de acum, că mass-media a transmis informaţia, iar Karim a lansat un apel în acest sens.

— *Corren* a publicat cazul pe pagina întâi, remarcă Johan. *Riksmedia* la fel. Crima, urmărirea şi arestarea lui Fredrik Fågelsjö.

— E prin articole ceva de care n-am ţinut cont?

Johan infirmă din cap.

— Din dosare ar trebui să obţinem ceva informaţii interesante, intervine Lovisa. Chiar dacă anonime.

— Cine ştie ce mâini murdare o fi avut, spune Waldemar. Ar trebui să dau o raită pe la propriile mele legături din scursoarea locală, nu?

— Am senzaţia că, pur şi simplu, vrei să scapi de hârţogărie, râde Sven. Numai că, în acest moment, prioritatea sunt documentele, ne-am înţeles?

Waldemar îl aprobă tăcut.

— Aşadar, Malin, îl suni pe Goldman. Vezi ce are de spus, dacă chiar numărul lui este.

Poliţista închide ochii.

Fredrik Fågelsjö care o ia la fugă.

Cadavrul aruncat în şanţul de apărare. De Fredrik? Poate. Ori poate că nu.

De ce? Pentru a rămâne înţepenit în apa îngheţată şi întunecată pentru totdeauna?

Înţepenit alături de alte zeci sau poate sute de alte suflete de multă vreme condamnate, înlănţuite în piatră şi în timp. Legate pe veci de propria lor nenorocire, de un destin de care le era peste poate să mai scape.

Malin se gândeşte la singurătate, la firul acesta roşu care trece prin întreaga viaţă a oamenilor şi dă tonul tuturor poveştilor lor.

22

Tenerife.

Ca un poem, ca o schiță.

Stânci arse, vulcani adormiți, un soare care strălucește continuu peste micile pâlcuri de locuințe. Palmierii de la marginea apei, șezlongurile aliniate de-a lungul plajelor murdare, piscinele reflectând lumina orbitoare spre aluniţele pe cale de descompunere, cancerul care-și croiește drum pe sub piele, în sânge, și care, în câteva luni, va nărui toate acele visuri ale unei vieți eterne sub soarele Atlanticului.

Imagini erodate ale paradisului în care-i trăiesc părinții.

Mamei i se părea apartamentul lor mult prea mic. Poate acesta și era motivul pentru care, din politețe, nu le invitase niciodată pe la ei pe Tove și pe Malin. Poate că își zicea că locul pe care și-l alesese acolo, sub soare, era de-a dreptul jalnic.

Ori poate că mămica își dorește, pur și simplu, liniștea. De când am ajuns la vârsta la care se pot înțelege asemenea cuvinte, am sentimentul că mă eviți, că fugi de mine. Nu cumva ți-e ruşine de ceva, mămico? Ceva ce deteşti? Nu cumva mă eviți pentru a nu fi obligată să te privești în oglindă? E ceva ce le poți face copiilor tăi nu când au patru ani, ci odată ce au ajuns adulți, la vremea la care pot înțelege, într-un fel sau altul, ce se întâmplă.

Și ce-am avea să ne spunem, mămico? se întreabă Malin, stând la birou și citind pe internet articolele despre Jochen Goldman.

De cele mai multe ori este descris drept cel mai mare escroc din întreaga istorie a Suediei. Nici acum nu se ştie cu exactitate cu câte sute de milioane de coroane a plecat în momentul lichidării firmei *Finera Finans*. Când fusese descoperită escrocheria, deja fugise şi din ţară, şi din mediul relaxat material din care provenea.

Păcălise şi poliţia naţională, şi Interpolul.

Jochen Goldman fusese văzut la Punta del Este, în Uruguay.

În Elveţia.

În Vietnam.

Jakarta. Surabaya.

Dar de fiecare dată cu un pas înaintea poliţiei, de parcă aceasta special făcea în aşa fel încât să nu îl prindă sau de parcă ar fi avut propriii lui informatori.

Jerry Petersson îi fusese avocat. Şi intermediarul în relaţia cu presa ori cu autorităţile aici, în Suedia. Goldman scrisese două cărţi în cursul celor zece ani de exil. În una dintre ele povestea cum devalizase conturile firmei, susţinând că se află pe drumul cel bun. În cealaltă descria viaţa în exil. Se considera un soi de James Bond capitalist.

Însă e departe de nobleţea personajului, îşi zice Malin.

Înaintea marii lovituri, Goldman făcuse trei ani de puşcărie pentru fraudă. Mai fusese inculpat şi pentru ameninţări, violenţă şi majorare frauduloasă de capital.

Fotografii.

Nas subţire, faţă rotundă, păr dat pe spate, căzând pe ceafă în bucle blonde, ochi căprui. Un iaht şi maşini sport sclipitoare.

Când infracţiunea pentru care fusese pus sub acuzare, deturnarea fondurilor de la *Finera Finans*, fusese prescrisă, Goldman reapăruse în Tenerife. Un reportaj din ediţia *online* a lui *Dagens Industri* arată un Goldman bronzat şi surâzător, lângă o piscină îmbrăcată în faianţă neagră, cu vedere şi spre mare, şi spre munte. În planul doi, o vilă albă, scânteietoare.

Visul tău, mămico...

Deci, cu el seamănă.

Beton, sticlă, o grădină cu plante ornamentale aranjate cu minuţie, mobilier de lux în care te poţi lăfăi pentru a uita de tot ce îţi face viaţa amară, de tot ce refuzi să înfrunţi.

Ultimul articol pe care îl citeşte este unul mai vechi, din *Veckans Affärer*.

Se insinuează aici că Jochen Goldman se debarasa personal de cei care îi stăteau în drum. Că oameni cu care negociase diferite afaceri dispăruseră fără urmă. În concluzie, se afirma că totul nu era decât o înşiruire de zvonuri şi că mitul personajului trăia şi creştea prin exact respectivele zvonuri.

Malin ia o bucată de hârtie pe care trece numărul care ar fi putut fi al lui Goldman.

Face un semn din cap lui Zeke, care stă de cealaltă parte a mesei.

— A venit vremea să sunăm fantoma.

Waldemar Ekenberg bate darabana pe masa îngustă din sala de şedinţe. Apoi pe telefonul mobil. Aprinde o ţigară fără a mai întreba nou-venita, pe Lovisa Segerberg, dacă o deranjează. Aceasta îl lasă în pace continuând impasibilă să citească o copie xerox pe care o descoperise într-o mapă neagră de plastic.

— Eşti nervos? îl întreabă Johan Jakobsson de la locul lui.

— Nici vorbă, răspunde Waldemar. Doar că în curând o să rămân fără ţigări.

— Nu au la restaurantul tribunalului?

— E-nchis sâmbăta. Dar am văzut că există o ofertă, dacă iei cu cartuşul, la *Lucullus*. Pot să lipsesc un sfert de oră ca să mă duc să caut?

Johan zâmbeşte şi dă din cap.

— Proastă idee. E nevoie de tine aici. Las-o naibii, Waldemar...

— Ştii că m-apucă năbădăile când nu fumez.

— Poţi cere o ţigară de la cineva.

— Pfff, nu se mai poate respira pe-aici...

— Poate că din cauza ţigărilor tale, nu crezi? o aude pe Lovisa.

— Haide, tai-o! zice Johan. Dar grăbeşte-te.

— Numai după ţigări mă duc, rânjeşte Waldemar.

Prima dată când Malin formează numărul spaniol, sună ocupat. Dar, la a doua încercare, cineva răspunde. O voce răguşită, nazală.

— Da. Jochen. Cine e?

O voce din Tenerife. Cer senin, soare, briză. Nicio picătură din ploaia asta mizerabilă.

— Mă numesc Malin Fors şi sunt inspector de poliţie la Linköping. Vreau să ştiu dacă aveţi timp să îmi răspundeţi la câteva întrebări.

Tăcere.

Pentru o clipă, Malin îşi închipuie că Jochen Goldman va închide, dar, dintr-odată, acesta îşi drege glasul, apoi chicoteşte amuzat:

— Nu comunic cu autorităţile decât prin intermediul avocatului meu. Vă rog să luaţi legătura cu el.

Şoarecele şi pisica.

Îţi lipseşte jocul, nu-i aşa? îl întreabă în gând Malin.

— Exact despre acest lucru este vorba. Jerry Petersson, avocatul care...

— Ştiu ce i s-a întâmplat lui Jerry. Citesc ziarele, Malin.

Şi ai şi informatorii tăi, îşi zice poliţista.

— Aşadar, înţelegeţi de ce doresc să vă adresez câteva întrebări.

— Sunt numai urechi.

— Vă aflaţi în Tenerife în noaptea de joi spre vineri?

Jochen Goldman izbucneşte în râs. Malin recunoaşte banalitatea întrebării, dar, cum tot este obligată să o formuleze, mai bine că a făcut-o imediat.

— Aici am fost. O pot confirma vreo zece persoane. Doar nu vă închipuiţi că aş putea avea fie şi cea mai mică legătură cu crima.

— Deocamdată nu am renunţat la nicio ipoteză.

— Aşadar, între mine şi Jerry au fost ceva divergenţe, aşa că am trimis un asasin pentru a mă răzbuna? E ridicol!

— Nu am insinuat asta. Dar devine interesant că tocmai dumneavoastră o spuneţi.

Din nou, tăcere.

Ia să-i scărpinăm noi blana, îşi spune Malin, poate coboară garda.

— Se pare că aveţi o casă tare frumoasă pe acolo.

Tot tăcere. Probabil că Jochen Goldman îşi admiră proprietatea, piscina şi marea. Malin se întreabă dacă cel de la celălalt

capăt al firului se simte ameninţat în momentul în care este flatat.

— În orice caz, nu am de ce mă plânge. Doriţi cumva să veniţi şi să mă vedeţi aici, la mine acasă? Şi să faceţi câteva lungimi de bazin? Am auzit că vă place să înotaţi.

— Aşadar ştiţi cine sunt?

— V-am citit numele în articolul publicat de *Svenska Dagbladet* despre crimă. Şi pe Google. Şi-apoi, tuturor le place se înoate, nu-i aşa? Sunt convins că arătaţi foarte bine în costum de baie.

Vocea asta... Malin simte cum o pătrunde. Următoarea întrebare:

— Prin urmare, nu aţi avut nimic de împărţit cu Jerry Petersson?

— Nu. Ar trebui să ştiţi că ani de zile a fost singura persoană care m-a ajutat, care a fost de partea mea. Sigur, a fost plătit regeşte pentru acest lucru. Simţeam însă că pot avea încredere în el, că e de-al meu. Îl consider, în sfârşit, îl consideram unul dintre cei mai buni prieteni.

— Când aţi încetat să îl mai consideraţi astfel? Înainte sau după deces?

— Cum adică, Malin? Sigur că după.

— Înseamnă că sunteţi foarte îndurerat. Veţi merge la înmormântare?

— Când va fi?

— Data nu a fost încă stabilită.

— A fost prietenul meu. Dar nu am de gând să mă las învins de tristeţe. Am destule de făcut. Nu îmi place să rămân întors cu ochii spre trecut.

— Ştiţi, cumva, cine ar fi putut avea destule motive pentru a-i dori răul lui Jerry Petersson?

— Nu mă bag în treburile altora. Altceva?

— Nu, zice Malin.

Tăcere. Neonul începe să pâlpâie deasupra capului ei, de parcă ar fi primit cine ştie ce mesaj din trecut în alfabetul Morse.

Unul dintre cei mai buni prieteni ai tăi, Jochen?
Ce ştii tu despre prietenie şi despre încredere?

Nimic.

Dar, parcă eu ce ştiu?

Nu mare lucru, trebuie să recunosc. Un lucru însă ştiu şi l-am ştiut de la prima noastră întâlnire:

Să te trădeze cineva ar fi fost cel mai rău lucru care ţi s-ar fi putut face şi nu mi-ar fi plăcut să fiu eu cel din cauza căruia te-ai fi simţit trădat, dacă aşa ceva ar fi fost să se întâmple.

De tine m-am apropiat pe loc. Te-am reprezentat în cazul erorii aceleia medicale de după infarctul suferit de către unul dintre asociaţii în afacere. Atunci am înţeles că m-aş bucura să fac parte din anturajul tău, să profit de insolenţa ta de evreu. Era de parcă le-ai fi arătat degetul mijlociu tuturor celor care-ţi ieşeau în cale.

Dar chiar prieten, Jochen?

Haida de!

Dintre toţi oamenii pe care i-am cunoscut în ultimii ani, tu ai fost singurul care mă speria.

Niciunul dintre noi doi nu era, iar tu nu eşti nici acum genul care să dea fie şi cea mai mică importanţă prieteniei. Chestia asta e bună doar pentru poponari şi curve, nu?

Discreţia ta... Legăturile tale...

De inteligenţi, eram la fel de inteligenţi şi unul, şi celălalt. Către sfârşit însă, nu-i aşa, tot ai reuşit să mă înşeli tu pe mine. Sau eu te-am înşelat pe tine? Aşa arăta prietenia aceasta, o prietenie în care fiecare mânca sufletul celuilalt, în care fiecare se strecura în pielea celuilalt şi îşi admira imaginea reflectată în reuşite ori în eşecuri, pe care până la urmă şi le atribuia. S-ar putea să fie cea mai rară formă de prietenie, pe cale de consecinţă corectă şi fragilă. În definitiv, de ce te-ai agăţa de ceva când, în fond, nu ai nimic de pierdut?

Doi bărbaţi.

Drumurile ni s-au încrucişat. Trebuia să ne întâlnim. Ne reunea acelaşi principiu: să nu laşi nicicând pe nimeni să-ţi stea în cale. Tu însă erai mai prost, dar mai curajos decât mine, Jochen. Iar contul meu din bancă era mai burduşit decât al tău. Dar cu ce schimba asta lucrurile? Eram invidios pe duritatea ta, care mă şi speria.

Jochen, acum îţi văd corpul bronzat, întins în şezlongul cromat, care sclipeşte în soare, la marginea apei clorate a piscinei tale negre.

Şi o văd şi pe Malin Fors la birou.

Îşi ia capul în mâini şi se întreabă cum o să reziste întreaga zi. Se gândeşte la mine. La faţa mea afundată în apa şanţului de apărare. La mine cel mort. La asta reflectez acum. Imaginea corpului meu plutind şi apoi ridicat în aer, tăiat cu cuţitul, nu a impresionat-o. Din contră, i-a oferit şansa de a se putea gândi la altceva. Şi astfel face faţă anchetei.

Violenţa o încarcă de energie. Speră să o înveţe ceva despre sine însăşi.

Are nevoie de mine. O ştie.

Poate că deja a înţeles totul. Exact ca băieţelul acela în clipa în care razele soarelui de toamnă, care se ducea la culcare, îi intraseră în ochi.

23

Linköping, în primăvara
lui 1974 şi după

Lumina loveşte ochii copilului care era rege al curţii şcolii din Ånestad.

Săptămâna trecută, guvernul social-democrat ridicase vârsta pensionării legale la şaizeci şi cinci de ani, iar sonda spaţială *Mariner 10* trecuse pe lângă Mercur, trimiţând pe Pământ imagini ale suprafeţei planetei metalice.

Acum, aici, în curtea şcolii, sub razele înţepătoare ale soarelui, în freamătul de frunze ale mestecenilor semeţi, copilul fuge după minge, o prinde, se uită de jur împrejur, apoi trage din toate puterile un şut cu vârful pantofului în sfera de piele, care zboară în viteză către palisada în faţa căreia Jesper se pregăteşte să o oprească din drum. Numai că lucrurile nu se petrec după cum fusese prevăzut. Mingea izbeşte nasul lui Jesper, iar sângele de un roşu mai puternic şi mai închis decât cărămizile şcolii ţâşneşte din nări în clipa imediat următoare.

Eva, învăţătoarea, văzând ce se întâmplă, o rupe la fugă spre copil, ţipând. Îl prinde de braţ şi îl scutură zdravăn chiar înainte de a se duce să-l liniştească pe Jesper, care varsă şiroaie de lacrimi. Pare să prefere pedepsele, consolărilor. Urlă la cel mic:

— Am văzut totul, Jerry, totul! Special ai făcut-o!

Şi îl dă afară. Copilul ştie că nu a făcut-o special, deşi poate că ar fi trebuit, îşi spune, pe când poarta şcolii se închide, iar el rămâne în aşteptare. În aşteptarea a ce?

Jesper.

Băiatul unui doctor care locuieşte într-o vilă din Wimanshäll. Tatăl lui este chirurg.

Deja a aflat că oamenii se poartă altfel cu copiii celor din vile decât cu cei ca el, care locuiesc în imobilele din Berga.

Comportament care se manifestă în detalii ce scapă, îşi închipuie cei mari, unor copii de nouă ani: cine are dreptul să facă un solo la corul de la serbarea de sfârşit de an, cine cui i-a făcut intenţionat un rău, cui i se acordă mai multă atenţie şi cine primeşte mai multe laude la ore.

O fată cântă în sala de sport, tot acolo doi băieţi cântă la flaute mari, dar el nu-i recunoaşte pe niciunul, fiindcă niciunul nu provine din cartierul lui. Toţi sunt îmbrăcaţi în costume albe, iar părinţii au venit să îi vadă.

Totuşi, nu se simte singur. Nu îi este nicidecum ruşine. Înţelesese că ruşinea, chiar dacă nu pricepea cuvântul, nu foloseşte la nimic. Nu e nici ca mama, nici ca tatăl lui.

Sau ca ei este? Nu cumva, atunci când aşteaptă, pe terenul de handbal, să cânte melodii pe care alţii le-au ales pentru oameni de care lui nu-i pasă, seamănă cu mami şi cu tati? Nu toată lumea doreşte să semene cu părinţii lui?

Şi nu cumva chiar a ţintit nasul?

Se bucurase să vadă sângele ţâşnind din gogoşarul javrei ăleia de Jesper, ţâşnind de parcă fusese tăiat de lamele unei maşini de tuns gazonul.

Acolo, pe terenul de sport, altceva nici că mai ştiuse decât că, într-o bună zi, o să pună el mâna pe tot şi pe toate.

Toată vara bătuse curtea şcolii în lung şi-n lat, de unul singur. Şi-o s-o mai facă încă multe veri de-aici încolo.

Mama a abandonat lupta de multă vreme.

Devenise alergică la injecţiile cu cortizon pentru artrită. Gemea, înţepenită, supusă unor dureri groaznice care împuţinau pe zi ce trecea femeia care fusese cândva, transformând-o într-un pachet de nervi, într-o furie mută. Bunica făcuse infarct, iar

ferma trebuise vândută. Tati primise compensaţia pentru pierderea serviciului de la Saab şi o cheltuise pe toată în decursul toamnei. Nu mai avuseseră ce face cu experienţa lui când producţia trecuse încet-încet către modelul Viggen. Sigur că ar mai fi putut rămâne la uzină. I se propusese să lucreze la curăţenie sau la bucătărie. Nu era însă mai bine să plece cu fruntea sus şi cu banii de compensaţie?

Lui tati îi place să lucreze ca grădinar. Îi place să conducă micul tractor de tuns gazonul, cel verde cu scaun confortabil. Ceilalţi grădinari nu îl judecă nici pe el, nici pe familia lui, nici originea socială.

Copilul este nerăbdător să vadă odată încheiată vacanţa de vară pentru a-şi putea relua antrenamentele la fotbal. Pe teren, el face jocurile. Împinge cam tare, nu e vorbă, dar, până la urmă, ce mai contează dacă un puşti din Sturefors îşi rupe vreo mână în cădere?

Are şi prieteni. Cum ar fi Rasmus, băiatul unui om de afaceri. Veniseră de la Stockholm. Într-o seară, copilul se află pe la Rasmus, pe când tatăl acestuia are musafiri. Tatăl îi cere lui Rasmus să le arate cum poate el să facă patruzeci de flotări la rând. Unul dintre invitaţi sugerează o întrecere între cei doi băieţi. Rasmus şi copilul se trezesc iute pe podeaua din living, umăr la umăr. Rasmus cedase de mult, dar copilul continuă, iar şi iar, pe când spectatorii strigă:

— Ajunge, ajunge, gata, micuţule, ai câştigat!

Tatăl lui Rasmus zice:

— Rasmus nu e el prea bun la învăţătură, dar despre Jerry se zice că are cap...

După care îşi trimite fiul la culcare şi pe copil la el acasă. Copilul are unsprezece ani, stă afară, în frigul serii de toamnă, în faţa inaccesibilei vile a unui director comercial de la *Wimanshäll*, uitându-se la bolta înstelată.

Se întoarce pe jos. Ferestrele imobilului în care locuieşte par nişte pleoape închise ale unui corp negru, care se înalţă către cer.

Mami doarme în patul ei.

Tati, pe canapeaua verde.

Lângă el zac o cutie de pizza şi o sticlă de vodcă *Explorer*. Apartamentul pute.

Dar tot rahatul ăsta nu este al meu, îşi zice copilul strecurându-se în patul mamei, în care poate simţi căldura trupului ei adormit.

24

E ora unsprezece şi un sfert în momentul în care Waldemar parchează în faţa atelierelor, în mijlocul complexului industrial de la Tornby.

Ploaia a încetat în sfârşit, însă nori joşi par să lingă vechile acoperişuri de tablă ondulată ale clădirilor, pe care fâşii de plastic de un brun-roşcat par să danseze în vânt.

Deasupra celor două uşi uriaşe, negre, nu există niciun panou indicator. Waldemar ştie însă ce se ascunde aici: un atelier în care nu a fost reparată nicicând nicio maşină. O simplă faţadă în spatele căreia se spală bani murdari ieşiţi din tot soiul de activităţi în afara legii. Cel care conduce totul din umbră, Brutus Karlsson, este un ticălos suficient de inteligent pentru a nu fi prins decât cu rare şi insignifiante acte de violenţă.

Waldemar iese din maşină.

Se îndreaptă calm către uşă şi bate. Aude paşi apropiindu-se.

Fusese bună ideea de a veni să îl vadă pe Brutus ca să îi ceară informaţii. De mai multe ori îl îndreptase pe Waldemar în direcţia bună când era vorba despre anchete în care erau implicaţi cine ştie ce concurenţi. Pentru Brutus Karlsson, cuvântul de onoare nu bătea decât până la marginile câmpului său de interese.

— Deschide uşa! strigă Waldemar. Haide, deschide-o!

Cu siguranţă Brutus îi recunoaşte vocea. Aude ţăcănitul unui mecanism, apoi uşa se deschide.

— Tu erai?! exclamă Brutus. Ce mai vrei?

Bărbatul din faţa lui e îmbrăcat în blugi şi într-o geacă de piele. E scund, dar are un spate impresionant. Se spune că Brutus se află la originea numeroaselor cazuri de violenţă din lumea delincvenţilor din Linköping. Astfel, el ar fi comandat aranjarea unul polonez, căruia îi fusese ruptă şira spinării.

Brutus are faţa lată. Şi o cicatrice deasupra nasului, care se potriveşte cu buclele sale blonde.

— Pot să intru?

Întrebare de formă.

Garajul e chiar jegos. În spatele lui Karlsson stau trei bărbaţi de origine slavă. Îmbrăcaţi în costume de jogging Adidas.

Waldemar intră.

Uşa garajului se închide în spatele lui.

În mijlocul atelierului se află o masă cu şase scaune, un banc de lucru cu nişte scule pe el, dar nici vorbă de miros de ulei ori de benzină. Doar de umezeală.

Waldemar se gândeşte că e mai bine s-o ia de-a dreptul.

— Jerry Petersson. Îţi spune ceva numele ăsta?

Brutus Karlsson se uită la el.

— Ar trebui?

— Haide, că ştii bine cine a fost, adaugă Waldemar, făcând un pas înainte.

Cei trei bărbaţi se apropie cu priviri întunecate. Waldemar observă că unul dintre ei îşi strânge pumnii.

— N-ai venit până aici decât ca să ne tragi de limbă despre nu ştiu ce imbecil? întreabă Karlsson.

— Jerry Petersson.

— Ştiu cine e. Crezi că nu citesc şi eu ziarele?

— Atunci?

— Atunci, ce?

Waldemar sare pe neaşteptate spre Karlsson şi-i prinde maxilarul cu o singură mână.

— Ia nu mai fă pe şmecherul cu mine. Ştii ori nu dacă Jerry Petersson făcea ceva afaceri cu cei din lumea ta?

Bărbaţii din spate şovăiau, aşteptând un semnal de la Karlsson. Cu mâna liberă, Waldemar îşi scoate revolverul din tocul ascuns de haină.

— Bine, bine, pot să-ţi zic o chestie. Pe-aici nimeni nu a avut de-a face cu el. Dacă s-ar fi întâmplat, aş fi ştiut. Acuma, dă-mi drumul, ce...

Waldemar îl lasă, se dă înapoi şi bagă arma la locul ei. Însă în clipa în care asigură tocul pistolului, realizează greşeala făcută. Unul dintre cei trei bărbaţi se aruncă spre el, iar Waldemar simte un pumn zdrobindu-i, parcă, un ochi. Cade pe podeaua rece şi cenuşie. Jigodiile acelea îl ţin la pământ. Şi le pute gura. Tot ceea ce reuşeşte să vadă este că sunt nebărbieriţi de vreo trei zile.

Apare şi faţa tăiată a lui Brutus Karlsson.

— Cine te crezi, băi fraiere? Ia zi, ştiu colegii tăi că eşti p-aci?

Waldemar simte frica răsucindu-i-se în pântece. Nimeni nu ştie unde se află şi, în condiţiile astea, orice se poate întâmpla.

— Sigur că ştiu. Dacă nu mă întorc într-o oră, apar imediat aici.

Karlsson face un semn scurt către smardoii lui, care-i dau drumul lui Waldemar.

— Ridică-te, îi zice acesta poliţistului.

În secunda următoare, Waldemar e în picioare în faţa lui, înconjurat de ceilalţi bandiţi.

Lovitură de pumn. Waldemar se apără din reflex, dar pumnul tot îi atinge obrazul. Încă o lovitură, de data aceasta în ochiul drept.

— Loveşti un poliţist!

— I-auzi! Pot s-aduc aici vreo zece oameni pe care i-ai cocoşat în timpul serviciului.

Două palme răsunătoare.

Durere ascuţită. Waldemar scuipă. Vrea să plece. Are nevoie de o ţigară.

— Haida, valea, jafu' dracului!

În urma lui, Waldemar aude zgomotul uşii care se închide. Poate c-a venit vremea să iasă la pensie...

Malin şi Zeke fuseseră să ia maşina din faţa restaurantului *Hamlet*. Acum aşteaptă în faţa uşii unei camere de la spitalul din Åleryd pentru ca infirmiera să termine de schimbat pampersul lui Åke Petersson.

Zeke nu întrebase ce căuta maşina acolo, aşa că Malin era liniştită. Ultimul lucru de care ar fi avut nevoie ar fi fost să îi facă morală.

Malin şi Zeke aud gemete din cameră, dar nu unele de durere şi nici cuvinte de mânie. Pereţii culoarului sunt albi cu motive florale. Rama albă a ceasului s-ar fi confundat cu peretele, dacă nu ar fi fost limbile negre. E 14:20. Gustul pizzei pe care Malin tocmai a mâncat-o la *Conya* nu mai dispare odată. Dar uleiul mai potoleşte mahmureala. Trebuie să mai fac ceva sport, îşi zice, ca să elimin toate mizeriile astea prin transpiraţie.

Din fericire, Zeke nu s-a apucat să ducă mai departe conversaţia începută ieri, când Malin l-a anunţat că l-a părăsit din nou pe Jan.

Mirosuri.

Amoniac. Detergent. Parfum ieftin. Excremente. Şi miasma aceea pe care bătrânii o degajă când se sting încet-încet.

În capătul culoarului, un bărbat în scaun cu rotile se uită pe fereastră. Afară plouă. Parcă se mai potolise, dar nu a ţinut mult. Ar fi cu putinţă să nu mai înceteze niciodată ploaia asta?

Se deschide o uşă. O infirmieră tânără, blondă, îi invită să intre. În pat e întins un bărbat foarte slab, cu trăsături proeminente. Seamănă cu fiul său, cel decedat acum. Cum ar fi fost s-o fi găsit şi pe Tove moartă, ucisă acolo, în apartamentul din Finspång, acum mai bine de un an?

Atunci totul s-ar fi sfârşit.

Bărbatul are ochii cenuşii, sticloşi. Însă nu exprimă nicio umbră de tristeţe, ci doar propria singurătate. De la atacul cerebral care îl paralizase pe jumătate, îi rămăsese un pumn strâns. Probabil mai poate încă vorbi. Dar dacă de acum era mut? Şi dacă nu face diferenţa dintre vis şi realitate? Cum să-i iei interogatoriu?

Unul dintre ochi, cel de pe partea paralizată, pare orb. Se uită în gol, ca o cameră de luat vederi stricată.

— Intraţi, spune Åke Petersson.

O a doua infirmieră părăseşte încăperea. Un singur colţ al gurii i se mişcă bătrânului când vorbeşte, dar asta nu pare să-l încurce.

— Puteţi să vă aşezaţi acolo.

Le arată o canapea verde, tocită, de lângă perete. Perdelele maronii sunt lăsate, pentru a nu permite să intre lumina mohorâtă a zilei.

Canapeaua este inconfortabilă. Malin se uită la fotografiile din ramele de pe măsuţa de la căpătâiul lui Åke Petersson. O femeie tânără, drăguţă. Alături, în altă poză, tot ea e, dar mai în vârstă, cu privirile obosite de viaţă.

— Eva. Reumatismul a terminat-o. A murit din cauza unei reacţii alergice la cortizon, la cincizeci şi cinci de ani. Luase cât mai găsise prin casă, gândindu-se că i-a trecut alergia.

Jerry.

Mama ta. Aşadar, aşa a murit. Câţi ani puteai să ai în clipa aceea? Zece? Cincisprezece?

— De atunci nu m-am mai atins de băutură, continuă Åke Petersson de parcă s-ar fi apucat să îşi povestească viaţa dacă tot se găsise cineva care să-l asculte. Chestia asta mi-a dat putere. M-am apucat să muncesc în parc. Şi am început un curs de informatică. Munceam ca să îmi hrănesc băiatul.

— Condoleanţe, zice Zeke.

— Am fi vrut să mai aşteptăm, îl întrerupe Malin, însă...

— Era fiul meu, dar sunt mai bine de douăzeci şi cinci de ani de când nu am mai avut nicio legătură.

— V-aţi certat? întreabă Malin.

— Nu, nici vorbă. Pur şi simplu, nu a mai vrut să aibă nimic de-a face cu mine. Niciodată nu am înţeles de ce. Avea şaisprezece ani când am renunţat la băutură.

Poate că te-ai purtat groaznic cu el, îi răspunde Malin în gând.

— Cu siguranţă nu am fost cel mai bun tată din lume, dar nu l-am lovit niciodată. Nu am făcut nimic de genul ăsta. Cred că voia să se rupă de tot ceea ce reprezentam eu. Şi mai cred că asta îşi dorea încă de mic. Era mai bun decât mine, asta-i tot.

— Cum era în copilărie?

— De neînfrânat. Făcea tot felul de prostii, îşi bătea colegii, dar la şcoală era un as. Locuiam la Berga, aşa că se ducea la şcoala din Ånestad, cu copiii de doctori. Şi era mai bun decât ei.

— Cu dumneavoastră cum se purta? Dar dumneavoastră cu el?

Din gura lui Åke Petersson, cuvintele ies cu sinceritate.

— Când era mic, eu munceam mult. Prea mult. Era prin anii *boom*-ului în industria aeronautică.

Bătrânul se întoarce în pat şi întinde mâna pentru a lua un pahar de pe măsuţa de noapte. Bea lichidul transparent cu un pai.

— Ştiţi cumva dacă avea duşmani?

Zeke are un ton blând, optimist.

— Nu am aflat despre viaţa lui decât ceea ce puteam citi prin ziare.

— Ştiţi de ce şi-a cumpărat domeniul de la Skogså? Şi de ce şi-a dorit să se reîntoarcă aici?

— Nu. Am încercat să îi telefonez, dar închidea de fiecare dată când îmi auzea vocea.

— Cât mai păstraţi legătura, s-a întâmplat ceva între dumnea-voastră?

Bătrânul pare să reflecteze.

— Nu. Era cineva deosebit, asta e sigur. Impozant. Dar nu s-a întâmplat nimic deosebit. La drept vorbind, ştiam destul de puţine despre viaţa lui în acel moment. Mă refer la perioada în care era la liceu, înainte de a se muta la Lund. Nu îmi spunea niciodată nimic.

— Sunteţi sigur? întreabă Malin. Încercaţi să vă amintiţi.

Bătrânul închide ochii. Şi tace.

— Credeţi că ar fi putut fi homosexual?

Calmul lui Åke Petersson nu este perturbat de întrebare.

— Mi-e greu să mi-l închipui aşa. Îmi amintesc că fetele îl plăceau. Îl sunau multe pe acasă, seara, pe vremea când era la liceu.

— Mai concret, cum era Jerry la liceu?

— Habar n-am. Deja se îndepărtase de mine încă de atunci.

— Pe urmă a plecat la Lund?

— Da. A plecat şi, din acel moment, orice punţi de legătură au fost rupte.

— Dar mai înainte cum stăteau lucrurile?

Åke Petersson nu răspunde la întrebarea lui Malin. Spune:

— De mult ţin doliu după fiul meu. Ştiam că nu se va mai întoarce niciodată acasă, şi de asta am intrat în doliu. Iar acum,

când a murit cu adevărat, sentimentul meu nu poate fi decât cu atât mai puternic. Ciudat, nu? Fiul meu a murit, a fost omorât şi tot ceea ce simt sunt sentimente pe care deja le-am mai trăit.

Malin îşi stăpâneşte cu greu creierul îmbibat cu alcool. Gândurile îi vagabondează prin Tenerife, îi zăreşte pe mămica şi pe tăticul pe balconul lor, balconul acela pe care nu îl ştie decât din fotografii.

Se străduieşte să revină la realitate şi priveşte peretele. O etajeră plină de cărţi. Titluri ale unor scriitori cunoscuţi, ca aceia pe care îi devorează Tove şi pe care Malin nu a avut niciodată curajul să le deschidă.

— Am început să citesc destul de târziu, când am simţit nevoia de a crede în ceva.

Tati!

Tati, tati, tati!

Ce trebuie să fac? Să îţi întind mâna?

Ştii bine de ce lua mami cortizon. Îl lua fiindcă durerea care pusese stăpânire pe tot copul ei îi invada puţin câte puţin şi sufletul.

De pe canapeaua verde te-ai ridicat pentru tine, nu pentru mine. Şi de ce? Pentru a programa un cod de o simplitate copilărească, singurul pe care putea să îl conceapă creierul tău înecat în alcool.

Te zăresc în pat. Partea paralizată a corpului tău este ca o încarnare fizică a mutismului ce ţi-a caracterizat întotdeauna familia, pe bărbaţii aceia austeri şi pasivi care o alcătuiesc.

Ai încercat tu să te apropii de mine, tati, dar am refuzat să stau de vorbă cu tine. Ce-am fi avut să ne spunem?

Am fi rămas aşa, unul în faţa celuilalt de Crăciun, mâncând cârnaţii de sărbători? Şi bucăţelele de carne, pastele ori cartofii cu anşoa, heringul din conservă? Am fi rămas aşa până la moarte?

Ai renunţat la tentativele de apropiere.

Unele uşi trebuie închise pentru a putea deschide altele. Cum e cazul şi acum, odată pentru totdeauna. În acelaşi timp, ce poate fi mai pasionant decât o uşă încuiată?

Sperasem să te manifeşti cumva după întoarcerea mea în oraş. După ce m-am mutat la castel. Te-aş fi putut lua pe acolo ca să ţi-l arăt.

Şi-ar mai fi putut veni cineva.

Acum, starea în care te afli mă face melancolic. În momentele în care o rogi pe infirmieră să desfacă perdelele pentru a te putea uita cum plouă. Vorbeşti politicos, cu o supuşenie pe care ai învăţat foarte bine să o foloseşti.

Te uiţi afară.

Unul dintre ochi ţi-a orbit după atacul cerebral.

Cu celălalt clipeşti.

De parcă ai vedea ceva ce n-ai mai văzut până acum.

Nu cumva pe mine mă vezi, tati?

25

Telefonul îi vibrează în mână. În living e întuneric, ca şi când obscuritatea i-ar mai putea calma nervozitatea.

Mi-e frică. Pur şi simplu, intru în panică numai la gândul că fiica mea m-ar putea suna. De două zile mi-e frică să vorbesc cu ea. Chiar aşa să fie?

Soneria se întrerupe la al treilea apel. Zgomote înfundate, apoi o voce cu întreruperi.

— Tove, tu eşti?

— Mami!

— Te aud prost. Nu e semnalul bun, habar nu am de ce.

— În orice caz, eu te aud.

— Stai să ajung până la fereastra din living, parcă merge mai bine acolo, ţii minte?

— Păi da, du-te la fereastră, mami. O să mă auzi mai bine.

— Aşa?

— Da.

— Vii acasă diseară?

— Păi, e deja seară, mami. Sunt la tati.

— Va să zică, nu vii?

— E prea târziu.

— De acord. Atunci, mâine?

— Mâine mă duc să o văd pe Filippa. Ne ducem la film. Pot să vin după, să dorm acolo?

— Ar trebui să fiu acasă la ora aia. Probabil ai citit prin ziare ce s-a întâmplat la Skogså. Aşa că, ştii cum e, s-ar putea să fiu la

muncă. Dar şi-n acest caz, te descurci tu, nu? Poate trec să-mi mai iau câteva lucruri.

— Mai vorbim mâine, mami.

Tove închide. Malin se uită pe fereastră. Ploaia mătură biserica de parcă ar vrea să-l alunge pe Dumnezeu.

Tove.

Parcă s-ar căsca o prăpastie între ceea ce ar trebui să fac şi ceea ce fac cu adevărat. I-ar plăcea să o sune şi ea, doar pentru a-i mai auzi vocea, pentru a încerca să-i explice de ce este aşa cum este. Dar nici singură nu ştie prea bine.

Iar Tove a ţinut să încheie foarte repede conversaţia. Nu a crezut-o când i-a spus că poate va trece mâine pe la ei ca să-şi mai ia nişte lucruri.

De ce?

Nu cumva Tove îşi închipuie că mă voi întoarce?

Ar mai fi cu putinţă?

E supărată pe mine? Încearcă să mă evite ca să se apere?

Malin se gândeşte iarăşi la discuţia pe care o avuseseră şi la tendinţa omenească de a evita, atunci când lumea se duce de râpă, să discuţi despre anumite lucruri importante, totuşi, în relaţia dintre o mamă şi fiica ei. Malin îşi aminteşte că nici ea nu abordase astfel de subiecte cu propria mamă.

Restul zilei nu mai adusese alte noutăţi pentru Malin şi pentru Zeke. Karim organizase o nouă conferinţă de presă în care nu prea putuse oferi vulturilor cine ştie ce.

În schimb, Lovisa Segerberg, Johan Jakobsson şi Waldemar Ekenberg nu-şi pierduseră degeaba vremea în sala de şedinţe.

Lovisa găsise dovada că familia Fågelsjö era ruinată, lucru care justifica vânzarea domeniului de la Skogså lui Jerry Peteresson.

Erau toţi adunaţi în încăperea lipsită de ferestre, dar încărcată de hârtii şi dosare. Întreaga echipă de anchetă, cu tot cu Sven Sjöman şi Karim Akbar.

Era aproape ora patru, iar Waldemar avea urme de lovituri pe faţă, a căror origine nu dorea nimeni să o afle. Un ochi îi era umflat şi albastru, un obraz vineţiu.

— Am intrat într-un cretin de stâlp când m-am dus după ţigări, le explicase.

Toată lumea din încăpere ştia că minte. Malin îşi zicea: cu siguranţă ai gustat din metodele tale.

Waldemar părea încă şi mai obosit ca de obicei în momentul în care a spus:

— Nu suntem decât în a doua zi de anchetă şi deja mi s-a luat de toate hârţoagele astea. Dracu' parcă ni le-a trimis.

Izbucniseră cu toţii în hohote auzindu-l.

Hârţoage trimise de diavol.

Documente sosite de pe lumea cealaltă. Şi munca de poliţist transformându-se în infern.

Malin sintetizase conversaţia cu Goldman, care părea aproape mulţumit că primea telefon de la poliţie. Apoi, Malin şi Zeke s-au referit la tatăl lui Petersson.

Toată lumea însă devenise serioasă când Lovisa luase cuvântul.

— Am găsit acte privitoare la tranzacţiile efectuate de Fredrik Fågelsjö la banca *Östgötabanken* acum doi ani. După toate aparenţele, a jucat sume mari la bursă, iar lucrurile s-au întors împotriva lui.

— Şi atunci? întrebase Zeke.

Malin se bucurase că fusese pusă întrebarea.

— Şi atunci a pierdut mulţi, foarte mulţi bani. Cu mult mai mulţi decât ar fi putut investi. Însă în ziua care a urmat vânzării castelului şi-a putut plăti toate datoriile.

— Deci, vrei să zici că a vândut Skogså ca să îşi şteargă datoriile? Întrebase Karim.

Lovisa aprobase din cap.

— Da, aşa se pare.

— Îmi închipui că bătrânul Axel Fågelsjö nu a fost deloc mândru de fiul lui, zisese Malin.

— Nu prea. Încă nu am găsit nimic concludent în această privinţă, însă cred că trebuie să fie pe undeva un document care îl autoriza să investească banii familiei.

— Şi mai şi lucrează în banca aia, intervine Sven. Prin urmare, îi e simplu să-şi aranjeze treburile.

— Nu e interzis de reglementările bancare? întrebase Waldemar.

— Doar pentru intermediari, precizase Lovisa.

— Iar el e consilier, explicase Zeke. Scrie în bilanţul anual.

— Bun, ştim acum că familia Fågelsjö era într-adevăr ruinată şi că nu a fost vorba despre un simplu zvon, conchisese Sven. Lucru care întăreşte bănuielile la adresa lui Fredrik Fågelsjö. Ştim acum cu certitudine că pierderea domeniului de la Skogså i-a stat în gât şi că, poate, asta i-a întors furia împotriva lui Petersson. Se adaugă faptul de a fi fost la originea pierderii proprietăţii. Mâine dimineaţă o să îl interogăm în legătură cu acest subiect. Nu cred totuşi că pentru un asemenea motiv se va justifica să îi interogăm şi pe ceilalţi membri ai familiei. Până la urmă, probabil că ne-au ascuns adevărul cu scopul de a-şi proteja reputaţia şi a înăbuşi bârfele. Să aşteptăm până mai dăm de altceva concret înainte de a mai merge să-i vedem. Bine, ştiu, avem toţi sentimentul că ne ascund ceva, dar, până una-alta, ne vom mulţumi să încercăm să descoperim adevărul fără ajutorul lor. În momentul în care vom avea ceva precis, vom putea proceda la interogatorii concludente. Poate că, între timp, Fredrik Fågelsjö va scăpa vreo noutate. Poate că deja începe să cedeze acolo, jos, în celulă.

Pe Malin o dusese gândul la Fredrik Fågelsjö, pe care şi-l imagina stând ghemuit în patul îngust, singur, ca un criminal de rând.

Deşi îi venea greu să creadă că aşa stăteau lucrurile.

— Altceva? întrebase Sven.

— Nimic, răspunseseră într-un glas Waldemar, Lovisa şi Johan.

— O să mai scormonim prin contractele de arendare şi în legătură cu firma aceea experimentală de IT, spusese Lovisa. Dar şi în direcţia altor eventuale legături ale lui Petersson şi a chestiunii moştenirii. Nu cred să fi lăsat vreun testament.

— În orice caz, aţi făcut o treabă bună, îi lăudase Karim.

Malin se gândise, uitându-se la Karim, că acesta îşi pierduse întreaga energie odată cu pierderea soţiei. Ştia că şi el, ca şi ea, resimţea aceeaşi stare de lipsă. Că îi lipseau şi soţia, şi copilul şi că munca devenise pentru el un mijloc de a descoperi o ieşire, o fantă prin care să se poată strecura pentru a scăpa din starea aceea.

Malin e aşezată pe canapea.

Încearcă să reziste, exact cum făcuse, pesemne, şi Åke Petersson. Cel mai bun lucru ar fi să golească ce a mai rămas în sticla de tequila din chiuvetă, dar nu se hotărăşte.

Nici nu ştii când te-apucă. Poate acum?...

Trebuia să o aduc pe Tove aici cu taxiul. Oricare mamă ar face orice pentru a-şi vedea fata.

În afară de mine.

Am lăsat-o să închidă telefonul fără ca măcar să insist să mai stăm de vorbă.

Ce să se fi ascuns în vocea ta, Tove? Decepţie? Sentimentul de a fi părăsită? Neutralitate? Distanţare? Clar e că nu avea niciun chef să dea pe aici.

Nu cumva sunt pe cale să cedez fricii? Îmi dau bine seama că nu pot fi tot timpul lângă tine pentru a te salva, Tove.

Moartea mi te poate fura, fetiţa mea iubită.

Am aflat-o în toamna trecută.

Iată de ce nu îndrăznesc să te iubesc şi nici să am grijă de tine. Mi-e groază de suferinţă. Numai gândindu-mă la asta şi mă cuprinde dorinţa de a rămâne inconştientă, pentru a fi insensibilă la tot ce se întâmplă în preajmă.

Ce scârţâie în viaţa mea? Nu reuşesc să rezolv problemele iubirii materne pe care am moştenit-o. Zău dacă nu te-aş înţelege dacă m-ai urî, Tove!

Ar fi trebuit să te rog să mi-l dai pe Jan. Ca să îţi dovedesc seriozitatea intenţiei de a trece pe acolo pentru a-mi mai lua nişte lucruri.

Dintre toate cele rămase la Malmslätt cel mai mult îi lipsesc dosarele privitoare la cazul Maria Murvall. S-ar bucura să le aibă aici, lângă ea, să întindă documentele pe jos pentru a intui o schemă, un sistem care i-ar permite să rezolve toate misterele şi care ar releva evidenţa, răspunsul la o enigmă care i-ar putea explica şi propria existenţă.

Dar e mai bine ca dosarele acelea să rămână la Malmslätt.

E o încercare inutilă şi lipsită de sens.

Jerry Petersson.

Jerry.

Totul a început într-un apartament din Berga, nu mai mare decât al meu, poate chiar mai mic. Te-a bătut? Sub influenţa alcoolului? Sau pur şi simplu îţi era frică de el? Şi eu l-am lovit pe Jan. O fi acelaşi lucru? Nu. Nu e tot aia să dai într-un adult sau într-un copil. Păi, nu? Dar mama ta? Nu cumva era ca drogată din cauza tuturor acelor medicamente pe care le înghiţea? Nu cumva a luat cortizon tocmai ca s-o sfârşească odată? Lucru care s-a petrecut sub ochii tăi? Ceea ce nu poate avea nimic de-a face cu drama tăcută jucată sub ochii mei la Sturefors, în care mămica şi tăticul trăiau într-o tăcere continuă, în care toate cuvintele care ar fi trebuit spuse au rămas mute. Mămica mă evita fără ca eu să îmi dau seama. Tot ce ştiam era că îmi doream să mă ia în braţe. În braţele care nu s-au deschis niciodată în faţa mea. Să loveşti e un lucru, dar tăcerea...

Jerry, am plecat amândoi la Stockholm. Dar motivaţia ta pare să fi fost mult mai puternică decât a mea. Mi se pare că ştiai unde te duci, pe când eu n-am aflat niciodată prea bine de ce m-am îndreptat în direcţia aceea. Şi tu şi eu am lovit în sacul de box din sala de sport. Iar eu mai şi beau. În fond, mare deosebire nu e.

Malin s-ar bucura să-i înceteze odată gândurile. Deschide televizorul. Tocmai se încheie buletinul de ştiri. Se întreabă dacă au dat vreun reportaj despre cazul la care lucrează. Oricum, cu siguranţă cumva tot s-au referit la el. La recapitularea ştirilor se văd fotografii dintr-un tribunal de undeva, din Statele Unite. Un militant împotriva avorturilor a tras într-un medic care practica avorturi chiar în clinica acestuia.

Închide televizorul.

Nu e prea târziu, seara abia a început.

Stresul îi provoacă în tot corpul o dorinţă greu de stăpânit. Se bagă în pat, dar singura culoare pe care o vede când închide ochii este maroul-închis al tequilei, care o cheamă.

Aşa că deschide ochii.

Fredrik Fågelsjö.

Chipul lui înfricoşat. Trupul ghemuit sub pătură, pe patul îngust din celulă. Doar frică îţi e? Sau tu eşti cel care a cedat furiei demente şi l-a omorât pe Jerry Petersson?

Dacă într-adevăr amărâtele alea ale tale de afaceri au costat familia castelul, tatăl tău probabil că s-a supărat îngrozitor pe tine, ba poate a ajuns chiar să te urască. Şi poate că şi sora ta a ajuns la aceleaşi sentimente. Malin simte un soi de balon umflându-i-se în pântece. Dorinţa, blândă şi tristă, de a avea un frate sau o soră. Pe care nu i-a avut niciodată.

Jerry Petersson. Apărut în inima unui scandal familial şi găsit apoi ucis în şanţul de apărare despre care se povesteşte că este bântuit de sufletele damnate ale unor soldaţi ruşi. Jochen Goldman.

Oameni dispăruţi. Omorâţi.

Violenţă. Brutalitate. Păcate omeneşti.

Malin închide din nou ochii.

Aşteaptă somnul. Lumea înconjurătoare nu mai este, în curând, decât un punct electric între toate cele printre care îi navighează spiritul.

Afară, vântul se potoleşte şi dispare încet-încet. Se aude un scârţâit şi o voce care şopteşte: cine vrea să îmi facă rău?

Dar siluetele rămân ascunse, nu vor să se arate. În zona ambiguă care desparte visul de realitate, Malin înţelege că acestea sunt însufleţite de teama de propria lor soartă, teama de a fi obligate să trăiască cu propriile lor dureri.

În visul care începe, Malin zăreşte o maşină de tuns iarba, pe care o vede înaintând dinspre lamele ascuţite.

Nu o maşină de mici dimensiuni, pe care o poţi împinge, ca aceea a tatălui ei, ci o *Stiga* roşie, care urmăreşte nişte picioare murdare pe o peluză udată de rouă. Vede lamele tăind tălpile copilului şi aude o voce urlând:

— Or să-ţi mănânce picioarele! Or să-ţi sfâşie picioarele astea mici şi murdare, bucăţi-bucăţele!

Visul e în alb-negru, dar lamele maşinii sunt roşii, iar huruitul ei şi mirosul de benzină o liniştesc.

Copilul se opreşte. Şi lasă maşina să-i treacă peste picioare.

Malin ar vrea să îi vadă faţa, dar nu reuşeşte.

Iar copilul o rupe la fugă pe cioturile sale sângerânde, îşi ia elan şi dispare.

26

Duminică, 27 octombrie

Malin Fors visase un copil care era o greşeală. Nu un copil nedorit, ci o greşeală. Nu îşi mai aminteşte nici cine era copilul şi nici visul. Dar îi revine senzaţia din timpul somnului şi o scutură aici, în faţa specialităţilor de foietaj vieneze calde încă, din salonul de ceai.

Frigiderul e gol. Iar ea s-a trezit înfometată. Gel de duş şi haine, cam la atât s-a oprit elanul ei consumist.

Zeke e pe drum. Tocmai a luat în grabă micul dejun înainte de a pleca la şedinţa de la comisariat. Duminica seamănă cu ziua de luni atunci când au de rezolvat un caz grav.

Au trecut deja două zile de la descoperirea cadavrului. Nu e cu putinţă să se gândească cineva la vreun moment liber atâta vreme cât ancheta e abia la început.

Azi ar fi trebuit ca Malin să îşi ia ziua liberă. Să se ducă pe undeva cu Tove. La piscină sau oriunde altundeva. Poate chiar să-şi ia afurisitele alea de lucruri şi să stea de vorbă cu Jan. Ar fi putut lua masa împreună, un steak cu sos de smântână de pildă, ca în orice duminică normală.

S-ar fi putut să meargă.

Sau poate nu?

Merge la etaj cu trei pateuri cu brânză şi o cafea mare. Priveşte piaţa goală. Ploaia, uşoară şi transparentă, pare a face să

pălească firmele magazinelor. Doar câţiva porumbei îndrăznesc să înfrunte ziua în căutare de hrană.

Începuse să mănânce când observă craniul ras al lui Zeke apărând deasupra treptelor. Poliţistul zâmbeşte şi îi strigă din celălalt capăt al încăperii:

— Mi se pare că astăzi te-ai trezit binedispusă! Şi puloverul îţi stă extraordinar de bine!

— Gura!

Zeke zâmbeşte în continuare.

— Nu fac altceva decât să am grijă de tine şi de buna ta dispoziţie, doar ştii. Iar puloverul este pe bune mişto.

Malin îşi trage mai bine pe ea noua achiziţie de la *H&M*. Poate că Zeke chiar e convins că îi vine bine, prea arăta ca o scroafă în tricoul ăla roşu de ieri.

Cum Zeke sosise cu mâinile goale, Malin se pregăteşte să îl întrebe dacă nu vrea şi el ceva, când îi sună telefonul. Pe ecran e afişat numărul lui Sven, care vorbeşte repede.

— Malin, tocmai a sunat un tip. S-a recomandat drept avocat al lui Petersson şi ne-a comunicat că doreşte să se întâlnească cu unul dintre poliţiştii din echipa de anchetă. Mi se pare că are ceva să ne spună...

Zeke o priveşte atent.

— Adică avocatul are un avocat? întreabă Malin.

— Avea, Malin. Da, toţi au câte unul.

— Şi pe unde e avocatul ăsta?

— Este vorba despre un anume Max Persson şi are cabinet pe strada Hamngatan, la numărul 12, aproape de piaţa Trädgårdstorget.

— E acolo duminica dimineaţa?

— Da.

— Şi interogatoriul lui Fredrik Fågelsjö?

— Am eu grijă. O să procedăm fără avocat. O conversaţie informală în celulă.

— De acord. Ne ducem să vorbim cu avocatul. Pe acolo e şi cafeneaua *Filbyter*. Aşa că vom lua şi micul dejun. Putem sări peste şedinţă.

— Da, tot nu avem mare lucru faţă de ieri.

— Chiar nimic?

— Nu, absolut nimic. Nicio altă informaţie.

— Atunci să mergem să vedem ce secrete are avocatul să ne dezvăluie.

— Să sperăm că are.

— Doar secretele fac din noi cu adevărat fiinţe umane. Nu aşa zici de obicei?

Sven râde, apoi închide.

Cabinetul lui Max Persson se găseşte la ultimul etaj al unui imobil din cărămidă galbenă construit prin anii cincizeci. Apartamentul se prelungeşte cu o terasă unde nişte scaune de lemn părăsite duc o luptă inegală cu ploaia şi vântul.

Malin şi Zeke au ocupat fiecare câte un fotoliu roşu. Max Persson stă drept pe scaunul de la imensul lui birou de sticlă.

Pe jos e întins un covor chinezesc roz.

Pe pereţi, opere de artă în culori ţipătoare. Siluete care par a fi fost pictate cu pistolul de vopsit. Bărbatul de dincolo de birou are cam aceeaşi vârstă cu Jerry Petersson. Este îmbrăcat într-un costum gri-deschis şi poartă cravată roz şi cămaşă albastră.

Evident, Max Persson este o persoană conştientă de valoarea ei, se gândeşte Malin.

Doar te referi la un avocat.

Iar cel de aici nu e rău deloc.

Trăsături puternice, obraji proeminenţi.

— Aţi declarat că aţi fost avocatul lui Petersson? întreabă Zeke.

— Nu, nicidecum. Pentru a fi mai exact, l-am ajutat să achiziţioneze Skogså, redactând contractul de vânzare-cumpărare. E o muncă serioasă când este vorba despre astfel de proprietăţi.

— Prin urmare, nu aţi fost avocatul lui.

— Nu.

Malin înţelege dintr-odată că omul infirmă că i-ar fi fost avocat pentru a nu putea fi acuzat că a încălcat secretul profesional.

— Eraţi prieteni? mai întreabă poliţista.

— Nu, nici asta. Am fost colegi de facultate la Lund, după care eu am aterizat aici, la Linköping, unde m-am şi născut.

— Aşadar, v-aţi întors acasă, constată Zeke.

Max Persson aprobă din cap.

— Aveţi ceva să ne comunicaţi?

Aprobă din nou.

După care începe să vorbească.

— După cum v-am spus, l-am asistat pe Jerry la cumpărarea domeniului de la Skogså. I-am întâlnit pe Axel Fågelsjö şi pe copiii lui când m-am dus să văd locul. Şi vă pot spune că erau deosebit de îndureraţi de ceea ce se pregăteau să facă. Nu au zis ceva anume, dar simţeam că, de fapt, nu doreau să vândă. Nu mă întrebaţi de ce.

— Aţi mirosit eventuale probleme băneşti? întreabă Malin. S-a referit cumva vreunul dintre membrii familiei Fågelsjö la asta?

— Nu, dar mi se părea că sunt obligaţi să vândă mai devreme decât şi-ar fi dorit-o. Iar impresia aceea a mea a fost confirmată prin tot ce s-a întâmplat săptămâna trecută.

În mod limpede, lui Max Persson îi plăcea să teatralizeze, fiindcă păstra continuarea de fiecare dată pe vârful buzelor.

— Şi? îl grăbeşte Malin.

— Şi la începutul săptămânii trecute am fost contactat de Axel Fågelsjö. Dorea să răscumpere castelul şi pământul. Era dispus să plătească douăzeci de milioane de coroane, deci peste preţul cu care vânduseră. Erau ferm decişi să o facă. I-am comunicat lui Jerry oferta, însă el s-a mulţumit să clatine din cap, izbucnind în râs. După care mi-a cerut să refuz propunerea.

Minciuni.

O proprietate de familie pe care mai degrabă te-ai bucura să nu o scapi din mână. Delictul de fugă din faţa autorităţilor. Acţiuni. Venise timpul să vândă? Nu. Nu cred. Nu se punea problema de a lăsa în urmă un stil de viaţă neadaptat la lumea modernă.

Gândurile se îngrămădesc în capul lui Malin. Şi-l aminteşte pe Axel Fågelsjö cu trupul lui puternic şi apartamentul superb.

Poate că ar fi cazul să se concentreze mai mult asupra lui Axel decât a lui Fredrik Fågelsjö? Cine ştie de ce poate fi în stare bătrânul?

— Cum a reacţionat Fågelsjö la refuzul lui Petersson?

— S-a înfuriat la telefon. S-a înfuriat groaznic. Aproape am crezut că e gata să facă infarct. Am auzit nişte zgomote, de parcă ar fi aruncat cu nişte obiecte aflate la îndemână.

Malin se uită la Zeke, făcându-i un semn din cap.

— Ar mai fi ceva ce ar trebui să ştim despre Jerry Petersson?

— Nu am prea ţinut legătura. Mai ales de când s-a întors la Linköping. Jerry era un lup singuratic. Încă de la Lund. Însă era sclipitor. Noi, ceilalţi, eram nevoiţi să muncim de cinci ori mai mult decât el şi, cu toate acestea, rămânea mereu cel mai bun. Nu avea nevoie de ceilalţi, aşa cum avem noi toţi nevoie. Nu căuta persoane pe care să le iubească, ci de care să se poată folosi. Persoane ca mine.

— Într-adevăr, ne-a fost greu să dăm peste ceva prieteni ori cunoştinţe ale lui Petersson.

— Nici nu veţi găsi. Prietenia nu era punctul lui forte.

Zeke şi Malin sunt în faţa uşii de la intrare în imobilul care adăposteşte cabinetul lui Max Persson. Plouă cu găleata. Picăturile mitraliază pământul ca invazia unor lăcuste care distrug totul în trecere.

Pe afară nu e nimeni.

Oraşul este paralizat de anotimpul prin care trece.

— Axel Fågelsjö, un conte frustrat..., zice Zeke.

— Adora proprietatea.

— Şi a vrut să o răscumpere. Însă nu a reuşit.

— Petersson a refuzat să o vândă.

— Era de parcă i-ar fi furat sufletul lui Fågelsjö.

— Iar Fredrik Fågelsjö, care jucase gîrând cu castelul şi îl pierduse, poate că dorea să îşi repare greşeala? Acum, că Petersson este scos din joc, poate că l-ar putea răscumpăra? Dar de unde să fi apărut noua avere? Cea cu care Axel Fågelsjö dorea să răscumpere Skogså? Îl sun pe Sven, poate că l-a interogat pe Fredrik Fågelsjö.

Uşa celulei se deschide.

Fredrik Fågelsjö stă pe pat cu o ceaşcă de cafea în mână. Citeşte *Svenska Dagbladet.*

— Pot să intru? întreabă Sven Sjöman.

Îl priveşte atent pe Fågelsjö. Umerii îi sunt căzuţi, de parcă i-ar apăsa o forţă invizibilă. Timpul petrecut în celulă l-a încercănat.

Ochii par a cere alcool, ca ai lui Malin, câteodată. O să-ţi ofer ceea ce am aflat în porţii mici, îşi zice Sven.

— Ehrenstierna nu e aici, constată Fredrik Fågelsjö.

— Vreau pur şi simplu să vă pun câteva întrebări, dacă nu vă deranjează.

— Bine.

Fredrik Fågelsjö pare obosit.

Sven se aşază lângă el, pe saltea. Toaleta de inox degajă miros de urină.

— Mulţi au probleme cu alcoolul şi aici, la comisariat, începe Sven. Nu e o ruşine.

— Nu am nicio problemă cu alcoolul.

— Nu, dar ţineam să aflaţi că nimeni de pe aici nu vă va judeca pentru aşa ceva, dacă se va pune problema.

— E bine de ştiut.

— Am aflat întreaga poveste a investiţiilor dumneavoastră riscante.

Fredrik Fågelsjö nu răspunde.

Sven se uită în jur. Celulă. Izolare.

— Aveţi copii mici. Şi soţie. Nu vă lipsesc?

— Sigur că îmi lipsesc. Numai că aţi interzis să primesc vizite.

— Nu noi. Este decizia procurorului. Cum merg lucrurile în mica dumneavoastră familie?

— Bine. Foarte bine. Eu şi soţia mea suntem căsătoriţi de treizeci şi cinci de ani. Şi încă ne mai bucurăm de fiecare zi petrecută împreună. Mi s-a făcut frică. Am intrat în panică. Nu vreau să-mi petrec toată vara la Skänninge. Nu vreau să ratez o întreagă vară din viaţa copiilor mei. Înţelegeţi?

Sven dă din cap şi se apropie de Fredrik Fågelsjö.

— Dar tatăl dumneavoastră? Pesemne că a înnebunit la aflarea veştii că aţi pierdut banii investiţi.

— Mereu a fost el cam dus, spune Fredrik zâmbind. Dar atunci s-a înfuriat.

— Păi, toţi trei ne-aţi zis că doar venise vremea să vindeţi.

— Când provii dintr-o familie ca a noastră, faci tot ce poţi ca să nu-i mânjeşti numele.

— Nu cumva asta aţi vrut să faceţi şi în dimineaţa aceea, când v-aţi dus la Skogså pentru a vă răzbuna pe Jerry Petersson? Vă jur că vă veţi simţi mult mai bine odată ce veţi mărturisi totul.

— Nu voi răspunde la aşa ceva. Vă rog să mă scuzaţi.

Întoarce pagina ziarului pe care îl ţine pe genunchi cu un gest exagerat.

— Săptămâna trecută aţi încercat să răscumpăraţi castelul, spune Sven.

Fredrik Fågelsjö ridică privirea. Pare surprins.

Sunteţi la curent cu asta? pare să întrebe în gând.

Sven clatină din cap.

— Da, suntem la curent. De unde proveneau banii? După câte am înţeles, aţi investit întreaga avere a familiei, ba chiar mai mult.

— Am primit nişte bani. Dar nu cu mine trebuie să vorbiţi despre asta.

— Cum doriţi. Petersson a râs când a auzit de propunerea tatălui dumneavoastră. Fredrik, aţi dorit să-i dovediţi că sunteţi un om puternic? Aţi dorit să vă reparaţi greşeala? Îmi închipui că nu este uşor să ai un asemenea tată. Aţi vrut să rezolvaţi totul de unul singur, aşa că v-aţi dus la castel în dimineaţa aceea pentru a-l omorî pe Jerry Petersson. Vă înfuriase, nu-i aşa? V-aţi simţi mult mai bine dacă...

Dintr-odată, Fredrik Fågelsjö sare de pe pat, dă cu ziarul de perete şi începe să urle:

— N-am făcut nimic! N-am făcut nimic!

27

Ascensorul este defect. Malin şi Zeke o iau pe scări pentru a urca până la apartamentul lui Fågelsjö, care se află la etajul patru.

Lui Malin i se taie respiraţia.

Se simte rău. Numai că, atunci când te simţi rău atât de des ca mine, îşi spune, starea asta devine normală. Ştie de ce îi refuză trupul să continue. Alcoolul acţionează ca oricare alt drog. Când corpul mai vrea să îi dai, refuză orice altceva şi protestează zgomotos faţă de privarea de lichidul vital şi de plăcerile pe care acesta le aduce cu el. Iar corpul ei ia abstinenţa de aseară ca pe un afront.

Să bei ca să fugi.

Respiraţia e profundă, e ajunsă la capătul puterilor. Treptele îi plutesc în faţa ochilor. Malin trebuie să se gândească la altceva. Şi se gândeşte la familia Fågelsjö.

Au fost nevoiţi să vândă.

Deşi nu venise vremea.

Trebuiau salvate aparenţele.

După care şi-au dorit să răscumpere castelul.

Dar cu ce bani? Sven tocmai îi sunase. N-a reuşit să-l facă pe Fredrik Fågelsjö să dea nimic din el. Iar acesta pierduse sume colosale. Petersson izbucnise în râs auzind propunerea lui Axel Fågelsjö.

Atunci, cum să fi făcut?

Bătrânul trebuia să îşi trimită fiul să îl omoare pe Petersson pentru a putea răscumpăra castelul şi domeniul de la urmaşi,

indiferent care ar fi fost să fie preţul. Ori îl ucisese el însuşi într-un acces de furie?

Malin observă că Zeke stă şi se gândeşte în timp ce respiraţia le revine la normal, rămânând îmbrăcaţi aşa, în impermeabilele ude leoarcă. Ştie că amândoi meditează la acelaşi lucru. Pe fereastra casei scărilor se vede cum cade ploaia, cum picăturile mari şi mici se amestecă înainte de a se zdrobi de asfalt.

Să fie ambii Fågelsjö, şi tatăl şi fiul, nişte ucigaşi? Incertitudinea îi dă dureri de burtă. Iar incertitudinea aceasta este la limita dubiului.

Ajung la uşa apartamentului lui Axel Fågelsjö.

Zeke îi face semn, zicând:

— Hai să vedem ce are de spus.

Malin sună la uşă. Aud soneria răsunând de cealaltă parte. Apoi paşi apropiindu-se. Îşi închipuie privirea care se lipeşte de ochiul magic. După care paşii se îndepărtează iarăşi.

Malin sună a doua oară.

Apoi a treia, a patra... Cinci minute, zece minute.

— Nu va deschide, constată Zeke înainte de a coborî scările la loc.

Axel Fågelsjö este aşezat într-un fotoliu de piele. Se uită la focul care trosneşte în şemineu, încălzindu-i picioarele.

Uite că iar au venit poliţiştii ăştia.

Tot trebuia să se întâmple odată şi-odată.

Oare acum or fi aflat de circumstanţele vânzării? Şi de prostiile lui Fredrik? Poate şi de încercarea de răscumpărare? Cu siguranţă, îşi spune Axel Fågelsjö. Numai că sunt atât de naivi încât deduc lucrurile în cel mai banal mod cu putinţă.

La drept vorbind, adevărul este banal câteodată.

Ca atunci când Fredrik i-a povestit totul. Era aşezat tot în fotoliul ăsta, însă acolo, la castel. Îi venea să-i rupă gâtul propriului fiu, care stătea întins pe jos ca o insectă, un nimic bun de nimic plângând cu suspine pe covor. Nu avusese de ales, trebuise să ia el frâiele în mână.

Bettina, îţi jur că am făcut ceea ce trebuia să fac.

M-am uitat bine în oglindă, m-am uitat la portretele de pe pereţi şi le-am citit în ochi dispreţul strămbunilor. Şi iubirea într-ai

tăi. L-am salvat pe fiul nostru. Dar persistă continuu acest sentiment, peste care mi-e imposibil să trec:

Nu eşti fiul meu. Nu poţi fi fiul meu.

Nu şi-au mai vorbit de o lună. Până la urmă, el l-a sunat pe Fredrik şi l-a întrebat. Fredrik s-a întors plângând la picioarele lui, oprit în cadrul uşii ca un animal indolent.

Dispreţul. Ruşinea.

Iubirea nu poate împiedica pe cineva să simtă şi dispreţul, şi ruşinea. Dar ce ne-am face dacă nu am mai avea grijă unii de alţii?

I-am promis mamei tale pe patul de moarte că te voi iubi şi voi avea mereu grijă de tine. Auziseşi, oare? Ascultaseşi la uşa camerei ca un hoţ atunci, în ultima ei noapte? Unicul lucru care m-a învins, Bettina, a fost boala ta, groaznica ta suferinţă, durerile tale atroce. Aveam încredere în tine, Fredrik. O încredere de nezdruncinat. Dar a trebuit să faci imbecilitatea aceea de a te sui beat la volan şi de a fugi de poliţie. Le-ai atras atenţia fără rost. N-aveai decât să fi tras pe dreapta, alegându-te cu o amendă ridicolă. Genul ăsta de treburi se rezolvă întotdeauna. Acum n-ai decât să stai acolo, în celulă, şi să-ţi asumi consecinţele propriilor tale acte. Deloc nu mă recunosc în copiii tăi, care sunt şi nepoţii mei. Poate din cauza mamei lor. Femeia asta nu a ţinut niciodată la mine şi numai Dumnezeu ştie câte eforturi am făcut.

Fredrik.

Poate că mai bine-ar fi fost să te fi născut idiot.

Nu i-am lăsat să intre pe poliţişti, nici pe femeia aceea în egală măsură dură şi inteligentă, dar şi epuizată, nici pe bărbatul care pare foarte puternic. Dacă le-aş fi spus numai puţin mai mult ar fi încercat să mă încolţească.

Fredrik. Katarina.

Acum aţi ajuns să faceţi ce vreţi, da? Nu-i aşa, Bettina? Fac numai ce vor ei?

Hai să vedem unde am ajuns. Chiar dacă Fredrik spune totul, la ce le-ar folosi poliţiştilor asemenea informaţii? Chiar dacă sunt ei mai inteligenţi decât tine, băiatul meu drag. Şi detestat.

Katarina.

Pentru ea nu am de ce să îmi fac griji. Face doar ce îi spun eu să facă. Cum a făcut-o întotdeauna. Este genul de persoană care acceptă lucrurile cum sunt.

Axel Fågelsjö se ridică. Merge la fereastra care dă spre Grădina Botanică. Să fie oare cineva acolo, sub copaci, în ploaia înghețată?

Să fie oare cineva cu ochii pe mine? Ori privirea îmi joacă feste?

Fredrik Fågelsjö l-a chemat el pe Sven Sjöman.

L-a rugat să vină să se așeze încă o dată alături, pe patul din celulă.

Acum, îi spune resemnat:

— Nu sunteți obligat să mă credeți, însă nu am nicio legătură cu uciderea lui Jerry Petersson. Și nici nu îmi vine a crede că oricine din familia mea ar putea avea vreo legătură. Vă voi explica situația așa cum i-am putut fi martor.

Fredrik Fågelsjö inspiră profund, înainte de a continua:

— După decesul mamei mele am făcut o depresie. În același timp, mi s-a încredințat averea familiei. Puteam să mă ocup de ea fără probleme, din moment ce lucram într-o bancă și știam să administrez așa ceva.

Tace.

— Cu ce vă ocupați la bancă? întreabă Sven. Sunteți consilier?

— Sunt specialist în servicii specifice firmelor. Suntem deseori solicitați atunci când una dintre acestea își schimbă proprietarul. Personal, mă ocup de partea financiară.

— Vă place?

— Poate că nu asta am visat la început. Însă este o muncă decentă. Pe scurt: decesul mamei l-a afectat mult pe tata. În care condiții mi-a dat puteri depline în privința gestionării banilor până în momentul în care avea să se simtă mai bine.

— Și atunci ați început să investiți la bursă.

— Da.

Fredrik Fågelsjö se sprijină de un perete. Povestește despre castelul care începuse să se ruineze, despre afacerile tatălui care nu mergeau tocmai bine, despre moartea mamei. Apoi despre

începuturile sale în domeniul speculativ bancar şi despre cum lucrurile o luaseră razna în clipa în care avusese acces la banii familiei.

Vocea lui Fredrik Fågelsjö abia se mai aude. Sven are senzaţia că va începe să plângă, însă bărbatul din faţa lui reuşeşte să-şi stăpânească lacrimile de fiecare dată când e pe punctul de a izbucni.

— Dintr-odată, tata a fost obligat să pună în vânzare Skogså. Atunci a apărut şi Petersson. De ce el, habar nu am. Mulţumită legăturilor mele de la bancă, am putut evita falimentul înainte de a încheia actele de vânzare.

— Banca nu a avut nicio responsabilitate în toată povestea?

— Nu. Afacerile le-am făcut numai cu banii familiei şi ca persoană privată. Dar, pur şi simplu, a fost un eşec. După care tata a vândut Skogså pentru a ne salva de la faliment. Pe patul de moarte i-a promis mamei că va avea grijă de mine şi de Katarina, indiferent cât ar fi să-l coste. Şi a făcut-o.

— Cred că a fost o încercare teribilă.

— Mai ales pentru tata, răspunde Fredrik Fågelsjö, aplecându-se înainte. Mie nu-mi pasă de chestiile astea. Numai situaţia tatei mă interesează. Poate că pare ciudat, dar aşa stau lucrurile. Pentru mine, tata e Skogså.

— Şi după? Vreau să spun, acum? Fiindcă aţi încercat să răscumpăraţi Skogså, nu-i aşa?

— Da.

— Cum? Cu ce bani?

— Am primit o moştenire. Din partea daneză a familiei. O bătrână contesă care s-a îmbogăţit din industrie.

— Acela a fost momentul în care aţi vrut să obţineţi înapoi castelul?

— Petersson a râs de propunerea făcută de tatăl meu.

— Aţi avut de-a face personal cu el?

Fredrik Fågelsjö pare a ezita înainte de a răspunde.

— Voi fi cinstit cu dumneavoastră. În ziua dinainte ca Petersson să fie găsit mort, am fost la castel. M-a lăsat să intru, însă a refuzat categoric propunerea. M-a întrebat dacă nu vreau să bem un pahar de coniac în camera în care am crescut. Avea un zâmbet atât de arogant, încât îmi venea să-l omor, dar nu am făcut-o.

Fredrik Fågelsjö se opreşte o clipă, încrucişându-şi mâinile.

— Ar fi trebuit s-o fac...

— Aşadar, consideraţi că ar fi fost cazul să îl omorâţi chiar dumneavoastră?

— Da, aşa ar fi trebuit. Numai că nu faci niciodată ceea ce ar trebui, nu-i aşa?

— Cu ce maşină aţi fost la castel?

— Cu Volvoul negru. Cel în care m-aţi prins.

— Soţia dumneavoastră a declarat că aţi fost acasă.

— Încerca să mă protejeze. E normal să doreşti să îi protejezi pe ai tăi. Nu?

Ceea ce ar trebui să faci?

Eziţi, eziţi. E o mare diferenţă între tine şi mine, Fredrik Fågelsjö. Eu nu am ezitat niciodată.

Nu sunteţi decât nişte orgolioşi.

Ce-o să ajungem cu oameni ca voi? Vreţi să adoptaţi obiceiurile lumii noastre, dar vă gândiţi că toate problemele se pot rezolva prin tradiţiile voastre ancestrale şi cu portofelele voastre burduşite. Tot nu aţi priceput care este puterea supremă: aceea de a spune nu banului, indiferent de sumă.

Mi-a plăcut enorm să râd de propunerea bătrânului. Şi să îţi ofer coniacul.

Cum v-aţi purtat cu mine? Cum vă purtaţi cu unii şi cu alţii? Ia încearcă să îţi închipui ce înseamnă să-ţi fie rănit sufletul.

Tu să fi venit să mă vezi în dimineaţa aceea, Fredrik? Eşti slab şi fricos, de-asta le-ai înşirat toate basmele alea. Oricum, ceea ce zici nu are nicio valoare.

Haide, că ţi-ai murmurat deja povestea.

Poliţistului aproape că îi era ruşine, dar nu ai observat.

Ai vrut să îi arăţi tatălui tău câte parale faci şi că poţi înmulţi banii. Că puteai face în faţa computerului ceea ce străbunii tăi au făcut pe câmpul de luptă.

Şi tu, Malin, ce ar trebui să faci?

28

Ar trebui să o sun pe Tove.

La urma urmelor, sunt mama ei.

Ar putea trece diseară să mă vadă.

După-amiaza e deja târzie în momentul în care Zeke şi Malin trec pragul comisariatului.

Birourile sunt goale. E duminică. Afară, ploaia pare să ridice un zid veşnic.

Ar trebui... Ar trebui într-adevăr să o sun pe Tove. Dar de ceasuri întregi am mobilul închis. Şi am chef să merg la sala de sport.

Acum de ce sunt capabilă să mă descurc şi fără tine, Tove? În primele zece luni de după drama aceea, nici nu mi-ar fi dat prin cap aşa ceva. M-am ţinut după tine ca lipită. În orice caz, aşa cred că ai avut senzaţia. Dar am făcut-o pentru a te apăra sau pentru a-mi calma spaimele? Sentimentul de vinovăţie?

Malin se aşază la birou şi deschide computerul. Zeke face la fel. Sven Sjöman nu mai stă mult, se ridică de la biroul lui şi vine să îi vadă pentru a le comunica lucrurile pe care i le spusese Fredrik Fågelsjö.

— Crezi că e el?

— Cine ştie? Poate că s-o fi lăsat cu bătaie. Şi atunci l-a omorât pe Petersson fără să vrea?

Malin se uită la Sven. Vede dubiul încolţindu-i în priviri. Poate că nu Fredrik Fågelsjö este omul pe care îl caută? Ştie totuşi că Sven se gândeşte şi la posibilitatea aceasta. Şi mai ştie că

îl va considera pe Fredrik Fågelsjö principal suspect până la proba contrarie.

— Dacă Fredrik Fågelsjö l-a omorât pe Petersson joi seara, când s-a dus la castel, treaba nu se prea potriveţte cu cronologia stabilită, observă Malin. Conform lui Karin, corpul nu a rămas în apă decât câteva ceasuri, cel mult patru. Şi a estimat că moartea nu a putut surveni decât cu cel mult cinci ore mai devreme, undeva în jurul lui patru dimineaţa. Echipa tehnică nu a detectat nicio urmă de sânge în maşina lui Fredrik Fågelsjö. Or, ar fi trebuit să dea de ceva, dacă într-adevăr el e ucigaşul. Autorul crimei trebuie să se fi acoperit de sânge. Faptul că pietriş de pe aleea castelului a fost descoperit pe cauciucuri nu face decât să confirme ceea ce a mărturisit, şi anume că s-a dus joi seara la castel. Dar asta nu îl leagă sub nicio formă de comiterea crimei. Sigur, dacă a spus adevărul în ceea ce priveşte momentul în care s-a dus acolo.

— Crezi că Fredrik Fågelsjö s-a mai întors la castel şi a doua zi de dimineaţă? întreabă Zeke.

— Nu ştiu. Soţia lui a oferit alibiul, răspunde Malin.

— Am senzaţia că Fredrik Fågelsjö spune adevărul, opinează Sven. Dar nu se ştie niciodată. De putut, s-ar fi putut întoarce. Nu e imposibil ca exact maşina lui să fi fost aceea pe care bătrâna Sjöstedt a spus că a văzut-o.

— În definitiv, nimeni nu are cum şti ce e în stare Fredrik Fågelsjö să facă, zice Zeke.

— Pentru a calma furia tatălui, adaugă Sven. Mi se pare că acesta este un adevărat patriarh. Când se referă la tatăl său, Fredrik Fågelsjö aproape că are tendinţa de a uita de propria lui familie.

— Să facem o percheziţie? întreabă Zeke. Ca să ne lămurim...

Sven dă din cap.

— Deocamdată, în cadrul anchetei noastre referitoare la omorârea lui Petersson, este imposibil să percheziţionăm domiciliul lui Fredrik Fågelsjö. Este arestat pentru alte delicte şi-apoi riscăm să ne bage Ehrenstierna beţe-n roate. Pe de altă parte, dacă cerem mandat de percheziţie pentru noi capete de acuzare, nu vom putea utiliza dovezile în cadrul anchetei noastre asupra crimei.

— Dar Katarina Fågelsjö? îşi aminteşte Zeke.

— De acum am putea-o interoga încă o dată, precizează Malin. Mi se pare că se impune.

Se aude pronunţând aceste cuvinte cu toate că singurul lucru pe care şi-l doreşte este să coboare în sala de sport pentru a se descărca pe sacul de box.

— Avem adresa ei?

— Da, răspunde Sven.

Malin îşi deschide telefonul.

Niciun mesaj nou.

Formează numărul lui Tove, însă îi răspunde căsuţa vocală.

Pe unde umbli? o întreabă Malin în gând. Tove!? Ţi s-a întâmplat ceva? Vede un monstru aplecându-se periculos deasupra fetei ei. Şi are senzaţia că monstrul acela este ea însăşi.

Tove, pe unde eşti?

— Salut, mama sunt. Unde eşti? Încep să intru la idei. Sună-mă imediat ce ai ascultat mesajul.

Tove se lasă cucerită de întunericul sălii de cinematograf. Filippa e lângă ea. Sunt amândouă extaziate de frumuseţea lui Brad Pitt. Adoră amândouă filmele naive şi uşurele, în care oamenii se sărută, se iau în braţe şi se îndrăgostesc unii de alţii. Când vine vorba despre cărţi, lucrurile se schimbă: lui Tove nu îi plac decât acelea pe care alte persoane le consideră grele.

Se străduieşte să nu se gândească la mama.

Fiindcă nu se va mai întoarce acasă. Iar Tove nu ştie nici pentru ea ce hotărâre va lua. Aşa că preferă să nu se gândească la asta.

Păi, cum să-i spun? O să fie tristă, ba chiar se va înfuria. Dacă nu cumva va face ceva prostesc. Cum zice şi tati, nu pot trăi lângă ea acum, cât e aşa cum e, cât nu reuşeşte să se oprească din băut.

Dar tati o va face astăzi. Chiar trebuie aşa de repede?

Brad Pitt surâde.

Are dinţii albi.

Lui Tove i-ar plăcea să se arunce în albeaţa aceea a lor, învăluită de toate sentimentele cu putinţă. Să lase pur şi simplu frumuseţea să îşi reintre în drepturi.

Waldemar Ekenberg îşi pipăie vânătăile, care se umflă văzând cu ochii. Cealaltă mână o aşază pe umărul Lovisei şi strânge cu putere. După care zice:

— Pariez că există zone şi mai moi decât aceasta pe corpul tău, Segerberg, nu-i aşa?

Lovisei îi vine să sară-n sus şi să urle la caraliul ăsta de la ţară, la handicapatul ăsta social, să se mai ducă-n pizda mă-sii cu tot cu comentariile lui sexiste. Cunoaşte însă şi alţi destui poliţişti cărora le dă bărbăţia pe-afară şi care, indiferent de vârstă, nu se pot opri să nu se comporte aiurea şi să emită comentarii deplasate când sunt în faţa unei femei de aceeaşi meserie cu ei.

Într-o zi, raportase despre respectivul comportament şefei ei, care se mulţumise să dea din cap şi să-i răspundă:

— Când o femeie micuţă ca tine se hotărăşte să intre în poliţie, trebuie să se aştepte să audă tot felul de lucruri. Încearcă să le iei ca pe nişte complimente.

Lovisei îi vine greu să ia mâna asta care-i strânge umărul drept un compliment. Fără a spune ceva, se trage înapoi şi aşază pe masă documentele pe care le-a adus cu ea.

Deşi, împreună cu Waldemar şi cu Johan Jakobsson, a rămas toată ziua închisă în birou, tot nu au reuşit să parcurgă decât o parte dintre dosare.

Pot însă deja afirma cu certitudine că nu scârţâie nimic nici în contractele de arendare, nici în privinţa firmei de IT. Petersson a luat exact cât avea dreptul, nici mai mult, nici mai puţin. În privinţa firmei, nu jucase rolul de avocat, ci doar de investitor, prin urmare nu putuse fi recuzat. Nu descoperiseră vreun testament. De la începutul zilei, Johan dăduse degeaba vreo douăzeci de telefoane. Sunase toate contactele care apăreau în documente, de la avocaţi la tâmplari, electricieni ori mici meseriaşi care lucraseră pentru Petersson la castel. Niciunul dintre ei nu avusese nimic interesant de declarat. Petersson părea să-şi fi administrat treburile limpede şi ireproşabil.

Pe tapiseria galbenă a peretelui, ceasul arată ora 14:25.

Lovisa îl priveşte pe Johan, care i se pare discret şi simpatic, competent şi politicos.

Waldemar pare şi el la fel de competent. La cafenea, observase că toţi ceilalţi colegi aveau pentru el respectul acela pe care poliţiştii îl dovedesc pentru cel mai eficient dintre ei.

— Trece vremea..., bombăne Waldemar aşezându-se în faţa ecranului pe care este afişat conţinutul unuia dintre hard diskurile lui Petersson, foarte bine puse la punct pe fişiere.

— Nici nu am mai avut timp să mă gândesc la asta, zice Johan. E prea multă hârţogărie.

— Din tot ceea ce văd, singurul lucru care ar putea avea legătură cu ancheta ar fi afacerea pe care Jerry Petersson o are cu Jochen Goldman, constată Lovisa, afacere care constă în capitalizarea venitului adus de cărţile lui Goldman şi remuneraţia primită de acesta pentru nişte interviuri. Curios, dar treaba pare a nu fi mers prea bine. Poate să mai fie nişte bani, dar în altă parte. Sau rentabilitatea ori marketarea celebrităţii lui Goldman nu sunt chiar atât de ridicate pe cât s-ar crede.

— Marketare!? exclamă Waldemar. Păpuşă, vorbeşti ca găozarii ăia de comercianţi!

— Va trebui să abordăm subiectul la următoarea şedinţă, e de părere Johan.

— Mâine dimineaţă, când vom analiza elementele care au mai apărut, spune Waldemar.

Pentru studierea documentelor, nici că ar fi putut fi găsit cineva mai nepotrivit decât Waldemar, îşi zice Lovisa.

Katarina Fågelsjö este îmbrăcată în nişte blugi închişi la culoare şi un tricou roz cu guler. Stă pe o canapea al cărei model Malin îl recunoaşte, din cele ce se găsesc la *Sveskt Tenn* şi costă o avere. Desenul ţesăturii, un fel de viermi negri mişunând printre frunze veştede pe un fond azuriu fusese conceput de Josef Frank.

O avere, îşi zice încă o dată Malin. În orice caz, pentru mine. Realizează ce pată discordantă face în interiorul acesta cu puloverul şi pantalonii ei de la solduri şi cu banalele şosete albe. Şi cât de neîngrijită pare prin comparaţie cu Katarina Fågelsjö. I-ar plăcea să se retragă discret, dar nu are cum fugi. Este obligată să ascundă sub masca indolenţei lipsa de încrede în propria persoană.

Nici Malin, nici Katarina nu se ating de ceştile de cafea aşezate în faţa lor, pe o masă rafinată, din lemn. În încăpere pluteşte o aromă în care se amestecă un produs de întreţinere pe bază de lămâie şi un parfum de lux pe care Malin nu reuşeşte să îl identifice. Pe pereţi sunt tablouri. Clasice, dar de calitate echivalentă cu a operelor preferate de Jerry Petersson. Numeroase portrete de femei pozând în apropierea unor ferestre, într-o lumină diafană, toate, parcă, aşteptând ceva. Unul o atrage în mod deosebit pe Malin, cel reprezentând o femeie îmbrăcată în albastru, care stă lângă o fereastră ce dă către marea acoperită de ceaţă. Citeşte semnătura: Anna Archer.

Pe fereastră, Malin şi Zeke pot vedea cum curge liniştit râul Stångån, în a cărui suprafaţă picăturile de ploaie sapă mici cratere efemere. De cealaltă parte a apei, nişte vile mari se ridică pe malul în pantă, de-a lungul străzii Tannerforsvägen. Dar pare mult mai plăcut să locuieşti de această parte a râului, cu faţa spre centrul oraşului.

Malin pricepe rapid că gazda trăieşte singură în casa aceasta mare, a cărei arhitectură e tipică anilor treizeci. Şi că e mai dispusă să stea de vorbă aici decât pe terenul de antrenament.

— Întrebaţi-mă ce doriţi. Vă voi răspunde cât mai bine îmi stă în putinţă.

— Ştiaţi că tatăl dumneavoastră a încercat să răscumpere de la Jerry Petersson domeniul de la Skogså?

— Da, eram la curent. Şi împotrivă.

— De ce?

— Pentru mine, afacerea era închisă. Deţineam toate cele necesare. Dar, fireşte, nu aveam cum să îl împiedic. Jerry. Jerry Petersson era, de acum, proprietarul castelului.

— Dar fratele dumneavoastră? insistă Malin, privind-o cu atenţie pe Katarina Fågelsjö, în care pare a se da o luptă.

Poate că, adresându-i-se întrebări directe, va dezvălui anumite secrete care să facă ancheta să avanseze.

— Cu siguranţă şi el îşi dorea recuperarea castelului.

— Eraţi supărată pe el din cauza investiţiilor riscante pe care le făcuse?

— Aţi aflat de ele? întreabă Katarina, prefăcându-se surprinsă. Consider că tata a comis o eroare încredinţându-i fratelui meu, care nu a fost niciodată vreun strălucit în profesia lui, gestionarea capitalului familiei. Dacă, după tot ce s-a întâmplat, m-am supărat pe el? Nu. Aţi auzit vorbindu-se despre moştenirea pe care am primit-o din Danemarca?

Malin aprobă din cap.

— Doar nu credeţi că noi l-am eliminat pe Petersson pentru a putea recupera Skogså?!

Malin se uită la Zeke, care priveşte pe fereastră. La ce s-o fi gândind? La Karin Johannison? Poate da, poate nu. Zeke, eşti însurat! Dar cine-oi mai fi şi eu să mă apuc să judec oamenii? Ei, Zeke, avem ceva secrete de împărţit, noi doi...

— Ne-aţi fi putut spune toate acestea încă de pe terenul de golf, constată Malin.

— Vreţi să ziceţi, de pe terenul acoperit pentru antrenament, o corectează Katarin Fågelsjö ridicând din umeri.

— După părerea dumneavoastră, de ce a fugit fratele văzându-ne?

— Se urcase beat la volan şi considera că nu va mai supravieţui unei luni de închisoare. E genul de om care se sperie din orice. Cred că v-a spus-o şi el.

— Locuiţi singură?

— Da, de la divorţ.

— Aveţi copii?

— Nu, mulţumesc lui Dumnezeu.

— Aveţi vreun prieten? Ah, da, medicul... Locuieşte şi el aici?

— De ce-ar fi treaba dumneavoastră?

— Ei, nu, iertaţi-mă, nu e treaba noastră.

— Nu se pune între noi problema iubirii. Doar a sexului. Din timp în timp. O femeie are şi ea nevoile ei, doar mă înţelegeţi, nu-i aşa?

SMS de la Tove: „Văd că m-ai sunat. Eram la film."

Aşa e.

Se dusese la cinema.

Ce-aş putea să-i răspund?

Şi răspunde: „Mulţumesc! Acum ştiu."

Nu: „Nu treci diseară?"

Zeke e la volan. O s-o lase acasă.

Nu are puterea de a mai fi împreună cu altcineva în seara asta. Dar nici singură.

Fuste.

Pulovere.

Sandale.

Bascheţi.

Un album foto.

Malin îşi regăseşte întreaga viaţă într-o grămadă de lucruri din spatele uşii apartamentului ei.

Saci şi cutii cu haine, cu încălţăminte, cu cărţi şi cu tot felul de alte lucruri. Puse într-o anumită ordine. Când înţelege despre ce este vorba, simte cum lacrimile îi înaintează spre colţurile ochilor. Se aşază pe podea. Vrea să plângă, dar lacrimile acelea nu mai sosesc odată.

Aşadar, a venit Jan şi i-a adus lucrurile. A intrat cu duplicatul cheii, pe care, apoi, i l-a aruncat în cutia poştală. Îşi dorise să se ducă ea după lucruri, în speranţa că îi va găsi acasă pe Jan şi pe Tove, că aceştia o vor invita să ia loc la masă şi îi vor oferi o mâncare caldă care ar putea sparge gheaţa şi risipi setea şi confuzia.

Numai că, nimic din toate acestea nu s-a întâmplat. Dintr-o dată, Malin îşi regăseşte propria viaţă aruncată într-o grămadă de lucruri. La intrarea în apartamentul care trăsneşte a închis, a umezeală şi a singurătate.

L-o fi ajutat Tove pe Jan? Sunt, oare, amândoi împotriva mea?

Dar, după alte toate, la ce să mă fi aşteptat? Am dat în el, ce naiba! Şi asta sub ochii lui Tove. Cum de-am putut face aşa ceva? Nici că fac mai multe parale decât insul ăla şi fiul lui, cu crima lor de onoare.

Doamne Dumnezeule, cât de mult îmi lipsiţi!...

De ce nu eşti aici, Tove? Pe unde umbli? Unde-ţi sunt lucrurile? Nu puteai aduce totul dintr-odată, nu-i aşa?

Malin stă cu spatele sprijinit de uşă. Ţine sticla de tequila în mână, însă nu bea. Dintr-unul din sacii aduşi de Jan, scosese dosarul referitor la cazul Maria Murvall.

Citeşte.

O vede pe Maria Murvall stând pe jos, exact ca ea acum, dar într-o altă încăpere. Singură, închisă, izolată, golită de orice sentiment. Simte, poate, o frică, alta decât aceea pe care o putem simţi noi.

Malin întoarce dosarul pe toate feţele, cum a mai făcut-o de sute de ori.

Ce s-a întâmplat în pădure, Maria?

Ce făceai acolo?

Cine a putut face aşa ceva, cine te-a făcut să suferi tot ce ai suferit? De unde poate veni o asemenea sete de rău?

Răul vine peste tine ca un potop, îşi zice Malin. Ca o necruţătoare furtună de toamnă. Ca un val de noroi care pleacă la vale din munte şi distruge tot ce întâlneşte în cale. Un potop al morţii şi al violenţei care stinge orice urmă de viaţă în drum şi lasă în urmă un deşert în care noi, supravieţuitorii, ne devorăm unii pe ceilalţi spre a supravieţui printre grămezile de cenuşă.

Izbucneşte furia. Şi o eliberează.

Malin se ridică, lăsând la o parte dosarele şi lucrurile de la uşă. Merge în camera lui Tove, privind patul desfăcut. S-ar bucura enorm să îşi vadă fata aici, în pat. Malin începe să plângă, *realizând că patul acesta este gol pentru totdeauna. Că nu va mai* putea niciodată să o ducă pe Tove, adormită în faţa televizorului, pentru a o culca în patul ei. Micuţa Tove i-a scăpat...

În visul lui Malin, umezeala, obscuritatea şi frigul sunt unul şi acelaşi lucru, alcătuind o lumină întunecată. În centrul acestei lumini există un secret, ba poate chiar mai multe.

Am iubit, spune o voce. Am căutat dragostea. Am lovit, adaugă aceeaşi voce. Am căutat violenţa, se aude o a treia. Bucăţi de corp de şarpe despicat cu maşina de tuns gazonul se agită în faţa ochilor ei, ieşind de prin canale, colcăind în străzi al căror nume nu îl cunoaşte.

Apoi vocile amuţesc, iar şerpii mutilaţi dispar.

29

Malin.

Casa asta este a noastră, îşi zice Jan, stând în picioare, în bucătărie. Afară e o noapte bântuită de toţi demonii pe care îi întâlnise în viaţă.

Malin. Mă simt bine aici, în pădure, fără tine. Pereţii aceştia de lemn nu ne pot cuprinde pe amândoi. Patul şi plapuma de la mama sunt prea mici.

Casa miroase a umezeală şi a igrasie, a vizuină, pregătindu-se să îşi trimită sporii în noapte, ca pe nişte ţânţari purtători de maladii.

Silenţioasă.

Ca un animal taciturn. Dragostea noastră este silenţioasă. Şi tu, Malin, la fel. *Nu mai puteam suporta.*

Mi-ai reproşat că sunt mereu pus pe fugă, şi o recunosc. Am fugit pentru a mă ocupa de alţii, de cei care aveau nevoie de mine în Ruanda, în Bosnia şi, mai recent, în Etiopia şi în Sudan.

M-au chemat şi săptămâna trecută, dar am refuzat. Consider că mi-am dat de acum obolul şi că pot trăi o viaţă mai aşezată, în prezent.

Malin, tu eşti cea care nu vrea sau care nu are curaj. Câtă vreme refuzi să-ţi rezolvi propriile probleme, nu pot face nimic pentru tine. Nici eu, nici altcineva.

Totul s-a terminat, Malin. Şi asta nu are legătură cu faptul că m-ai lovit. Nici chiar cu acela de a o fi făcut de faţă cu Tove.

Va supravieţui ea şi aşa. E mai puternică decât noi. Şi mai inteligentă. Nu asta e problema.

Eu voi rămâne întotdeauna aici, unde vei fi mereu binevenită. Însă doar ca musafir. A venit vremea să tăiem lanţul unei iubiri şi al unei dorinţe pe care le-am lăsat prea mult să se tot învârtă în gol.

Ce e dincolo de această iubire?

Nu ştiu, Malin. Şi asta îmi dă încredere în mine şi, în acelaşi timp, mă sperie.

Tove.

Vrei să te sun? Să-ţi fac morală? Tu, oricum, nu mă vei suna niciodată. Eşti prea orgolioasă şi cred că nici măcar nu îţi dai seama. Acum însă lucrurile au trecut de necesitatea unui simplu telefon. Îţi promit să te protejez, dar mare lucru nu pot face dacă te complaci în a te lăsa să te duci la vale pe panta greşită.

Azi m-a sunat şeful tău, Sven. I-am spus că ne-am despărţit din nou şi că îmi fac griji pentru tine. Ca şi el. Mi-a explicat că nu a realizat în ce hal ai ajuns să bei. Mi-a mai spus că intenţiona să te trimită într-o călătorie, ca să te poţi lămuri tu cu tine însăţi. Mi s-a părut o idee bună. Fiindcă eu nu te pot convinge să asculţi glasul raţiunii. M-a înţeles perfect. Am adăugat că, între noi doi, totul s-a terminat. Lui mi-a venit uşor să i-o spun. Nu sunt însă convins că ţi-aş putea-o declara şi ţie, privindu-te în ochi. Aşa că mă mulţumesc să mă ţin deoparte.

Ştii ce mi-a răspuns?

— Vă promit să fiu cu ochii pe ea. Aveţi încredere în mine.

E genul de persoană căreia îi poţi încredinţa ceea ce iubeşti mai mult.

Ai ridicat mâna la mine, Malin. Dar voi supravieţui şi aşa. Vina şi durerea trec. Dar privirea lui Tove nu o pot uita. Are nevoie să simtă că există ceva de care să se sprijine, are nevoie de certitudinea că lumea aceasta este bună, că nu ne vrea răul. Întrucât, chiar dacă a ieşit cu bine din toată nenorocirea prin care a trecut, avem responsabilitatea de a o apăra de rău şi de a o face să aibă încredere în partea bună a lucrurilor. Despre asta este vorba.

Ştiu că o să te plângi...

Dar aşa stă treaba. Nu e nevoie să crezi în ceea ce ai vrea să se creadă.

Ştiu când vine vremea să mergi înainte.

Când noaptea ameninţă să îşi răspândească întunericul asupra vieţii tale.

De-asta ţi-am adus lucrurile în apartamentul tău. Ştiam că nu aveai să fii acasă. Le-am urcat singur, pe toate, până sus. Ba chiar le-am acoperit cu mantaua pentru a nu se uda de la ploaie în drumul de la maşină până în casă.

Toate acestea pentru a te face să înţelegi ceea ce nu aş reuşi niciodată să îţi spun.

Tati! Tati!

Tove îşi dă seama că de ţipat, ţipă în vis. În visul care revine deseori. Pe forum, ceilalţi au încercat să o facă să înţeleagă că nu trebuie să se sperie, ci, mai degrabă, să ia visul drept un mijloc de a învăţa să trăiască mai bine cu ceea ce i se întâmplase vara trecută.

Silueta mascată din faţa ei.

Tove e imobilă.

Viciile lui tati şi mami sunt foarte apropiate şi, în acelaşi timp, depărtate, totuşi. Femeia se apropie în întuneric. E violentă. Tove ştie că încearcă să pună capăt la tot ceea ce se întâmplă, pentru ca lucrurile să o poată lua de la început.

Cu ajutorul celorlalţi, Tove încercase să o înţeleagă pe femeia care dorise să o omoare. Încercase să înţeleagă de unde veneau furia şi răul din ea. Odată ce reuşise, frica dispăruse şi învăţase să trăiască cu visul ei recurent.

Tati! Tati!

Şi tati apare şi o salvează din tenebre, alături de mami.

Mami.

Şi tu eşti acolo, în vis.

Aştepţi ceva.

Pari să suferi.

Cum te-aş putea ajuta? Îţi zăresc bine suferinţa, ba chiar cred că o înţeleg. *Din cauza ei ai plecat de lângă mine?*

Ai ajuns propria-ţi durere.

Ai ajuns propria-ţi frică.

Karim Akbar s-a trezit. Inspiră adânc aerul camerei, goală şi întunecată. Dar nu simte decât mirosul lui. Casa este lipsită acum de mirosuri. De mirosurile celorlalţi. Se simte groaznic aici, în această arhitectură funcţională de mijloc al anilor optzeci. Ca un vin îmbătrânit nesănătos, defectele depăşesc calităţile.

Se gândise să vândă casa şi să caute un apartament în oraş. Dar de făcut, nu făcuse pasul.

Soţia plecase.

Şi copilul.

La Malmö. La noul ei prieten. Se întâlniseră la un curs pentru asistenţi sociali finanţat de consiliul general din Växjö.

Karim crezuse că o s-o omoare când i-a povestit. Fusese şmecheră. Îi propusese să ia masa în oraş. În momentul în care primise invitaţia, ştiuse deja ce îl aştepta.

De doi ani se cunoscuse cu bărbatul respectiv, un suedez pur-sânge de aceeaşi meserie cu ea.

Cariera lui Karim bate pasul pe loc.

Astăzi primise un telefon de la un „vânător de capete" din Göteborg.

Pentru serviciul de imigrări din Göteborg, unde ar fi trebuit să ajungă în vârful ierarhiei. Însă ezită.

Chiar îmi doresc să îmi asum responsabilitatea de a trimite înapoi, în iad, pe cei ce vor să scape de acolo? Au nevoie de o figură emblematică. Vor să pună şef un imigrant pentru a oferi o nouă imagine, care să bage în ceaţă jurnaliştii.

Avusese nevoie de un nou început.

Iar cazul la care lucrează acum, aşa ceva este.

Jerry Petersson. Fågelsjö. Goldman.

Toţi aceşti privilegiaţi care nu reuşesc să se înţeleagă, să trăiască unii lângă alţii în bogăţia lor fără gust. Atunci, poate că violenţa din altă parte vine. Să fi fost fermierii? Cine ştie dacă nu cumva îl duşmăneau pe proprietar. Inegalitatea socială a dus mereu la acte de violenţă, într-un moment sau altul. O demonstrează istoria.

Sau cineva care apare în testament, dacă va fi găsit vreunul? Totul este posibil.

Ruşinea.

Numai despre asta este vorba.

Conform culturii sale de origine, femeia comisese păcatul suprem, prin urmare merita pedeapsa supremă.

Iată ce îl trimitea instinctul să facă.

Iniţial.

Trebuie s-o mărturisească.

N-oi fi chiar atât de înapoiat, îşi zice.

Dăduse maşina înapoi şi intrase în restaurant. O lăsase să plece şi să îl ia şi pe fiul lor. Nu a protestat niciun moment şi îi permisese să ia din casă orice voise. Se convinsese că exact aşa ceva îşi dorea, să se dovedească generos, mărinimos în faţa trădării.

Karim merge la fereastră. Ploaia s-a potolit. Pentru cât timp?

Strigă numele soţiei. Şi pe al băiatului.

Numele celei care nu mai este femeia lui.

Orice dragoste tot este mai bună decât singurătatea, îşi zice.

Lovisa Segerberg stă culcată în camera ei de la Hotel Nord. Nu doarme. Pereţii sunt atât de subţiri, încât poate simţi cum frigul şi umezeala îşi croiesc drum înăuntru. Aude un marfar trecând prin gară, la doar câteva sute de metri.

E întuneric, dar nu de ajuns pentru a putea dormi.

Linoleum, saltea fină de la Ikea, duş într-o baie veche. Nici nu cer mai mult, îşi spune. A stat de vorbă cu Patrick pe la unsprezece. Nici el nu se culcase. Era încă la birou. Îi ceruse detalii despre cazul la care lucra, dar nu fusese de acord să vorbească despre asta. Îi răspunsese simplu că îi era dor de el şi că nu ştia cât timp va mai trebui să rămână la Linköping.

Pupici. Te sărut.

Pe curând, iubitule. De parcă s-ar fi aflat aici, în încăpere, tot atât de prezent, de cald, de real ca în prima noapte pe care o petrecuseră împreună. Se vor căsători vara viitoare. Ca să îşi trăiască împreună viaţa. Care va fi lungă şi minunată. Nu vor căuta nicicând să dea naştere unor drame, ca toţi proştii care îşi ratează viaţa. Ca Malin Fors, de pildă, după câte am aflat pe la comisariat. Şi azi mirosea a alcool. În aparenţă, nimănui nu-i pasă. Nimeni nu vorbeşte despre asta, în orice caz. Numai că încă

nu ştiu ce se ţese prin culise. Ce mai echipă! îşi zice Lovisa. Waldemar, un nătărău sexist, dar, în fond, deloc periculos. Şi Sven Sjöman, şeful pe care orice poliţist şi l-ar dori.

Lovisa priveşte tavanul cenuşiu.

Patrick, unde ţi-e trupul? Unde-l pot găsi pentru a fi iarăşi unul?

Zeke s-a sculat discret.

Afară e încă întuneric. În grădină, copacii şi boscheţii par arşi, semănând cu nişte schelete preistorice.

Îşi bea cafeaua cu înghiţituri mici.

Şi se gândeşte la Malin.

Ultimul an a distrus-o.

Îşi zice că trebuie să fie cu ochii pe ea, dar că, probabil, mare lucru mai mult de atât nu va putea face. Îi poate da gumă de mestecat, ca să nu observe ceilalţi mirosul de alcool. Poate să o împiedice să treacă la volan. Şi-o închipuie în apartamentul ei, cu sticla de tequila în mână.

Poate ar trebui să stau de vorbă cu Sven, îşi spune. Se mai gândise la lucrul acesta, numai că Malin îl va considera trădare.

Adevărul este că prea trage şi ea la măsea.

Propriii demoni îi sunt pe urme. Şi o muşcă de călcâie.

Îţi sângerează tălpile, Malin, se mai gândeşte Zeke înainte de a se lămuri că ploaia a început iarăşi să cadă.

De mult se lăsase de fumat, dar, în dimineaţa aceasta, simte nevoie unei ţigări.

Închide ochii. Şi vede corpul lui Karin Johannison. Corpul ei armonios şi puternic, aflat în faţa lui. Ce-om fi pe cale să facem, Dumnezeule?! Doar, în dormitor, e Gunilla. Pe care o iubesc, îşi zice Zeke. O iubesc enorm. Deşi o pot minţi privind-o în ochi.

Waldemar Ekenberg îşi fumează ţigara afară, pe terasa care dă spre grădină.

Ploaia mitraliază acoperişul de plastic. Zorii se ivesc încet de dincolo de Mjölby, iar cerul prinde aproape aceeaşi culoare ca şi vineţiul obrazului său.

I-a povestit soţiei ce i s-a întâmplat. Ca de fiecare dată când îi descrie loviturile dure primite în timpul serviciului, nu s-a arătat neliniştită, ci doar a observat:

— Niciodată nu ţii minte lecţiile pe care le primeşti...

Se gândeşte la actele lui Petersson şi le mai înjură o dată, încă mirat că se pot aduna atât de multe într-o viaţă atât de scurtă.

Fumul îi învăluie plămânii.

Nu e dreptate atunci când vezi nişte scârţa-scârţa pe hârtie ca Petersson trăind în ditamai castelul, pe când funcţionari simpli şi cinstiţi ajung în stradă, aproape, în momentul în care uzinele ori atelierele trebuie să îşi închidă porţile. În industria suedeză s-au desfiinţat sute de mii de locuri de muncă. Pe unde-o fi acea falsă solidaritate de care guvernul este atât de mândru?

Unde se vor duce muncitorii aceia?

Stinge ţigara în cutia de cafea.

Şi îşi zice:

Dacă nu eram caraliu, eu ce mă făceam? Cu siguranţă aş fi fost bodyguard în vreun hipermarket şi aş fi fost acuzat de violenţă faţă de clienţii obraznici.

Johan Jakobsson e încă în pat. De-o parte şi de alta îi dorm copiii. S-au întors de la socri, de la Nässjö, aseară.

Alături, doarme şi nevasta.

O ascultă respirând şi îşi spune că e un norocos fiindcă e cu ea. Că e un norocos avându-şi familia în jur.

Soţia îi este cea mai bună prietenă, iar el este cel mai bun prieten al ei şi la bine şi la rău.

Prietenii fac tot atât de mult cât familia? Cât un tată?

Nu. Dar, aproape.

30

Luni, 27 octombrie

E devreme.

Sven Sjöman se uită pe fereastră, pe deasupra scaunelor goale şi a biroului cel mare. Lumea e de un albastru-cenuşiu. Ca un nou-născut.

Sven inspiră mirosul de hârtie şi de transpiraţie. Lumina neonului se amestecă cu griul de afară. Se gândeşte la toţi anchetatorii pe care i-a văzut trecându-i prin faţa ochilor în decursul carierei. Malin face parte dintre cei mai buni, poate cea mai bună. Ştie să asculte vocile tăcute care vorbesc în cursul anchetelor şi scoate la suprafaţă adevărul din evantaiul de ipoteze şi declaraţii care se acumulează.

Dar lucrul acesta ucide.

Convorbirea pe care am avut-o ieri cu soţul său, mai degrabă, fostul ei soţ. Un bărbat de treabă, înţelept. A sunat din nou. Îl nelinişteşte starea ei.

Şi pe mine, îşi spune Sven. Dar cred că, în sfârşit, am găsit metoda de a o ajuta fără a părea că o fac. Dacă ar bănui, s-ar înfuria. Poate chiar ar refuza să plece. În orice caz, Jan consideră ideea mea strălucită.

Malin a ajuns într-un punct de unde se pare că orice lucru nu face altceva decât să o distrugă şi mai mult. Este de parcă toate lucrurile sunt aproape lipite de pielea ei şi e de ajuns o mişcare neobişnuită pentru a lua foc.

Johan, Zeke, Börje, Waldemar.

Börje este acasă, cu nevasta. Următoarea criză de scleroză în plăci riscă probabil să o coste viaţa.

Ca şi Malin, Börje este foarte afectat de problemele personale. Dar e mai puţin vizibil decât la Malin. Pare a avea capacitatea de a se bucura de clipele pe care le mai trăieşte împreună cu soţia.

Waldemar. Or să-i sară capacele, închis cum este în încăperea aceea, cu munţii de dosare. Dar va veni ea şi vremea în care talentele lui cam dubioase îmi vor fi de folos. Sunt împotriva modului lui de a lucra, sunt împotriva violenţei. Nu sunt însă şi naiv, aşa că ştiu că poate servi şi aceasta câteodată. De asta nici nu mi-am folosit dreptul de veto când s-a întors de la Mjölby. Dumnezeu ştie de unde s-a ales cu vânătăile alea pe figură. De plâns, nu s-a plâns. Când te comporţi ca el, rişti să mai extragi şi numărul greşit.

Petersson. Cine ştie ce ascundea? Oamenii sunt în stare de orice când îi laşi fără banii lor.

Sven oftează. Se gândeşte la fratele lui, care este antreprenor. Apoi la vremea când i-a fost girant, pentru a-l ajuta să înceapă o nouă afacere. Fusese obligat să îşi vândă casa de la Karlstad pentru a putea plăti banca, în momentul în care firma fratelui a dat faliment.

Câţiva ani mai târziu, fratele lui dăduse lovitura vânzându-şi noua firmă. Sven îi ceruse banii cu care plătise datoria la bancă. Se aflau amândoi pe terasa casei fratelui, iar acesta îi răspunsese fără a i se clinti vreun muşchi de pe faţă:

— Astea-s afacerile, frăţie. Rişti şi pierzi. Doar n-o să ne apucăm să amestecăm lucrurile.

Sven rămăsese în seara respectivă la cină.

Dar, de atunci, nu a mai vorbit cu fratele lui.

Deschide exemplarul din *Corren* de pe birou. Şi jurnaliştii merg pe aceleaşi piste ca şi ei: familia Fågelsjö, Goldman. Afacerile.

Banii. Fraternitatea.

Pe cine să fi înfuriat atât de tare Jerry Petersson, pe cine să fi îndurerat ori dezamăgit pentru a sfârşi în şanţul de apărare al castelului?

Şi ceilalţi par la fel de obosiţi ca mine, îşi zice Malin privindu-şi colegii adunaţi la prima şedinţă a săptămânii.

E 8:30.

Johan Jakobsson are cearcăne. Waldemar Ekenberg a fumat vizibil prea mult. Lovisa Segerberg pare să fi dormit prost la hotel, unde au paturi execrabile. Sven Sjöman este singurul în formă. Karim Akbar pare apatic, însă este îmbrăcat într-un costum de un gri strălucitor, ca de fiecare dată perfect călcat, cu cravată bordo aleasă desigur cu mare grijă.

Începerea este învăluită în tăcere. Se întorc la minciunile lui Fågelsjö despre starea financiară a familiei şi la ceea ce au mai descoperit. Fredrik Fågelsjö pierduse mulţi bani şi fusese nevoit să vândă. După care familia primise o moştenire cu care intenţionase să răscumpere Skogsså. Numai că Petersson refuzase, în pofida ofertei generoase. Axel Fågelsjö nu vrusese să le deschidă uşa lui Malin şi lui Zeke. Însă putuseră sta de vorbă cu Katarina. Fredrik îşi dăduse drumul la gură într-o întrevedere neoficială. Declarase că se dusese pe la Petersson în seara dinaintea crimei, dar nimic deosebit nu avusese loc. Doar reuşise să îl convingă pe noul proprietar să nu mai dea înapoi. Prin urmare, şi Fredrik îşi dorea recuperarea castelului.

— Dacă s-a dus la Skogsså în seara dinaintea crimei, atunci nu a putut să îl omoare el, constată Sven. Raportul lui Karin specifică faptul că Petersson a murit pe loc, dimineaţa foarte devreme. Dacă reluăm cronologic ultimele lui douăzeci şi patru de ore, se pare că nu s-a mai văzut cu altcineva în afara lui Fredrik Fågelsjö. Nu a mai dat decât un singur telefon, femeii care îi făcea menajul, o persoană de origine filipineză ce are un alibi excelent şi care nu mai dăduse pe la castel de o săptămână.

— Dacă totuşi Fredrik Fågelsjö l-a omorât, atunci înseamnă că s-a întors la castel de dimineaţă, zice Malin. Dar aici îi oferă un alibi soţia. Nu putem fi totuşi siguri, fiindcă este vorba despre un alibi între soţi.

— Dar menajera? întreabă Waldemar. Ce alibi are?

— A interogat-o Aronsson, explică Sven. Femeia asta este virtutea în persoană. Şi-apoi, dacă despre ea ar fi fost vorba, ar fi devalizat castelul, nu?

Trec apoi în revistă şi celelalte elemente ale anchetei, dar găsesc prea puţine informaţii noi.

— Ne-am uitat prin mailurile lui Petersson, anunţă Johan. Telia ne-a trimis ieri lista apelurilor telefonice. Şi pentru mobil şi pentru fix. Nu am reperat nimic deosebit în afara a două apeluri primite de la o cabină telefonică de lângă Ikea.

— Şi ce e de mirare? întreabă Karim.

— Nimic, însă sunt singurele apeluri cărora nu le-am putut identifica interlocutorul. Atâta tot. Totuşi, în zilele noastre toată lumea are mobil...

— De la care cabină s-a telefonat?

— De la una din parcare?

— Există vreo şansă de a putea vedea imagini de la una dintre camerele de supraveghere?

— Din păcate, nu. Deja am verificat. Nu există camere de supraveghere în zona respectivă. Iar conversaţia datează de mai multe luni. Deci, găsirea de martori este ca şi imposibilă.

Tăcerea se instalează din nou. După care Karim ia încă o dată cuvântul:

— Ceva martori au apărut?

— Treaba a rămas incredibil de calmă în sensul ăsta, spune Sven. Îmi închipuiam că o să ne îndoim sub greutatea informaţiilor privitoare la activitatea lui Petersson, dar mai că îţi vine să crezi că era genul de om care nu lăsa în urmă decât persoane, clienţi satisfăcuţi.

— Păi chiar există soiul ăsta de avocaţi? întreabă Zeke.

— Nu, răspunde Waldemar.

— Şi tot nu am dat de arma crimei, adaugă Sven.

— Care este următoarea etapă? se interesează Karim.

— Grupul „hârţoagele" îşi continuă săpăturile, explică Sven, încercând să afle de ce afacerea lui Jochen Goldman şi a lui Petersson mergea atât de jalnic. Malin şi Zeke, încercaţi să vă întâlniţi cu Axel Fågelsjö. Dacă refuză, îl aduceţi aici. Până la urmă, se prea poate ca familia Fågelsjö să-l fi omorât pe Petersson pentru a putea răscumpăra castelul de la moştenitori.

— Te gândeşti că s-ar fi putut să fi angajat pe cineva pentru a face în locul lor treaba murdară? întreabă Malin.

— Asta nu. Imposibil. M-am gândit şi eu, dar nimic din ceea ce avem până acum nu duce într-o asemenea direcţie.

Malin îl aprobă din cap.

— Castelul îl moşteneşte tatăl lui Petersson. Doar nu va apărea de undeva un copil secret ori vreo nevastă de prin străinătate.

— Au murit oameni şi pentru mai puţin de atât, zice Waldemar.

Sven răspunde după al treilea apel.

Pe ecran se afişează un număr necunoscut şi, cu toate acestea, apelul fusese direct, fără să mai fi trecut pe la centralistă.

În birou, calmul matinal făcuse loc agitaţiei şi întreaga încăpere era impregnată de aroma de cafea.

Poliţişti în uniformă ori în civil vin, se duc, vorbesc la telefon. Sunt stresaţi, absorbiţi de ceea ce au de făcut.

— Sven Sjöman sunt.

— Bună ziua. Mă numesc Peter Svenungsson şi lucrez la Interpol Stockholm.

— Bună ziua.

— Am citit pe internet că a fost omorât Jerry Petersson.

— Corect. A fost găsit mort în şanţul de apărare al castelului său de nişte vânători.

— E ceva ce v-ar putea interesa?

— Păi, cum? Orice informaţie poate fi de folos.

— Cu certitudine ştiţi că Petersson a fost avocatul lui Jochen Goldman în perioada în care acesta se ascundea. Într-o zi am fost la un milimetru să punem mâna pe Goldman. Fusesem informaţi că va ajunge în Elveţia, la Verbier. Ne-am dus la fix, dar tot a reuşit să ne scape.

— Şi?

— Şi chestia e că Petersson ne-a vândut pontul.

Inima lui Sven pare a se opri pentru o clipă.

— Nu se poate!...

— Nu ne-a oferit nicio explicaţie. Era conştient că încălca regula secretului profesional. Dar i s-a promis discreţia absolută.

— Mulţumesc pentru informaţie. Când s-a întâmplat lucrul ăsta?

— În toamna asta se fac trei ani. Îmi amintesc foarte bine. Chiar înainte de a ieşi cea de-a treia carte a lui Goldman. Dacă

vreţi să ştiţi părerea mea, ancheta ar trebui dusă în detaliu prin preajma insului aceluia. Fireşte, dacă puteţi face vreo legătură cu javra aia de fugar. Nu ar fi imposibil să fi aşteptat câţiva ani, până când a apărut ocazia de a se răzbuna. Lucru de care este cu totul în stare.

Sven se aşază pe marginea biroului lui Zeke.

— Prin urmare, crezi că Goldman a aflat că Petersson l-a vândut şi atunci a ţinut neapărat să se răzbune? întreabă Malin, gândindu-se că Sven ar mai vrea să adauge ceva ce încă ţine pentru el.

— Posibil, zice Zeke.

Sjöman aprobă cu un gest din cap.

— Goldman nu e genul de om care să lase pe cineva să îl trădeze fără a face vreo mişcare. Nu credeţi?

Malin se gândeşte la Tenerife. La părinţii ei stând în balconul casei. Ca nişte manechine într-un catalog ce vinde visuri pentru pensie.

Nici tu nori, nici frig, nici întuneric, nici ploaie, nici grindină.

Nimic altceva decât lumină.

Viaţă minunată. Fără griji. Adevărată mântuire, cum ar fi zis blegii aia de studenţi religioşi cărora le închiriase apartamentul.

31

Sven se îndepărtează de biroul lui Malin şi Zeke.

— Ar trebui să mai încercăm să purtăm o discuţie cu Goldman, spune Malin. Poate chiar o confruntare. Pentru a înţelege cum a acţionat.

— Sună-l.

Malin formează numărul telefonului din Tenerife, pe care îl lasă să sune de vreo zece ori. Niciun răspuns. Clatină din cap.

— Ar fi putut trimite un asasin, emite Zeke o ipoteză de lucru. Trebuie verificată activitatea ucigaşilor profesionişti cunoscuţi.

— Cartea... Segerberg a observat corect că prima carte a lui Goldman nu s-a vândut bine. Oricum, mult mai puţin bine decât se scontase. Or, dacă făcuseră o firmă împreună, trebuiau să împartă beneficiile.

— Te gândeşti că Petersson şi-a dorit să-l vadă la zdup pe Goldman pentru a face să se vorbească despre carte? Pentru a creşte încasările?

— De ce nu? Doar Sven ne-a zis că Interpolul a primit telefon de la Petersson când cartea abia de ieşise pe piaţă.

— De ce s-o fi făcut, totuşi? Doar era destul de bogat.

— Oamenii îşi doresc mereu mai mult. Iar afacerile sunt afaceri. Chestie de principiu...

— Ca şi în cazul lui Fredrik Fågelsjö. A început de la beneficii mici, după care şi-a dorit tot mai mulţi bani. Şi a pierdut totul.

— Lăcomia. Un defect care pe mulţi i-a costat viaţa.

Mai terminaţi cu cărţile astea!

Chiar credeţi că lăcomia m-a omorât?

Totuşi, să publici cărţi nu este chiar lucrul pe care te apuci să-l faci dacă vrei să câştigi bani mulţi.

A doua carte am tipărit-o singuri şi am publicat-o la propria noastră editură. Ştiam că urma să meargă mai bine decât prima, aşa că de ce să mai fi dat bani altora? Ne priveam cartea cu ochii cu care părinţii îşi privesc copiii.

Doar că niciuna dintre împuţitele alea de librării nu dorea să o achiziţioneze. Or, tipărirea a cincizeci de mii de exemplare m-a costat mulţi bani. Aşadar, era nevoie de o lovitură care să o propulseze pe piaţă.

Atunci am sunat la poliţie.

Şi l-am dat în gât pe Jochen.

Numai că a avut timp să fugă. Cu siguranţă avea şi el informatorii lui. Însă nu m-am temut niciodată că ar putea afla adevărul. Am avut toată încrederea în poliţistul cu care am vorbit. Plus că puteam nega şi pretinde că l-a turnat unul dintre apropiaţii lui. Până la urmă, eram câţiva cei care ştiam unde se ascunde.

Bun, a fost o meschinărie, ştiu.

Dar a funcţionat. Mass-media a vorbit despre Jochen şi cartea a început să se vândă. Însă nu a fost vorba decât despre cinci mii. Profitul abia de se vedea.

În afaceri nu am ascultat decât de un singur principiu: cel al balanţei contabile. Bilanţul trebuie să fie pozitiv, oricât ar costa acest lucru.

Afacerile sunt afaceri.

Şi-apoi, dacă nu cu bani m-aş fi ales de pe urma lui Jochen Goldman, cu ce altceva? Nimic nu este mai efemer decât prietenia.

Ştiu însă până unde îl pot duce cruzimea şi orgoliul şi ce uşi îi pot deschide.

De data aceasta, Axel Fågelsjö le permite să intre şi îi invită să ia loc, în timp ce se duce să ia din bucătărie cafea şi brioşe.

Pe pereţi, lambriurile strălucesc de parcă abia ar fi fost date cu lac.

Malin se îndoieşte că bătrânul ar fi văzut fie şi în fotografii vreun ornament de plastic. Acesta soseşte purtând în mâini un platou.

— Ştiam că vă veţi întoarce, le spune servindu-i cu cafea şi brioşe cu scorţişoară. Îmi cer scuze fiindcă nu v-am spus întreg adevărul.

— De ce ne-aţi ascuns detaliile vânzării castelului de la Skogså? De ce nu ne-aţi spus că, de fapt, nu doreaţi să îl vindeţi? întreabă Zeke.

— Fiindcă, evident, este compromiţător şi pentru familia noastră, şi pentru Fredrik.

— Dar faptul de a ne fi minţit nu este încă şi mai compromiţător? intervine Malin.

Bunăvoinţa lui Axel Fågelsjö dispare pe dată. Malin îl vede cum se închide în sine, de parcă obrajii roşii şi rotunzi s-ar dezumfla subit.

— După părerea dumneavoastră, de ce a fugit Fredrik în momentul în care ne-a observat? Nu intenţionam altceva decât să stăm de vorbă.

— I s-a făcut frică să nu ajungă iarăşi la închisoare. A intrat în panică. Mai mult sau mai puţin...

— Prin urmare, nu credeţi că s-ar fi putut întoarce la Skogså vineri dimineaţă? Ştim că...

Axel se ridică, impozant, strigând la ei înfuriat, împroşcând cu picături de cafea şi cu firimituri de brioşă:

— Cine dracu' v-a permis să veniţi aici şi să vă băgaţi nasul în treburile altora? Nu aveţi nicio dovadă!

Privirea de oţel a lui Zeke o înfruntă pe a lui Axel Fågelsjö.

— Ia mai termină odată, cretin bătrân! Stai jos imediat şi calmează-te!

Axel Fågelsjö se îndreaptă către fereastra care dă către grădină, cu braţele atârnând.

— Confirm tot ceea ce v-a spus Fredrik. Am încercat să răscumpăr Skogså. Nu avem însă nicio legătură cu crima. Vă rog să plecaţi. Dacă mai doriţi să mă interogaţi, va trebui să mă convocaţi oficial. Dar vă garantez că nu vă va folosi la nimic.

— Unde se ajunge tot spunându-ţi-se nu? întreabă Malin.

Axel Fågelsjö rămâne nemişcat.

— Nu cumva vă era ciudă pe Fredrik? adaugă.

Malin vede o furie interioară, tăcută, punând stăpânire pe corpul contelui şi îşi zice că, dacă ar trebui să îl cuprindă pe

cineva mânia, atunci acesta ar trebui să fie Jerry Petersson, nu Axel Fågelsjö.

— Ce aţi făcut în dimineaţa aceea? îl întreabă iarăşi, agresiv. Ei? V-aţi dus la Skogså pentru a-l omorî pe Petersson? Sau pentru a încerca să îl convingeţi, aşa cum fiul dumneavoastră nu reuşise să o facă? Şi, văzând că nu se leagă după cum prevăzuserăţi, nu cumva l-aţi ucis?

Cuvintele ţâşnesc din gura lui Malin.

Poliţista încearcă să îl biciuiască pe bătrân cu întrebări spre a-l înspăimânta, pentru a face să verse din el tot adevărul. Doar nu o să dau înapoi în faţa unuia ca tine...

— Ori poate că aţi angajat pe cineva să facă treaba în locul dumneavoastră?

— Plecaţi imediat, răspunde calm Axel Fågelsjö. Drumul îl ştiţi şi singuri. Nu mai vreau să aud nimic despre Petersson.

Numai că o să mai auzi despre mine, îi spune Malin în gând.

În casa scărilor se întâlnesc cu un jurnalist şi cu un fotograf. Malin îi recunoaşte, sunt de la *Aftonbladet*.

— Baftă cu moşul, le şopteşte. Băgaţi-l în corzi.

Sven Sjöman mănâncă o salată pe care nevasta l-a pus de dimineaţă să o ia cu el la birou.

Batoane de crab şi rucola.

Mirosul artificial de peşte i-l aminteşte pe cel de amoniac. E singur în sala de odihnă. De pe la unsprezece i se făcuse foame, fiindcă se sculase foarte devreme. Când te uiţi la scaunele astea metalice, ţi se par tare inconfortabile. Unul dintre pereţi este împodobit cu o pânză oribilă reprezentând o imagine panoramică a oraşului, sub un cer de toamnă asemănător celui de azi. Nişte corbi de o mărime incredibilă se învârt în jurul turlelor ascuţite ale catedralei. Iar o pisică extrem de prost desenată este aşezată pe acoperişul castelului din Linköping.

Lasă că salata asta numai pentru iepuri ar putea fi bună...

Nu şi pentru Sven. Nu astăzi. I-ar fi trebuit ceva mai consistent. Un jaret zdravăn de porc.

Îi povestise lui Karim discuţia pe care o avusese cu Interpolul şi încercarea lui Malin de a-l mai contacta o dată pe Goldman.

Ia o ultimă înghiţitură de salată, gândindu-se: cum e mai bine? Să trăieşti o viaţă scurtă, dar fericită, sau o mizerabilă de viaţă lungă?

În aceeaşi clipă ajunge la convingerea că Malin are nevoie să plece undeva, dar ca sarcină de serviciu. O să-l roage pe Karim să îi comunice, ca să nu-i trezească bănuieli.

Waldemar Ekenberg se apropie de biroul lui Malin şi al lui Zeke mâncând nişte sandviciuri cumpărate de la benzinăria din strada Djurgårdsgatan.

— Aţi reuşit să scoateţi ceva de la Axel Fågelsjö?

Malin dă din cap.

— Bătrânul ascunde ştie el ce..., îi răspunde.

— Crezi? Asta îţi spune intuiţia ta feminină?

Malin îi întoarce o privire agasată.

— Prefer să îmi mănânc liniştită sandviciul...

În timp ce spune cuvintele acestea, Karim Akbar intră în birou, îi pune mâna pe umăr şi le face un semn din cap lui Zeke şi lui Waldemar, zicând:

— Malin, ce părere ai avea dacă te-ai duce până în Tenerife să îl interoghezi pe Jochen Goldman?

Poliţista închide ochii, lăsând fără răspuns întrebarea lui Karim.

Soare.

Căldură.

Mămica. Tăticul. Tove şi Jan departe de ea. Tot ceea ce îi trebuie.

— Ei, ce zici? Poţi să îl presezi un pic? Cu siguranţă e acasă, adaugă Karim.

— De acord, răspunde pe loc Malin. A fost ideea lui Sven, nu? Fiindcă e convins că ar trebui să o iau din loc, nu? Zi că nu e aşa.

— Malin, eşti paranoică! E în folosul anchetei. Lasă că un pic de soare o să-ţi facă bine. Oricum, dacă nu mă înşel, nu te-ai dus niciodată acolo ca să îţi vezi părinţii.

Malin îl priveşte pe Karim suspicioasă. Din priviri pare să-l trimită la toţi dracii.

— Jan e acasă? o mai întreabă.

În voce i se citeşte un ton special. De parcă ar vrea să scape de o formalitate. Malin e tulburată.

Se gândeşte unde o fi vrând Karim să ajungă.

— Tove poate...

Abia acum îşi dă seama: Karim nu e la curent cu despărţirea lor. Sau a aflat?...

— De Tove o să aibă grijă Jan.

— Foarte bine. Îţi iau bilet pentru mâine. Fă-ţi bagajele. Să fii gata să pleci. Şi fii prudentă. Ştii ce se spune despre individ.

Malin e singură în sala de odihnă, stând aproape de cafetieră, cu mobilul în mână. Ar vrea să o sune pe Tove, dar ştie că la ora asta e la şcoală.

Apoi se gândeşte să îl sune pe Jan. Dar ce să îi spună? În orice caz, trebuie să îl pună la curent cu plecarea. Ar putea să îi telefoneze şi lui Daniel Högfeldt, ca să şi-o mai tragă o dată. Sau ar putea da pe la restaurantul *Hamlet* să se facă zob. Mai ales ultimele două variante au ceva deosebit de atrăgător. Numai că trebuie să se pună pe treabă şi să îşi facă bagajele.

Să-i sun pe mămica şi pe tăticul? Ca să îi anunţ că sosesc mâine? Ştiu că nu le plac surprizele şi aş risca să provoc panică aterizând pe neprevăzute. Clar trebuie să le dau telefon. Trebuie să dau ochii cu ei chiar dacă nu am niciun chef. Încă nu le-am spus că m-am despărţit de Jan, că Tove a rămas la el şi că nu se va mai muta la mine. Dar dacă i-or fi sunat chiar ei? Tăticul o mai face din când în când. Nu le-o fi spus Jan nimic?

La drept vorbind, mi-ar face bine să ies din gaura asta câteva zile.

Într-un fel, îşi zice, Jerry Petersson poate fi văzut drept un produs ultim al acestui oraş, ai cărui locuitori îşi pierd rădăcinile tot alergând după bani, după bunăstarea materială, după statutul social şi după ridicolul care merge umăr la umăr cu acestea. Uite, mama nu a reuşit să se simtă niciunde acasă la ea. Aşa cred. Malin se gândeşte la casa lui Jan şi la apartamentul ei. Gândul însă o face să sufere, deci îl alungă din minte. Refuză să admită că, în multe privinţe, seamănă perfect cu propria-i mamă. Preferă să mediteze la condiţia lui Jerry Petersson, care a vrut

neîncetat să fie altceva decât putea fi. Îşi trădase clasa socială din care provenea. Tipic. Ca un câine care nu poate câştiga nicio competiţie din simplul motiv că nu are un pedigree bun.

Detest familia Fågelsjö, îşi spune. Şi tot ceea ce reprezintă. Dar, luat individual, nu pot urî niciun membru al ei. O revede pe Katarina Fågelsjö aşezată pe canapea. Îi revede ochii şi se întreabă de unde o fi ajuns atâta tristeţe în ei. De la maternitatea ratată? Din altă parte?

Malin ia ceaşca de cafea şi se apleacă deasupra lichidului negru. Apoi se întoarce la birou.

— Mie nu mi-ai adus nimic? o întreabă Zeke văzând ceaşca de cafea din mâna colegei.

— Îmi pare rău, răspunde Malin, aşezându-se.

Zeke pleacă în sala de odihnă pentru a-şi lua şi el o cafea.

Malin se scufundă, parcă, în cafeaua fierbinte, îşi arde buzele, dar nu tresare decât când aude vocea lui Johan Jakobsson.

Acesta îi întinde un teanc de hârtii.

— Doamnele de la arhivă au găsit chestiile astea, care indică faptul că Jerry Petersson a avut un accident de maşină la nouăsprezece ani. În ziua de Anul Nou. La întoarcerea de la petrecere. El era în dreapta şoferului. Cei din spate au avut însă o soartă urâtă: un băiat mort şi o fată cu severe leziuni craniene.

Malin nu îşi aminteşte să fi auzit de accidentul acela în presă. Poate că era mult prea tânără şi deloc atentă la aşa ceva.

— Ştii de ce evenimentul acela complică lucrurile? o întreabă Johan. Fiindcă accidentul s-a produs pe domeniul familiei Fågelsjö.

Partea a doua

PLOAIA DINTR-UN NOR DISPĂRUT PE VECI

Östergötland, octombrie

Ouăle se crapă.

Viermişori. Iar şi iar. Făcându-mi sângele să clocotească.

Să începem, mai degrabă, astfel: să ne imaginăm că este vorba despre un film.

Un film despre viaţa cuiva care clipă de clipă este observat din cel mai bun unghi.

Filmul meu nu este nici în alb-negru, nici *Technicolor*. E în roşu şi sepia, o îndelungă traversare într-o tăcere apăsătoare.

În imagine se văd mii de persoane.

Acestea trec prin faţa mea clătinându-se, dar nu se întorc niciodată. Nimic şi nimeni nu adastă, doar singurătatea e omniprezentă.

Pe feţele oamenilor nu se citeşte sila, ci doar lipsa de interes. Cei mai mulţi dintre ei nu mă văd. Sunt o fiinţă aeriană, un contur transparent într-un peisaj în mişcare. Cândva aveam ceva de care să mă agăţ, dar am învăţat să fiu liber. Dar chiar am reuşit? Poate doar, pentru a rezista, mi-am făcut iluzii.

Şi acum? După tot ce s-a întâmplat? El, cel care plutea în apa întunecată şi rece. Nu-mi mai fac iluzii, nimeni nu mă va ierta, nici nu mă va înţelege.

Furia mi-a făcut bine. Nu contează împotriva cui era îndreptată. Şi-apoi, a meritat-o. Mi se părea că simt cum viermii îmi părăsesc trupul. Care a ajuns calm şi puternic. Voi fi în stare să îl

refac, fie şi numai pentru a mai trăi o dată senzaţia aceea din momentul în care viermii s-au potolit, iar eu am devenit cel care aş fi putut fi sau ar fi trebuit să devin.

De la tine mi se trage violenţa, tată, tu care eşti bărbatul din fotografii, tu care mă urmăreşti, căruia îţi este indiferent că ceilalţi mă aleargă, mă lovesc şi fac din mine ultimul om din lume fără ca nimănui, absolut nimănui să îi pese, fără ca nimeni să îmi sară în ajutor.

În afară de el. Care vine.

Imaginile se schimbă. Am un prieten. Un adevărat prieten. Care mă salvează.

Simt în ceafă suflul cald al apoteozei. Nu contează ce fac, trebuie să am grijă de mine, e singura modalitate în care putem supravieţui.

Încă mă mai urmăresc, încercând să afle cine sunt. Însă nu mă vor prinde, mi-a venit şi mie rândul. Nu regret nimic, tocmai am pus ordine în lucruri. Simt în acelaşi timp încordarea vânătorului şi a vânatului. M-aş bucura ca violenţa să îmi mai dăruiască o dată senzaţia aceea de calm, deşi e interzis.

Sunt proprietarul tuturor nuanţelor singurătăţii care există pe lumea aceasta, tot soiul de plânsete tăcute şi mute.

Tată.

Alergi cu camera video într-o mână, cu ţigara înfiptă în mâna cealaltă. Pe care o ridici usturătoare, înfricoşată, mâna aceea cu unghii îngălbenite de nicotină. Te mişti ca un dansator, lovind trupul întins pe jos. Nu vreau să fie al meu trupul acela.

Numai că nu mai exişti, tată. Acum sunt eu însumi capabil să ating ceea ce e de neatins. Am aşteptat sub copac, în faţa uşii din inima Răului. Poate că o fi venit şi pentru mine vremea să acţionez, în pofida a tot şi a toate.

Ei, voi, băieţi care mă detestaţi! Nici nu existaţi.

Şi-apoi, tu, salvatorul meu, prietenul meu, tu ai plecat.

Ca toţi ceilalţi, ai dispărut şi tu.

32

Marţi, 28 octombrie

Viva Las Palmas. Viva Las Palmas.

Cântecul celor de la *ZZ Top* răsună în mintea lui Malin pe când coboară din avion şi se îndreaptă către autobuzul care trebuie să o ducă lângă holul sectorului *Sosiri.*

Soarele arde, iar lumina după-amiezii o face să coboare pleoapele. Gâtul îi este uscat şi puloverul prea gros. Aici chiar miroase a căldură, dulce şi fierbinte, de parcă lumea ar ţine ceva la cald.

Picături de transpiraţie îi apar pe frunte.

Fără îndoială sunt cel puţin treizeci de grade.

Palmierii se leagănă în vânt, aproape de nişte hangare gigantice, iarba arsă se întinde între pistele de aterizare şi, în depărtare, dincolo de razele soarelui, Malin zăreşte un munte. Viva Las Palmas. Vegas. Viaţa e un mare joc de rahat, n-ai decât să arunci zarurile şi-o să vezi unde-o să mergi.

Numai că nu în Las Palmas se află, ci în *Tenerife Airport,* gândindu-se la toate mizeriile alea de insule, în orice caz de acelaşi rahat.

Câteva clipe mai târziu, pasagerii cursei *charter* cu motoare urlânde se înghesuie în jurul ei în autobuz.

Care demarează.

Părinţii şi-i sunase ieri. Vocea tatălui trăda panica:

— Ce face? Soseşti mâine? Pentru o sarcină de serviciu? Ce fel de sarcină de serviciu? Şi de ce aici? O să stai la hotel? Bun,

ţinând cont că nu am avut timp să ne pregătim, treci pe la noi pentru cină după ce te cazezi. Să venim să te luăm? Mâine la două? Imposibil, am o partidă de golf la Abama. Ar trebui să vezi ce iarbă verde au, Malin, cea mai frumoasă din toată insula, oamenii se bat să prindă un loc.

Autobuzul se opreşte.

Malin trage valiza grea spre ieşire.

Dintr-odată, căldura i se pare mai blândă şi mai plăcută. Nu e nici prea cald, nici prea frig şi se bucură că a scăpat de blestemata aceea de ploaie.

— Doriţi un taxi? O limuzină?

Şoferii taximetrelor sunt aliniaţi dincolo de portalul din beton alb.

Stau toţi sprijiniţi de maşinile lor, cu ţigara în colţul buzelor şi, aparent, prea puţin motivaţi să o ducă la *Playa de las Americas*.

Se scormoneşte prin buzunarul fustei în căutarea foii pe care şi-a notat numele hotelului, efort care o face să transpire şi mai tare.

În faţa ei, un bărbat scund, gras şi chel îi face semn să se apropie.

— Taxi?

Malin aprobă din cap. Bărbatul îi înşfacă valiza şi o aruncă în portbagaj.

Urcă pe bancheta din spate.

Nici vorbă de aer condiţionat.

Puloverul şi fusta i se lipesc de pielea neagră a banchetei. Observă privirea întrebătoare a şoferului, care o priveşte fix în retrovizor.

— *Where to?* îl aude spunând.

— Hotel *Pelicano*, răspunde Malin. Taximetristul se încruntă neliniştit, de parcă s-ar teme că nu are bani ca să îl plătească.

După douăzeci de minute, Malin e întinsă într-un pat care nu se ţine prea bine pe picioare, într-o încăpere de mici dimensiuni, luminată de două ferestre minuscule. Într-un colţ, aparatul de aer condiţionat geme din greu. Vopseaua cenuşie de pe pereţi e scorojită, iar linoleumul galben e plin de arsuri.

Hotelul îl rezervase Rebecka, noua centralistă a comisariatului. Bugetul stabilit de Karim se dovedise cu totul redus.

Câte un bar cu prostituate de fiecare parte a intrării, cel puţin doi kilometri până la plaja *Playa de las Americas*, nici vorbă de hol demn de acest nume, doar o recepţie delabrată unde un bărbat de vreo cincizeci de ani, cu părul în dezordine, o primise spunându-i:

— *Room already paid.*

Malin se ridică.

Ar vrea să înoate. Hotelul însă nu are piscină.

Baia pare în stare bună, dar pute de la canalizare. Nici vorbă de cadă, doar un duş. Vrea să se spele înainte de a se duce la postul local de poliţie. Cei de acolo au fost anunţaţi că soseşte şi le-au propus să îi ajute.

Malin se uită în oglindă.

Vede chipul lui Tove lângă al ei şi îşi spune că, asta e, cu Jan seamănă. O sunase ieri. La început se gândise să se ducă să o aştepte la şcoală pentru a o aduce în apartament unde să îi dea de mâncare, să îi vorbească, să o aranjeze, tot ce ar fi fost de făcut, în sfârşit, dar în loc de aşa ceva se mulţumise să îi dea telefon de teamă că, apoi, nu ar mai fi avut puterea să plece văzând-o, îmbrăţişând-o.

O anunţase că trebuia să meargă într-o deplasare de serviciu, pentru doar câteva zile. Tove îi răspunsese tăios:

— Acuma faci şi tu ca tati, cum o iau lucrurile razna, cum dispari din peisaj.

— Tove, te rog...

Tove tăcuse, după care adăugase:

— Îmi pare rău, mami. Haide, pleacă. Înţeleg că îţi poate face bine să mai ieşi şi tu puţin.

— E o chestiune de serviciu.

— Unde mergi?

Malin n-ar fi vrut să-i mărturisească. Totuşi, nu rezistase.

— În Tenerife.

— Păi nu stau acolo bunicul şi bunica? Vreau să vin şi eu cu tine.

— Nu se poate, Tove. Ţi-am mai zis că plec în interes de serviciu. Iar tu ai şcoală.

Acum un an şi jumătate, Tove ar fi protestat, însă acum nu spune nimic.

— L-ai ajutat pe tati să îmi strângă lucrurile? întreabă Malin.

— Nu, nu m-a lăsat.

Apoi, după câteva clipe de tăcere:

— O să te vezi cu bunicul şi cu bunica?

— Nu ştiu. Mă rog, o să trec mâine pe la ei.

— Trebuie să te duci, mami.

— O să-i salut din partea ta.

— Sărută-l pe bunicul şi spune-i că mi-e dor de el. Şi pe bunica.

Malin iese din baie şi se dezbracă în cameră gândindu-se că, fie şi dacă aparatul de aer condiţionat face un tărăboi incredibil, cel puţin funcţionează. După care se bagă sub duş, dă drumul la apă şi se lasă împroşcată pe faţă şi pe corp.

În avion nu băuse nimic.

Ce noroc că nu există minibar în cameră...

Dintr-odată, Tove îi reapare în minte. Malin se întreabă de ce nu o fi venit după ea în apartament sau la gară, de ce nu o fi insistat să se vadă, de ce măcar nu i-a propus-o şi simte o strângere de inimă.

Îşi închipuie cum ar fi luat-o în braţe.

Sunt mama ta şi te iubesc.

Postul de poliţie se află la mai bine de un kilometru, dar Malin se hotărăşte să se ducă pe jos.

În timp ce se plimbă, trece prin faţa unor vile mari, ascunse dincolo de ziduri înalte din cărămidă albă, prin faţa unor case obişnuite, construite de curând, şi a unor locuinţe sociale dărăpănate, cu rufe atârnate la ferestre pentru a se usca. Vede complexuri hoteliere ale căror piscine gigantice sclipesc de dincolo de lizierele alcătuite din plante tropicale. O mie de baruri şi de restaurante îşi strigă ofertele: *Full English breakfast, Svenska köttbollar, Pizza, Deutsche Spezialitäten.*

Îşi întoarce privirile.

În speranţa că Los Cristianos, oraşul în care îi locuiesc părinţii, are mai mult farmec decât acest ghetou pentru turişti.

Postul de poliţie se găseşte într-un imobil cu trei etaje, un cub alb dintr-o piaţă mărginită de terase plicticoase. La capătul unei străzi zăreşte marea, albastră şi scânteietoare în lumina după-amiezii.

Pe unde or fi fiind oamenii? se întreabă. La plajă?

Împinge uşa grea a comisariatului şi intră.

Nici urmă de scaune pe podeaua din gresie fisurată de la intrare, doar pe perete un avizier plin cu figuri de terorişti.

Un poliţist în uniformă, destul de tânăr, stă în spatele unui geam antiglonţ. Fumează şi îi aruncă o privire ostilă.

Mă ia drept o idioată de turistă. Fără îndoială îşi închipuie că mi-au tras-o nişte ruşi. Nu cumva mă crede prostituată?

Malin se apropie de geam şi îşi prezintă legitimaţia.

Poliţistul se încruntă, cu o mimică tipică celor din sud.

— *Ahh, Miss Fors, from Sweden. We were expecting you. Let me call Mr Gomez who will assist you. He will be right out.*

33

Waldemar Ekenberg trânteşte portiera, iar Johan Jakobsson se grăbeşte să îl urmeze prin ploaie, pentru a ajunge cât mai repede sub streaşina casei din cărămidă roşie din Gottfridsberg. Cartierul a fost construit în anii patruzeci şi este alcătuit din apartamente mici, de trei sau patru camere, adăposturi perfecte pentru familiile muncitorilor de la Saab, NAF şi LM Ericsson.

Chiar nu se mai termină odată ploaia asta? se gândeşte Johan înainte de a-şi da seama că nu sunt decât la începutul unui lung şir de luni întunecate.

Ce dimineaţă de rahat...

Se uită la Waldemar cum formează codul de intrare în clădire şi cum deschide brusc uşa, exasperat parcă de timpul acesta insuportabil. Imediat se găsesc în casa scărilor, unde miroase a mucegai, şi aruncă o privire în jur, ca şi când ar avea altceva de văzut decât vopseaua verzuie de pe pereţi, plăcuţe cu nume şi treptele cenuşii.

— Ei, futu-i! exclamă Waldemar, iar Johan nu ştie dacă acesta se referă la casa scărilor sau la vreme, dar, gândindu-se că despre ploaie este totuşi vorba, îl completează:

— Şi nu e decât începutul.

Jonas Karlsson.

Etajul trei.

— Ultimul etaj, constată Waldemar.

Treizeci de secunde mai târziu ajung în faţa unei uşi gri, aud sunetul soneriei răsunând în apartament, apoi zgomot de paşi.

Jonas Karlsson. Cel care fusese la volan în momentul accidentului descoperit în arhive. Jerry, implicat într-un accident de maşină pe domeniul familiei Fågelsjö. Un tânăr, Andreas Ekström, murise, iar o anume Jasmin Sandsten rămăsese handicapată pe viaţă.

Tot e mai bine decât hârţogăria, îşi zice Waldemar.

Sven Sjöman recomandase, de dimineaţă:

— Accidentul. Verificaţi dacă s-a lăsat cu scandal, nu ar fi pentru prima dată.

Jonas Karlsson.

Au trecut treizeci de ani de la tragicul An Nou, de la respectivul accident, cum fusese după toate aparenţele, dar de câte ori nu te-au înnebunit regretele începând din noaptea aceea? Nu te simţi răspunzător pentru moartea unei fiinţe omeneşti şi pentru handicapul celeilalte? Cum ţi-a arătat de atunci viaţa?

Uşa se deschide.

Un bărbat chel şi burtos, cu privire obosită îi întâmpină fără a le spune bună ziua, invitându-i înăuntru doar cu un gest al mâinii.

Obraji rotunzi, nas ascuţit. Johan îşi zice că Jonas Karlsson ar fi putut fi un bărbat frumos cu douăzeci de ani în urmă şi cu treizeci de kilograme mai puţin. Miroase vag a alcool.

— Vă mulţumesc că v-aţi scos pantofii. Puteţi lua loc pe canapea, le spune Jonas, căruia se pare că îi place să comande.

În contrast cu atitudinea, vocea îi este deosebit de fermă.

— Mă întorc imediat, mă duc până la baie, adaugă dispărând.

Lui Johan i se pare că pereţii se strâng în jurul lor.

Apartamentul este îngrijit, amenajat cu gust. Puţine mobile şi o plasmă de mari dimensiuni.

Apartament tipic de flăcău bătrân, se gândeşte Johan. Dacă datele din raport sunt corecte, atunci Jonas Karlsson trebuie să aibă patruzeci şi trei de ani, însă pare mult mai în vârstă, uzat şi obosit. Într-un colţ se observă un bar. Pe măsuţa joasă, o scrumieră pe jumătate umplută.

— Crezi că bea? întreabă Johan.

Înainte ca Waldemar să fi avut timp să îi răspundă, se aude vocea lui Jonas Karlsson:

— Uneori, mai întrec măsura. Totuşi, mă pot controla.

După care se aşază în faţa lor, într-un fotoliu pus lângă fereastra care dă către curtea interioară. O etajeră este plină cu DVD-uri, casete video şi cutii cu filme *Super 8*.

— Locuiţi singur?

— Da.

— Nu aveţi familie? întreabă Waldemar.

— Nu, mulţumesc lui Dumnezeu. Despre accident aţi venit să vorbim, nu-i aşa?

— Da, răspunde Waldemar. Dar, mai întâi, o întrebare: faceţi laba cu stânga sau cu dreapta?

— Poftiţi?

— M-aţi înţeles foarte bine.

— Sunt dreptaci, dacă asta vreţi să ştiţi.

— Ştiţi ce i s-a întâmplat lui Jerry Petersson? continuă Waldemar.

— Am citit în ziare.

— Explorăm toate pistele, intervine Johan, deci stăm de vorbă cu toţi cei care l-au cunoscut pe Jerry Petersson, mai îndeaproape ori mai de departe.

— Nu l-am cunoscut pe Petersson, nici atunci, nici mai târziu.

— Totuşi se afla în aceeaşi maşină cu dumneavoastră, în seara accidentului.

— Dorea să se întoarcă în oraş. Tata îmi împrumutase maşina lui, iar Jerry Petersson m-a rugat să îl iau şi pe el. Cum mai aveam loc, de ce l-aş fi refuzat? Mi-a oferit o sută de coroane, fiindcă era foarte grăbit.

Exact aşa scrie şi în raportul accidentului. De douăzeci şi cinci de ani, Jonas Karlsson nu şi-a schimbat declaraţia.

— Petrecerea a avut loc pe proprietatea familiei Fågelsjö, într-un fel de casă parohială, da? întreabă Johan.

— Da, casă parohială era. Mi se pare că o construiseră pentru biserică.

— Aveţi idee de ce dorea Jerry Petersson să plece de la petrecere?

— Nu. V-am spus că nu îl cunoşteam prea bine. Era târziu şi se făcuse frig. Cu siguranţă voia să se întoarcă.

— Îi cunoaşteţi pe cei din familia Fågelsjö? întreabă Waldemar.

Jonas Karlsson neagă din cap.

— Nu, deloc. Erau foarte aroganţi. Fredrik Fågelsjö a fost în acelaşi an cu mine. El organizase petrecerea de Anul Nou. Uneori ne mai invita şi pe mine, şi pe alţii, aşa, ca să fie lume.

Johan face semn că înţelege.

— Jerry Petersson era prieten cu vreun membru al familiei?

— Nu, nu cred. Venise, mai degrabă, tot ca mine. Copii de muncitori care mai eram câteodată invitaţi.

— Deci nu eraţi prieten cu Jerry.

— Doar v-am spus.

— Dar ceilalţi din maşină? Ei erau prieteni cu Petersson?

— Andreas Ekström era din gaşca lui. Jasmin Sandsten vrusese neapărat să vină cu noi fiindcă se ţinea după Jerry, ca mai toate fetele, de altfel.

— Credeţi că era îndrăgostită de el? întreabă Johan.

— Nu ştiu. Însă toate gagicile erau în limbă după el.

— Ce însemna gaşca lui Jerry? încearcă Waldemar să se lămurească.

— Avea mulţi prieteni, asta-i tot, răspunde Jonas Karlsson.

Îşi trece mâna peste buze. Ciudat, se gândeşte Waldemar, nu am dat până acum de o singură persoană care să se considere prietenul lui Petersson.

— Cu toate acestea, nu era prieten cu cei din familia Fågelsjö?

— După câte ştiu, nu. Aceia făceau parte dintr-un grup de tineri bogaţi inaccesibili.

— Ne puteţi povesti ce vă amintiţi despre seara respectivă?

Waldemar se străduieşte să dea dovadă de mai multă empatie.

Jonas Karlsson îşi drege glasul, ezită, apoi începe să vorbească:

— V-am mai spus. Fredrik Fågelsjö mă invitase la petrecere. Am reuşit să împrumut maşina tatei cu condiţia să nu beau nimic. După miezul nopţii am vrut să mă întorc, fiindcă la astfel de petreceri, dacă nu te faci praf, nu au niciun haz.

— Aşa e, confirmă Waldemar.

— Când am anunţat că o iau din loc, Jerry Petersson, Jasmin Sandsten şi Andreas Ekström m-au rugat să îi iau cu mine. Andreas Ekström a urcat în spate împreună cu fata, Jerry în faţă. După care s-a întâmplat ce s-a întâmplat. Mergeam cu viteza

legală şi totuşi am pierdut controlul volanului din cauza întunericului şi a zăpezii. Ne-am dat peste cap şi am ajuns în câmp. Jerry şi cu mine purtam centurile, cei din spate nu. S-au învârtit ca în centrifugă şi nu au putut fi scoşi decât prin portbagaj. Andreas a murit din cauza loviturilor la cap, pe când Jasmin... Nu mai este decât o legumă...

— Ceilalţi băuseră? îl întrerupe Waldemar.

— Doar era noaptea Anului Nou.

— În timpul petrecerii s-a întâmplat ceva deosebit?

Jonas Karlsson dă din cap.

— Vă gândiţi des la accident?

Johan o spune foarte rar şi vede chipul lui Karlsson crispându-se şi pupilele dilatându-i-se.

— Nu, am întors foaia. A fost un accident. Nevinovăţia mi-a fost dovedită, nimeni nu m-a acuzat niciodată de nimic. Sigur însă că mă gândesc uneori la Andreas şi la Jasmin.

— Andreas şi Jasmin vă erau prieteni?

— Abia de îi cunoşteam. Eram invitaţi uneori la aceleaşi petreceri şi mai stăteam de vorbă în recreaţii.

— În ultimii ani aţi mai fost în legătură cu Petersson? întreabă Waldemar după o scurtă pauză.

— Deloc. Nu am mai discutat niciodată cu el. Dar am observat de la distanţă ascensiunea lui socială.

Waldemar îşi trece palmele peste coapse şi îşi freacă degetele nervos.

— Pot să aprind o ţigară?

Jonas Karlsson face un semn de confirmare din cap.

— Dacă îmi daţi şi mie una.

— Pot să vă întreb cu ce vă ocupaţi?

— Sunt infirmier.

— Nu aţi fost căsătorit niciodată?

— Nu, nu e punctul meu tare.

Camera se umple de un fum înecăcios. Johan se abţine să tuşească şi întreabă:

— Vă simţiţi răspunzător pentru ceea ce s-a întâmplat?

Jonas pare mirat, îşi revine şi spune:

— Uneori.

— Cum s-au manifestat părinţii celor din maşină? V-au purtat pică?

— Cred că, pur şi simplu, au acceptat accidentul. Nu ştiu. Părinţii lui Andreas mi se pare că au reuşit să treacă peste asta. Cel puţin, asta a fost impresia mea la înmormântare.

— Jerry a fost şi el prezent? întreabă Johan.

— Nu.

— Dar Fredrik Fågelsjö?

— Glumiţi? Nici vorbă.

— Dar părinţii lui Jasmin?

— Doar v-am spus că a ajuns o legumă. Am auzit spunându-se că tatăl ei a suferit un şoc. A şi divorţat.

Johan nu mai zice nimic, priveşte pe fereastră şi se gândeşte la tatăl acela care, într-un fel, îşi pierduse atunci fiica, după care şi-o vede pe a lui alergând prin apartamentul din Linghem.

Zeke Martinsson îşi ascunde faţa în palme, încercând să se izoleze de zgomotele din comisariat. Vacarmul din biroul comun îl înnebuneşte în momentele în care vrea să reflecteze.

Malin e în Tenerife.

Fără îndoială, de acum a aterizat. Îşi va vizita, oare, părinţii? Numai Dumnezeu ştie.

Zeke tocmai a purtat o discuţie telefonică cu Axel şi Katarina Fågelsjö despre accident. Ceva mai devreme, Sven Sjöman l-a interogat pe Fredrik Fågelsjö în prezenţa avocatului. Toţi membrii familiei Fågelsjö declaraseră că nu îşi amintesc de seara respectivă, că povestea ţine de trecut şi că niciunul dintre ei nu se gândise că Jerry Petersson fusese pasagerul supravieţuitor. Nici când venise să cumpere castelul, nici când fusese asasinat.

Axel Fågelsjö formulase astfel, la telefon:

— Persoanele prezente în maşină nu făceau parte din cercul nostru de prieteni. Copiii îi invitau uneori doar aşa, de decor, dacă înţelegeţi ce vreau să spun.

Katarina Fågelsjö continuase:

— Nu îmi mai aduc aminte de petrecerea aceea. Dar deloc, deloc.

Sigur că îşi aminteau. Sigur că ştiuseră întotdeauna că Jerry fusese în maşină...

Ceva scârţâie în toată povestea, îşi zice Zeke. Şi simte că este ceva important. Dar în ce măsură?

O maşină derapează şi doi tineri plătesc un preţ teribil. Unul dintre supravieţuitori este descoperit mort în şanţul de apărare al castelului său.

— Nu îmi amintesc absolut nimic.

O minciună, se gândeşte Zeke. Nimic nu se întipăreşte mai adânc în memoria oamenilor decât moartea.

34

Jonas Karlsson, Anul Nou, 1984

Mă târăsc spre ea prin zăpadă, cred că a murit, nu mai mişcă, voi încerca să o reanimez, asta voi face, îi voi sufla aer în plămâni şi o voi readuce la viaţă. Sângele îi curge din urechi, şi toată lumea şi toate deciziile bune urlă în mine, şi nu mai aud nimic, însă văd farurile maşinii pâlpâind, pompându-şi lumina rece în noapte. Jerry pare să se mişte cu încetinitorul, fuge, se aruncă înainte, mă uit la el înconjurat de aerul îngheţat şi de tăcere, de o tăcere neagră care, ştiu bine, mă va urmări tot restul zilelor mele.

Jasmin, parcă aşa te cheamă?

Andreas? Unde e? Jerry e lângă mine, eu continui să mă târăsc, iar el strigă ceva, însă nu înţeleg ce. Vreau să îl ascult, să îi arăt că sunt demn să îi fiu prieten, că nu vreau nimic mai mult pe lume decât să îi fiu prieten.

Ţin capul lui Jasmin în braţe, iar sângele pătează zăpada în gri. De ce noaptea nu conţine nici zgomote, nici culori? Nici măcar sângele nu mai pare roşu.

Ce tot urlă Jerry? Ce tot încearcă să mă facă să pricep?

Vrea ceva. Acum îmi aduc aminte de cuvintele care ţâşneau în maşină, nu mai merge atât de repede, încetineşte, după care lumea s-a apucat să se învârtă, să se învârtă, să se învârtă, spartă în mii de sunete, apoi urletele au încetat, eu atârnam cu capul în jos, ţinându-mă de volan, iar Jerry îşi pipăia centura. Am căzut şi am început să mă târăsc.

Mi s-a părut că văd pe cineva aplecat peste trupul lui Andreas.

O ființă incoloră, ca frica.

Și Jasmin în brațele mele. Respiră. De unde știu? Jerry stă lângă mine și urlă:

— Respiră! Respiră!

Lent, rece, cuvintele lui ajung până la mine, strigă, mă privește cu ochii lui albaștri, imobili, așteaptă ceva de la mine, într-adevăr vrea ceva.

Pe când eu nu mai vreau nimic.

De acum sunt în stare să mă întorc pe câmpul acela. Tăcut și palid, se întinde sub ploaie și ceață, sub frigul brutal care sperie șoarecii.

Noaptea aceea nu o voi povesti nimănui. Iubirea, hotărârea, moartea, zăpada albă și firișoarele de sânge care curgeau din urechile surde ale fetei, sângele care forma o pernă moale sub capul ei.

Eram înfuriat.

Eram dezamăgit, însă hotărât să îmi continui viața pe calea pe care mi-o alesesem. Pe ceilalți am să-i tratez fără nicio urmă de respect.

Acum plutesc.

Văd Skogså de sus. Căsuța Lenneei Sjöstedt. Își așteaptă moartea care de mult nu mai vine să o caute. Zăpada se învârte în aer încolo și-ncoace, în fulgi mici, perfecți, abia mai mari decât firișoarele de praf.

Îmi foloseam, îmi folosesc ochii albaștri.

Cine eram până acum câteva luni, când stăteam pe aleile școlii simțind razele slabe ale soarelui de sfârșit de vară mângâindu-mi obrajii?

35

Linköping, 1984 şi după

Băiatul care încă mai stătea în faţa Liceului *Notre-Dame*. Este o zi de sfârşit de vară la fel de proaspătă ca amintirea mâinilor mamei.

Băiatul nu fumează, spre deosebire de cei mai mulţi dintre elevii liceului cel mai reputat din Linköping. Este însă acolo, la intrare, pentru a-şi primi şi a-şi observa colegii, pentru a se antrena în a-i manipula spre a face ce vrea el. Zicându-şi că nu e nimic rău în asta.

Apoi sosesc băieţii şi fetele castelanilor şi marilor proprietari de terenuri din Östergötland şi orice ar zice el sau orice ar face pentru ca toţi ceilalţi să îl adore, copiii aceştia îl ignoră complet. Vorbesc uneori cu el sau despre el, dar, de fiecare dată, cu un aer amuzat, distant.

S-ar bucura să aibă puterea de a nu-i băga în seamă, de a nu dori să le caute bunăvoinţa, însă nu reuşeşte să se abţină, încercând să facă tot felul de glume, ba în timpul orelor, ba la cantină, fără a ajunge la niciun rezultat.

În şcoală există anumite cercuri închise.

El, cel mai frumos şi mai inteligent dintre toţi, ar fi trebuit să se afle printre membrii Societăţii Ştiinţelor sau ai Societăţii Eruditilor, un grup de poponari fanatici ai poeziei, dar, oricum, asociaţii care garantează un anumit statut în societate.

Ia mai dă-i în pizda mă-sii!

Şi mai sunt şi petrecerile pe care le dau şi la care invită pe toată lumea în afara lui. E prea sclipitor, îi sperie.

Jerry însă nu vede decât o singură uşă închisă.

O uşă pe care trebuie să o deschidă.

Cu orice preţ. Dacă băieţii sunt, pur şi simplu, ridicoli cu numele lor cu „de cutare" şi „de cutare", cu maşinile lor de neamuri proaste, cu apartamentele lor şi toate celelalte, nu tot aşa stau lucrurile şi cu fetele. Cu fetele celor bogaţi, cu trupurile lor cu mădulare fine şi păr blond, cu chipurile lor dulci şi cu buze încă şi mai dulci.

Felul lor de a se mişca e frumos, irezistibil. Se apropie de el ca toate celelalte, dar, pe când toate celelalte sunt vrăjite de ochii lui albaştri, acestea îl evită. Cu toate că îl cunosc, ştiu exact de unde vine, că e o atracţie, o ciudăţenie.

Există totuşi o fată, cea mai frumoasă dintre toate, care vede în el ceea ce este cu adevărat, băiatul formidabil care este, bărbatul ce va să fie şi viaţa pe care i-ar putea-o el oferi.

Aşa că îndrăzneşte.

Aşa că, într-o seară, după o serbare a şcolii, se plimbă noaptea pe malul Stånganului, care şerpuieşte prin Linköping, apoi fac dragoste pe o saltea, într-o cabană părăsită. E goală sub el, trupul îi e alb, iar el o umple cu sufletul lui din carne fierbinte şi tare şi ştiu amândoi că momentul acela le va schimba vieţile pentru totdeauna. Dragoste instinctuală. Inconştienţa le este în stare să împrăştie toate îndoielile şi să se rezume doar la transpiraţie şi la durere.

Apoi, seara de Anul Nou.

Zăpadă albă căzând din cerul negru pe un câmp înroşit de sânge.

Un băiat care urlă cuvinte ce fac din el bărbat.

36

Marea care scânteiază în mai multe nuanţe de albastru decât a văzut Malin vreodată. Soarele pare a vrea să alunge toate graniţele dintre elemente. Simte rochia lipindu-i-se în partea de jos a spatelui şi vântul mângâindu-i corpul.

În jur vede doar frumuseţe.

Terasa cu piscină este construită pe o stâncă, la vreo sută de metri deasupra unei plaje goale, din nisip negru.

Piscina.

Îmbrăcată în mozaic negru. Malin arde de dorinţa de a se arunca în apă, însă observă bărbatul care parcurge lungime după lungime bazinul, fără a fi preocupat de musafiri.

Platforma trebuie să aibă pe puţin patru sute de metri pătraţi. Malin şi inspectorul Jorge Gomez, incomodat de costumul bej creponat, stau sub o umbrelă, la o masă din lemn de tec, aşezată la marginea terasei.

Inspectorul o adusese pe Malin aici fără a-i fi spus mare lucru, doar că ştia de trecutul dubios al lui Jochen Goldman, însă că erau alţii şi mai răi prin zonă. Atâta vreme cât nu exista un mandat de arestare pe numele lui, era lăsat în pace.

— Nu e dintre cei care ne fac necazuri, îi explică Gomez într-o engleză aproximativă. Spre deosebire de ruşi.

— Credeţi că ne va permite să intrăm?

— Dacă este acasă, cu siguranţă.

Zece minute mai târziu aşteaptă în Seat, în faţa porţii, până când o voce masculină le spune:

— Veniţi în faţa casei. Va sosi cineva să vă ia.

O femeie îmbrăcată în rochie tradiţională apare pentru a-i întâmpina şi îi însoţeşte pe terasă zicându-le:

— *Mr Goldman will be with you shortly.*

După care dispăruse în casă.

Crawl.

Apă.

Goldman în piscină.

Un braţ după altul. Malin se uită la muşchii ce se contractă din cauza efortului şi simte nevoia de a plonja şi ea pentru a-şi simţi corpul luptând cu obstacolul blând şi plăcut care este apa.

Goldman, un bărbat destul de voinic, bronzat şi debordând de energie, iese până la urmă din piscină, ia un prosop pe care i-l întinde o gorilă şi se îndreaptă către ei zâmbind. Părul îi este vopsit blond.

Prosopul şi-l trece pe după gât. Poartă la mână un ceas mare, pielea îi este bronzată, iar la gât are un lanţ gros de aur. Dinţii îi sunt anormal de albi pentru un om de cincizeci de ani care, cu siguranţă, nu a avut o viaţă prea liniştită. Un criminal? Un tip lipsit de scrupule care se debarasează de duşmani? Imposibil de spus.

Pe Malin nu o sperie. Altceva simte poliţista.

Jochen Goldman se opreşte la câţiva metri, îşi umflă pântecele destul de rotund, îşi trece mâna dreaptă prin păr, după care îşi leagă prosopul în jurul mijlocului.

Îi întinde mâna lui Malin.

Nu are decât câteva riduri în jurul ochilor, trăsături nu chiar atât de ieşite în relief şi nasul mai fin decât în fotografiile de presă. Jochen Goldman se aşază pe un scaun de lângă apă, la soare. Gorila îi aduce o pereche de ochelari negri, ale căror braţe sunt împodobite cu diamante. Malin exclamă surâzând:

— Ce ochelari frumoşi aveţi!

După care se prezintă:

— Malin Fors, comisar la poliţia din Linköping. Am mai vorbit la telefon. Acesta este colegul meu spaniol, Jorge Gomez.

Gomez schiţează un salut din cap, iar Goldman îi răspunde la fel.

— Vă rog, nu aţi putea să vă scoateţi ochelarii? M-aş bucura să vă pot vedea ochii.

— Sunt *Tom Ford*. Aveţi bun gust, răspunde Jochen Goldman punând ochelarii deoparte. Aşadar, dumneavoastră aţi sunat în chestiunea cu Jerry?

Haide, că ştii tu foarte bine, zice Malin în gând.

— Iar acum aţi venit special aici pentru a sta de vorbă cu mine.

Malin înţelege că nimic de pe lumea asta nu îl va face pe Jochen Goldman să spună mai multe decât are de gând să spună. Aşa că merge direct la ţintă.

— Avem toate motivele să credem că ştiaţi că Jerry Petersson a încercat să vă denunţe la poliţie pe vremea când eraţi fugar.

Alt zâmbet. Ochii căprui îi sclipesc în lumină când răspunde:

— Sigur că eram la curent. Sursa mea din Interpol mi-a comunicat. De data aceea mergeau la sigur că pun mâna pe mine.

— Şi nu v-a venit să vă răzbunaţi?

— Nu, fiindcă nu am fost prins. Aşa că, de ce aş fi făcut-o acum, după atâţia ani? Niciodată nu am avut încredere absolută în Jerry şi, într-o situaţie ca a mea, trebuie să fii mereu cu ochii în patru.

— Parcă spuneaţi că aţi fost prieteni.

— Aşa e. În pofida tuturor celor întâmplate, în el aveam mai multă încredere decât în mulţi alţii.

Malin dă din cap.

— Dorea doar să vândă cărţile şi nimic altceva, adaugă Goldman. Era de o lăcomie înduioşătoare. Deşi făcuse câteva sute de milioane cu firma aceea de IT, singurul lucru pe care îl avea în cap era să crească cifra de vânzări a cărţii.

La orizont apare un pachebot.

— Trăiţi bine aici.

— Am muncit din greu. Nu e vorbă, mi-ar fi plăcut să am şi o femeie alături de mine.

— Aveţi mai multe, constată Malin.

— Nu una ca dumneavoastră.

Malin zâmbeşte. Simte privirile lui Goldman şi se întreabă dacă nu cumva ar trebui să îşi mai aranjeze fusta care se ridicase din cauza vântului, dar o lasă aşa cum e. De ce, totuşi? Pentru plăcerea ei ori pentru a-l tulbura pe Jochen Goldman?

Mi se rupe, îşi zice Malin privindu-şi picioarele.

Gomez tastează ceva la mobil, după ce a primit un mesaj.

— Aşadar, nu eraţi supărat pe Petersson?

— Nu. Când nu mizezi pe loialitatea cuiva, nu te dezamăgeşte faptul că trădează. Nu-i aşa?

— Nu ştiu, răspunde Malin, revăzându-se pe ea şi pe Jan la intrarea în casă, în ajunul primei lui plecări în Bosnia, încercând inutil să-l convingă să nu îşi încarce rucsacul.

— În orice caz, aşa stau lucrurile.

— Şi, după, aţi continuat colaborarea cu el?

— Da.

— Chiar dacă nu aveaţi încredere?

— Nu ştia că eram la curent. Şi, ţineţi minte asta, Malin, Jerry Petersson era genul de om de care ai mereu nevoie alături de tine.

— De ce?

— Fiindcă avea multe calităţi. Printre care o lipsă de scrupule de care trebuia profitat.

— Ce înţelegeţi prin lipsă de scrupule?

Jochen Goldman se încruntă şi nu pare a dori să răspundă.

— Cum v-aţi cunoscut?

— Eram deja în rahat. Avocatul meu obişnuit, care lucra în acelaşi birou cu el, plecase în vacanţă. I-a ţinut locul şi astfel am reuşit să îl apreciez. L-am păstrat şi am rămas clientul lui şi după ce şi-a deschis propriul birou de avocatură.

— Ştiţi de ce a optat pentru această variantă?

— Fiindcă îi speria pe ceilalţi?

— Îi speria?

— Da, era mult mai inteligent decât ei, drept pentru care au fost obligaţi să îl dea afară.

Malin surâde. Jochen Goldman îşi trece palma peste pântece şi îşi umflă nările.

— Ar mai fi ceva să îmi spuneţi? Despre afacerile avute? Despre Jerry?

— Păi, n-ar cam fi treaba dumneavoastră să descoperiţi?

Goldman surâde la rândul lui.

— Prin urmare, nu aţi hotărât să vă răzbunaţi plătind serviciile unui asasin profesionist?

Jochen Goldman îi face cu ochiul lui Malin. Îşi pune ochelarii şi întoarce capul. Razele puternice, reflectate de diamantele acestora o orbesc.

— Haideţi, Malin, nu mă mai plictisiţi. Sunteţi mai bună de atât. Acuma, chiar dacă aş fi făcut-o, cum să v-o fi spus?

Malin întoarce şi ea capul spre mare.

Se gândeşte la Tove.

Întrebându-se ce-o fi făcând în clipa asta.

Apoi la mama şi la tatăl ei. Pe care se grăbeşte să îi vadă diseară.

— Veniţi cu mine, o invită Jochen Goldman, să facem turul proprietăţii.

Îl urmează pe treptele care coboară spre mare.

Gazda nu poartă decât costumul de baie. Corpul bronzat străluceşte în soare în timp ce îi vorbeşte despre arhitectul spaniol care a proiectat vila şi care a construit una de vacanţă şi pentru Pedro Almodovar undeva, în munţi, în apropiere de Madrid.

Malin tace.

Îl lasă să conducă el conversaţia. Au ieşit din câmpul vizual al gorilelor, iar Gomez este, fără îndoială, tot pe terasă, vorbind la telefon.

Jochen Goldman o întreabă dacă i-a citit cărţile şi îi răspunde că nu pe toate, dându-şi seama că ar fi fost cazul să o facă.

— N-ar fi trebuit să le rataţi.

Sare pe nisipul negru al plajei, apoi fuge către apă pentru a nu îşi arde tălpile. Malin se aşază pe ultima treaptă, îşi scoate espadrilele şi îşi bagă picioarele în mare.

— Puteţi să vă dezbrăcaţi şi să faceţi o baie. Am de unde să vă ofer un costum. Nici nu ştiţi cât de plăcut este să stai întins pe nisipul ăsta şi să simţi cum ţi se usucă sarea pe piele.

— Îmi închipui, răspunde Malin.

În pofida a tot şi a toate, are un chef nebun să stea şi ea întinsă, alături de Jochen, admirând forţa naturii. Bărbatul aruncă o piatră în apă, făcând-o să ricoşeze pe suprafaţa acesteia.

— Acum zece ani mă simţeam exact ca piatra aceea.

— Nu iese fum fără foc, i-o întoarce Malin. Şi-apoi aţi fost despăgubit cu asupra de măsură.

— Sunteţi prea dură.

— Nu. Sunt realistă. V-a vorbit vreodată Jerry Petersson despre un accident de maşină în care a fost implicat?

Marea călduţă între degetele de la picioare, un val mic de spumă rostogolindu-se peste nisipul negru.

— Pe când avea optsprezece sau nouăsprezece ani. S-a lăsat şi cu morţi.

Jochen Goldman încremeneşte.

Se uită la ea. Nu îi poate vedea ochii, dincolo de lentilele negre, dar simte că este pe punctul de a-i spune ceva important.

— Mi s-a lăudat o dată. Într-o seară de Anul Nou, la Punta del Este. Mi-a zis că era la volanul unei maşini, că era beat, dar că a putut convinge un alt tip din maşină, care nu băuse, să ia asupra lui vina. Jerry era extrem de mândru de lucrul acela.

37

Numai prostii spui, Jochen.

Ce i-ai zis despre accident? Nu-mi aduc aminte să-ţi fi povestit atunci, de Anul Nou, la Punta del Este. Sau poate da?

Te revăd pe terasă, în faţa castelului ăla al tău modern, uitându-te la mare.

Sigur că te-am turnat la poliţie.

Era ca într-un western în care tu, John Wayne pe cal, încercai să scapi de apaşi prin munţi, la graniţa dintre Texas şi Mexic.

Acum am să te las, Jochen, pradă neliniştii şi agitaţiei tale perpetue.

Haide, mai înoată puţin în şanţurile tale de apărare negre, scânteietoare.

Află că acolo unde mă aflu nu există nelinişte, nimic altceva decât curiozitate, frică şi o mie de alte sentimente pe care încă nu reuşesc să le definesc. Nu am nevoie să mă îndepărtez de ceilalţi şi să mă protejez dincolo de şanţul de apărare.

În sfârşit, m-am eliberat de angoasă şi de ruşine.

Nu e şi cazul tău, Malin, nu-i aşa?

Malin priveşte cu atenţie camera de hotel.

Unde acum e cald, fiindcă aerul condiţionat s-a oprit automat în clipa în care a ieşit, iar mirosul de igrasie e atotstăpânitor. S-a dezbrăcat şi s-a întins goală pe pat. Priveşte fix petele de umezeală cenuşii de pe tavan, aşteptând ca Zeke să îi răspundă la telefon.

E ora patru, deci ar trebui să fi ajuns la birou.

Se aude vocea lui Zeke.

— Malin, ce mai faci?

— Sunt în cea mai împuţită cameră de hotel cu putinţă.

— Cum e pe acolo?

— Frumos.. Cald.

— Te-ai dus să te vezi cu Goldman?

— Da.

— Şi?

Câteva ţipete iritate ajung până la ea dintr-un bar cu prostituate. După care muzica tehno începe să îi bată darabana în urechi.

— Ce se aude? Eşti într-o discotecă?

— E dintr-un bar plin de curve, răspunde Malin.

— Uau, exotic!

— Vroiam să-ţi zic că, potrivit lui Goldman, în noaptea aceea de Anul Nou, Jerry Petersson conducea maşina, nu Jonas Karlsson. Goldman spune că Jerry Petersson era beat mort, dar l-a convins pe Jonas Karlsson să ia vina asupra lui.

Tăcere.

— Doamne Dumnezeule! exclamă într-un târziu Zeke. Nu cumva îşi bate joc de noi?

— N-am idee. Însă ar trebui să utilizăm informaţia ca mijloc de presiune asupra lui Jonas Karlsson.

Din nou se aud ţipete din bar.

— L-aţi mai interogat o dată?

— Da. Sarcina au primit-o Jakobsson şi Ekenberg. Dar acum ar fi cazul să treacă din nou pe la el.

— Cu familia Fågelsjö cum stăm?

— Pretind că nu îşi mai amintesc nimic despre accident.

— Ba îşi amintesc ei perfect, răspunde Malin.

Zeke nu spune nimic. Malin se gândeşte la ceea ce se întâmplase mai devreme. Gomez o invitase la o bere, însă refuzase, deşi întreg corpul urla la ea să accepte.

Rezistă eroic.

Zeke continuă:

— Waldemar şi Johan îl vor interoga iarăşi pe Jonas Karlsson în lumina noii informaţii. După care va trebui să facem o vizită

părinţilor tinerilor care se aflau în maşină. S-ar putea să fie o pistă. Te pomeneşti că Jonas Karlsson îl şantaja pe Petersson? Sau că un apropiat al victimelor aflase adevărul? Genul ăsta de lucruri poate provoca reacţii inimaginabile. Cum ar fi patruzeci de lovituri de cuţit...

— Trebuie interogaţi şi membrii familiei Fågelsjö, adaugă Malin.

— OK. Cine ştie unde ne-ar putea duce toată povestea asta? Pe fiică-ta ai sunat-o?

Ia vezi-ţi tu de treburile tale! Nu am sunat-o fiindcă este la şcoală, măcar atât ar trebui să ştii, îi răspunde Malin în gând.

— Ce te priveşte? mârâie apoi ca să se audă.

Realizează agresivitatea tonului.

— Iartă-mă.

— Nicio problemă, răspunde Zeke. Dar trebuie să înţelegi că acest caz al nostru nu este mai important decât copilul tău.

Haide, Zeke, lasă gura...

— Bate cineva la uşă. Desigur e camerista. Trebuie să te las.

Zeke închide.

Fireşte, la uşă nu bate nimeni. Un simplu pretext pentru a pune capăt convorbirii.

Jerry, îşi zice Malin. Jerry. Dacă într-adevăr tu ai fost la volan în noaptea aceea, atunci clar ai băgat evenimentul într-o cutiuţă neagră şi ai aruncat cheia, este? Lui Jochen i-ai prezentat conţinutul doar aşa, ca să te lauzi.

Eu nu-mi scot la vedere secretele, se gândeşte Malin, fiindcă nu mi le ştiu. Tu, însă, Jochen, nu ai vrea să îţi afli adevăratele secrete, ia zi? Te-ai bucura să crezi că totul poate fi controlat, că lumea poate fi aranjată conform propriilor tale dorinţe.

Închide ochii.

Simte nervozitatea punându-i stăpânire pe întreg corpul.

M-am săturat să tot fiu tristă, îşi zice. Tristă, furioasă şi angoasată. De ce mi-o fi semănând privirea cu a Katarinei Fågelsjö?

În curând mă văd cu mămica şi cu tăticul.

Mingi de golf aruncate spre cerul albastru. Mai groaznică plictiseală nici că se poate.

Cazul ăsta mă scufundă în zona cea mai profundă a intimităţii mele...

Malin aţipeşte. E culcată în pat, lipsită de apărare, ghemuită în ea însăşi.

Visează un bărbat în costum, aşezat într-un fotoliu cu design futurist, la un birou din mahon, într-o încăpere cu ferestre mari ce dau spre un bulevard plin de lume. Costumul este gri, iar bărbatul nu are chip.

I se adresează. Ea ar vrea să îl oprească, dar nu ştie cum s-o facă.

— Uite cum stai întinsă în pat, în camera ta de tot rahatul, în care ţi-ar plăcea să rămâi toată seara şi toată noaptea, numai că ştii că trebuie să te scoli şi să ieşi. Peste puţin timp te vei duce la duş, încercând să scapi de tot ce te face nefericită, dar nu vei reuşi. Ai venit aici, pe insula asta care stă să se prăbuşească sub greutatea atâtor hoteluri noi, pentru a descoperi de ce am fost ciuruit cu atâtea lovituri de cuţit. Îţi mulţumesc. Dar mai mult decât secretul meu, secretul tău mă interesează. Crezi că vei afla mai multe despre el în seara asta, la părinţii tăi? Nu-ţi face prea mari speranţe. N-ar fi mai bine pentru tine să te întorci acasă? Să termini cu băutura şi să ai grijă de fata ta? Chestia e că nu eşti în stare. Ce slabă eşti! E mai uşor să te concentrezi asupra cazului meu, fiindcă ai început să întrevezi adevărul şi nu mai ai nevoie, aşa, să te priveşti şi pe tine. Haide, Malin, du-te şi puneţi un păhărel. Bea, Malin. Pe urmă va fi mai bine...

Cu aceste cuvinte, bărbatul dispare cu tot cu încăperea în care se află. Vocea însă îi rămâne.

Malin o aude şoptind înlăuntrul ei.

— Bea, bea, bea...

În vis se întreabă de unde o fi venind glasul. Nu cumva chiar trupul ei îşi doreşte liniştea, vrea să fie eliberat de tristeţe, de regrete şi de teamă?

Se trezeşte, dar ecoul vocii răsună încă în cameră.

Face un duş.

Peste un sfert de ceas stă la tejgheaua unui bar dubios, observându-şi chipul în oglindă.

Paharul cu tequila e pe jumătate plin, pereţii celui de bere rece sunt aburiţi.

Mămico.

Tăticule.

Here I come. Ar fi trebuit să o iau şi pe Tove cu mine. Ca să o mai vedeţi şi voi. Fiindcă e cel mai frumos lucru de pe lumea aceasta.

— Tot nu e acasă, zice Waldemar Ekenberg după ce sună pentru a treia oară în aceeaşi zi la uşa apartamentului lui Jonas Karlsson. Şi nici nu are mobil, fir-ar a dracului de treabă!

— Unde-o fi putând să fie? se întreabă Johan Jakobsson.

— N-am idee.

Johan se uită la uşă.

Masivă, zdravănă, de parcă ar vrea să păzească nu ştiu ce secrete. Veniseră încoace acum două ore, după telefonul primit de Zeke de la Malin. Jonas Karlsson nu era acasă. Dar nici la serviciu.

La comisariat, agenţii căutaseră adresele părinţilor fetei şi băiatului ce fuseseră victimele accidentului. Ambele cupluri divorţaseră, dar tot în oraş locuiau.

S-a făcut târziu. Nu putem trece pe la ei la ora asta doar pentru o vagă bănuială, îşi zice Johan. Mâine însă va trebui să o facem.

Nu am nicio grabă, adaugă tot pentru el, în timp ce se întoarce pentru a coborî scările, îndepărtându-se de Waldemar şi de apartamentul lui Jonas Karlsson.

38

Nostalgia resimţită cu silă are şi o adresă: *Calle Amerigo* numărul 3.

Cele două pahare de tequila şi berea îşi fac efectul.

Palmele lui Malin se odihnesc liniştite pe coapsele goale. E îmbrăcată într-o rochie albă, scurtă şi o cămaşă roz.

La bordul taxiului, ceasul indică ora şapte şi douăzeci şi cinci. Cuvintele tatălui la telefon...

Maşina se îndepărtează de *Playa de las Americas* şi urmează un drum şerpuit pe marginea falezei. Căldura şi stresul sunt înlocuite de calmul unui cartier rezidenţial, fără hoteluri construite în grabă pe malul mării, ci doar cu locuinţe minunat îngrijite.

Mămica.

La Los Cristianos, taxiul schimbă direcţia luând-o pe o stradă ce urcă dealul cu tot mai multe case căţărate pe stâncile roşiatice.

De trei ani nu mi-am mai văzut părinţii.

Chiar mi-a fost dor de ei?

Poate doar uneori, când îl aud pe tăticul la telefon rugându-mă să vin să îi văd.

Mămica.

Am vorbit amândouă de cel mult zece ori. Şi doar pentru a ne interesa cum mai e vremea.

Dar lui Tove i-o fi dor de voi? Sigur, tăticule, mă întrebi ce mai face, dar de implicat nu vă implicaţi.

I-o fi dor de voi?

Sigur că-i e dor, ce naiba! Sunteţi singurii ei bunici.

Malin e sub imperiul unei plăcute beţii provocate de tequila. Aşa că, acum, în taxi, poate fi cinstită cu ea însăşi.

Şi casele acestea... Şifoniere pentru fiinţele omeneşti.

Căldură şi iresponsabilitate. Ce mai poţi găsi altceva pe jaful ăsta de insulă?

Ascensorul se opreşte la etajul patru şi uşile metalice se deschid. Malin îşi doreşte să le închidă imediat la loc, să o ia la fugă, să prindă un taxi pentru aeroport şi să se urce în primul avion care să o ducă înapoi în întuneric, în ploaie, în frig.

Se îndreaptă spre uşa apartamentului părinţilor.

E o căldură plăcută, însă plăcile din casa scărilor, care imită marmura, asigură o răcoare bizară, pe care o simte imediat şi gata, are opt ani, e acasă, la Sturefors, unde e frig şi plouă şi şi-a uitat cheia. O aude înăuntru pe mămica. Aceasta ştie că fetiţa e afară, că tremură şi plânge şi vrea să intre, însă nu îi deschide din cauză că e supărată fiindcă Malin a uitat cheia.

Malin e la uşă.

La uşa din Tenerife.

Mă întorc. Chiar acum.

Poate că n-or fi acasă.

Dar le aude vocile cunoscute dincolo de uşă. La început vorbesc normal, apoi încep să urle. Malin este în pat, în camera ei de copil. Şi îi aude urlând din celălalt capăt al casei în nopţile reci de toamnă, în nopţile de iarnă, de primăvară, de vară. Nu înţelege ce spun, are şapte, opt, nouă ani şi nu pricepe cuvintele, dar ştie că mămica şi tăticul urlă cuvinte care schimbă totul, pentru totdeauna, care le dau viaţa peste cap, indiferent dacă acceptă ori nu cineva.

Un clinchet.

Malin sare înapoi.

Nu mai are timp să vadă umbra prin ochiul magic, apoi tăticul apare în faţa ei bronzat şi ridat, fericit să o vadă. Faţa i s-a mai rotunjit şi pare în formă. O ia în braţe, o strânge la piept, o ţine aşa îndelung, fără a spune ceva, până când Malin rupe tăcerea:

— Tăticule, nu mai pot să respir!

Îi dă drumul. Face un pas într-o parte. Spune:

— Haide să o vezi şi pe mama.

Malin intră în apartament, unde zăreşte mobilele şi covoarele aduse de la Linköping, care nu se potrivesc nicidecum cu noul mobilier.

— Ce mai faci? o întreabă tatăl, conducând-o în living.

— Bine, îi răspunde.

Pe balconul cu vederea către mare îşi observă mama, care stă cu spatele spre ei. E aşezată la masă, îmbrăcată cu un pulover roz de tenis şi blondă, ca de obicei. Malin se întreabă dacă i s-o fi schimbat chipul.

O fi plin de riduri? O fi proaspăt, obosit sau, pur şi simplu, mai îmbătrânit?

Mama se întoarce. Malin e lângă ea, pe balcon. Aude vocea tatălui:

— A venit!

Mama o vede în sfârşit. Malin îşi zice că nu i s-a schimbat deloc figura, poate doar ceva mai închisă la culoare să fie, dar cu aceeaşi expresie de nemulţumire care nu dispare niciodată, în pofida surâsului de pe buze.

Mama se ridică.

O sărută pe obraji.

— Ia zi, dragă, ai băut ceva? Miroşi a alcool. Şi pari cam bosumflată.

Fără a mai aştepta răspunsul, continuă:

— Ce bine-mi pare c-ai venit, iubito! Nu e chiar devreme. Am cumpărat cea mai bună *paella* dintr-un restaurant, pe drumul de întoarcere de la *Abama*. Henry, fii drăguţ şi adu un pahar cu vin alb pentru fiică-ta. Haide, vino şi stai aici.

Malin este acum aşezată în faţa mamei, pe balconul din Tenerife, şi nu ştie dacă trebuie să se uite la ea, la living sau la mare.

— Din ce cauză ai venit, dar de-adevăratelea?

Mama îşi ridică încontinuu paharul. Malin bea cu înghiţituri mari din paharul adus de tatăl ei, şi-ar dori să fie şi el pe balcon, dar, în loc de asta, trebăluieşte prin bucătărie.

Mama este în faţa ei şi o întrebare pluteşte în aer.

— Am venit pentru un caz la care lucrez acum, răspunde Malin. O pistă m-a adus până aici. De-asta am apărut.

Orice altă fiinţă omenească ar mai fi pus, din curiozitate, şi alte întrebări, ar fi ţinut să afle despre ce era vorba, şi-ar fi dorit să ştie ce putea fi atât de important încât un comisar de poliţie din Linköping să facă cinci ore de zbor cu avionul tocmai până în Tenerife.

Numai că mama începe să vorbească despre golf.

— Vezi tu cum stă treaba, terenul se găseşte la *Abama*, cel mai elegant hotel din întreaga insulă şi costă şi ochii din cap să poţi juca acolo şi asta numai în cazul în care reuşeşti să îţi rezervi loc. Acum câteva săptămâni a fost o tombolă la Clubul Suedez şi am câştigat. Ar fi trebuit să fii la intrare ca să îţi dai seama. Ne-am dus cu Sven şi cu Maggan...

Malin se preface că o ascultă.

Dă din cap.

În ea însă stă de vorbă cu Tove şi o întreabă ce mai face. Vorbeşte despre Jan, spune că s-au despărţit din nou şi că e disperată, că de multe ori nici nu mai ştie ce să facă, povesteşte că are senzaţia că distruge totul în calea ei, că simte nevoia să bea, că bea prea mult şi a sfârşit prin a-şi mărturisi, dar numai şi numai ei, că este o alcoolică, o javră de alcoolică, dar nu o va recunoaşte niciodată în faţa altcuiva şi dă din cap zâmbind când tatăl îi mai toarnă vin. Dintr-odată, vede pe masă farfurii şi nişte paella într-un recipient de aluminiu. Trei creveţi uriaşi tronează pe orezul galben.

Se lasă noaptea.

Malin aude o muzică vagă, undeva, departe, în barurile de pe plajă. Tata spune:

— Serveşte-te, Malin.

Întinde prea repede mâna şi varsă paharul cu vin.

Ei, căcat!

— Ups! exclamă tata. Lasă, şterg eu.

— Mereu la fel de stângace..., adaugă mama.

Malin tare-ar mai vrea să se ridice şi să plece, însă rămâne.

Îşi aude mama pălăvrăgind cu una dintre prietene la telefonul din living.

Tatăl e în faţa ei, cu figura liniştită, părând aproape fericit că mama s-a ridicat de la masă.

Paella s-a terminat.

E bine, se gândeşte Malin, după alte toate.

Mama vorbise despre golf, despre coafor, despre mâncarea care s-a scumpit, despre apartamentul care nu este prea mare, dar a cărui valoare crescuse, povestise că face cursuri de yoga şi încă multe altele. După care sunase telefonul şi se dusese înăuntru să răspundă. Acum, tatăl întreabă:

— Cum mai e cu Tove?

Vinul începe să i se urce la cap lui Malin.

— E pe cale de a se maturiza.

Surâzi, tată.

— Şi Jan?

Ştie că s-au despărţit.

— E-n ordine. Asta e, nu reuşim să trăim împreună, nu are niciun rost să ne forţăm.

Chiar în clipa în care tatăl se pregăteşte să comenteze, mama apare în cadrul uşii şi spune:

— Erau Harry şi Evy. S-au hotărât să treacă pe aici în seara asta. S-ar bucura să ne vadă şi sclipitorul comisar de poliţie.

Nu, îşi zice Malin, asta nu.

Tata îi aruncă o privire:

— I-auzi, Malin! De ce nu m-ai ajuta să strângem masa, după care putem face o plimbare până la magazin să cumpărăm ceva îngheţată înainte de sosirea lor?

— Bună idee, completează mama. Pe mine mă dor picioarele. Azi am mers fără discuţie vreo douăzeci de kilometri. Câte femei de şaizeci şi şapte de ani o mai pot face?

Malin îşi goleşte paharul.

Înghite şi ultima picătură, însă mama nu pare să îi sesizeze setea.

39

Frigiderul cu băuturi şi aparatul de aer condiţionat din supermarket gem pe întrecute.

Proprietarul îi salută tatăl ca pe un vechi prieten şi cei doi stau puţin de vorbă în spaniolă, pe care tata pare a o stăpâni foarte bine. Malin nu înţelege nicio iotă din cele ce se spun.

— Roman, explică tatăl. Un tip simpatic. Din care vrei? Vanilie ori ciocolată? Parcă-ţi plăcea cu ciocolată, nu?

— Mai bine am lua o bere rece în barul de vizavi.

Tatăl scoate un pachet de îngheţată din congelator, după care se întoarce spre ea. Cămaşa albastră i s-a pătat cu paella. Malin realizează că a slăbit mult de când s-au văzut ultima oară.

— Putem merge unde vrei, Malin.

Peste un minut stau în bar, la treizeci de grade, sub ventilatorul scârţâitor fixat pe tavan. Malin îşi priveşte paharul aburit.

Tatăl bea o sorbitură zdravănă din berea lui, apoi spune:

— Mama nu s-a schimbat.

— Am văzut.

— Într-un fel, e totuşi mai uşor aici.

— Cum aşa?

— Aparenţele sunt mai puţin importante.

Malin ia şi ea o înghiţitură aprobându-l din cap, pentru a-i arăta că îl înţelege, apoi trage adânc aer în piept.

— Ai trecut prin momente grele, constată tatăl.

— Da.

— Vrei să-mi spui ceva, fata mea?

Asta e: chiar vreau?

Ce ne-am putea spune noi doi, tăticule? S-ar bucura să îi poată povesti ce visează, despre băiatul pe care îl vede şi despre cât îşi doreşte să afle cine este, despre băiatul acela ascuns în întunericul viselor ei.

— Am visat un băiat, sfârşeşte prin a-i spune.

— Un băiat?

— Da.

— Unul mic?

— Da.

Tatăl nu zice nimic. Doar bea.

— Spune-mi, când eram mică, mama a plecat cumva de acasă?

— Se topeşte îngheţata. Trebuie să ne întoarcem acasă.

— Tăticule!...

— Malin, există lucruri despre care nu se vorbeşte.

Unele lucruri sunt cum sunt şi trebuie acceptate ca atare. Nici tu nu laşi pe nimeni să pătrundă în viaţa ta. Dintotdeauna.

— Adică, cum?

— Adică nimic. Nimic.

Malin îşi goleşte paharul, lasă o hârtie de cinci euro pe tejghea şi se ridică.

Ies amândoi pe trotuar. Trec maşini. Vacarmul oamenilor se amestecă cu muzica.

— Tu şi mama aveţi un secret, nu-i aşa? zice Malin. Ceva ce nu mi-aţi spus atunci când ar fi trebuit.

Tatăl o priveşte fix. Deschide gura, îşi mişcă buzele, dar nu iese niciun sunet.

— Haide, tăticule, ştiu că e o chestie pe care, normal, ar trebui să o aflu.

Bărbatul pare că ar dori să răspundă, ridică ochii şi se uită către balconul apartamentului. Malin ghiceşte silueta mamei.

— Un secret. Există un secret, nu?

— Trebuie să urcăm cu îngheţata înainte de a se topi. Prietenii noştri vor sosi în curând.

După care se întoarce şi pleacă. Malin rămâne pe trotuar.

— Sunt obosită.

Tatăl se opreşte şi se întoarce iarăşi spre ea.

— Nu mai urc. Mă întorc la hotel.

— Trebuie să îţi iei la revedere de la mama.

— Explică-i tu.

Se privesc de la cinci metri unul de altul cam un minut, iar Malin aşteaptă să se apropie de ea, să o sărute, să o ia în braţe, să facă să dispară tot ceea ce o arde pe dinăuntru şi o răneşte.

Tatăl dă din mâna în care ţine îngheţata.

— Bine, îi explic.

După care Malin îi vede spatele cămăşii. Albastru-deschis, udat de sudoare, în lumina difuză a barului, a magazinelor, a felinarelor, a stelelor.

Ce faci aici?

Jochen, chiar obişnuieşti să vii? Chiar tu îţi afişezi pielea bronzată la tejgheaua barului?

Dar femeia asta ce se tot învârte pe aici?

Asta par a gândi bărbaţii aşezaţi în jurul podiumului pe care fetele dezbrăcate dansează în lumina albastră. S-a dus în barul cu prostituate din faţa hotelului. Şi-o să se întoarcă în patru labe.

N-o fi lesbiană?

Mi se rupe de ceea ce credeţi, îşi zice Malin. Un rând de tequila costă treizeci de euro, fetele dispar în spatele perdelelor cu bărbaţii, dar chiar mi se rupe.

Africane.

Balcanice.

Rusoaice.

Multe dintre ele sosite aici cu siguranţă în urma unor ameninţări. Câte vor sfârşi ca Maria Murvall?

Acum însă dansează, iar pielea dată cu ulei le scânteiază. Se mişcă lasciv, cu zâmbetul pe chip.

Malin bea al treilea rând de tequila. În sfârşit, fetele şi bărbaţii din jurul ei îşi pierd contururile pentru a se amesteca într-o singură masă caldă şi liniştită.

Aici mi-e locul, îşi zice. Aici, la bar.

Ridică degetul pentru a-l chema pe barman.

Acesta îi umple paharul şi ia banii lăsaţi pe tejghea. Malin ştie că, atâta vreme cât va plăti, va primi de băut, iar dacă va cădea de pe scaun, o vor scoate în stradă şi o vor lăsa într-un şanţ.

Închide ochii.

Ia mai daţi-vă dracului!...

Maria Murvall. Mută şi imobilă. De parcă s-ar fi hotărât să scape din lume pentru a nu mai fi obligată să îi vadă întunecimea.

Jerry Petersson. Încearcă să se mişte în şanţul de apărare, să se cţere pe mal, dar fantomele nu-l lasă, peştii, viermii, crabii şi creveţii negri şi agresivi îi mănâncă trupul şi îi cad din gură şi din orbite.

Corpul lui Jochen Goldman. Nu cumva acum mă va elimina şi pe mine? Nu cumva l-am deranjat? Şi-atunci mă voi transforma în hrană pentru rechini?

Maşini negre.

Ochi care văd, dar care nu înregistrează nimic. Lumea se risipeşte, se înmoaie, ajunge simplu de înţeles, amabilă.

Bea, bea, bea îi zice vocea. Te vei simţi mai bine, totul se va aranja.

Cât de mult îmi place să aud vocea asta! îşi zice Malin.

40

Miercuri, 29 octombrie

Acum ar trebui să îi vezi, Malin.

Or, cum îi cheamă pe colegii ăştia ai tăi? Waldemar? Johan?

Stau în frigul dimineţii, în faţa casei lui Jonas Karlsson, e şi acesta cu ei, îl invită să intre şi îl anunţă că mai au nişte întrebări să îi adreseze, că nu le-a spus adevărul despre ceea ce s-a întâmplat în nenorocita aceea de noapte de Anul Nou.

Vezi cum stă treaba, Malin? Observ atent tot ceea ce faceţi.

Colegii tăi au trecut printr-o dimineaţă cam jalnică. Procurorul a hotărât că Fredrik Fågelsjö trebuie eliberat din arest, avocatul Ehrenstierna convingându-l că nu va mai încălca nicicând legile şi că va rămâne la dispoziţia poliţiei.

— Nu putem ţine o săptămână în închisoare unul dintre membrii marcanţi ai societăţii pentru un delict relativ minor.

Atâta doar că voi, poliţiştii, încă mai aveţi suspiciuni în privinţa lui.

Noaptea Anului Nou. Când o să se mai oprească şi zăpada asta? Când vor amuţi lamele maşinii de tuns iarba?

Eu să fi fost la volan?

Ce-am făcut, oare, la petrecerea lui Fredrik Fågelsjö? Nu vreau să îmi amintesc, dar a fost vorba despre unul dintre lucrurile acelea pe care le facem noi, bărbaţii, Malin, când ţinem să obţinem ceva, când dorim să ne arătăm forţa fiind, în acelaşi timp, obligaţi să renunţăm la ea pentru a obţine ceea ce vrem.

Uite că acum Jonas se sperie.

Dacă vin până la câțiva centimetri de el, îl simt. Știu că trecutul e gata să pună ghearele pe el.

Tocmai dădea să plece la muncă în clipa în care au apărut polițiștii. Le-a declarat că în ziua precedentă fusese pe hipodromul de la Mantorp.

Poate că totuși el fusese la volan.

Jochen se joacă cu întreaga lume doar din plăcere. Fără joc, viața lui nu are avea sens.

Ușa de la intrarea casei lui Jonas Karlsson tocmai s-a închis. În momentul în care toți trei dispar înăuntru, mâna lui Waldemar se strânge pe umărul lui Jonas.

Sunt cu tine, Malin, stau la capul tău, iar tu dormi.

Secrete, Malin... Îți plăceau atât de mult când erai mică, iar acum se țin după tine peste tot.

Avionul își croiește drum prin aer, iar tu dormi fără vise și nu te simți prea bine. Taximetristul a fost nevoit să oprească în drumul spre aeroport pentru ca să poți să ieși și să vomezi, să-ți golești stomacul de alcool.

Vasăzică, n-o să te înveți minte niciodată, Malin?

Pari de-a dreptul sfârșită așa, cu capul sprijinit de geam, fără să mai auzi zgomotul motorului. M-aș bucura să te pot mângâia pe obraz fiindcă, fără îndoială, asta îți lipsește acum.

Să te lași învăluită de căldura celui de lângă tine.

Să simți că mai este și altceva dincolo de pietrele reci ale șanțului de apărare.

Jonas Karlsson se așază pe canapea. Johan Jakobsson stă în fața lui, într-un fotoliu, pe când Waldemar Ekenberg se învârte prin încăpere. Masa e plină de sticle goale de bere, alături de o cutie de vin ferfeniță. Mirosul iute de alcool uscat le înțeapă nările. În afara harababurii de pe masă, restul apartamentului este pus la punct.

Corpul masiv al lui Waldemar tremură, vocea îi e groasă, ruginită de sutele de mii de țigări.

— Ne-ai mințit, zice Johan.

Vocea polițistului îi face pielea de găină.

Jonas Karlsson pare că deja a capitulat, fiind gata pentru furtuna care se va abate asupra lui.

— N-am...

— Gura, jigodie! urlă Waldemar. Sigur că ne-ai minţit. În seara respectivă, Jerry Petersson a fost la volan. Nu tu.

— Eu...

Johan ar vrea să îl roage pe Waldemar să se calmeze, dar se abţine. Atmosfera din încăpere e ca electrizată.

— Nu rişti mare lucru dacă ne spui adevărul, îi explică Johan. S-a întâmplat de prea multă vreme.

— Dar nu eu am...

Waldemar se apleacă spre el.

— Ia zi, mai vrei una? Zi, hai!

— Eu nu...

Palma şuieră prin aer şi-l atinge pe Jonas Karlsson în ceafă, aruncându-l înainte, peste măsuţă.

— Zi odată!

— N-am fost eu la volan! ţipă Jonas Karlsson. N-am fost eu. Jerry, Jerry a fost, Jerry!

Malin se trezeşte.

Creierul îi este ca închis în zgomotul avionului, în huruitul surd al motoarelor.

Cutia de bere din faţa ei e pe jumătate golită, calmându-i trupul, greaţa.

Călătoria în sud. Căldura.

Doar căldura fizică. M-aş fi bucurat să fi fost altfel, se gândeşte. Vede corpul lui Jerry Petersson plutind în apa şanţului de apărare.

Ai fost şi tu un ticălos, fără nicio îndoială. Unul de mare anvergură. Şi-atunci de ce îmi mai bat capul cu tine?

Aude o voce izbindu-i-se în străfundurile minţii:

Fiindcă nu ai altceva cu care s-o faci, Malin? Fiindcă, deşi ai o grămadă de lucruri de care ar trebui să te ocupi, nu eşti în stare...

— Haide, bagă tot!

Vocea lui Waldemar Ekenberg e calmă, dar amenințătoare. S-a așezat pe canapea, alături de Jonas Karlsson și i-a dat o bucată de hârtie igienică luată din baie. Fără să se ridice de pe fotoliu, Johan se apleacă înainte și spune:

— Acum povestește-ne totul. Jerry e mort. Nu-ți mai poate face niciun rău.

Jonas Karlsson își drege vocea, își ridică privirea și începe să vorbească, apăsând buza de jos cu bucata de hârtie igienică:

— Jerry era deja la petrecere când am ajuns eu. Cred că venise cu altcineva. Pe la unu și jumătate a vrut să plece în oraș, așa că i-am propus să îl iau și pe el, împreună cu alții. Am mers în parcarea în care lăsasem mașina. Cheful se terminase. Fredrik Fågelsjö își invitase doar prietenii la castel, or noi nu făceam parte dintre aceștia.

— Prin urmare, erai prieten cu Jerry?

— Făceam parte din gașca lui. Prieteni? Nu avea așa ceva. Sigur, te putea face să crezi că îți era prieten. Și chiar îmi doream asta. Îl admiram, era un model pentru mine.

— Bun, îl admirai. Și pe urmă?

— Eu, Jerry, Andreas și Jasmin ne-am hotărât să ne ducem în oraș. Când am ajuns lângă mașină, Jerry a ținut neapărat să conducă el. S-a enervat când l-am refuzat. L-au apucat toți dracii fiindcă deja fusese cu fundu-n sus toată seara. A urlat la mine, insistând. Așa că i-am aruncat cheile spunându-i: „Dacă e atât de important pentru tine, n-ai decât să conduci." După care m-am instalat pe locul din dreapta, iar Andreas și Jasmin s-au băgat în spate. Mi-am pus centura, însă ei erau mult prea beți ca să se mai gândească la asta.

— De ce era Jerry furios?

— N-am idee. Mereu avea o grămadă de secrete.

— Și-ați plecat...

Waldemar îl ia pe Jonas Karlsson de umeri.

— Jerry gonea nebunește.

— Prea departe n-ați ajuns...

— Aveam șaizeci sau șaptezeci la oră când a apărut curba aceea. Cauciucurile au alunecat și îmi amintesc că m-am gândit că totul se sfârșea. Pe urmă mașina s-a dat peste cap în câmp. Mi se

părea că mă aflu într-o maşină de spălat plină de lumini orbitoare. Pe urmă, tăcerea... După o clipă, l-am văzut pe Jerry lângă mine, cu capul în jos, încercând să se elibereze. M-a ajutat şi pe mine. Mai devreme era încă beat, dar adrenalina îl trezise de tot.

Johan îşi închipuie scena.

Doi tineri poticnindu-se, încercând să se apere de vânt şi de fulgii care se învârteau în toate sensurile, observând alte corpuri întinse undeva, mai departe, în zăpadă.

— Atunci i-am observat. Pe Andreas şi pe Jasmin. Pe câmp.

— V-aţi apropiat de ei?

— Da. Lui Jasmin îi curgea sânge din urechi, dar mai respira.

— Şi v-aţi dat seama că Andreas a murit?

— Da, aşa cred.

— Şi-apoi? întreabă Waldemar.

— Jerry m-a prins de mâini şi mi-a zis: „Pentru asta au să mă bage-n puşcărie, doar am fost beat, dar dacă declarăm că erai tu la volan, nu mai pot să ne facă nimic." M-a privit fix, până-n adâncul ochilor cu ochii lui albaştri şi am înţeles că nu îl puteam refuza. Mă gândeam: De ce aş permite ca viaţa lui Jerry să fie distrusă? Mi-a spus: „Dacă povestim cu seriozitate că tu ai fost la volan, poliţia va considera totul ca pe un simplu accident."

— Ai acceptat târgul? întreabă Johan.

— Da.

— Pur şi simplu? După părerea mea, a fost cam rapid...

— Jerry putea fi foarte convingător. Mi-a promis o grămadă de chestii înainte să apară poliţia şi ambulanţa. În primul rând, că vom fi prieteni, or eu exact asta îmi şi doream. Şi bani, în ziua în care avea să se îmbogăţească.

— Şi aţi devenit prieteni?

— Nu, fiindcă s-a mutat la Lund.

— Bani ai primit de la el?

— Nici vorbă.

— Dar i-ai cerut?

— Nu. Abia peste mulţi ani au început ziarele să vorbească despre el.

Waldemar mormăie:

— Nu ai încercat niciodată să tragi ceva bani de la el, după ce ai aflat că s-a îmbogăţit? Ameninţându-l c-o să spui adevărul?

— Nu. Ce-aş fi avut de câştigat? Dacă ieşea la iveală adevărul, tot oraşul ar fi aflat că am minţit şi toată lumea m-ar fi considerat un ins fără coaie. Plus că aş fi riscat un proces.

— Păi şi nu un ins fără coaie eşti? bombăne Waldemar.

Jonas Karlsson râde nervos.

— Ba da, asta sunt.

— Nu ţi-ai zis niciodată că părinţii victimelor ar fi avut dreptul să afle adevărul?

Jonas Karlsson schiţează un gest spre sticlele de pe masă.

— Asta îmi spun zi de zi.

— Vasăzică nu l-ai strâns cu uşa pe Jerry Petersson? Nu te-ai dus pe la el în noaptea aceea? După care totul a luat-o razna?

— În noaptea despre care vorbiţi am fost la nişte prieteni. Am stat la chef până dimineaţa. Puteţi să îi întrebaţi.

— Asta o să şi facem, poţi să fii sigur, răspunde Waldemar.

Johans Karlsson se desprinde din strânsoarea lui Waldemar, se ridică şi se proţăpeşte în mijlocul camerei.

— Jerry Petersson era cineva cu totul deosebit, nu semăna cu ceilalţi. Nu a făcut nimic din tot ce mi-a promis în seara aceea. Dar şi în ziua de azi sunt convins că atunci am luat cea mai bună decizie. Andreas era mort, Jasmin a rămas handicapată pe viaţă. Ştiau perfect ce făceau în clipa în care au urcat în maşină, chiar dacă erau beţi. Erau ditai oamenii şi îşi puteau asuma consecinţele faptelor lor. Nimeni nu m-a insultat şi nici nu m-a acuzat pentru nimic, iar pentru toţi ceilalţi a fost vorba despre un simplu accident. Se mai întâmplă. De ce să mai fi distrus şi viaţa lui Jerry? Nu ar fi fost niciodată iertat.

— Vreţi să spuneţi că nu ar fi fost iertat fiindcă a produs un accident în stare de ebrietate? întreabă Johan.

— Exact, răspunde Jonas Karlsson, luând bucata de hârtie igienică de pe buza care începe iarăşi să sângereze.

41

Ştergătoarele de parbriz muncesc din greu pentru a putea ţine departe ploaia şi a lăsa câmp liber privirii.

Ceasul de la bord arată ora 13:35.

Prin fereastră, Malin vede câmpia şi pâlcurile de pădure, casele roşii. Lumea toată pare acoperită de o pătură de cenuşă.

Nu a înotat nici măcar o singură dată în Tenerife. Corpul ei fierbinte nu a intrat nici o singură dată în apă.

Acum însă se simte ceva mai bine. A ieşit suficient alcool din sânge pentru a putea face drumul de la Norrköping la Linköping în maşină. Îşi doreşte să se ducă direct la şcoala de la Folkunga pentru a da de Tove. Nu contează dacă e la ore, totul e să o poată lua în braţe. A trecut aproape o săptămână de când a plecat de acasă după ce a dat în Jan. Aproape o săptămână de când a fost descoperit cadavrul în şanţul de apărare.

Căldura din Tenerife. Ploaia şi frigul. Şi-a pus pe ea puloverul gros, de lână, pe care îl luase pentru întoarcerea în Suedia.

Numai că Tove va trebui să mai aştepte.

Vorbise cu Zeke, care îi făcuse rezumatul ultimelor date ale anchetei: eliberarea lui Fredrik Fågelsjö, mărturisirea lui Jonas Karlsson şi alibiul acestuia pentru noaptea crimei şi dimineaţa de după.

Zeke îi dăduse adresa Stinei Ekström, mama lui Andreas, care locuia la Linghem.

— O să trec pe acolo pe drumul de întoarcere, îl anunţase.

— Pot să vin şi eu.

— Lasă, mă descurc şi singură. Nu-ţi face griji.
— Cum a fost în Tenerife?
— Cald.
— Şi părinţii tăi?
— Te sun după ce vorbesc cu Stina Ekström, dacă o găsesc acasă.

Malin deschide aparatul de radio. Recunoaşte vocea blândă şi sexy a Helenei Aneman. Au trecut ani de când nu s-au mai văzut, deşi locuiesc în acelaşi oraş.

Ar fi mai mult o cunoştinţă decât prietenă, se gândeşte Malin pe când o ascultă vorbind despre o expoziţie canină organizată la *Cloetta Center* în weekendul acesta. După ce vocea Helenei dispare, muzica umple maşina, iar Malin simte pântecele strângându-i-se. De ce o fi băgat exact acum tâmpitul ăsta de cântec?

Vocea lui Ulf Lundell.

Trupul lui Jan alături de al său. Romantismul ridicol din clipele în care dansau amândoi ascultând exact melodia asta şi făcând jumătate-jumătate o sticlă de vin, în timp ce Tove dormea pe canapea, fără a fi deranjată de zgomot.

Linghem.

Panoul rutier abia de se vede în aerul umed.

Cel mai rău coşmar cu putinţă este să îţi pierzi copilul.

Am avut noroc să te pot păstra, Tove.

O maşină care se dă peste cap într-un câmp plin de zăpadă şi izolat.

Lovituri în uşă.

— Din păcate, suntem nevoiţi să vă anunţăm că...

Malin schimbă direcţia către Linghem, trecând prin faţa unui teren de fotbal şi a unei biserici. Un bărbat îmbrăcat cu o haină verde, cu glugă, stă în picioare în micul cimitir, cu un buchet de flori în mână. Părând a vorbi de unul singur.

Stina Ekström, mama lui Andreas, aşază pe masa din living o cafetieră plină.

Pe birou se află şapte fotografii înrămate.

Un puşti al cărui zâmbet dezvăluie lipsa unui dinte din faţă, în curtea grădiniţei. Imaginea unui teren de fotbal. Serbare de sfârşit de an şcolar. Un adolescent pe o plajă. Părul tăiat la baza

gâtului se zburleşte în vânt şi, câţiva metri mai departe, se poate observa un bărbat în valuri, tatăl lui Andreas poate.

— Acum puteţi vedea cum arăta, zice Stina Ekström, aşezându-se în faţa lui Malin, într-un fotoliu roşu.

Şi ea are acelaşi tip de fotografii cu Tove, puse pe biroul din dormitor.

— Adorabil băiat, şopteşte Malin.

Stina Ekström dă din cap zâmbind.

Câţi ani să ai? o întreabă Malin în gând.

Şaizeci?

Femeia din faţa ei are părul scurt, blond, uşor grizonant, iar ridurile de la colţurile gurii sunt mărturia dependenţei de tutun. Apartamentul miroase a fum de ţigară, însă Malin nu vede pe nicăieri nici pachete, nici scrumiere. Poate că Stina Ekström a reuşit să se lase, să îşi învingă dorinţa de a fuma.

Jeanşi negri.

Pulover gri.

Priviri care ştiu că zilele trec una după alta fără surprize. Nu oboseală i se citeşte în ochi, îşi spune Malin, ci altceva. Linişte? Amărăciune, în niciun caz. Nu, doar sentimentul de a trăi în pace. Nu-i aşa?

Cu o mână, Stina Ekström pune cafeaua în ceşti, iar cu cealaltă îi întinde un bol cu prăjituri de casă.

— De ce s-ar interesa poliţia de mine?

— Din cauza lui Jerry Petersson.

— Presupuneam eu... Fiindcă citesc ziarele.

— Se afla în maşină, când a murit fiul dumneavoastră.

Expresia din ochii Stinei Ekström nu se schimbă. Oare aşa se exprimă tristeţea atunci când ţi-ai găsit liniştea?

— Jerry Petersson era pe locul din faţă, şi-a pus centura şi asta l-a salvat.

Malin dă din cap.

— Vă gândiţi de multe ori la accident?

— La accident nu. La Andreas. Tot timpul...

Malin bea o gură de cafea şi ascultă ploaia care bate în geamul aflat la câţiva metri de ea.

— Tot aici locuiaţi şi pe atunci?

— Da, ne-am mutat când Andreas avea doisprezece ani. Înainte am stat la Vreta Kloster.

Malin aşteaptă ca Stina Ekström să continue.

— Mai întâi, m-am înfuriat. Dar, odată cu trecerea anilor, s-a întâmplat de parcă şi furia şi tristeţea s-ar fi risipit. Îmi spun că nouăsprezece ani alături de Andreas au însemnat un dar fantastic şi cred că nu trebuie să regreţi ceva ce nu ai apucat să trăieşti.

Malin simte o mână strângându-i inima şi, în pofida propriei voinţe, îi dau lacrimile.

Stina Ekström o priveşte.

— Vă simţiţi bine?

Malin tuşeşte, apoi răspunde:

— E doar o reacţie alergică.

— Mai am doi copii, explică Stina.

Malin zâmbeşte şi îşi şterge ochii.

— Nu l-aţi urât pe şofer?

— A fost un accident.

O clipă, Malin nu spune nimic, apoi se apleacă înainte:

— Avem toate motivele să credem că, în noaptea aceea, Jerry Petersson, care era beat, a condus maşina.

Stina Ekström tace. Privirea tot nu i se schimbă.

— L-a convins pe Jonas Karlsson să declare că...

— Am înţeles. Doar nu sunt proastă. Aşa că vă închipuiţi că am ştiut de undeva, că am aflat şi m-am hotărât să îl omor...

— Nu credem deloc aşa ceva.

— Dar sunteţi aici.

Malin urmăreşte expresia din ochii Stinei Ekström.

— Am pierdut multe în noaptea aceea. La câţiva ani am divorţat. Nu reuşeam să vorbesc cu bărbatul meu despre Andreas, nu ne mai rămăsese decât tăcerea. Nu mai contează cine conducea, nu mai există nici furie, nici ură. Tristeţe da, dar acesta este unul dintre sentimentele care fac parte din viaţă.

— Oare să mai fi fost cineva pentru care moartea lui Andreas să fi însemnat o încercare groaznică?

— Toată lumea era îndurerată. Dar a trecut atâta timp...

— Şi tatăl lui Andreas?

— Nu ar fi mai bine să îl întrebaţi pe el?

Zeke chiar acolo e, la Malmslätt, în acest moment.

— Familia Fågelsjö v-a transmis condoleanţe?

— Nu. Mi s-a părut că se poartă de parcă nimic nu s-ar fi întâmplat.

Malin închide ochii. Îi e rău.

— Pot să vă întreb cu ce vă ocupaţi? Sau aţi ieşit la pensie?

— Mai am patru ani. Lucrez cu jumătate de normă într-un cămin pentru tineri cu handicap. De ce?

— Doar aşa... Vă mulţumesc pentru timpul acordat. Şi pentru cafea.

— Luaţi şi o prăjitură.

Malin se serveşte cu o felie de ruladă cu scorţişoară, din bol.

— Nu mă întrebaţi ce am făcut în noaptea de joi spre vineri?

Malin înghite şi zâmbeşte.

— Ce aţi făcut?

— Am stat acasă. Am stat pe Skype până noaptea, târziu. Puteţi verifica, dacă doriţi.

— Nu e nevoie.

Stina Ekström se ridică şi iese din încăpere. După o clipă se întoarce cu un pachet de gumă de mestecat.

— Luaţi câteva, o invită cu blândeţe. Înainte de a vă reîntâlni cu colegii.

42

Zeke traversează în fugă parcarea comisariatului. Înjură în gând timpul ăsta de să nu dai un câine afară din casă, ştiind că nu foloseşte la nimic. Naturii nici că-i pasă.

Şi, prin ploaie, se gândeşte la Malin.

NHL. *National Hockey League*. A făcut băiatul ăsta la mălai de-am putea sta toţi cu burta la soare tot restul zilelor.

Nepoţica mai că nu mi-am văzut-o vreodată.

Ce-oi mai fi căutând pe-aici?

Hans Ekström. Tatăl lui Andreas. Abia de un sfert de ceas am plecat de la el.

Un bătrân înăcrit într-o vilă prost întreţinută. Pur şi simplu sărise în sus când Zeke îi spusese că, probabil, Jerry Petersson condusese maşina în care îşi găsise moartea fiul lui.

Hans Ekström se ridicase de pe scaunul din bucătărie şi începuse să urle că toate astea nu erau decât nişte tâmpenii de tot rahatul, că nimeni nu avea dreptul să îşi bage nasul în povestea asta exact acum când, în sfârşit, reuşise să treacă peste ea.

Apoi refuzase să mai răspundă şi la alte întrebări, dar, ţinând cont de reacţie, evident nu era nicidecum la curent cu noile informaţii şi, prin urmare, nu ar fi avut niciun motiv să îl omoare pe Jerry Petersson. Sau era un actor de geniu...

Până la urmă, tot spusese ceva despre familia Fågelsjö:

— Nici măcar o floare nu au trimis la înmormântare!

Ar fi trebuit totuşi s-o fi făcut, îşi zice Zeke, împingând uşa de la intrarea comisariatului de poliţie. Clar, noul sistem automat de deschidere nu funcţionează.

Malin.

Zeke o observă aşezată la birou. Doamne Dumnezeule, pare epuizată! Dacă a fost soare în Tenerife, cu siguranţă nu a profitat şi ea.

O umbră.

Asta eşti pe cale de a deveni, Malin?

Poliţista ridică privirea, îl vede, însă nu îl salută, ci coboară iarăşi fruntea şi continuă să citească un dosar.

Zeke se întoarce şi urcă scările care duc la biroul lui Sven Sjöman.

Ar cam fi timpul să abordeze cu el subiectul înainte de şedinţă.

Sven e la fereastră, plimbându-şi privirile peste clădirea principală a Spitalului Universitar. Zeke a ajuns în mijlocul încăperii.

— Nu-i spune nimic lui Malin. Nu o să-mi ierte niciodată că ţi-am vorbit despre ea, dar vezi şi tu în ce hal a ajuns. Bea mult prea mult.

Sven îşi scutură capul.

— Discuţia rămâne între noi. E bine că ai deschis-o, m-am gândit şi eu la asta, dar, în sfârşit, vezi şi singur cum stau lucrurile...

Sjöman se întoarce.

— E la capătul puterilor, spune Zeke. Nu mai suport să o văd aşa. Am încercat eu să...

— O să stau de vorbă cu ea. Călătoria în Tenerife i-a dat ocazia să mai respire un pic.

— Uită-te la ea. Nu s-ar zice că a făcut turism la vreun salon spa.

— Poate că nu a fost o idee prea bună călătoria. Vom vedea unde-om ajunge, răspunde Sven. Când ieşiţi în misiune conduci tu maşina, nu?

Zeke aprobă din cap.

— Mai totdeauna trec eu la volan.

Face o pauză.

— Am senzaţia că tot ce s-a întâmplat la Finspång, anul trecut, a dat-o peste cap, adaugă.

— Da, fără îndoială, e Sven de acord. Cine ar fi reacţionat altfel? Mi se pare doar că refuză să se împace cu starea de fapt.

Ceasul de pe peretele sălii de şedinţe arată ora 15:37.

Întreaga echipă este prezentă.

Sven stă în faţa tablei pe care a notat mai multe nume.

Jochen Goldman.

Axel, Fredrik şi Katarina Fågelsjö.

Jonas Karlsson.

Părinţii lui Andreas Ekström şi ai Jasminei Sandsten.

Pe urmă o mulţime de semne de întrebare. Alte nume? Alte informaţii? Alte piste?

Malin trage adânc aer în piept.

Îşi povesteşte călătoria în Tenerife. Îl descrie pe Jochen Goldman drept încarnarea ambiguităţii. Apoi le vorbeşte despre întâlnirea cu mama lui Andreas Ekström. Ceilalţi o ascultă cu atenţie.

Lovisa le face cunoscut că este ocupată tot cu analizarea hard diskurilor lui Jerry Petersson, dar că ar fi nevoie de cel puţin cinci specialişti pentru a ajunge la ritmul necesar.

— Nu avem de unde, conchide Karim.

Nu au descoperit până acum nici vreun testament, nici vreo scrisoare de şantaj, nimic suspect. Interogarea unor foşti colegi ai lui Petersson nu a dus nici aceasta la ceva concret.

Waldemar şi Johan redau convorbirea recentă cu membrii familiei Fågelsjö, care pretind că nu prea îşi mai amintesc accidentul, după care trec la întâlnirea cu Stellan Sandsten, tatăl Jasminei, avută la locul de muncă al acestuia de la *Collins Mekaniska*. Avea alibi pentru noaptea crimei. Nu ajunseseră încă să discute şi cu mama Jasminei, a cărei fiică se pare că era internată într-un centru de lângă Söderköping.

Zeke relatează întrevederea cu Hans Ekström.

Tristeţea.

Pierderea unui copil.

După atâţia ani, nici că le mai păsa cine fusese la volan şi dacă era ori nu beat.

Copilul mult iubit era mort. Sau, încă şi mai rău, un mort viu.

Cine fusese de vină? În fond, nu asta era important. Dar, oare, furia chiar dispare? Patruzeci de lovituri de cuţit. Furie acumulată cu trecerea vremii şi izbucnită dintr-odată.

Sven rezumă în câteva cuvinte motivul pentru care procurorul a hotărât să îl elibereze pe Fredrik Fågelsjö.

— Oricum, trebuie să fim cu ochii pe el.

Ştie că sunt vorbe goale. Nu au mijlocele de a ţine pe cineva sub urmărire.

Malin se gândeşte la propriile planuri.

La ancheta personală.

La Maria Murvall.

Îl aude pe Sven spunând că trebuie să continue scotocirea prin viaţa lui Jerry Petersson, urmărirea tuturor pistelor cu forţă şi voinţă.

— Ne aflăm într-o fază a anchetei în care totul pare a se duce la vale. Ceea ce putem face e să continuăm să lucrăm fără întrerupere.

Şi să ascultăm vocile, îşi şopteşte Malin în sine.

— Voi merge la Vadstena ca să vorbesc cu mama Jasminei.

— Şi la Söderköping, adaugă Sven. Zeke şi cu tine o veţi face mâine. Malin, trebuie să discut cu tine.

În sala de şedinţe, vocea lui Sven e limpede şi autoritară. Îl urmează pe scările care duc la biroul lui. Sjöman închide uşa şi îi face semn să ia loc.

Apoi se aşază şi el la birou, faţă în faţă cu ea. Malin îi vede chipul cu care e familiarizată, însă nu reuşeşte să-i descifreze expresia.

Mă aflu în aceeaşi încăpere cu un necunoscut, îşi zice. Întreaga lume îmi este necunoscută.

Sven nu pare în apele lui. Îmi vorbeşte, îşi face griji pentru mine. Haide, Sven, m-am săturat de figurile astea. De ce nu m-oi fi lăsând tu în pace, pur şi simplu?

— Ei, cum o mai duci?

— Bine.

— Nu sunt prea sigur.

— E bine. Şi-n Tenerife a fost super.

— A, da?

— Da.

— Ai avut şi ceva timp de plajă?

Malin clatină din cap.

— Ai avut când să-ţi vezi părinţii?

— I-am văzut. A fost OK.

— Uite cum stăm, Malin, mă îngrijorezi. Şi ştii bine despre ce e vorba...

Malin oftează.

— Pe bune, mă simt bine. Doar că au cam venit toate, aşa, unele peste altele, în ultima vreme. Tocmai m-am despărţit din nou de Jan şi încă n-am înghiţit-o ca lumea.

Sven se uită la ea.

— Şi cu alcoolul? Bei prea mult, se vede de la zece kilometri. Tu...

— Situaţia e sub control.

— De văzut, nu se vede aşa.

— Cine ţi-a zis? Cine mănâncă rahat pe la spatele meu? Zi-mi cine!

— Nimeni n-a zis nimic. Am şi eu ochi.

— Zeke? Jan? E-n stare să...

— Ia mai taci, Malin! Vino-ţi în fire!

Cuvintele lui Sven plutesc prin aer, iar ei doi se privesc fix, în tăcere. Malin ştie că Sven ar mai vrea să spună ceva, dar ce? În definitiv, nu am ajuns niciodată beată la comisariat.

Sau poate da?

— Ţi-a zis Zeke ceva?

— Nu. Înţelege că am şi eu doi ochi cu care văd.

— Şi-acum ce-o să faci?

— Uite, poţi continua să lucrezi. Gândeşte-te bine însă înainte de a te urca la volan. Lasă-l pe Zeke să conducă. Şi încearcă să îţi revii. Trebuie.

— Pot pleca?

— Dacă vrei, răspunde Sven. Dacă aşa vrei...

43

— Mami.

— Tove? Am încercat să te prind mai adineauri. Pe unde-ai fost?

— La şcoală.

— Vii diseară?

— Mă duc la film.

— Nu vrei să afli cum e la bunica şi la bunicul?

— Păi, cum e?

— Tove, te rog.

— De acord.

— Treci după ce ieşi de la cinematograf? Te rog. M-aş bucura să te mai văd şi eu. Chiar nu înţelegi?

— Filmul se termină târziu. Mai bine iau autobuzul şi mă întorc la tati.

— Pot să fac nişte sandviciuri.

— Am tot ce trebuie acasă. Adică unde locuiesc, înţelegi tu.

— Tu hotărăşti.

— Poate mâine seară, mami.

— Să ştii că poţi locui şi la mine. Ne era foarte bine înainte...

Tăcere la celălalt capăt al firului.

— Tove, chiar trebuie să mă rog de tine? Chiar nu poţi trece pe aici?

— Dacă vin, îmi promiţi să nu bei?

— Poftim? Beau doar din când în când, nimic mai mult, doar ştii foarte bine.

— Mami, pe bune, chiar te-ai ţăcănit. Te-ai ţăcănit complet.

Tove închide. Cuvintele ei i se înfig în creier ca nişte cuie. Încearcă să le elimine, să audă doar cuvinte bune, care trimit la altă realitate, în care nu îşi minte nici fiica, nici pe ea însăşi.

Apoi vede monstrul aplecat asupra lui Tove, gata să o omoare, întorcând faţa acoperită de viermi pentru a-i privi rânjind mama. Şopteşte:

— Malin, îţi dau tot ce vrei.

În aceeaşi clipă realizează că bea mai ales fiindcă, în sfârşit, descoperise un motiv valabil pentru a o face, în ziua în care era să o piardă pe Tove. Fiindcă, în sfârşit, descoperise pretextul pentru a se putea deda celui mai mare viciu al ei: beţia, adică lumea aceea suplă, fără colţuri întunecate şi fără secrete, în care frica nu mai este un sentiment, ci o pisică neagră pe care o poţi mângâia şi ale cărei gheare nu îţi mai sapă găuri arzătoare în piele.

Uită-te la mine. Ai milă de mine.

Arde de dorinţă să dea pe gât un pahar de tequila.

Unde mă aflu?

La intrarea în comisariat, întrebându-mă unde să mă duc. Observă picăturile de ploaie scânteind ca nişte pietricele gri în lumina portocalie a felinarelor. E trecut de şapte. Hârţogăria obligatorie la întoarcerea din Tenerife o ţinuse până acum la serviciu.

Ezită.

Formează un număr de telefon.

La al treilea apel, i se răspunde.

— Daniel Högfeldt sunt.

— Malin.

— Ţi-am văzut numărul afişat pe ecran. Da' a trecut ceva vreme...

— Ştii cum e.

— Vrei să ne vedem?

— Da.

Uşile se deschid şi trei ditamai bivolii în uniformă trec prin faţa ei, dând scurt din cap în semn de salut.

— OK. Poţi veni la mine în jumătate de oră?

— Da.

Când închide telefonul, deja îl simte în ea.

Fix peste treizeci şi cinci de minute e în patru labe, în patul lui Daniel Högfeldt, agăţându-se cu mâinile de barele metalice, subţiri, în timp ce bărbatul o pătrunde gemând. Malin ţipă fără să se mai abţină, fiindcă sexul lui e fierbinte, tare, străin şi familiar în acelaşi timp.

I-ar plăcea să mai ţipe şi mai departe, şi mai tare şi, de parcă i-ar fi ghicit gândurile, bărbatul se grăbeşte încă mai mult cu fiecare mişcare. Îi înfige unghiile în ceafă şi ea îi simte picăturile de sudoare udându-i pielea ca o ploaie.

Nu te mai abţine.

Explodează.

Lasă-ţi conştiinţa să se piardă în durere şi în frumuseţe, lasă şerpişorii cu tot cu mutrele lor să se ducă înapoi, în penumbră.

Zacharias Martinsson tocmai i-a ridicat fusta lui Karin Johannison, i-a smuls ciorapii şi o duce prin laborator în pivniţă, pentru a o aşeza pe o masă de oţel.

Femeia îşi desface picioarele, iar el o mănâncă, îi absoarbe întreg lichidul, dulcea ei aromă şi gustul, o aude gemând. O fi a zecea ori a douăzecea oară?

Gunilla e acasă. Cu siguranţă îl aştepta la cină în momentul în care o sunase pentru a o anunţa că are de lucru până târziu şi că nu se va întoarce înainte de unsprezece.

Încearcă să îndepărteze imaginea nevestei, singură în bucătăria vilei, dar aceasta refuză să plece.

Toamna trecută se dusese să o vadă pe Karin pentru a discuta despre un caz. Îl luase în laborator pentru a-i arăta ceva şi se întâmplase. De mult o doreau amândoi. Acum îi şopteşte haide, vino în mine, vino, Zacharias. O ridică încă o dată, o întoarce şi îi dă jos pantalonii, are sexul tare, ea e caldă, şi moale, şi ascultătoare, şi îl priveşte, şopteşte, el transpiră, ea îi linge sudoarea.

Chipul Mariei Murvall în faţa lui Malin.

Fotografia chipului Mariei, violată şi plină de vânătăi, zăcând pe parchetul din living. O priveşte şi o întoarce fără încetare pe toate părţile.

Maria.

Secretul tău.

Închis în tine.

În trupul tău tăcut, întins în camera albă a spitalului de psihiatrie din Vadstena. Mâine am să mă duc în alt spital, să văd o altă femeie amuţită.

Orologiul bisericii Saint Lars bate de zece. Malin se întreabă dacă Maria doarme la ora aceasta. Şi, dacă da, cu ce i-or fi semănând visele?

Tove.

Cu siguranţă în autobuz cu un prieten.

Aici n-o să vină. Logic, ţinând cont de comportamentul meu. Am implorat-o, însă, până la urmă, e ca toţi ceilalţi. Îmi observă slăbiciunea şi profită pentru a-şi demonstra dominarea.

Ce naiba îmi tot trece prin minte? Aşa gândesc eu despre propria mea fiică?

Malin se simte covârşită de ruşine.

Nici că mă mai înţeleg. Nimic nu mai înţeleg.

Jan. Căldura lui nu mai este decât o amintire palidă. Nu mai vrea să stea de vorbă cu el şi nici să-i ceară iertare. Cine mă cred, oare, de-am ajuns să îmi dispreţuiesc fata?

Malin se duce în bucătărie şi scoate sticla de tequila din dulap.

Mai e jumătate. Nu se simte deloc vinovată că îşi umple un pahar, pe care îl goleşte dintr-o sorbitură.

44

Joi, 30 octombrie

Zeke se uită la ora afişată pe displayul telefonului mobil.

8:49. Comisariatul este încă relativ liniştit. În dimineaţa aceasta nu este nicio şedinţă.

Ar fi trebuit să fi ajuns şi Malin. Fiindcă deja ar fi fost normal să fie în drum spre Söderköping.

Pe unde umbli?

N-o fi jos, în sala de gimnastică? Sigur că nu.

Sau ai trecut pe aici şi ai şi plecat? Puţin probabil.

Nu-i aşa că ieri ai vrut iarăşi să-ţi îneci grijile în alcool?

Gunilla ţinuse neapărat să afle de ce se întorsese atât de târziu, chiar dacă o sunase pentru a-i spune că are de lucru. O minţise cu neruşinare, fără să clipească. Îi era mai degrabă milă de ea. După care adormise rapid, amintindu-şi încă de coapsele lui Karin Johannison.

Zeke îşi priveşte colegii. În uniformă. Fără uniformă. Toţi având acelaşi obiectiv, însă niciun plan. De fapt, ce tot căutaţi?

Malin nu ştie ce caută, dar vine zi de zi aici, la birou, pentru a se dedica trup şi suflet muncii, încercând să-i facă pe oameni să creadă că nimic grav nu li se poate întâmpla.

Păi, atunci, pe unde umbli, Malin? Zeke a încercat să o prindă de trei ori la telefon, însă fără succes. Să se fi dus la Jan?

Nici la el nu răspunde nimeni.

Högfeldt?

Prea complicat. Nu ştiu nimic despre relaţia lor.

— *Unde e Malin? Nu trebuia să fiţi acum la Söderköping?*

Vocea obosită a lui Sven Sjöman, care stă în faţa ascensorului.

Zeke se ridică şi îl priveşte. Sjöman se încruntă. Pare a-şi spune că femeia şi-a pierdut capul. O întrebare i se citeşte pe chip: Nu cumva ar fi trebuit să îi luăm mai în serios problemele?

O clipă, cei doi poliţişti se uită unul la altul.

— Cred că e acasă, spune Zeke.

— Haide imediat acolo, ordonă Sven.

Zeke apasă pe butonul soneriei de la apartamentul lui Malin, auzindu-i sunetul de dincolo de uşă.

Sven stă în spatele lui, fără a scoate o vorbă, îmbrăcat în impermeabilul albastru.

Rămăseseră tăcuţi tot drumul.

Ce-ar fi putut să îşi spună?

Zeke mai sună o dată.

Şi încă o dată.

Sven saltă capacul cutiei poştale şi se uită prin deschizătură. Aude zgomotul unei respiraţii, mişcările cuiva care doarme.

— Nu ai un şperaclu?

— Ba da, în trusa de scule, răspunde Zeke.

— E întinsă pe coridor.

Zeke scutură din cap, încercând să alunge angoasa pe care, instinctiv, o simte în pântec. Se concentrează.

O respiraţie.

Doarme.

Sau este rănită?

— Dă-mi-l, zice Sven.

Peste câteva secunde, uşa se deschide. O văd pe Malin întinsă pe jos, îmbrăcată cu un tricou alb, care se ridicase până la buric, şi cu inimioarele roşii de pe chiloţi.

Nicio urmă de sânge.

Nici vânătăi, nici răni, nimic altceva decât sunetul unui somn profund şi mirosul de alcool.

O sticlă de tequila golită.

Un exemplar din *Corren* sub cap.

Îngenunchează lângă ea şi se uită unul la altul. Nu are niciun rost să exprime cu voce tare ceea ce li se citeşte pe feţe.

Acum, ce e de făcut?

Opriţi ploaia. E prea rece şi mi se izbeşte insuportabil de piele. Ce simt oare pe picior?

Nu vreau să ştiu de nimic. Cine vorbeşte?

Jan.

Urlă:

— Daniel, du-te-n mă-ta!

Du-te-n mă-ta!

Picăturile se abat asupra mea reci ca gheaţa. De ce-oi fi goală pe o asemenea vreme? Ce tot zic ăştia?

Sven. Zeke.

Ce vă tot învârtiţi pe-aici?

— Ţine-o.

— Stai jos!

Corpul mi se acoperă cu o stofă. Mutra lui Zeke, craniul lui ras. Pare tare hotărât. Sven, aici eşti? Uite şi baia, acum. Duşul. Apa îmi curge pe cap. Futu-i, da' rece mai e! Îi văd pe amândoi. Stau în cadă şi ei mă stropesc cu duşul. Tricoul mi s-a lipit de corp, iar chiloţii abia de-mi mai acoperă părul... Opriţi-vă!

— Opriţi-vă! Ştiu eu foarte bine ce faceţi!

Se zbate. Încearcă să se apere de picături.

Numai că micile săgeţi de gheaţă continuă să vină asupra ei, făcând-o să dea înapoi.

— Lăsaţi-mă să dorm, imbecililor!

În halat e plăcut, e călduţ, iar cafeaua i se scurge fierbinte pe gât. În capul lui Malin vuieşte furtuna. I se pare că vede dublu, că în faţa ei stau doi Sven şi doi Zeke. Şi-ar dori să urle sau să bea, însă privirile lor o împiedică.

Spuneţi ceva!

Luaţi-mă la-njurături!

Spuneţi-mi că sunt o insă de proastă calitate.

O beţivătură jalnică, incapabilă să reziste până şi celui mai mic demon interior.

Un găinaţ. O prostovancă.

Numai că niciunul dintre cei doi nu zice absolut nimic.

O forţaseră să înghită câteva aspirine, iar acum aşteaptă să îşi bea cafeaua.

Ies pe coridor şi îi aude discutând. Sven spune:

— Am eu grijă, trebuie s-o repunem pe picioare, nu putem să mai închidem ochii...

Zeke:

— Trebuie să se trateze.

Chiar a zis aşa ceva? Poate mă-nşel. Niciodată nu ar putea spune o asemenea chestie.

Se întorc. Stau lângă ea, în bucătărie, fără o vorbă.

Când îşi termină cafeaua, aude vocea lui Sven:

— Îmbracă-te. Te duci cu Zeke la Söderköping. Ai o treabă de făcut.

Malin nici nu ştie cum de a supravieţuit drumului în maşină. Puţin înainte de prânz, şi ea şi Zeke se găsesc într-o încăpere îmbrăcată în tapet înflorat, a centrului de reabilitare din Söderköping. Ingeborg Sandsten stă într-un fotoliu, în faţa lor. Alături de ea, Jasmin Sandsten zace într-un scaun cu rotile, trupul încordat ghicindu-i-se sub pătură, deformat de anii de spasme musculare involuntare. Doar unul dintre ochi e deschis, iar privirea lui e lipsită de viaţă. Jasmin Sandsten respiră greu, horcăind şi, din când în când, scoate un sunet care seamănă a urlet. De fiecare dată când se întâmplă, mama se apleacă spre ea pentru a-i şterge buzele de salivă.

Uite o mamă care nu şi-a abandonat niciodată fata, îşi zice Malin, simţind un respect profund pentru cele două necunoscute. Chiar dacă Jasmin nu mai percepe nimic din ceea ce se desfăşoară în jurul ei, tot ştie, în pofida întregii situaţii, că nu a fost nicicând părăsită. Ştii, se gândeşte Malin privind-o, alături de tine ai iubirea în stare pură. Mama ta este aşa cum ar trebui să fie oricare fiinţă omenească. Nu?

Dacă şi Tove ar fi sfârşit-o aşa?

Ce-aş fi făcut? Nici măcar nu sunt în stare să mă gândesc la un lucru ca ăsta.

— Plănuisem să ne ducem în Tenerife, spune Ingeborg Sandsten, punându-şi palmele pe coapse. La Vintersol. Am anulat însă în ultimul moment vacanţa când am aflat cât de grav era

handicapul lui Jasmin. Şi, dintr-odată, ne-am trezit aici. Ei, şi aici e frumos...

Malin ar fi răspuns: „Ce coincidenţă. Abia m-am întors de acolo." Numai că, fireşte, ar fi fost deplasat.

Figura lui Ingeborg Sandsten e rafinată, dar ridată şi obosită.

— Încă de la accident am grijă de Jasmin. Primesc o indemnizaţie din partea primăriei.

— Ne poate auzi?

— Doctorii zic că nu. Dar, uneori, am senzaţia că da.

— Colegii noştri au discutat ieri cu fostul dumneavoastră soţ, îi explică Malin.

— Tot furios e?

— Aţi stat deja de vorbă cu el? V-a comunicat ce am descoperit despre noaptea accidentului?

— Da, m-a sunat.

— Ce părere aveţi?

— E posibil, însă nu schimbă nimic...

— Deci, nu eraţi la curent?

— Înţeleg unde vreţi să ajungeţi. Nu, nu ştiam. Şi, oricum, toată această săptămână aici am fost, alături de Jasmin.

Apoi, iarăşi, urletul acela ţâşnind din gura lui Jasmin, chipul care i se contractă din cauza unei dureri de neînvins, chipul ei care trebuie să fi fost foarte frumos.

— Jasmin se cunoştea cu Jerry Petersson dinainte de noaptea accidentului? întreabă Malin, zicându-şi că e ca la pescuit, că aruncă undiţe cu acul bine prins, după care trage încercând să capteze voci murmurând la suprafaţa apei.

— Nu cred. Nu mi-a vorbit niciodată despre el. Dar ce poţi şti despre viaţa unui adolescent?

— Dar tinerii Fågelsjö? Pe ei îi cunoştea?

— A fost în aceeaşi clasă cu Katarina Fågelsjö. Dar nu cred să fi fost prietene.

— Prin urmare, nu ştiaţi nimic despre detaliile accidentului? întreabă şi Zeke. Nici despre faptul că ar fi fost posibil ca la volan să se fi aflat Jerry Petersson?

— Acum, dumneavoastră ce credeţi? i-o întoarce Ingeborg Sandsten, că mi le-ar fi putut povesti Jasmin?

O salvă de picături mari de ploaie se abate asupra ferestrei.

— În adâncul visurilor ei, Jasmin îşi aminteşte ce s-a întâmplat, continuă. Acolo, în adâncul lor.

Maşina traversează peisajul Östergötlandului. Copaci cenuşii, fără frunze, câmpuri însingurate, case nu mai puţin sumbre.

Mâinile lui Zeke stau liniştite pe volan.

Malin trage profund aer în piept.

— Tu l-ai rugat pe Sven să stea de vorbă cu mine, este?

Pentru o clipă, Zeke îşi ia ochii de la drum şi o priveşte atent. Apoi, dă din cap.

— Şi-acum, ce, ţi-e ciudă pe mine? Trebuia să fac ceva.

— Mi-ai fi putut spune mie.

— Că m-ai fi şi ascultat. *Claro*, Malin.

— Te-ai dus la el şi m-ai lucrat pe la spate.

— Pentru binele tău.

— Prea faci multe lucruri pe la spatele oamenilor, Zeke. Gândeşte-te la ce poţi pierde aşa.

Zeke îşi mai întoarce o dată ochii de la drum. Privind-o iarăşi fix.

— Niciunul dintre noi doi nu e un înger, îi răspunde.

— Aia e: cine se-aseamănă se-adună, conchide Malin.

La zece kilometri de Linköping, poliţistei îi sună telefonul.

— Stina Ekström sunt. Mama lui Andreas.

— Bună ziua, spune Malin. Ce mai faceţi?

— Ce mai fac?

— Iertaţi-mă...

— M-aţi întrebat dacă îmi amintesc ceva deosebit din perioada accidentului. Nu ştiu câtă importanţă are, dar îmi amintesc de un prieten al lui Andreas: Anders Dalström. Era în aceeaşi clasă cu Andreas, în gimnaziu. Andreas îl luase cumva sub aripa lui, după câte am avut impresia. Cum însă au intrat la licee diferite, ulterior s-au văzut mai rar. Îmi amintesc că l-am văzut la înmormântare. Părea deosebit de afectat de moartea lui Andreas.

— Ştiţi unde locuieşte?

— Cred că tot în oraş. Nu l-am mai văzut de o bună bucată de vreme.

— Aşadar, erau prieteni?

— Da, la gimnaziu.

Stina Ekström tace, însă Malin simte că mama lui Andreas mai are ceva pe suflet.

— Pe atunci eram înnebuniţi de furie, adaugă aceasta. Şi părinţii lui Jasmin la fel. Doar ne pierduserăm copiii. Furia însă nu duce nicăieri. Până la urmă am înţeles că tot ceea ce ne rămâne este ceea ce facem pentru ceilalţi. Putem alege între empatie şi refuz. Uite-aşa e de simplu.

45

Urmează vocile anchetei, Malin.

Urmează-le drept înainte, prin zona cea mai întunecată a pădurilor din Östergötland, dacă de acolo le auzi. Agaţă-te şi de cel mai mic amănunt.

Pădurea deasă din jurul lui Malin şi a lui Zeke e la fel de cenuşie ca şi cerul. Frunzele căzute pe jos s-au înnegrit aici. Mirosul de putrefacţie s-a răspândit aproape până şi în maşină.

Observă, dintr-odată, căsuţa de la lizieră, la câţiva kilometri sud de Björsäter.

Anders Dalström. Malin încă nu ştie ce rol ar putea juca în anchetă.

Urmează vocile până când amuţesc.

Şi mai urmează-le şi după aceea fiindcă aşa, câteodată, poate, vei fi răsplătită cu o pistă, cu o dovadă, cu adevărul.

Întrucât oamenii asta ne cer, adevărul, se gândeşte Malin.

De parcă adevărul i-ar scăpa de frică.

Opresc Volvoul pe pietrişul din jurul casei. Un Golf roşu este parcat în faţa garajului. În cazul în care castelul de la Skogså ar fi o cutie, îşi spune Malin, atunci în ea s-ar putea pune treizeci de case ca aceasta.

Pe uşa de la intrare este agăţată o plăcuţă cu numele lui Anders Dalström. Când uşa se deschide, se trezesc în faţa unui bărbat îmbrăcat în blugi şi tricou cu chipul lui Bob Dylan. Are o faţă mică, nas la fel şi obraji acoperiţi de cicatrice provocate de acnee.

— Anders Dalström? întreabă Zeke.

Bărbatul aprobă din cap. Pletele negre îi flutură în vânt.

— Aveţi un pahar cu apă? întreabă Malin după ce intră în bucătăria învechită.

Anders Dalström zâmbeşte:

— Sigur că da.

Vocea răguşită e calmă şi puternică în acelaşi timp. Ia un pahar şi îl întinde lui Malin.

Pereţii bucătăriei sunt acoperiţi cu afişe de la *EMA Telstar*. Springsteen pe *Stadion*, Clapton la *Scandinavium*, Dylan la *Hovet*.

— Nişte zei, spune Anders Dalström. Nici la gleznă nu are cum să le ajungă cineva.

Malin şi Zeke stau pe bancheta ţărănească şi sorb din cafeaua fierbinte pe care le-a oferit-o.

— Cântaţi şi dumneavoastră? îl întreabă Malin.

— Prea puţin acum.

— Dar nu aţi visat niciodată să ajungeţi un star rock? completează Zeke.

Anders Dalström se aşază în faţa lor, soarbe o gură zdravănă de cafea şi zâmbeşte.

— Nu, star rock, nu. În tinereţe însă visam să ajung autor-compozitor-interpret.

— Ca Lars Winnerbäck? întreabă Malin, amintindu-şi de concertul de la *Cloetta Center* la care se dusese.

— Mi-ar fi plăcut să fiu ca Lars Winnerbäck. Numai că nu am reuşit să iau niciodată startul.

Ba tot mai speri, îi răspunde Malin în gând, hai, zi că nu-i aşa!

— În garaj mi-am făcut un studio. Singur mi l-am amenajat, ca să îmi pot înregistra cântecele. Dar o fac doar din când în când. Am un serviciu destul de obositor.

— Cu ce vă ocupaţi?

— Sunt infirmier într-un azil de la Björsäter. Astă-noapte, acolo am fost şi mă duc şi la noapte. Aşa că toată ziua sunt frânt de oboseală.

Malin deja îl pusese la curent cu motivul venirii lor, cu ceea ce descoperiseră despre Jerry Petersson, despre noaptea accidentului,

despre ceea ce aflaseră de la mama lui Andreas Ekström. Poate că totuşi ar fi trebuit să ţin informaţiile pentru mine, îşi zice poliţista. Dar astăzi creierul îmi funcţionează prea încet.

— Aţi avut succes cu muzica? întreabă Zeke.

— Prea modest. În liceu eram un soi de trubadur destul de popular, cântam deseori pe la petreceri, însă după bacalaureat s-a terminat.

— L-aţi cunoscut, în vremea aceea, pe Jerry Petersson?

— Deloc.

— Nu aţi învăţat în acelaşi liceu?

— Nu. El şi Andreas erau la *Notre-Dame*, eu, la *Ljungstedtska*.

— Prin urmare, nu l-aţi cunoscut pe Jerry Petersson? repetă Malin.

— Doar v-am mai răspuns o dată.

— Dar pe Andreas? Mama lui ne-a spus că aţi fost buni prieteni.

— Da, aşa e. Am fost foarte apropiaţi.

— Cum adică? ţine Malin să i se precizeze.

— Făceam tot felul de chestii împreună. Am fost şi colegi de bancă.

— Aţi crescut împreună?

— Ne-am cunoscut în gimnaziul de la Linghem. În clasa a şaptea, când familia lui s-a mutat acolo.

— Din liceu nu v-aţi mai văzut?

— Ba da.

— Ba da? se miră Malin. De la Stina Ekström aşa înţelesesem.

— Am rămas prieteni. Numai că toată povestea s-a întâmplat de mult şi, probabil, a uitat.

— La petrecerea aceea de Anul Nou v-aţi dus?

Vocea lui Zeke e aspră, rece, ca ploaia de afară.

— Nu. Nu am fost invitat.

Malin se apleacă înainte, privindu-l calmă pe Anders Dalström, care se ascunde în spatele ochelarilor lui negri.

— V-a afectat mult moartea lui, nu-i aşa? Probabil că este foarte greu să pierzi un prieten.

— Eram băgat cu totul în muzică la vremea aceea. Însă, desigur, am fost îndurerat.

— Acum cum staţi? Aveţi mulţi prieteni?

— Ce legături am cu prietenii mei? Am mai mulţi decât ocazii de a-i vedea.

— Ce aţi făcut în noaptea de joi spre vineri dimineaţa? întreabă Zeke lăsându-şi ceaşca de cafea pe masă.

— Am lucrat. Întrebaţi-mi şeful de tură, vă pot da numărul lui de telefon.

— Trebuie să verificăm, explică Malin. E o chestiune de rutină.

— Nicio problemă, răspunde Anders Dalström. Faceţi tot ce puteţi ca să găsiţi asasinul lui Jerry Petersson. Doar a fost o mândreţe de ticălos. Dacă într-adevăr el a condus maşina în noaptea aceea, chiar merita să îşi primească pedeapsa. Numai că, de aici până la a fi omorât... Nimeni nu merită aşa ceva, din niciun motiv.

— Eraţi la curent?

— La curent cu ce?

— Cu faptul că Petersson condusese maşina.

— Habar n-am avut. Dumneavoastră mi-aţi spus. Mă rog, dânsa.

— Aveţi numărul de telefon al şefului de tură? întreabă Malin, aruncându-i lui Zeke o privire şi terminându-şi cafeaua.

Noaptea tocmai coboară peste Linköping când Zeke o lasă pe Malin în faţa uşii.

Barul *Pull & Bear* e luminat de sus până jos, iar vacarmul ajunge până în stradă. În câteva secunde aş putea fi la tejghea, cu o tequila în faţă.

— Urcă în casă acum! în strigă Zeke înainte de a pleca.

Stând lângă uşă, Malin ascultă repondeurul: nu e decât un singur mesaj, de la Tove, care îi spune că se duce să doarmă la Jan. Nu ne-am mai văzut de o săptămână, se gândeşte Malin. Cum de s-a putut ajunge la aşa ceva?

Pe drumul de întoarcere, Malin îl sunase pe şeful de tură al azilului de la Björsäter, care confirmase alibiul lui Anders Dalström, după ce verificase lista de programări.

Malin bagă mobilul în buzunar, iese, face câţiva paşi pe stradă şi zăreşte firma barului care aruncă raze blânde, calde, pline

de promisiuni. Mahmureala persistă încă violent, în întreg corpul şi i se adaugă o ploaie de regrete, de dorinţă şi de frustrare. Ar vrea să intre şi să se aşeze la tejghea.

Numai că sună telefonul.

Numărul tatei.

Răspunde.

— Salut, tăticule!

— Te-ai întors acasă?

— Da. Am lucrat şi ieri, şi azi.

— Mama se întreba pe unde oi fi.

— Nu i-ai explicat?

— I-am zis că te-a sunat un coleg şi a trebuit să pleci urgent.

Minciuni pioase.

Secrete.

Parc-ar fi frate şi soră părinţii ăştia ai ei.

— Ce mai face Tove?

— Bine. Mă aşteaptă în apartament. O să gătim nişte ouă.

— Salut-o din partea noastră.

— O să-i spun. Pe curând, trebuie să închid, mai am un apel.

Malin bagă cheia în broască.

Deschide uşa.

Pe jos, hârtii venite cu poşta. Fluturaşi publicitari.

Dar ce-o fi sub ei?

Un plic A4 alb, cu numele ei scris cu majuscule.

Fără timbru.

Ia totul în bucătărie, aruncă anunţurile publicitare pe masă, ia un cuţit şi deschide plicul.

Fotografii.

Nenumărate fotografii.

În alb-negru. Malin îngheaţă, iar frica i se preschimbă în spaimă.

Tăticul în faţa casei din Tenerife.

Mama, ca prin ceaţă, pe balcon.

Ambii împingând un căruţ într-un hipermarket.

Tata pe plajă.

Mama pe terasa unei cafenele, singură, cu un pahar de vin alb în faţă. Calmă şi relaxată.

Fotografiile par a fi luate de pe un film pe 8 mm.
Fotografii în alb-negru.
Un mesaj.
O tiflă.
Goldman, îşi zice Malin. Ce javră ordinară!

46

Sven Sjöman stă pe canapeaua îmbrăcată în piele roşie din livingul vilei sale. Ia una dintre fotografiile puse pe măsuţa joasă. Ceasul din colţ bate ora opt. Pe jos sunt covoare lucrate de mână şi nişte flori mari, bine îngrijite, închid perspectiva către grădină.

Sven o priveşte pe Malin, care e aşezată în faţa lui.

Îl sunase. I-a spus să vină imediat la el.

Fotografiile sunt pe masă. Aşezate cu grijă. Degetul lui Sven biciuieşte aerul.

— Vrea să te sperie, Malin. Nimic mai mult.

În acelaşi moment, poliţista e cuprinsă de panică:

— Şi Tove? Cine ne poate spune că nu au de gând să îi facă rău?

— Calmează-te. Haide, calmează-te!

— Nu trebuie să se mai întâmple încă o dată...

— Gândeşte-te, Malin. După părerea ta, cine a trimis fotografiile?

Malin respiră adânc.

În maşină încercase să analizeze cu calm, să îşi alunge spaima. Numai că ajungea la aceeaşi concluzie:

— Goldman.

Sven dă din cap.

— Nu vom trata deloc superficial povestea asta, o asigură. Cred însă că nu trebuie să-ţi faci griji. Pur şi simplu, Goldman te manipulează.

— Şi tu crezi că despre el este vorba?

— Cine altcineva? Numai el poate fi. Vrea să-şi bată joc de noi, pesemne că îl excită să te sperie. Şi-apoi, toate aceste fotografii au fost făcute în Tenerife.

— De ce, oare?

— Fiindcă te-ai întâlnit cu el, Malin.

Jochen Goldman pe marginea piscinei. Marea şi soarele la fel de albastre, corpul tău pe plajă, al tău care te jucai cu mine.

— Cred că se plictiseşte. Vrea doar să-ţi demonstreze cine e cel care decide.

Sven dă din cap.

— Dar dacă zvonurile despre el sunt adevărate, atunci trebuie să fim prudenţi.

— Ce-am putea face? întreabă Malin resemnată.

— *Trimitem fotografiile la Karin Johannison. Va vedea dacă există ceva amprente sau ceva de genul ăsta. Mă îndoiesc însă că va găsi ceva. Nu crezi totuşi că ar putea să fie şi altcineva? Cineva pe care l-ai băgat la răcoare şi încearcă să se răzbune?*

— Nu-mi vine nimeni în minte. Va trebui, oricum, să verificăm.

— O s-o facem.

Soţia lui Sven intră în încăpere, o salută pe Malin şi întreabă:

— Nu vrei un ceai? Pari îngheţată.

— Nu, mulţumesc, mi-e bine aşa. Ceaiul nu mă lasă să dorm.

— Eu aş lua o ceaşcă, răspunde Sven.

Nevasta îi pleacă la bucătărie. Odată ieşită din living, Sjöman o întreabă pe Malin cum se mai simte. Poliţista vede efortul pe care îl face pentru a avea o voce blândă, încărcată de speranţe. Îi răspunde:

— Am avut şi eu un moment de slăbiciune aseară. Îmi pare rău că m-aţi văzut în halul ăla.

— Ştii ce-ar fi trebuit să fac în mod normal?

— Ce?

Malin se apleacă şi mai mult înainte şi repetă întrebarea:

— Ce să fi făcut, Sven? Să mă trimiţi la dezintoxicare?

— Poate-ar fi cel mai bun lucru...

Malin sare-n sus ţipând:

— Eu primesc o scrisoare de ameninţare cu fotografii ale părinţilor mei iar tu tot ce-mi serveşti e că ar trebui să mă duc la spital?

— Malin, lasă năbădăile pentru altădată. Vorbesc serios. Ori te schimbi, ori te suspend şi te trimit la tratament până să mai apuci să treci pe la birou. Am toate motivele să o fac.

Vocea lui Sven şi-a pierdut blândeţea, e impunătoare acum, dominantă.

— Şi pentru părinţii mei ce-aş avea de făcut, după părerea ta?

— Malin, îţi va face bine, te va pune la loc pe roate.

— Să le zic că am primit fotografiile?

— Ne mai gândim, Malin. După ce rezolvăm cazul.

— Nu am putea, cel puţin, să rugăm poliţia din Tenerife să îi aibă în vizor? Pe ei şi pe Goldman?

— Vom vedea.

— Vom vedea ce?

— În ceea ce te priveşte, vom hotărî în funcţie de starea în care vei fi în zilele următoare. Cât despre scrisoare, vom contacta poliţia din Canare. Ai cunoscut pe cineva pe-acolo?

La auzul cuvintelor „cură de dezintoxicare", Malin simţise cum ultimele rămăşiţe ale greţii o luaseră la goană din corpul ei.

Niciodată. Numai peste cadavrul meu. Bagă-ţi bine în cap chestia asta, Sven!

Niciodată. Pur şi simplu, nu mă simţeam prea bine. Haide, Sven, crede-mă, găsesc eu rezolvarea cazului...

Ploaia bate cu obstinaţie în capotă.

Suflul ei otrăvit a umplut tot interiorul. Ia telefonul, alege numărul lui Jochen Goldman, însă de sunat nu sună, ci se aude doar un bip prelung, urmat de un mesaj în spaniolă. Malin închide şi aruncă mobilul pe locul de alături. Din cauza ei ori a ploii pute toată maşina a mucegai?

Demarează.

Să nu-i spun nimic lui tăticu'. Nici mămicăi.

Se întoarce în apartamentul gol, cu speranţa că va putea adormi.

Însă nu reuşeşte. În loc să adoarmă se uită pe fereastră şi vede ploaia desenând linii dantelate pe cer.

Corpul îi este cald şi liniştit sub pătură, fără să mai urle din nevoia de alcool. Îndrăzneşte să îşi lase gândurile să vagabondeze către Jan şi Tove şi îşi mărturiseşte că îi lipsesc.

Bagă capul sub pătură.

Jan e aici. Şi Tove, având cinci, şase, şapte, opt ori nouă ani.

Îmi place gândul iubirii noastre. Fiindcă, de fapt, tocmai acest gând îmi e drag. Nu-i aşa?

O lovitură în fereastră.

La doisprezece metri deasupra solului.

Imposibil.

Altă lovitură. Zgomot cunoscut de sticlă izbită.

Rămâne întinsă în pat. Aşteptând un al treilea sunet. O fi zdrăngănind ceva pe afară? Se smulge de sub pătură. Se uită pe geam.

Ploaie şi întuneric. Un corp invizibil, planând pe deasupra acoperişurilor.

Bea! Bea!

Cuvinte ca nişte lovituri puternice în tâmple. În acelaşi moment, izbiturile în sticlă reîncep, trei lungi, trei scurte, ca o chemare în ajutor.

Nu cumva eu sunt fiinţa care strigă? se întrebă Malin care s-a băgat la loc, sub pătură, aşteptând ca zgomotele să înceteze.

Acum, Malin, sunt departe de tine.

Ştii, doar, cine a lovit în fereastră, nu? Poate să fi fost eu, dacă nu cumva creierul tău îmbibat cu alcool ţi-a jucat vreo festă.

Bea, Malin!

Întunericul te va muşca de gât şi îţi va suge sângele.

Şi eu am lăsat de izbelişte dragostea în seara aceea. Mi-am concentrat toate eforturile în direcţia banilor. Ştiam încă de atunci, când stăteam aplecat asupra cărţilor de drept din camera de student, că banii vor fi unica modalitate, pentru mine, de a primi iubire. De-asta îmi mângâiau degetele cu atâta febrilitate hârtia fină şi netedă a codului penal.

47

Sunt complet treaz, îşi zice Fredrik Fågelsjö, uitându-se la pendula de deasupra sobei, ale cărei limbi negre par să se afunde în piatra de aceeaşi culoare. E aproape unsprezece şi jumătate.

Afară e frig, însă aici domneşte o căldură uscată. Lacul Roxen spumegă doar la câteva sute de metri.

Focul trosneşte, culoarea butucilor oscilează între portocaliu şi gri, întreaga încăpere miroase a lemn ars, a calm şi a siguranţă.

Suceşte în mână paharul cu coniac, îl duce la nări şi îi soarbe aroma.

Din fericire, Ehrenstierna îşi putuse pune la treabă relaţiile. Nopţile petrecute în celulă fuseseră oribile, stând singur şi având prea mult timp pentru a reflecta. De acolo înţelesese că banii, castelul şi toate celelalte rahaturi nu făceau două parale. Tot ceea ce contează are aici: pe Christina, iubirea lor veşnică şi copiii. Nimic altceva nu mai contează.

Copiii.

Acum sunt la socri. Era planificat mai demult, iar arestarea lui nu schimbase cu nimic lucrurile. Nu dorise să se ducă după ei, preferase să rămână aici, la *Villa Italia*, unde să savureze liniştea în penumbra autumnală.

În curând trebuie să se întoarcă şi ei.

Fredrik Fågelsjö adoră calmul care stăpâneşte în vila lor, într-o seară ca aceasta, dar şi mai mult s-ar bucura să audă sosind maşina care îi aduce copiii.

Să le asculte paşii urcând în fugă scările de la intrare.

Zgomotul paşilor lor.

Fredrik Fågelsjö îşi mai toarnă un coniac.

Copiii întârzie. Şi-ar dori să îşi sune soţia. Fără îndoială întârzie fiindcă au mai stat să se sfârşească vreun film sau să încheie cine ştie ce joc.

Castelul.

Monument istoric ce aparţine de acum bătrânului Petersson. Poliţia nu a descoperit alţi moştenitori. Bani veniţi dinspre originile familiei.

Tatăl lui va face o ofertă pentru răscumpărarea castelului.

Şi ordinea va fi restabilită.

Cine să locuiască la Skogså dacă nu noi? Dacă nu eu, copiii. Chiar dacă nu este important, este totuşi domeniul nostru.

Jerry Petersson.

Un arivist. Un ins care nu şi-a văzut niciodată lungul nasului, care nu a înţeles care-i e rangul. Treaba e simplă, se gândeşte Fredrik Fågelsjö: s-a înecat în propriile ambiţii.

Patrimoniul este administrat de maestrul Stekänger. O ofertă serioasă în săptămânile care urmează şi afacerea e ca şi încheiată. Numai să vrea şi bătrânul Petersson. Dacă refuză, vom ridica oferta. Proprietatea asta a noastră este, copiii mei trebuie să se joace acolo şi nimeni altcineva.

Pe urmă am să exploatez şi pământul. Voi cultiva plante rare, care ne vor aduce şi ele o avere. Îi voi demonstra tatei că ştiu ce am de făcut, că pot şi eu munci şi duce la bun sfârşit proiectele necesare.

Că pot fi la fel de dur ca el.

Că nu sunt doar un simplu funcţionar de bancă, bun doar să delapideze sume mari, dar că sunt în stare şi să am grijă de viitorul familiei noastre.

Lui Fredrik Fågelsjö îi ard obrajii.

Acum au iarăşi bani.

Se ridică. Parchetul scârţâie sub tălpile lui, iar coniacul i se suie la cap. Se aşază la loc. Priveşte fotografia mamei lui, Bettina, aşezată alături de orologiu. Chipul ei blând e prins într-o

ramă de aur. Tatăl nu şi-a revenit niciodată după moartea ei. Pare ca abandonat, ca uitat.

În noaptea decesului, Fredrik Fågelsjö se ascunsese în spatele uşii de la dormitorul ei, din castel. Îşi auzise tatăl jurându-i să aibă grijă de el.

Mama lui nu semăna sub nicio formă cu comisarul care îl arestase aici, pe câmp, când încercase să scape de sub urmărirea poliţiei şi, cu toate acestea, Fredrik Fågelsjö nu se poate opri să nu se gândească şi la ea.

Malin Fors.

Destul de micuţă la înălţime.

Dar fier rău... Gust vestimentar cam dubios şi trăsături prea obosite pentru vârsta ei. Şi mai are şi aerul acela de târfă specific fetelor de la ţară. O fi inteligentă, dar, cu siguranţă, nu suficient de şireată.

Când au de gând să sosească?

Vechea vilă pare să ascundă tot felul de secrete, iar ploaia şi umezeala o fac să trosnească, de parcă ar ţine să comunice un mesaj.

Dintr-odată, Fredrik Fågelsjö aude un zgomot.

Să se fi oprit maşina? Volvoul negru al soţiei lui? Desigur, ei sunt. Copiii trebuie să fi adormit în maşină, fiindcă dacă ar fi fost să rămână peste noapte la socri, Christina i-ar fi dat telefon.

Se ridică.

Se îndreaptă către holul de la intrare cu picioare nesigure şi deschide canaturile uşii.

Ploaia se repede spre el, dar în faţa casei nu zăreşte nicio maşină.

Doar întuneric.

Şi ploaie.

Dintr-odată, nişte faruri se aprind în apropierea anexei. Şi se sting imediat.

Se aprind iarăşi. Nu distinge prea bine maşina, pentru a se lămuri despre ce marcă este vorba, dar parcă da, e neagră, ei sunt. Se întreabă de ce soţia nu rulează până în faţa intrării pe o vreme ca asta. S-ar putea să aibă ceva probleme la motor din cauza umezelii. Iese pe peronul dinaintea uşii făcând semne cu mâna.

Farurile se aprind din nou. Soţia şi copiii. Doresc, cumva, să se ducă după ei cu o umbrelă? Sau o fi tata? Ori soră-mea?

Farurile se aprind.

Se sting.

Fredrik Fågelsjö îşi pune impermeabilul.

Deschide umbrela.

Farurile se aprind.

Apoi, întuneric.

Merge prin ploaie către maşina parcată la cincizeci de metri de intrare.

Aproape că simte cum i se dilată pupilele, cum ochii îi lucrează febril pentru a-i ajuta mintea să priceapă ce e prin preajmă.

Ar fi trebuit să aprindă luminile din grădină. Nu ar fi mai bine să se întoarcă în casă?

Nu, doar îl aşteaptă soţia şi copiii.

Se apropie de maşină.

De maşina soţiei.

Ba nu.

Asta are geamurile fumurii.

O mişcare în apropiere.

Un animal?

O vulpe sau un lup?

Ceva se mişcă lângă el.

Fredrik Fågelsjö îngheaţă, trupul lui paralizat simte nevoia de a o lua la fugă aşa cum în viaţa lui nu şi-a dorit s-o facă.

Partea a treia

48

Östergötland, octombrie

Filmul nu se mai termină tocmai pentru că asta îmi doresc.

E de-a dreptul interminabil, imaginile devin tot mai estompate, tot mai difuze şi mai gri, deteriorându-se pe margini.

Nu contează ce s-a întâmplat, tot nu au pus mâna pe mine.

Mă voi apăra.

Voi respira.

Nu mă voi înfuria nicidecum. Vreau să simt cum îmi ies din corp şi ultimii viermi.

Trebuie să mărturisesc că, de data aceasta, experienţa a fost chiar minunată. Nici vorbă de explozia aceea neaşteptată de prima oară. Ştiam foarte bine ce am de făcut. Şi existau o mie de motive. Pe chipul lui îl vedeam pe al tău, tată, ca şi pe al tuturor băieţilor din curtea şcolii. L-am dezbrăcat cum m-au dezbrăcat şi ei pe mine şi m-am prefăcut că îl aşez pe un altar plin de viermi.

Violenţa m-a calmat. M-a făcut fericit. Şi incredibil de disperat.

Acum e un întuneric de să-ţi bagi degetele în ochi, iar picăturile de ploaie se abat asupra pământului şi oamenilor ca un strat de plumb.

Acum e rândul meu să fiu cel mai tare.

Nimeni nu va mai fi îndreptăţit să întoarcă privirile văzându-mă. Şi-apoi, cine ar avea nevoie de rahatul ăsta cu tot cu strămoşii, cu numele, cu aroganţa lui înnăscută? Imaginile sar, în

alb şi negru, cu cifre galbene. Istoria care iese din lumina reflectoarelor ia sfârşit.

Dar eu tot aici sunt.

În fotograme, tata mă ia în braţe. E slab de tot, iar mama va cădea în curând pradă cancerului. Vino mai aproape de mine, fiule, şi stai liniştit ca să pot să te lovesc.

Am un prieten.

Ar fi posibil să scap de singurătate, de închisoare, de străini şi de frică, de tot ceea ce este insuportabil adică. Viaţa poate fi o mare albastră şi liniştită.

Banii.

Totul are un preţ.

Băiatul filmat alergând prin grădină cu certitudine încă nu o ştie.

Banii. Tată, tu nu ai bani. Nici nu ai avut vreodată. Dar eu de ce nu aş avea? Amărăciunea ta nu este şi a mea, deşi poate c-am fi putut face totuşi ceva împreună, ceva de bine.

Numai că soarta a hotărât altfel.

În imagini, alerg singur prin grădină. Să-i ia dracu pe cei care au inventat singurătatea şi spaima care se naşte din ea!

Băieţi. Vii sau morţi, oameni intraţi într-o piele prea mică pentru ei.

Uite că filmul se termină. Proiectorul pâlpâie. Băiatul şi bărbatul nu mai există.

Unde-ar trebui să mă duc? Nu a mai rămas decât senzaţia viermilor care-mi colcăie pe sub piele.

49

Vineri, 31 octombrie

Johan Stekänger accelerează şi dă ştergătoarele la viteza maximă. Acestea cotcodăcesc pe parbriz ca nişte găini jumulite.

Jaguarul e ascultător, aşa că depăşeşte uşor autobuzul, înainte să se încrucişeze cu un Volvo break trist şi negru.

Husa de molton îi încălzeşte de minune spatele. Timpul e cu totul posomorât în dimineaţa aceasta. Maşina miroase a nou, iar interiorul ei gri se potriveşte perfect cu anotimpul.

Operele de artă de la castel. Pereţii erau acoperiţi cu tablouri reprezentând cu totul vag ceva anume, dar care, după câte înţelesese, însemnau o adevărată avere.

Ceea ce şi motivase prezenţa idiotului ăstuia în costum de tweed, un anume Paul Boglöv, expert în artă contemporană, sosit de la Stockholm, gata să estimeze valoarea colecţiei lui Jerry Petersson.

Poponarul chiar speră să poată vinde toate căcaturile de pe pereţi, îşi zice Johan Stekänger, parcând în curtea castelului, după ce trecuse podul de peste şanţul de apărare.

Pe drum, celălalt nu zisese mare lucru.

Poate că mi-o fi ghicit dispreţul, îşi spune. Fiindcă, într-adevăr, homosexualitatea fusese unul dintre motivele pentru care se întorsese la Linköping după încheierea studiilor de drept, la Stockholm. Aici, populaţia este mai omogenă, iar pederaştii, pe care întotdeauna îi suportase cu imensă greutate, se arată rar pe străzile curăţele ale oraşului.

Ceasul de la bord arată ora 10,12.

Mă dispreţuieşte, îşi zice Paul Boglöv în timp ce avocatul prost pieptănat, îmbrăcat într-un costum verde ieftin şi cu părul blond lăsat prea lung, formează codul alarmei de la intrarea în castel.

Şi ce treabă am eu cu dispreţul lui?

Ce ţărănoi!...

— Bun venit în ţara minunilor!

— Măi, să fie!

Cuvintele ţâşnesc din gura lui Paul Boglöv înainte de a şi le putea reţine. Când, în sfârşit, reuşeşte să îşi desprindă privirea de tabloul enorm agăţat pe peretele de la intrarea în castel şi şi-o încrucişează cu a avocatului, acesta surâde.

— Este că face o grămadă de bani?

— E o Cecilia Edefalk. Din cea mai cunoscută serie.

— Mie mi se pare un rahat. Un bărbat care dă cu cremă de protecţie solară pe spinarea unei femei. Mai bine i-ar fi dat pe ţâţe!

Paul Boglöv nu se mai oboseşte să răspundă unor astfel de vulgarităţi.

Scoate din buzunar aparatul de fotografiat, pozează tabloul şi îşi notează ceva într-un carneţel negru.

— Chestii d-astea se găsesc aproape în fiecare încăpere.

Paul Boglöv trece din cameră în cameră, fotografiază, face calcule şi se miră ca un copil. Cu cât vede mai mult, cu atât are mai puternic impresia că face o mare descoperire. Oare aşa ceva au simţit cei ce descoperiseră armata de argilă din China?

Mamma Andersson, Annika von Hausswolff, Bjarne Melgaard, Torsten Andersson, un minunat Maria Miesenberger, Martin Wickström, Clay Ketter, Ulf Rollof şi-un cap lipsit de trup al lui Tony Oursler.

Gust ireproşabil. Numai artă contemporană. Achiziţionată în ultimii zece ani.

Jerry Petersson şi le-o fi ales singur?

În schimb, cretinul ăsta de avocat...

Cu tot cu comentariile lui de toată mizeria.

— Dacă vreţi să ştiţi părerea mea, nu seamănă cu altceva decât cu o fotografie absolut obişnuită.

Un mic Miesenberger.

— Oleacă de sticlă cu ceva găuri pe dinăuntru.

Un Ulf Rollof agăţat deasupra patului din dormitor.

Costând pe puţin treizeci de milioane de coroane.

După ce au parcurs toate încăperile, se întorc în bucătărie, iar Paul Boglöv bea un pahar cu apă, recitindu-şi notiţele şi uitându-se la fotografii.

Ochi.

Fie Jerry Petersson, fie altcineva, trebuie să fi avut un ochi perfect.

Ia uite cum vă mai plimbaţi prin camerele mele.

Tu admiri, celălalt îşi bate joc.

Habar nu aveţi peste ce veţi da, lucru pe care abia de l-am observat şi eu.

Sigur că există o motivaţie care m-a împins către artă.

Dar nu intenţionez să zic nimic mai mult, Malin Fors trebuie să ghicească şi singură.

Arta pur şi simplu m-a bulversat, dându-mi cu mult mai mult decât mi-aş fi închipuit. La început, nu aveam cu ce cumpăra, dar apoi lucrurile s-au schimbat rapid.

În tablourile mele vedeam, văd şi acum, sentimente cărora nu reuşesc să le pun un nume. Uitaţi-vă numai la paharul care se găseşte deasupra patului meu. La frumuseţea şi la durerea pe care le reprezintă. Sau la maimuţele acelea aflate în plin fisting, pictate de Melgaard, la teama lor prost disimulată de ceea ce sunt şi de ceea ce vor deveni, la dragostea pe care au lăsat-o în urmă.

Sau uitaţi-vă la umbrele goale ale Mariei Miesenberger. Ca nişte păcate pe care nu le poţi uita vreodată.

— Există şi o capelă, precizează avocatul, unde a aşezat câteva imagini aurite ale lui Iisus. Doriţi să le vedeţi şi pe acelea?

Icoane, probabil, îşi spune Paul Boglöv. Nici măcar că se numesc icoane nu ştie, că doar n-or fi altceva.

— Unde se află capela?

— În spatele castelului, la marginea pădurii.

Paul Boglöv lasă paharul pe masă.

Dau repede ocol castelului. Capela stă singură şi părăsită la marginea unei păduri dese de brad.

Icoane, se gândeşte Paul Boglöv, întrebându-se dacă Jerry Petersson a avut tot atât de mult bun-gust şi în acest domeniu.

— Ia te uită, e deschis! constată Stekänger.

Împing uşile care se deschid încet, scârţâind.

O lumină slabă pătrunde prin nişte ferestruici fără geam.

Amândurora le scapă un ţipăt sfâşietor, observând pe cel ce zace, gol şi împodobit, pe o piatră care marchează amplasamentul cavoului familiei Fågelsjö.

50

Pe aici, moartea nu are miros. Damful de putrefacţie care ajunge până la Malin nu provine de la cadavru, ci de la pădurea din jurul capelei castelului.

Pământul e ud, deşi pare de neinundat.

Corpul lui Fredrik Fågelsjö e gol.

Malin ştie, deşi a fost deja băgat în sacul de plastic negru special pentru transportul cadavrelor.

Stă la intrarea în capela de la Skogså încercând să se ferească de ploaia pe care vântul i-o aruncă în faţă, uitându-se la picturile de pe pereţi, la aureola din jurul capului lui Iisus, o aureolă pe care nimeni nu pare a o purta în toamna aceasta.

Jurnaliştii sunt ţinuţi deoparte. Trecând prin dreptul lor, le-a putut citi în ochi excitaţia. Telefoanele mobile BlackBerry miniaturizate, camerele video înfometate, instinctul treaz... În sfârşit, s-a întâmplat ceva! Daniel nu este printre ei. Probabil va veni mai târziu.

Sven Sjöman şi Zeke stau alături de ea tăcuţi şi posomorâţi, pierduţi în gânduri.

Fredrik Fågelsjö.

Ucis. Ca un sacrificiu pe mormântul familiei.

Un sacrificiu de toamnă.

Din ce cauză? Şi de către cine?

Legătura cu moartea lui Jerry Petersson pare evidentă, însă poliţiştii ştiu că nu trebuie să tragă concluzii pripite. De data aceasta, nici urmă de lovituri de cuţit, dar mesajul este la fel de limpede: un corp gol pe un mormânt.

Nu trebuie lăsată la o parte nicio pistă. Sigur, crimele s-au petrecut pe aceeaşi proprietate, iar victimele au un trecut comun, dar nu e obligatoriu ca ambele fapte să fie legate între ele. Cine mai ştie unde ne poate duce violenţa? se gândeşte Malin. În întuneric şi în singurătate? Modalitatea în care au fost operate cele două omoruri e limpede că nu a fost aceeaşi.

Avocatul şi expertul în artă contemporană.

Deşi erau în pragul unei crize de nervi când apăruseră Malin, Sven şi Zeke, cu o oră mai devreme, avuseseră prezenţa de spirit de a nu pătrunde prea departe în capelă, având grijă să nu lase cine ştie ce urme prin preajma acesteia.

Nu văzuseră şi nu auziseră nimic şi aveau un motiv foarte serios de a se afla acolo.

Nu avea niciun rost să îi mai ţină mult.

Karin Johannison şi colegii ei se învârt în jurul mormântului, caută amprente, aşază obiecte invizibile cu ochiul liber în pungi de plastic.

Cuvintele lui Karin privitoare la Fredrik Fågelsjö:

— A murit, probabil, în urma unei lovituri în cap date, după câte se pare, cu un ciocan. Este imposibil de precizat dacă asasinul este dreptaci ori stângaci, întrucât impactul e vertical. Niciun fel de alte urme pe corp, nici de violenţă sexuală, după câte am putut vedea.

— A fost ucis aici ori a fost adus din altă parte? întreabă Malin.

— Cu siguranţă a fost adus din altă parte. Am descoperit urme de sânge la intrare. Cred că aici a fost dezbrăcat, chiar dacă hainele au dispărut. Firele textile găsite pe jos par aceleaşi cu cele de pe cadavru, de la prima examinare.

— Aşadar, a fost ucis altundeva, dar dezbrăcat aici.

— Probabil că da.

— Dar despre modul în care a fost aşezat pe mormântul din capelă ce părere ai?

— Asta e treaba ta, Malin. Nu am nicio idee.

— Dar despre modul de operare?

— Lovitura a fost deosebit de puternică.

— Furie?

— Poate. Dar, cu siguranţă, nu o criză, fiindcă atunci criminalul ar fi lovit de mai multe ori.

Karin le face semn unor colegi.

Aceştia scot corpul lui Fredrik Fågelsjö din capelă.

Malin priveşte îngândurată cavoul.

Fredrik Fågelsjö pierduse făcând speculaţii cu averea familiei. Să se fi răzbunat tatăl şi sora lui? Dar de ce tocmai acum, când au primit acea moştenire cu care pot răscumpăra proprietatea? Sau familia Fågelsjö l-a eliminat pe Jerry Petersson, iar acum s-a văzut nevoită să îl omoare şi pe Fredrik, care era pe punctul de a-şi pierde controlul sau care ştia prea multe?

Ori este vorba despre cu totul altceva? Să fi existat vreo legătură între Fredrik Fågelsjö şi Goldman?

Jerry, Fredrik. A avut cineva vreun motiv pentru a vă urî pe amândoi?

Icoanele de pe pereţi par a fi în flăcări, de parcă ar îndemna-o să se ducă mai departe cu gândul.

În pofida frigului şi a ploii, în pofida propriei nefericiri, Malin simte că se bucură enorm să îşi poată pune creierul în mişcare, să încerce să facă ordine printre ipoteze.

Spiritul ei de poliţist anchetator se trezeşte.

Fără ezitări, fără tristeţe. Nimic altceva decât concentrare asupra enigmei de dezlegat.

— Haideţi să ţinem o scurtă şedinţă în castel.

Vocea lui Sven nu este obosită, ci, mai degrabă, plină de speranţă, de parcă şi lui i s-ar fi trezit spiritul de poliţist.

— Merge, răspunde Zeke întorcându-se cu spatele la locul crimei.

Malin, Zeke şi Sven stau în bucătăria castelului, enumerând diferitele piste.

— Modul de operare este uşor diferit, constată Sven. Cred însă că avem de-a face cu acelaşi criminal.

Malin îl aprobă din cap.

— Există prea multe legături între cele două crime. Locul, trecutul victimelor... M-ar mira să fi fost comise de două persoane diferite.

— Poate că prima a fost făcută într-un acces de furie, iar a doua a fost premeditată, propune Zeke.

— S-ar putea şi ca Fredrik Fågelsjö să-l fi omorât pe Petersson, după care să fi fost el ucis din răzbunare, spune Sven. Pur şi simplu, nu ştim. Dar sunt multe şanse ca ucigaşul să fie una şi aceeaşi persoană.

— În care caz putem exclude părinţii tinerilor răniţi în accident, adaugă Malin. Nu aveau niciun motiv de a-l omorî pe Fredrik Fågelsjö. Dacă i-ar fi purtat pică fiindcă a organizat petrecerea respectivă, ar fi rezolvat de mult lucrurile.

Este menţionat şi numele lui Jochen Goldman, dar ajung la concluzia că legătura este cu totul vagă, dar pista nu este de exclus complet.

— Voi doi vă duceţi să vorbiţi cu Axel Fågelsjö, spune într-un târziu Sven. Johan şi Waldemar o vor informa pe Katarina Fågelsjö.

— Trebuie interogaţi, e de părere Zeke. Nu se ştie niciodată. Ar putea fi amestecaţi şi ei.

— Da, posibil, răspunde Sven. Poate că au vreo legătură cu moartea lui Petersson, iar Fredrik era pe punctul de a ceda şi de a mărturisi totul.

Malin clatină sceptică din cap, dar nu spune nimic.

— Trebuie să ne interesăm mai îndeaproape de viaţa lui Fredrik Fågelsjö. Şi de conturile pe care le administra la bancă, adaugă Sven. Poate că nu a delapidat doar banii propriei familii. O fi avut duşmani. Johan, Waldemar şi Lovisa chiar vor avea de lucru.

— Ce mizerie! exclamă Zeke. Cum să înaintăm, Doamne Dumnezeule?

— Îi vom verifica şi dosarul profesional. O operaţiune bancară urâtă rareori e singulară, constată Sven, aruncându-i o privire plină de milă lui Malin, care se enervează şi ar vrea să-i zică: „Ia nu-ţi mai face tu griji pentru mine! Mă descurc şi singură."

Apoi: „Haide să ne închipuim că n-o să fie aşa, că n-o să mă descurc. Ce-o să se întâmple?" Cuvintele „cură de dezintoxicare" îi trec ca un fulger prin minte.

— Trebuie vorbit şi cu soţia lui Fredrik Fågelsjö, spune Zeke. Nu l-a dat dispărut.

— Faceţi-o, admite Sven. I-o fi spus că se duce cine ştie unde. Alte piste? Accidentul de maşină?

— Puţin probabil. Ar trebui să ne întrebăm de ce a fost aşezat gol pe mormântul familiei, intervine Malin. Pare un soi de sacrificiu.

— Crezi că asasinul vrea să ne transmită un mesaj?

— Nu ştiu. Poate. Sau, pur şi simplu, vrea să se înţeleagă că există o anume poveste în spatele crimei. Să ne atragă într-o direcţie. Poate către familia Fågelsjö.

— Vrei să zici că este vorba despre un membru al familiei care ţine să fie descoperit? întreabă Zeke.

— Mai degrabă invers.

— Cum aşa?

— Habar n-am. Am doar impresia că ne scapă ceva.

— Ai dreptate, de scăpat ne scapă multe lucruri. Mâine-dimineaţă vom avea raportul lui Karin, care va trebui să ne folosească drept bază a cercetării, conchide Sven. Şi va trebui să procedăm şi la reconstituirea ultimei zile a lui Fredrik Fågelsjö.

— Cum de-o fi ajuns la capelă? întreabă Zeke.

— Cei de la criminalistică vor examina urmele de pneuri din curtea castelului, pentru a vedea dacă au mai existat şi altele în afara celor de la maşina avocatului. Nimic nu indică faptul că ar fi intrat cineva în castel. Alarma era în funcţiune când au sosit avocatul şi expertul.

Telefonul mobil al lui Sven începe să sune.

Acesta răspunde cu mai multe „mmm, mmm", după care închide.

— Era Groth, de la laborator, o anunţă pe Malin. Din păcate, analiza fotografiilor părinţilor tăi nu a dat niciun rezultat.

Malin dă din cap.

— Rahat! exclamă Zeke încet.

S-a înfuriat groaznic de dimineaţă, aflând că Malin primise o scrisoare de ameninţare. Să aibă fotografiile vreo legătură cu crimele?

— Într-un fel sau altul, orice are legătură cu orice, păi, nu? îi răspunde Malin. Întrebarea e: care să fie legătura cu pricina?

Malin iese din bucătărie, trece prin vestibul şi se mai opreşte o dată în faţa tabloului reprezentând bărbatul care dă cu cremă de protecţie pe spatele unei femei.

Îşi spune că tabloul este şi frumos şi urât în egală măsură.

O face să simtă ceva ce nu reuşeşte să definească.

Sven trece prin faţa ei. Malin îi spune:

— Aş vrea, mai degrabă, să stau de vorbă cu Katarina Fågelsjö.

— Fă cum crezi că e mai bine, îi răspunde Sven. Waldemar şi Johan se pot duce ei la soţia lui Fredrik Fågelsjö.

— Să începem cu tatăl. Niciun cuvânt celor de la presă.

51

Axel Fågelsjö stă nemişcat în faţa ferestrei de la living. Ceaţa închide perspectiva către Grădina Botanică, iar copacii dezgoliţi de frunze seamănă cu nişte fiinţe teribil de slabe. Axel Fågelsjö pare a căuta ceva din priviri, ca şi cum ar avea impresia că este pândit de cineva din parc, aşteptând momentul potrivit pentru a-l ataca.

De parcă ar fi ştiut de ce au venit, de parcă ar fi aflat ce se petrecuse, încă de la intrare le ceruse lui Malin şi lui Zeke „să dea totul afară". Cei doi îl rugaseră să meargă în living şi să se aşeze, însă bătrânul refuzase:

— Spuneţi-mi imediat ce aveţi de spus.

Iar Malin se aşază pe un scăunel vechi şi spune:

— Este vorba despre fiul dumneavoastră. Despre Fredrik. A fost găsit mort în capela de la Skogsă azi-dimineaţă.

— S-a sinucis? S-a spânzurat?

Pe figura dură a lui Axel Fågelsjö, cu pielea ei ridată, bătând în roz, Malin întrezăreşte o expresie ce pare a însemna: Mi-am dispreţuit fiul tot atât de mult pe cât l-am iubit. E mort. Poate că, de acum, păcatele îi sunt iertate.

Şi, în străfundurile pupilelor goale: tristeţea, sentiment totuşi bine ascuns sub nenumărate straturi de siguranţă de sine.

— A fost ucis, anunţă alb Zeke. Fiul dumneavoastră a fost ucis.

A spus-o de două ori, ca pentru a stârni o reacţie, dar Axel Fågelsjö se întoarce pur şi simplu, intră în living, se duce în faţa ferestrei, cu spatele la ei, şi le răspunde la întrebări. Nu

pare interesat de circumstanţele crimei. Malin s-ar bucura să-i poată vedea chipul, ochii, cu toate că e sigură cu nicio lacrimă nu i se scurge pe obraji.

— Dacă doriţi, vă putem oferi unele amănunte despre sfârşitul fiului dumneavoastră. Ştim deja nu puţine lucruri.

— Vreţi să spuneţi, despre cum a fost găsit?

— De exemplu.

— Nu credeţi că voi putea citi asta peste puţin timp şi în ziare?

Malin face totuşi rezumatul a ceea ce ştiu, omiţând anumite detalii. Axel Fågelsjö rămâne impasibil.

— Fredrik avea duşmani?

— Nu.

— Cineva voia cumva să facă rău familiei dumneavoastră?

Bătrânul scutură din cap.

— Ce aţi făcut aseară şi în noaptea trecută? intervine Zeke.

— Am fost la Katarina. Am discutat despre eventuala răscumpărare a domeniului de la Skogså. Nu am fost decât noi doi. M-am întors târziu, pe jos.

Tatăl şi fiica, se gândeşte Malin. Sunt împreună în noaptea în care Fredrik, fiu şi frate, este ucis. De ce?

— Ar mai trebui să aflăm ceva despre Fredrik? Eventual, dacă au mai fost şi alte afaceri soldate cu eşec?

— Nu avea poziţia necesară în bancă.

— Nu?

— Nu era decât asistent.

— Ar fi putut avea vreo legătură cu Jochen Goldman?

— Jochen Goldman? Care Goldman?

— Escrocul, precizează Zeke.

— Nu cunosc niciun Goldman. Şi aş crede încă şi mai puţin că Fredrik ar fi putut face afaceri cu un escroc.

— De ce nu?

— Era prea fricos.

Malin şi Zeke schimbă o privire.

— Dar despre soţia lui Fredrik? Cum mergea cuplul lor?

— Ar trebui să o întrebaţi pe ea.

— Doriţi să vă trimitem pe cineva? Poate că ar fi mai bine să nu staţi singur în aceste momente.

Axel Fågelsjö punctează cuvintele lui Malin cu un râs scurt.

— Pe cine să-mi trimiteţi? Un preot? Dacă nu mai aveţi şi alte întrebări, v-aş ruga să plecaţi. Cred că e vremea să lăsaţi în pace bătrânul care am ajuns. Trebuie să sun la pompele funebre.

Malin îşi pierde răbdarea.

— Nu cumva dumneavoastră şi familia dumneavoastră aţi pus să fie ucis Jerry Petersson? Iar acum Fredrik era pe punctul de a ceda nervos şi de a mărturisi totul? Aşa că l-aţi omorât şi pe el?

Axel Fågelsjö îi râde în nas.

— Sunteţi nebună!

Malin realizează cât de trasă de păr este teoria aceasta.

— Ne ducem acum să o vedem pe Katarina, îl anunţă Malin. Doriţi să o sunaţi mai întâi dumneavoastră?

— E sarcina dumneavoastră să transmiteţi asemenea veşti, răspunde Axel Fågelsjö. Oricum, pe mine de multă vreme nu mă mai ascultă.

Malin şi Zeke coboară treptele, iar paşii le răsună în casa scărilor.

— Omul ăsta e un diavol rece ca gheaţa, zice Zeke, îndreptându-se către uşa de la intrare.

— Pare de nepătruns pentru indiferent ce emoţie, completează Malin.

— Moartea propriului fiu pare să treacă pe lângă el.

— Iar de soarta fetei pare încă şi mai puţin preocupat.

— Ca şi de cea a nepoţilor.

— Indiscutabil, e prea bătrân ca să se mai înfurie.

— Cine, el? Pentru asta nu va fi nicicând prea bătrân. Nimeni nu ar fi.

Axel Fågelsjö se aşază pe un fotoliu, în faţa sobei, cu uşa deschisă.

Îşi încrucişează mâinile şi simte lacrimile umplându-i ochii şi scurgându-i-se pe obraji.

Fredrik.

Ucis.

Cum e cu putinţă aşa ceva?

Poliţiştii.

Care nu sunt cele mai bune persoane cărora să li se confeseze. Cu cât ştiu mai puţine, cu atât mai bine.

Îşi vede nepoţii alergând prin saloanele de la *Villa Italia*. Fredrik îi urmăreşte o vreme, apoi continuă să alerge singuri. Le aude tălpile lipăind pe terenul pietros de la Skogså. Cine mai sunt şi copiii aceştia? Fredrik, Katrina? Victoria? Leopold?

Bettina, aş vrea să iau nepoţii la mine, dar pe ea cum să mi-o apropii? Christina nu m-a înghiţit niciodată, iar sentimentul acesta e reciproc.

Totuşi, trebuie să fac ceva.

De-acum eşti văduvă.

Şi cei doi copii ai tăi şi-au pierdut tatăl.

Johan Jakobsson se uită la femeia aşezată în faţa lui, pe canapeaua din salonul cel mare de la *Villa Italia*, ghemuită şi plângând, dar reflectând, în ciuda împrejurărilor, o anumită încredere în viitor. Cu siguranţă nu are probleme financiare. Johan a observat aceeaşi reacţie la mai multe femei, mame de copii, în momentul în care le-a anunţat decesul soţilor. Toate păreau a-şi concentra întreaga putere spre înainte, spre copii, pentru a-i aduce în stare să fie nişte fiinţe omeneşti pe deplin realizate.

Johan se sprijină de spătarul fotoliului.

Christina Fågelsjö îl priveşte fix pe Waldemar Ekenberg, care a luat loc pe un taburet de lângă pian, atingând cu o mână clapele şi cu cealaltă masându-şi vânătaia de pe bărbie.

Christina Fågelsjö le spusese că se hotărâse să rămână noaptea la părinţii ei, împreună cu copiii, fiindcă băuse nişte vin la cină. Se ducea adesea la cină la părinţi fără Fredrik, „care nu prea se înţelegea bine cu ei", lucru pe care aceştia îl pot confirma.

— Nu l-aţi sunat?

— Nu.

— Nu era acasă când aţi sosit? întreabă Johan.

O secundă îşi spune că poate ea l-a omorât pentru a pune mâna pe moştenirea primită recent, înainte de fi fost cheltuită pentru răscumpărarea castelului.

Absurd, se contrazice imediat. Femeia din faţa mea nu este o criminală.

— Am fost convinsă că e la bancă.

— Avea cumva duşmani? întreabă Waldemar.

Bună întrebare, îşi zice Johan. În pofida propriei voinţe, recunoaşte că el şi Waldemar alcătuiesc o echipă eficientă. Este convins că soţia lui Fredrik spune adevărul în clipa în care îi răspunde:

— Niciunul, după câte ştiu.

— Dar tatăl? Sora?

— Vreţi să spuneţi, din cauza falimentului?

Christina Fågelsjö ridică din umeri.

Waldemar Ekenberg apasă încet pe clapele pianului. Ochii Christinei Fågelsjö se luminează.

— Am mai pus această întrebare, adaugă Johan, dar ştiţi, totuşi, de ce a încercat să scape de urmărirea noastră? Poate fi vreo legătură cu...?

— Am discutat despre acest subiect chiar în ziua în care a fost eliberat. I s-a făcut frică, a intrat în panică. I se poate întâmpla oricui într-o astfel de situaţie.

— Era conştient de faptul că este şi periculos şi interzis să conduci maşina în stare de ebrietate?

— Uneori se credea mai presus de asemenea lucruri. Legile erau mai degrabă pentru ceilalţi.

— Cum mergea căsătoria dumneavoastră? întreabă Johan.

Christina Fågelsjö răspunde fără a sta pe gânduri.

— A fost o căsătorie frumoasă. Fredrik era un bărbat generos. Familia Fågelsjö e foarte mărinimoasă.

În clipa în care Christina Fågelsjö pronunţă aceste cuvinte, cei doi copii, o fetiţă şi un băiat, se reped în încăpere. Aleargă spre mama lor şi întreabă în acelaşi timp:

— Mami, mami, ce e?

— Mami, tu eşti? E semnalul prost...

Tove.

S-a făcut două şi jumătate. Soarele începe de acum să se apropie de linia orizontului. Malin e în Volvo, lângă Zeke, îndreptându-se către Katarina Fågelsjö.

S-ar bucura s-o audă pe Tove anunţând-o că trece diseară, că va rămâne peste noapte la ea, în oraş, că nu se va mai duce la Jan.

— Mami, tu eşti? Te aud foarte prost.

— Eu sunt. Treci diseară? Am putea găti ceva bun...

— Poate mâine?

Malin îşi aude propria voce de parcă nici nu ar exista. Şi nici vocea lui Tove. Iar absenţa celor două voci se preschimbă în singurătate, apoi în tristeţe.

Maşina parchează în faţa vilei Katarinei Fågelsjö, lângă râu, şi abia acum, uitându-se la peluza plină de mere putrede, observă Malin starea jalnică a casei. Faţada are nevoie de reparaţie capitală, din grădină trebuie smulse buruienile, dacă nu cumva ar fi mai bine să se cureţe totul şi să se replanteze.

Malin şi Tove închid.

Ştergătoarele de parbriz funcţionează la putere maximă.

Mişcarea lor desenează o inimă, îşi zice Malin. O inimă care unge cu cremă de protecţie pielea unei femei.

Acum ştie ce întrebare îi va pune Katarinei Fågelsjö.

52

De parcă ar fi ştiut că avea să se întâmple aşa ceva.

Katarina Fågelsjö stă în faţa lor, pe canapea. Chipul nu îi trădează nici consternare, nici tristeţe, nici disperare.

Abia de a aflat vestea morţii fratelui ei.

Katarina Fågelsjö ridică din umeri, îşi scutură o scamă de pe o mânecă şi trece la alt subiect. Bine, se gândeşte Malin, câte defecte să fi avut, a fost totuşi fratele tău!

Poliţista priveşte tabloul Annei Ancher, de pe perete, cel în care o femeie stă în apropierea unei ferestre. Katarina seamănă cu tatăl ei când stă aşezat în faţa ferestrei ce dă către Grădina Botanică, de parcă ambii ar dori să-şi schimbe faţa pentru a nu fi obligaţi să îşi dezvăluie sentimentele.

Aşa trebuie să se comporte cineva? De parcă întreaga lume din jur şi toate sentimentele nici că ar exista? Sau altceva ascunzi, de fapt?

Îi ascultă pe Zeke şi pe Katarina întrebând şi răspunzând.

— Da, tata a fost pe aici. Pe urmă s-a întors pe jos acasă. Nimeni nu poate confirma, evident. Chiar e necesar? Dacă aşa ceva credeţi, aflaţi că nu mi-am omorât eu fratele. Nu avem nicio legătură cu crimele acestea. Punct. Duşmani? Fredrik era inofensiv. Nu avea duşmani. Da, în ziua morţii tatălui meu voi moşteni aproape întreaga avere, dar, oricum, am tot ce îmi trebuie.

Ultimele cuvinte sunt pronunţate cu o ironie tăioasă ca o lamă.

Zeke nu mai are întrebări.

Katarina Fågelsjö îşi lasă mâinile în poală, odihnindu-şi degetele pe mătasea albastră a rochiei. Malin îşi spune că dă dovadă de acea nervozitate mută pe care o găseşti numai la femeile lipsite de copii, un fel de dorinţă tristă care se exprimă prin nelinişte.

Alt perete, alt tablou. O femeie singură, îmbrăcată în albastru, pictată în stil impresionist, întoarsă către o fereastră aburită. Regretă pe cineva, îşi zice Malin, întrebând:

— Aţi fost, la un moment dat, împreună cu Jerry Petersson, nu-i aşa?

Poliţista realizează imediat tonul sec şi stângaci al întrebării. Katarina Fågelsjö strânge buzele, apoi răspunde:

— Doamnă comisar, nu cred că este cel mai bun moment pentru a ne pierde în fantasme absurde.

Sala supliciilor, de la comisariat, e mai plină de umezeală decât oricând.

Lovisa Segerberg, Waldemar Ekenberg şi Johan Jakobsson fuseseră la Banca *Östgöta*, după dosarele şi computerul lui Fredrik Fågelsjö, şi după computerul personal şi documentele de la *Villa Italia*.

S-a făcut trei şi jumătate.

Jurnaliştii aşteaptă la intrare o miniconferinţă de presă, dar nu vor primi nimic, cu excepţia unei notiţe cu numele victimei.

Johan se freacă la ochi şi se gândeşte la soţie care, fără îndoială, e acasă, jucându-se cu copiii.

Actele lui Fredrik Fågelsjö.

Documentele lui Jerry Petersson. Înainte de a se fi apucat să studieze cel de-al zecelea rând de dosare ale lui Petersson, primiseră încă o salvă de hârţoage.

Ca un zgomot de fond, posturile de radio şi de televiziune îşi urlă noutăţile despre crimă, descriind personalităţile lui Jerry Petersson şi Fredrik Fågelsjö. Fireşte, *Corren* afişează subiectul pe prima pagină, alături de un articol al jurnalistului aceluia despre care Johan e convins că are o relaţie cu Malin sau că, măcar, se culcă împreună. Respectivul scrie că al doilea omor ar fi putut fi, eventual, evitat, în cazul în care poliţia s-ar fi dovedit mai

eficientă în anchetarea celui dintâi. Păi, insul ăsta nici măcar la castel nu a ajuns...

Waldemar îşi bea cafeaua. Neagră şi tare. Pare plictisit. Geme, suspină şi pare complet lipsit de cheful de a trece la treabă. Lovisa, din contră, se arată interesată de computerele lui Fredrik Fågelsjö, dând clic fişier după fişier. Speră, oare, să descopere vreo legătură între Jochen Goldman şi Fredrik Fågelsjö?

Dintr-odată, Waldemar se ridică, se duce în spatele Lovisei şi începe să-i maseze umerii, zicând:

— Hai, zi că nu mă iubeşti.

Lovisa se ridică.

Se întoarce spre Waldemar şi îi răspunde cu voce îngheţată:

— Să nu mă mai atingi. Nu mă interesează câtor fete le-ai sucit azi minţile, dar pe mine mă laşi în pace! Ai înţeles?

Waldemar se dă înapoi.

— Ce e, iubito, ţi-a dispărut simţul umorului?

— Am primit un mail de la Interpol, de la Stockholm, spune Sven Sjöman, îndreptându-se către biroul lui Malin.

Uşoară durere de cap. Abstinenţa e de vină, îşi zice Malin. Nu însă mahmureala.

— Jochen Goldman a plecat din Tenerife acum trei zile.

— Şi unde s-a dus? întreabă Malin.

— La Stockholm, trecând prin Madrid. După ce a aterizat la Arlanda, nimeni nu ştie unde a dispărut.

— Prin urmare, ar fi posibil să fi pus chiar el fotografiile în cutia poştală.

— Puţin probabil. Dar ar fi putut comanda livrarea. Poate că i-a fost cel mai uşor să o facă direct de la Stockholm.

— Oricum, era în Suedia când a fost ucis Fredrik Fågelsjö, constată Malin.

— Deocamdată, nu am dat de nicio legătură între cei doi, dar să vedem ce mai găsim prin hârtii, răspunde Sven.

— Nu avem nimic împotriva lui. Poate să facă ce vrea. Poate că toată treaba cu fotografiile nu este decât un joc pervers.

— Nu îl înţeleg de fiecare dată, spune Sven. Ce caută Goldman în Suedia chiar acum?

— Cine ştie, răspunde Malin. În orice caz, sunt convinsă că, în spatele fotografiilor, Jochen Goldman e. Nu poate fi altcineva. Aronsson mi-a adus rezultatele cercetării: nimeni dintre cei pe care i-am arestat şi care şi-ar fi putut dori să se răzbune nu a fost eliberat în ultima vreme.

Sven îşi trage burta şi anunţă că şedinţa începe în cinci minute.

— Malin, trebuie să-i dăm bătaie. Hienele de la intrare vor rezultate. Şi repede.

Poliţişti obosiţi în jurul unei mese.

Ţâşnesc cuvinte, rapoarte, idei noi. O anchetă care bate pasul pe loc şi în care orice conversaţie riscă să împingă munca într-o direcţie mai degrabă emoţională decât logică.

Sven Sjöman face rezumatul situaţiei.

Încheie menţionând alibiul îndoielnic al lui Axel şi al Katarinei Fågelsjö, şi comunicând că socrii lui Fredrik l-au confirmat pe cel al fetei lor.

— Cea mai mare parte dintre crime este comisă în interiorul familiilor, le aminteşte Waldemar. Axel şi Katarina ar fi avut destule motive să scape de oaia neagră, după afacerile lui de tot rahatul.

— Chiar crezi pe bune că ei au făcut-o? întreabă Malin. Că şi-au omorât propriul fiu şi frate? Pentru atâta lucru?

— Dacă nu au făcut-o personal, au putut încredinţa partea murdară altcuiva. Şi mă refer la ambele crime.

— Păi, nu se dovedeşte mult prea spectaculos? intervine Zeke.

— Ca să abată atenţia, răspunde Waldemar.

— Trebuie să mai facem săpături pe partea asta, deocamdată e pista noastră principală, conchide Sven. Dar, mai întâi, să încercăm să verificăm trecutul membrilor familiei şi apelurile telefonice.

— Nu şi mailurile? îl întrerupe Johan Jakobsson.

— Pentru aşa ceva, trebuie să obţinem dreptul de a le analiza computerele, precizează Sven. Începem cu telefoanele.

— E într-adevăr prea devreme pentru a le sechestra computerele, adaugă Karim. Nu avem nimic concret împotriva lor.

— Am mai interogat încă o dată astăzi vecinii castelului, anunţă Sven, dar şi pe ai vilei în care se găsea Fredrik, după toate

probabilităţile, în seara când a fost omorât. Nimeni nu a văzut nimic. De data aceasta, Linnea Sjöstedt nu a mai ieşit cu puşca.

Poliţiştii izbucnesc în râs.

— Şi raportul lui Karin? întreabă Zeke.

Sven clatină din cap.

— A lucrat repede. Raportul a sosit deja. Moartea lui Fredrik Fågelsjö a survenit în urma unei lovituri în regiunea capului, provocată cu un obiect dur, o piatră sau un ciocan. A fost o lovitură puternică, dar nu într-atât încât să nu fi putut fi opera unei femei. După cum am mai precizat şi la locul crimei, este imposibil de spus dacă a fost vorba despre o persoană dreptace ori stângace. Lovitura a cauzat o puternică hemoragie internă, care l-a făcut să-şi piardă cunoştinţa instantaneu. Moartea a survenit între ora zece a serii de joi şi ora două a dimineţii de vineri, ceea ce confirmă alibiul oferit de Axel şi Katarina Fågelsjö, dacă nu cumva mint amândoi, pretinzând că bătrânul nu a plecat de la fata lui înainte de două noaptea.

— Poate să fi fost şi Goldman, intervine Zeke.

Tăcere. După care, Sven continuă:

— Ce e sigur e că Fredrik Fågelsjö a fost dezbrăcat în capelă, după ce a murit. Pe corp nu i s-au descoperit pământ sau alte urme, ceea ce ne face să credem că nu i s-au scos hainele nici la locul crimei, nici în altă parte. Cu toate acestea, hainele nu au fost găsite. Karin a dat de aceleaşi fibre textile pe jos şi pe corp. Acestea pot proveni de la îmbrăcămintea criminalului, probabil nişte blugi obişnuiţi.

— Karin ne poate spune dacă a fost omorât chiar acolo? întreabă Zeke.

— Petele de sânge din capelă sunt ale lui Fredrik Fågelsjö, dar nu e limpede dacă a fost ucis chiar acolo sau în altă parte. Specialiştii de la criminalistică nu au găsit urme de violenţă nici în vilă, nici în afara ei, adaugă Sven. Dar în apropiere de anexă există o grămadă de pietre care ar fi putut fi folosite drept armă a crimei. Ţinând cont că a plouat neîntrerupt în ultimele zece ore, toate urmele au fost, evident, şterse.

— Dar împrejurul castelului sau în capelă? continuă Zeke.

— Uşa nu era încuiată, spune Malin, deci criminalul ar fi putut utiliza cheile victimei.

— Oricum, nu le-am găsit, răspunde Sjöman. Va trebui să o întrebăm pe Christina Fågelsjö dacă ştie unde ar putea fi cheile soţului ei.

— Bun, nu există probe tehnice la locul crimei, constată Malin, dar există un simbol. A fost aşezat pe mormânt ca un sacrificiu. Unul familial? Ar putea fi vorba despre o tradiţie nordică prin care se reface onoarea familiei?

— Iată de ce ne vom concentra asupra membrilor vii ai familiei Fågelsjö, anunţă Karim.

— Dar ia să ne imaginăm că o anumită persoană încearcă să ne ţină privirile aţintite asupra familiei Fågelsjö, se străduieşte Malin să formuleze dubiile care o cuprinseseră la locul crimei.

— Adică, pentru a se proteja pe sine? întreabă Zeke.

— Cam puţin probabil, intervine Waldemar. Poate însă că Fredrik Fågelsjö l-a omorât pe Petersson şi altcineva, care a aflat, s-a hotărât să se răzbune. Cine ar fi putut dori să răzbune moartea lui Petersson?

— Tatăl lui, zice Johan.

— E prea bătrân şi deloc în măsură să întreprindă aşa ceva, răspunde Malin.

— Cine să fi ţinut la Petersson? întreabă şi Sven.

— Nimeni, după câte ştiu, îşi expune Zeke părerea.

— Katarina Fågelsjö cred eu că l-a iubit cu adevărat, o aud pe Malin.

Toţi poliţiştii îi aruncă priviri pline de speranţă, fără a spune un cuvânt.

Malin ridică braţele a neputinţă.

— A fost doar un gând al meu, bine? Lăsaţi-mă să mai reflectez. Vreau doar să ieşim din mizeria asta de fundătură.

— Malin, încearcă să găseşti şi dovezi, da? răspunde Karim. Nu avem timp de pierdut cu idei vagi.

Malin se străduieşte să se uite cu atenţie la tabla cu notele lui Sven şi să îşi pună în ordine cuvintele, trăsăturile, culorile.

Ceea ce îi scapă este contextul. Fiecare anchetă nu este altceva decât o paletă de culori amestecate într-o masă cenuşie.

53

Axel Fågelsjö scosese un album cu fotografii dintr-un şifonier vechi, din lemn de stejar, aflat în bucătărie. Acum stă în fotoliul lui din piele şi răsfoieşte paginile plastifiate.

Bettina cu copiii în braţe, în faţa capelei, înainte ca aceştia să fi intrat la şcoală.

Katarina jucându-se cu mingea lângă lac.

Fredrik, ezitând înaintea unei tarabe cu căpşuni.

O fotografie cu angajaţii, bărbaţi şi femei care au lucrat pentru mine. Uite şi imbecilul care a intrat cu tractorul în uşa capelei. A trebuit să-l dăm afară.

În altă fotografie, Fredrik şi Katarina aleargă pe câmpul înverzit către pădure. Tu ai făcut-o, Bettina, nu-i aşa?

Acum e alături de tine? Cu tine e Fredrik?

Închide ochii. Se simte mai obosit decât oricând. Cât s-ar mai bucura dacă Fredrik ar fi aici, i-ar vorbi, i-ar spune cuvinte frumoase.

Dintr-odată, creierul încetează să-i mai transmită semnale şi toate gândurile i se opresc. Pentru moment, Axel Fågelsjö îşi închipuie că a murit din cauza unui infarct sau a unui atac cerebral, dar îşi simte respiraţia continuând.

Încearcă să deschidă ochii, dar aceştia rămân închişi.

Şi i se pare că aude vocea lui Fredrik.

Te văd cum stai în fotoliu, tată.

Şi mă văd şi pe mine în fotografiile din album. Epoca aceea îmi lipseşte, perioada în care eram mic şi nu îmi păsa încă de poverile pe care vremea le aşază pe umerii unor oameni ca mine.

Eram mic, într-adevăr, dar de angajaţii noştri tot îmi mai amintesc. Angajaţi care, pentru tine, nu erau decât nişte servitori oarecare. Îmi amintesc şi cât de violent te purtai cu ei.

Acum ai rămas singur, tată, dar încă nu realizezi lucrul ăsta. Bun, răscumpără Skogså şi mută-te înapoi, acolo.

Deocamdată, rămâi în apartamentul tău, uitându-te la fotografiile alb-negru ale mamei, ale mele şi ale Katarinei.

Tată, nu ai înţeles niciodată că singurele trei lucruri care contează sunt naşterea şi iubirea.

Dar al treilea?

Moartea, tată, moartea.

Adică locul în care mă aflu eu acum. Vrei să mi te alături?

Acestea fiind zise, vocea se stinge. Gândurile lui Axel Fågelsjö îi umplu din nou mintea, ar dori să cheme înapoi vocea aceea, dar ştie că a dispărut pe veci. Mai rămân doar fotografiile. Fotografiile din album.

Ce e, tată, nu mă mai auzi? Nu pe mine mă vezi în această clipă, pe mine, Fredrik, ci doar o poză a mea. Chiar mă regreţi? Ori îţi regreţi doar propriile lipsuri, incapacitatea de a te înţelege pe tine însuţi?

Nu e prea târziu, tată. Încă o mai ai pe Katarina. Şi nepoţii. Christina ţi-ar permite cu drag să intri în viaţa lor dacă vei reuşi să faci pasul înainte, să o laşi să înţeleagă că are calităţile necesare.

Ar trebui să fii mai mare decât instinctul ăsta al tău. Ar trebui să te maturizezi, altfel tot singur vei rămâne. Ar trebui să înţelegi că noi, creaţiile tale, suntem ceea ce suntem şi că nu mai poţi schimba nimic.

Şi mai află un lucru, tată: întotdeauna am încercat să fac tot ce am putut mai bine.

Te urmăresc, Fredrik. Eşti şi acum la fel de pierdut şi de îngrozitor de singur şi mort cum ai fost şi când erai în viaţă.

Ceaţa este tot mai deasă în jurul pădurii, oraşului, castelului. Ce se întâmplă oare acolo, în vag? În sfera aceea situată între ce se aude şi ce se vede?

La postul de poliţie, Lovisa Segerberg şi Waldemar Ekenberg continuă să examineze documentele, încercând să vadă cine am fost şi ce urme au lăsat vieţile noastre.

Zeke Martinsson stă de vorbă, la telefon, cu fiul lui, Martin. Mare lucru nu prea au să îşi spună.

Johan Jakobsson se întoarce la copii şi la nevasta ruptă de oboseală.

Karim Akbar tocmai s-a certat cu fosta soţie la telefon.

Sven Sjöman înghite ultima felie de castravete şi îşi priveşte nevasta, pe care o iubeşte.

Börje Svärd e în grădină şi încearcă să ia băţul din gura lui Howie. În dormitorul cel mare, soţia i se agaţă cum mai poate şi ea de viaţă. Tuburile de oxigen şuieră la capul patului.

Sunt foarte aproape de tine, acum, Fredrik, zbor pe deasupra ta. O poţi vedea pe Malin Fors.

E fericită.

Tove a venit să o vadă. În sfârşit. Or să mănânce împreună. O pizza decongelată. Şi fata va rămâne la ea peste noapte.

Mama şi fiica. Împreună. Cum se cuvine.

54

Totuşi, Tove a venit.

Stă faţă în faţă cu Malin, la masa din bucătărie. Cea din urmă e obosită după atâta lucru, e epuizată de atâta reflectat în permanenţă, de atâta abţinere şi rearuncare în valuri, sătulă de atâta ploaie. Tove, nu mi-ai putea dărui tu nişte energie?

Eşti mai frumoasă decât oricând. Eşti singurul lucru pur, luminos şi integru din viaţa mea.

Tic, tac.

Ceasul bate secundele, lampa stricată de deasupra blatului mesei pâlpâie neîncetat.

Cum se face că Tove pare mai mare, mai matură după numai o săptămână?

— Mi-a fost dor de tine.

Tove îşi priveşte pizza şi soarbe din paharul cu apă.

Pizza congelată.

Nu am mai avut puterea de a merge la cumpărături, asta e tot ce am mai avut prin frigider, iar lui Tove îi place pizza. Da.

Tove zdrobeşte ciupercile cu furculiţa.

— Ce, nu e bună pizza?

— Ba da.

— Ştiam că îţi place.

— E bună.

— Păi, văd că nu mănânci.

— Mami, e prea grasă. Îmi ies bube. Şi mă mai şi îngraş. Mi-a ieşit una în bărbie săptămâna trecută.

— Nu eşti predispusă la îngrăşare. Nici eu, nici tati nu...

— De ce nu ai gătit altceva?

Tove o priveşte ca pentru a-i spune: ştiu eu ce pui la cale, mami, am aflat cum e să fii adult, nu te mai chinui să mă minţi sau să mă faci să cred că o să reuşeşti.

Malin îşi pune nişte vin din cutia pe care a cumpărat-o pe drumul de întoarcere. E al treilea sau al patrulea, ba nu, al cincilea pahar. Observă că Tove se încruntă.

— De ce bei în seara asta? Doar am venit la tine aşa cum ţi-ai dorit.

Întrebarea cinstită şi directă o surprinde pe Malin.

— Sărbătoresc vizita, răspunde Malin.

— Te-ai dilit cu totul.

— Ba nu m-am dilit deloc.

— Ba da, eşti alcoolică.

— Ce-ai zis?

Tove nu răspunde, ci îşi tot chinuie pizza.

— Tove, să fie clar: bun, de acord, mai beau din când în când. Dar alcoolică nu sunt. Ai înţeles?

Ochii lui Tove se întunecă.

— Ia nu mai bea deloc.

— Nu despre asta este vorba.

— Atunci, despre ce?

— Eşti prea tânără ca să înţelegi.

Acum, în ochii lui Tove sclipeşte greaţa. Malin s-ar bucura dacă ar putea şterge ruşinea de pe faţa ei şi ar scrie în loc cuvintele: Tove, ai dreptate. Mâna începe să-i tremure. Fata o priveşte fix, pare să se sperie, dar nu spune nimic.

— Cum merge la şcoală?

— Tati a zis că tu...

— Ce-a zis?

— Nimic.

— Ba spune-mi ce ţi-a zis despre mine!

Vocea îi este mult prea nemulţumită din cauza oboselii. Lampa de deasupra mesei pâlpâie de două ori.

— Nimic.

— V-aţi coalizat amândoi împotriva mea. Asta este, da?

Tove nici măcar nu mai dă din cap.

— Te-a montat împotriva mea, spune Malin.

— Mami, eşti beată. Păi, tati mi-a zis să vin pe la tine.

— Deci, tu nu voiai?

— Eşti beată.

— Una că nu sunt beată şi pe urmă beau cât vreau eu.

— Ar trebui...

— Ştiu eu mai bine ce ar trebui să fac. Ar trebui să dau pe gât toată mizeria asta de cutie cu vin. Vasăzică, te-ai hotărât să locuieşti cu tati, da? Da?

Tove îşi priveşte mama fără a mai spune ceva.

— Zi! urlă Malin. Zi odată!

Se ridică. E în picioare, în bucătărie, şi o fixează pe Tove cu o privire înfuriată.

Tove se ridică, la rândul ei, albă ca varul, şi spune calmă, dar plină de convingere:

— Da, am luat această decizie. Nu mai pot locui aici.

— Ba poţi, de ce nu ai putea?

Tove iese în hol şi îşi pune haina. Deschide uşa şi pleacă.

Malin îşi goleşte paharul lângă uşă. Apoi, auzind paşii lui Tove în casa scărilor, trânteşte paharul de perete, strigându-i:

— Opreşte-te! Întoarce-te, Tove! Întoarce-te!

Tove aleargă pe strada Storgatan către Stångan, trecând prin faţa supermarketului şi a bowlingului. Ploaia şi vântul îi biciuieşte faţa, e frig şi plăcut afară, lucru care o ajută să se gândească la altceva, ascunzându-i lacrimile care îi curg pe obraji.

Ce proastă e! Ce proastă, ce proastă!... Mama asta a mea nu se gândeşte decât la ea.

Tati e la muncă în seara asta. S-ar putea să fiu singură acasă. Am curajul să fiu singură, mi-o doresc, aşa ar trebui să fiu.

Sper să fie la cazarmă. Ce proastă e, Dumnezeule!...

Inima îi bate de să-i sară din piept, stomacul i se strânge ghem, vrea să plece din oraşul ăsta de rahat, nu mai suportă să vadă toamna.

În faţa ei, de cealaltă parte a podului, zăreşte cazarma care străluceşte sub iluminatul stradal.

Aleargă.

La poartă, Gudrun o recunoaşte, pare şocată şi o întreabă:

— Tove, ce s-a întâmplat?

— Tati e aici?

— E sus. Urcă, drăgălaşo!

Peste cinci minute e întinsă, pe întuneric, lângă tatăl care se odihneşte într-un pat. Acesta o mângâie pe obraz, asigurând-o că totul va fi în ordine. Dintr-odată, lumina se aprinde şi alarma începe să urle.

— Ei, fir-ar să fie! exclamă tatăl. Fără îndoială e vreo inundaţie. Trebuie s-o-ntind.

— Rămân aici, spune Tove, iar tatăl o sărută de plecare.

Peste puţin timp, încăperea este din nou învăluită în penumbră şi tăcere, iar ea încearcă să nu se mai gândească la nimic.

Privire înceţoşată de vinul ieftin.

Malin stă în pat. Ascultă ploaia bătând în storurile coborâte. A încercat să o sune pe Tove, însă telefonul e închis.

Coboară pleoapele.

Un noian de chipuri îi apare în minte.

Tove. Mămica. Tăticul. Jan.

Du-te, Tove. Poţi locui unde vrei. Mi se rupe. Nu le suportă rânjetele pline de dispreţ. Clipeşte şi îi face să dispară. Apoi vede figura lui Daniel Högfeldt, cu buzele umede. Simte căldură între picioare. Pe urmă pe Maria Murvall alergând prin camera ei încuiată.

Fågelsjö.

Morţii şi viii, cei lipsiţi de suflete.

Jochen Goldman.

Mama lui Andreas Ekström. Mama Jasminei Sandsten într-o altă încăpere tristă.

Jonas Karlsson. Îl învăţai şi pe Petersson să cânte? Doreai să ajungi ca el? Ţinând cont că este vorba cu siguranţă de acelaşi asasin, nu de tine este vorba, doar te-am verificat şi ai un alibi beton pentru noaptea celei de-a doua crime.

Anders Dalström, prietenul lui Andreas Ekström. Să fi aflat că la volan fusese Petersson? Să-l fi ucis pentru a-şi răzbuna prietenul pierdut?

Fredrik Fågelsjö. Ce legătură să fie între cele două cazuri?

Totul se învârte: patul, lumea... E ceva ce nu văd, îşi zice. Dar ce?

Cât vin să fi băut? Două pahare? Sau cinci? Bine, de condus încă mai pot conduce. Sigur că pot conduce. Oricum ar fi, nu e niciun coleg pe afară care să mă verifice. Păi, nu?

Cobori din maşină în curtea castelului, Malin.

Un castel minunat, dar ochii tăi înceţoşaţi de alcool evident nu de asta îşi mai dau seama.

Felinarele verzi se clatină de-a lungul şanţului de apărare, stinse, iar sufletele prizonierilor de război şuşotesc cu gurile căscate.

Ai avut noroc la venire.

Nici vorbă de accident, de pieton lovit, de patrulă care să te pună să sufli în fiolă.

Uşile castelului sunt încuiate.

Malin şi-a luat cu ea o sticlă de vodcă din care bea mergând pe lângă zidul castelului, pentru a ajunge la capelă.

Picăturile de ploaie par să sară din cer ca dintr-un zgârie-nori în flăcări.

Nu trece mult până când haina de lână e udă toată şi rece. Malin tuşeşte şi se plimbă clătinându-se de-a lungul lizierei întunecate a pădurii.

Şi uşa capelei este încuiată, aşa că Malin rămâne în faţa intrării fără a se uita înăuntru. Trage două gâturi din sticlă şi se mai încălzeşte. Gustul dulce, nuanţat al tequilei îi lipsise.

Pădurea din spatele capelei pare să se mişte. Răul se strecoară printre copaci, toate ferestrele castelului par luminate, capete de mort rânjesc prin deschizături şi urlă de râs văzând-o aici, eşuată, ştiind limpede că Moartea va învinge întotdeauna.

De ce-oi fi venit?

Ca să caut adevărul. Şi ca să alung un altul.

Aruncă sticla de vodcă în şanţul de apărare.

Apa neagră o înghite cu lăcomie. Peşti nu se văd.

Pietrele zidurilor strălucesc. De unde vine lumina aceasta?

Ar vrea să plece, dar ploaia încă o mai ţine pe loc. Face câţiva paşi în jurul castelului înainte de a intra în maşină. Priveşte pădurea. Printre arbori, abia vizibile, distinge nişte siluete, dar vocile nu le aude, în cazul în care acestea chiar există.

— Nu mi-e frică de voi! urlă Malin întoarsă către pădure. Nu mi-e frică de voi!

Închide scurt ochii. Când îi deschide, siluetele au dispărut. Nu a mai rămas decât întunericul. După care aude zgomotul unei maşini de tuns iarba şi al unor picioare care încearcă să scape de lamele acesteia.

Îşi astupă urechile cu palmele şi zgomotul încetează.

Când maşina demarează, după câteva ceasuri, se simte aproape ca şi când nu ar fi băut. Părăşeşte castelul cu tot cu fantomele sale.

Trece pe lângă câmpul unde a avut loc accidentul. Se opreşte, coboară din maşină, apoi porneşte din nou.

Accelerează.

La intrarea în Sturefors, un triunghi reflectorizant e aşezat pe şosea. O sută de metri mai departe, o maşină cu girofarul în funcţiune.

Un poliţist în uniformă, pe care nu îl cunoaşte, îi face semn să oprească.

Ar prefera să apese pe accelerator.

Ca Fredrik Fågelsjö.

Să fugă. Trage însă pe dreapta.

Când coboară geamul, poliţistul se încruntă. Privirea îi este tristă.

— Doamnă comisar Fors! Ce faceţi pe aici la ora asta?

Nu e decât o mască, îşi zice. O mască vorbitoare cu pielea întinzându-i-se fin peste obraji.

Poliţistul o priveşte neliniştit.

— Trebuie să vă rog să suflaţi în fiolă.

55

Sâmbătă, 1 noiembrie

Ceasul de pe peretele biroului lui Sven arată ora zece şi câteva minute. În dimineaţa aceasta nu e nicio şedinţă. Dar, după cele două crime recente, fireşte că toată lumea e la post.

Sven o măsoară din priviri câteva momente, înainte de a-i spune cu voce tare:

— Sper că realizezi în ce rahat ne-ai băgat pe toţi. Inclusiv pe tine.

Lui Malin i-ar plăcea să se ridice, să urle că i se rupe pixu-n paişpe, că nu a cerut de la nimeni tratament de favoare, dar se abţine fiindcă, de fapt, regretă tot ce s-a întâmplat şi ar vrea să repare ce se mai poate repara.

— Nu ştiu ce m-a apucat.

— Te-a apucat unu virgulă cinci la mie, Malin, asta te-a apucat. Conducere în stare de ebrietate. Ce căcat te tot învârteai pe-acolo?

— Nu sunt o beţivă...

— Habar n-ai ce eşti. Nici ce faci.

— Atunci, fă plângere împotriva mea.

— Şi nici ce vorbeşti. Lasă că nu doar eu îmi risc slujba.

Vocea lui Sven nu mai are tonul protector obişnuit. Acum dă ordine şi aşteaptă ca ea să-şi asume responsabilitatea necesară şi să le execute.

Etilo-testul se făcuse purpuriu astă-noapte, când se întorcea de la castel.

Poliţistul îşi privise colegul de patrulă, dăduse o grămadă de telefoane, de parcă s-ar fi aflat în faţa nu ştiu cărei probleme de o importanţă ieşită din comun, o anunţase că fusese informat şi Sven şi că şi el şi cel de lângă el erau gata să închidă ochii. Îi venise să-i bage pe amândoi în mă-sa, dar, cu toată beţia, reuşise să se abţină. Ştia cât riscau şi că nu le era uşor să ia o asemenea decizie.

Solidaritatea în cadrul poliţiei este însă foarte puternică.

— Oricine poate să mai şi greşească, spusese unul dintre ei.

O conduseseră până acasă, unul dintre cei doi urcându-se la volanul maşinii ei, se trezise cu o uşoară mahmureală, se dusese la comisariat, se aşezase la birou şi aşteptase ca Sven să vină să o caute.

— Am încercat să ascult vocile, explică.

Sven merge spre fotoliu, se aşază şi o priveşte.

— Ce voci, Malin?

— Vocile anchetei. Cele despre care vorbeşti tu mereu. Sunt acolo, în preajma castelului, acolo e adevărul, ştiu eu bine, dar nu aud vocile.

— A, da, vocile.

— Da, vocile. Cele pe care m-ai învăţat să le ascult.

Sven bombăne ceva. O priveşte lung, apoi constată:

— Nu avansăm deloc...

— Ploaia şterge adevărul.

— Vom face uitat ce s-a întâmplat astă-noapte. Am stat de vorbă cu Larsson şi cu Alman. Sunt de acord. Cât despre tine, să nu scoţi vreun cuvânt.

— Toată lumea ştie că mai beau şi eu din când în când.

— Ba nu.

— Ba da. Am observat eu ieri. Pentru ei nu a fost decât confirmarea.

Sven nu se mai ridică, doar trage adânc aer în piept şi răspunde:

— Am nevoie de tine pentru anchetă. Eşti cel mai bun om al meu, doar ştii. Dacă nu eram într-un asemenea rahat te suspendam pe loc. Am însă nevoie de tine.

— Mulţumesc.

— Nu-mi mulţumi. Revino-ţi odată!

— Da.

— Şi, din momentul ăsta, nu mai pui o picătură de alcool în gură. M-ai auzit? Conduci numai dacă eşti sută la sută trează. Imediat ce cazul va fi rezolvat, o să fac în aşa fel încât să urmezi o cură de dezalcoolizare. S-a înţeles?

Malin dă din cap, pierdută, aruncând priviri disperate împrejur.

Când să iasă din birou, Sven o strigă:

— Nu uita de conferinţă!

Se opreşte şi se întoarce.

— Ce conferinţă?

— Cea pe care trebuie să o susţii luni dimineaţă la liceul din Sturefors. La ora nouă. Doar nu ai uitat?

Îşi aminteşte dintr-odată. Sven îi spusese despre asta acum câteva luni şi fusese de acord, simţind o curioasă dorinţă de a se întoarce la şcoala la care fusese cândva elevă.

— Am lucruri mai importante de făcut, nu? Nu se poate anula conferinţa?

— O să susţii conferinţa.

Sven îşi coboară privirile într-un dosar.

— Şi-o s-o faci cum se cuvine. Trebuie să fii un model pentru cei tineri. Au nevoie de aşa ceva. Încă un lucru: mâine ia-ţi o zi liberă, că tot e duminică. Odihneşte-te. Şi ai grijă: nicio picătură!...

Întorcându-se la biroul ei, lui Malin îi sună mobilul.

Răspunde fără a se uita la numărul afişat pe ecran.

— Malin sunt.

— Salut.

Au trecut zece zile de când a plecat de acasă, zece zile de când nu au mai stat de vorbă, dar tot ce îşi doreşte e să întrerupă imediat convorbirea.

— Uite care e treaba, Jan, sunt foarte ocupată, poţi să suni mai...

— Nu, Malin. Trebuie să mă asculţi chiar acum. Cum de ai putut-o lăsa să plece? Ce i-ai spus, pentru Dumnezeu? Ce ai făcut?

Aseară a venit după mine, la serviciu, distrusă. A apărut disperată la cazarmă. Că ai dat în mine, e una, dar acum să te iei şi de Tove...

Cuvintele acestea. Nu are chef de ele. Şi nici să se gândească la ce s-a întâmplat.

— Eu...

— Mai taci odată! Uite cum facem: Tove va locui la mine. Pe unde nu ai ce căuta. Dacă vrei să iei legătura cu ea, doar o suni, însă ai grijă ce spui. Facem aşa până reuşeşti să ieşi din prăpastie. Ai înţeles?

Chiar poate s-o facă? se întreabă Malin. Păi da, cu siguranţă nu e cine ştie ce greutate de dovedit la Protecţia Copilului că *sunt o mamă alcoolică*.

— Ia du-te-n mă-ta! Du-te-n mă-ta de lăbar!

Spune-mi că mă iubeşti, îi răspunde însă în gând.

— Malin, îi spune Jan furios, fără însă a-şi trăda mânia, revino-ţi! Tove are nevoie de mama ei. Du-te să te tratezi.

La întoarcerea în birou, nu-l mai vede pe Zeke la locul lui.

Mâinile îi tremură. Le loveşte de mai multe ori de birou pentru a le potoli, pentru a-şi risipi furia.

De ce oi fi ajuns în halul ăsta? Am lăsat-o pe Tove să plece singură, pe întuneric. Cu toate pericolele care se ascund în noapte. Şi pe urmă m-am pus pe băut.

Îşi plimbă privirea prin sala comisariatului. Încercând să alunge astfel de gânduri. Să le neutralizeze.

— Am fost să beau o cafea, explică Zeke la întoarcere.

Malin îl aşteptase pentru a discuta sarcinile concrete ale zilei, pentru a lăsa problemele de serviciu să câştige întâietatea.

Zeke se uită la ea.

Politicos. Binevoitor. Dar şi neliniştit. În niciun caz iritat. Nicidecum. Mai degrabă cu milă. Poliţista îşi întoarce privirile.

Zeke ştie.

Şi, cu siguranţă, este de acord cu Sven. Să o lăsăm să se încheie ancheta, după care va trebui să meargă la tratament.

— S-a întâmplat ceva? o întreabă. Pari...

— *Las-o baltă. Hai la treabă.*

Nu vreau niciun ajutor, niciun tratament. Îi vreau pe Jan şi pe Tove. Păi, nu?

Vreau viaţa noastră înapoi.

În minte îi apare chipul Vivekăi Crafoord, psihiatra, şi îi aude cuvintele:

— Eşti oricând binevenită pe divanul meu, Malin.

Aronsson se îndreaptă către ei, ţinând o foaie de hârtie în mână.

— Am primit asta de la arhivă. Au scormonit peste tot. E singura chestie pe care au descoperit-o în legătură cu familia Fågelsjö. După toate aparenţele, Axel Fågelsjö i-a tăbăcit pielea unuia dintre angajaţii lui prin anii şaptezeci. Respectivul şi-a pierdut un ochi.

56

Malin şi Zeke stau fiecare în câte un fotoliu din apartamentul lui Sixten Eriksson, din căminul de bătrâni de la Serafen. Ferestrele livingului dau către coroanele arborilor din Grădina Botanică, ale căror vârfuri se clatină în vânt. Ploaia a luat o pauză.

Sixten Eriksson. Bărbatul maltratat de către Axel Fågelsjö în 1973. Împrejurările erau expuse în detaliu în dosarul primit de la arhivă. Sixten Eriksson fusese angajat om la toate, la Skogså, dar dărâmase uşa capelei cu tractorul. Axel Fågelsjö îşi pierduse cumpătul şi îl bătuse până când îi scosese un ochi. Drept despăgubire, nobilul fusese condamnat să plătească victimei o sumă ridicolă.

Sixten Eriksson stă în faţa lor, pe o canapea albastră. Unul dintre ochi e ascuns sub o bandă, celălalt, gri-verde, e aproape transparent din cauza cataractei. În spatele lui, pe perete, sunt agăţate nişte reproduceri ale tablourilor lui Bruno Liljefors: vulpi pe zăpadă şi cocoşi sălbatici. Încăperea miroase a tutun.

— A fost de parcă m-aş fi găsit într-un ou care se crăpa, le explică Sixten Eriksson. Şi azi mai visez durerea aceea, pe care o mai resimt uneori.

Infirmiera care îi condusese până aici le spusese că Sixten Eriksson era complet orb, cataracta atingându-i ireversibil şi celălalt ochi.

Malin se uită la el, zicându-şi că bătrânul reflectă cinste în pofida întunericului din jur.

— Sigur că m-au apucat toate pandaliile văzând ce condamnare a primit Axel Fågelsjö, dar asta este. Cei puternici au mâna lungă. Aşa că ei mi-au furat un ochi, soarta, pe celălalt. Asta-i tot.

E limpede, îşi zice Malin, că nu bătrânul ăsta s-a răzbunat pe Axel Fågelsjö, omorându-i fiul după ani şi ani. Dar Fågelsjö? Dacă a molestat în asemenea hal pe cineva, nu ar fi putut face acelaşi lucru şi cu fiul lui?

— Ce aţi făcut după aceea? întreabă Zeke.

— Am găsit un loc de muncă la NAF şi am lucrat acolo până când s-a închis uzina.

— V-a mai trecut furia?

— Ce-aş fi putut face?

— Dar durerea? intervine Malin. Şi ea a dispărut?

— Nu, dar m-am obişnuit.

Sixten Eriksson lasă să treacă o pauză, după care continuă:

— Nu există durere cu care să nu poţi trăi. Numai că trebuie transformată în altceva, trebuie să o îndepărtezi de tine.

Malin simte că atmosfera din încăpere se schimbă.

Căldura se preschimbă în frig şi o voce interioară îi dictează să spună:

— Soţia dumneavoastră mai trăieşte?

— Nu am fost niciodată căsătoriţi. Dar am trăit împreună de la optsprezece ani. A murit de ciroză hepatică.

— Aveţi copii?

Înainte ca Sixten Eriksson să apuce să răspundă, uşa se deschide şi intră o tânără blondă, îmbrăcată în bluză de infirmieră de un albastru-deschis.

— E ora să vă luaţi medicamentele, îl anunţă aceasta.

În timp ce infirmiera se apropie de canapea, Sixten Eriksson răspunde la întrebare:

— Un băiat.

— Un băiat?

— Da.

— Cum se numeşte?

Infirmiera închide încet uşa în spatele ei. Sixten Eriksson zâmbeşte, aşteaptă câteva secunde după care spune:

— A luat numele mamei. Se numeşte Sven Evaldsson. Locuieşte la Chicago de ani şi ani de zile.

Un autobuz urcă din greu strada Djurgårdsgatan. Înăuntru, oameni obosiţi din Linköping se fac mici pe locurile lor, cu feţele ca nişte grimase aburite de atâta umezeală.

Malin şi Zeke stau pe gânduri afară, în ploaie.

— Ţăranii de pe acolo sunt, probabil, la curent cu violenţa lui Fågelsjö, nu? Mai circulă şi astăzi zvonuri despre acest lucru, spune Zeke.

— Chiar dacă o ştiu, poate că nu au înţeles că şi genul ăsta de amănunte îl căutăm, răspunde Malin. Sau nu au dorit să vorbească despre subiect. Din punctul lor de vedere, nu ar fi imposibil ca familia Fågelsjö să răscumpere castelul, aşa că mai bine să tacă...

În momentul în care urcă în maşină, telefonul mobil al lui Malin începe să sune.

Aflată încă în ploaie, îl scoate şi observă un număr necunoscut afişat pe ecran.

— Malin Fors.

— Sunt mama Jasminei.

Jasmin.

Care dintre prietenele lui Tove să fie?

Dintr-odată, îşi aminteşte de femeia din azilul de la Söderköping, stând lângă scaunul cu rotile al fetei sale. Şi de impresia că dragostea acesteia pentru fiica ei era infinită. Dacă i s-ar întâmpla aşa ceva lui Tove, aş avea şi eu tot atâta putere? Întrebare care revine iar şi iar.

Picăturile de ploaie scurgându-i-se pe faţă, haina udă leoarcă, expresia nerăbdătoare a lui Zeke, intrat în maşină.

— Bună ziua. Vă pot ajuta cu ceva?

— Am visat ceva astă-noapte.

Nu încă o visătoare, se gândeşte Malin, revăzând figura Linneei Sjöstedt. Avem nevoie de chestiuni concrete, nu de vise.

— Ce aţi visat?

— Un băiat cu plete negre. Nu îmi mai aduc aminte cum îl chema, dar a venit să o vadă pe Jasmin imediat după accident.

Zicea că se cunoşteau foarte puţin, dar că era unul dintre prietenii lui Andreas, care murise. Prietenii Jasminei nu ştiau nimic despre el. Îmi amintesc că mi-am zis că e ciudat să vină să o vadă, dar că e drăguţ din partea lui, fiindcă foarte puţini prieteni mai veniseră în vizită. Aveam impresia că vocile celor de vârsta ei ar putea-o ajuta să îşi revină.

— Şi acum l-aţi visat?

Malin nu mai aşteaptă răspunsul mamei Jasminei, ci se gândeşte la Anders Dalström, muzicianul cu pletele lui lungi şi negre care, poate, astfel, revine în anchetă. Din cauza unui vis.

— Plete lungi şi negre? Nu vă mai amintiţi numele?

— Din păcate, nu. Dar, în vis, am văzut un tânăr bine îmbrăcat, însă fără chip. Mi-a arătat un film cu băiatul care a venit să o vadă pe Jasmin. Un film în alb-negru. Vechi şi deteriorat. Aşteptaţi un pic. Cred că îl chema Anders. Anders nu ştiu cum. Poate Fahlström?

57

Anders Dalström soarbe o gură de cafea la *Roberts Cofee*, aproape de librărie. Sunt destul de mulţi oameni pentru o zi de sâmbătă.

— Sunt în oraş, răspunsese la telefonul dat de Malin.

Poliţiştii nu aveau niciun chef să se mai ducă până în pădurea de la Björsäter, dacă tot nu era acasă.

— Vreau să cumpăr nişte cărţi. Dacă doriţi, ne putem întâlni aici.

Acum, îmbrăcat într-o haină albastră cu glugă şi un tricou galben cu Bruce Sprigsteen pe fond verde, imprimat pe piept, stă în faţa celor doi. Pare rupt de oboseală, are cearcăne, iar pletele lungi şi negre sunt murdare.

Pare cu zece ani mai bătrân decât la ultima noastră întâlnire, îşi zice Malin. E oare bine că te deranjăm încă o dată? Malin însă ţinea să urmărească şi această pistă şi să-i mai pună nişte întrebări privitoare la Jasmin.

— De ce v-aţi dus să o vedeţi? Doar nu o cunoşteaţi, nu-i aşa?

— Nu. Dar m-am simţit bine aşa.

— Cum adică? întreabă Zeke.

Anders Dalström închide ochii şi oftează.

— Noaptea trecută am lucrat. Sunt prea obosit ca să mai explic.

— Cum adică v-a făcut bine? repetă Zeke, de data aceasta cu vocea mai hotărâtă.

Malin simte că sunt gata să facă schimb de roluri.

— Nu ştiu. Aşa, pur şi simplu. A trecut atât de multă vreme de atunci...

— Aşadar, nu aveaţi niciun fel de legătură cu Jasmin?

— Nu. Nu o cunoşteam absolut deloc. Însă îmi era milă de ea. La drept vorbind, abia de-mi mai amintesc. Era cumva ca şi când ar fi exprimat propria mea muţenie. Îmi plăcea felul acela de tăcere.

— Nu ştiaţi că în noaptea de Anul Nou, Jerry Petersson condusese maşina?

— V-am mai spus şi data trecută că nu.

O sacoşă plină cu cărţi şi câteva DVD-uri e aşezată pe scaunul de lângă Anders Dalström.

— Ce aţi cumpărat?

— O nouă biografie a lui Springsteen. Câteva poliţiste. Două concerte filmate ale lui Bob Dylan. Şi *Împăratul muştelor.*

— Fata mea adoră cartea asta, zice Malin. Preferă însă romanele de dragoste. *Împăratul muştelor* chiar e bună. Cartea, dar şi filmul.

Anders Dalström o priveşte lung, apoi spune:

— Că veni vorba despre dragoste, deşi cu siguranţă aţi mai auzit chestia asta şi de la alţii. În liceu, înainte de accident, se bârfea că Jerry Petersson umbla cu Katarina Fågelsjö.

Adulmec iubirile nefericite de la zece kilometri, se gândeşte Malin. Le simt parfumul până aici, în livingul Katarinei Fågelsjö. Iese din toţi porii acestei femei puse pe răzbunare. Vrei să povesteşti cuiva, nu-i aşa? Tu eşti femeia din tabloul de pe perete, al Annei Ancher, femeia care vrea să se întoarcă pentru a-şi spune povestea.

— O să mă duc singură. Poate aşa voi reuşi să o fac să vorbească.

Zeke o aprobase din cap.

Şi o lăsase să meargă neînsoţită la Katarina Fågelsjö.

— Du-te şi spune-i cumva ce vrem să aflăm.

Ciorapi albi. Fustă albastră. Picior peste picior. Tocuri înalte, deşi acasă.

Haide, deschide-te! Povesteşte-mi. Ai nevoie, ştiu că ai fost profund marcată de ceea ce ne-a povestit Anders Dalström. Despre bârfe. Şi despre dragoste.

— Jerry Petersson vă lipseşte, nu-i aşa?

Dintr-odată, masca fetei lui Axel Fågelsjö cade, se fărâmiţează şi se transformă într-o grimasă torturată. Katarina Fågelsjö începe să plângă.

— Nu mă atingeţi! strigă Katarina Fågelsjö în momentul în care Malin încearcă să-i pună o mână pe umăr. Luaţi loc şi vă voi povesti totul.

Şi imediat cuvintele curg în valuri dinspre chipul umflat de lacrimi.

— În toamna când a avut loc accidentul, eram îndrăgostită de Jerry Petersson. Îl tot vedeam pe culoarele liceului. Ar fi trebuit să îl vedeţi şi dumneavoastră, Malin, era incredibil de frumos. Într-o bună zi, am aterizat la acelaşi chef, din greşeală, în fine, nu-mi mai aduc aminte de ce, însă ne-am petrecut întreaga noapte stând de vorbă în cimitir. După care am coborât spre râul Stångan. Era pe acolo o cabană mică, părăsită, pe care au demolat-o mai târziu.

Katarina Fågelsjö se ridică şi se îndreaptă spre fereastra care dă către râu. Se uită în depărtare şi aşteaptă ca Malin să vină alături de ea pentru a continua.

— Uitaţi, acolo se afla cabana. Eram îndrăgostită nebuneşte. Tata nici nu ar fi admis să îi vorbesc vreodată despre aşa ceva.

Katarina Fågelsjö tace de parcă şi-ar fi dorit să încheie discuţia şi să păstreze amintirile numai pentru ea.

Malin deschide gura ca pentru a spune ceva, însă Katarina zice un „şşşt!", aruncându-i o privire din care se înţelege: gata, acum doar mă ascultaţi.

— Pe urmă, a plecat la Lund. Nu şi din viaţa mea. L-am urmărit în toţi anii aceştia, în timp ce eram căsătorită cu dobitocul de soţ al meu, pe care tata îl adora. Nu l-am uitat niciodată pe Jerry, am vrut să iau din nou legătura cu el, însă, în loc de asta, m-am consacrat artei. De ce, pentru Dumnezeu, de ce şi-a dorit să se întoarcă, de ce a ţinut să cumpere castelul? N-am înţeles... Dacă voia să intre în viaţa mea, nu avea decât să mă fi chemat. Nu? Pur şi simplu, ar fi fost îndeajuns să îmi facă un semn.

Şi tu ai fi putut să îi faci un semn, îşi zice Malin.

— Ar fi trebuit să-i fi dat eu un telefon, ori să mă duc să-l vizitez. Şi să-mi dau dracului amanţii.

Tot îl mai iubeşti. Cum şi eu tot îl mai iubesc pe Jan. Chiar ni s-ar putea încheia dragostea într-o zi?

— Jerry s-a întâlnit vreodată cu tatăl dumneavoastră? întreabă Malin.

Katarina Fågelsjö nu răspunde, ci se îndepărtează de fereastră şi iese din încăpere.

Acum stă în faţa oglinzii din baie. Şi nu îşi mai recunoaşte chipul.

Apoi i se pare că e cineva care îi arată nişte fotografii în alb-negru, ce nu au fost niciodată făcute, dar, cu toate acestea, există.

Doi tineri care se plimbă pe malul unui râu.

O cabană.

Un foc. Şi vocea aceea, vocea lui, pe care îşi dorea de atâta vreme să o audă.

— Katarina, îţi aminteşti cât de frumoasă erai în toamna aceea? Când ne-am plimbat de-a lungul Stânganului fiind atenţi să nu ne observe nimeni, când ne-am întins unul lângă altul în faţa focului făcut în şemineul acela micuţ? Ţi-am mângâiat spatele, ţi l-am sărutat şi, de parcă ar fi fost vară, ţi-am uns trupul cu cremă ca să nu te ardă soarele.

Alte imagini.

Zăpada căzând. Ea, în camera ei de la castel. O siluetă care traversează pădurea, prin ger. Uşile încuiate.

— După care ai ţinut neapărat, continuă vocea, împotriva voinţei mele, să îţi cunosc mama şi tatăl. Aşa că, după cum plănuisem, am venit la castel în după-amiaza primei zile a anului. Am luat un autobuz, după care am traversat pe ger pădurea şi câmpul. Am trecut şi podul de peste şanţul de apărare.

Şi-am văzut lumina aceea stranie, verde.

Când tatăl tău a deschis uşa, mi-am dat seama că a priceput pentru ce venisem. Şi tu apăruseşi la uşă. Iar el a urlat că niciodată, dar absolut niciodată, insul ăsta n-o să pună piciorul în casa lui. După care a ridicat braţul şi m-a lovit atât de tare, încât am căzut.

S-a luat după mine prin curtea castelului, cu umbrela în mână, iar tu ai ţipat că mă iubeşti, în timp ce eu am luat-o la

fugă crezând că ai să mă urmezi, dar, la liziera pădurii, când m-am întors, dispăruseşi şi curtea era goală. Uşa încă nu se închisese. Mama ta, Bettina, stătea în cadrul ei. Se uita la mine şi mi s-a părut că zâmbeşte.

Katarina se revede urcând scările în goană. Întinzându-se în pat. Apoi stând dreaptă, în picioare, în faţa tatălui ei. Machiindu-se în faţa unei oglinzi.

— Am venit la petrecere. Acolo erai. Şi Fredrik la fel. Băuse destul şi se purta ca un snob detestabil. Nici nu existam pentru tine. Te-ai făcut că nu mă vezi şi asta m-a înnebunit. Aşa că am băut, am dansat, m-am sărutat cu vreo zece fete băgându-le adânc limba în gură, fiindcă toate mă doreau, iar eu eram irezistibil, pe urmă am ales-o pe Jasmin, care era în clasă cu tine, doar ca să te rănesc, am trecut la volan ca să demonstrez tuturor că pentru mine dragostea nu însemna nimic. Eu eram cel care decidea totul şi nici măcar iubirea nu mă putea lipsi de această putere.

Apoi, pe câmp, în zăpadă, în sânge şi în tăcere, m-am uitat la Jonas Karlsson şi i-am cerut să spună că el condusese maşina, promiţându-i câte-n lună şi în stele.

Şi-aşa cum ştii, a executat ce i-am cerut, am reuşit să-l conving s-o facă. În clipa aceea am priceput că puteam avea aproape orice de pe lumea aceasta, dacă renunţam la scrupule.

Orice în afară de tine, Katarina.

Drept pentru care, da, într-un fel, în acea seară, m-am născut şi am murit.

Imaginile unei epave de maşină. Înmormântări, un corp mut într-un scaun cu rotile, un bărbat care îi întoarce spatele în fotoliul de la biroul lui, un val tăcut de imagini din nişte vieţi pe care nu le-a cunoscut nicicând.

— Cumpărând Skogså, mi-am dorit să învii ceea ce murise, continuă vocea. Cât orgoliu! Mai drăcesc decât al unui alchimist.

Peste puţină vreme am trecut pragul unei case în care îmi fusese refuzat accesul atâţia ani şi ani. Mă plimbam prin toate încăperile, dezbrăcat până la brâu, simţind pe piele suprafaţa tare şi rece a pietrelor.

Imaginile dispar. Nu mai rămân decât oglinda, ochii ei şi lacrimile pe care aceştia le ascund în străfunduri, cum prea bine ştie.

58

Linköping, în martie şi după

Jerry se întinde către pereţii încăperii iluminate de cele o sută trei becuri ale lustrei care atârnă la cinci metri deasupra capului său. Pietrele au forme neregulate şi sunt ascuţite, ca suprafaţa unei planete duşmănoase, necunoscute încă.

În faţa lui tronează tabloul cu bărbatul care unge cu cremă de protecţie spatele unei femei.

Încăperile castelului se succed una mai impunătoare decât alta.

Telefoanele. Ar fi de ajuns un singur apel pentru ca ea să apară aici. Stă sub tablouri şi îi mormăie ca pe o mantră numărul.

Nu îi dă prin cap niciun moment că ar putea fi supărată pe el pentru ceea ce făcuse, că ar putea considera că a smuls samavolnic istoria din mâinile familiei ei.

Dar nu-i formează cu niciun chip numărul. În loc de asta, se dedică problemelor practice care privesc o proprietate ca a sa, trebuie luată legătura cu ţăranii şi cu meseriaşii, trebuie dat pe la curvele de pe internet, din care s-ar găsi şi prin Linköping, de multe ori femei de vârstă medie. Se întreabă dacă nu ar trebui să o sune pe tânăra avocată căreia i-o trăsese după ce semnaseră contractul. Femeia cu siguranţă şi-ar fi dorit o relaţie mai strânsă cu el.

Serile şi dimineţile sunt dedicate uneori plimbărilor pe domeniu. Rulează în maşină prin peisajul întunecat, trece prin faţa

caselor, copacilor şi câmpurilor care par a rezuma cele trei entităţi din care este alcătuit Jerry: trecutul, prezentul şi ceea ce va să fie mâine.

Are senzaţia că vede ieşind lumina verde din şanţul de apărare şi instalându-se în lămpile din jurul lui, pentru a amplifica iluzia optică.

De dincolo de uşă aude claxonul unei maşini pe care s-ar bucura să o vadă venind şi parcând în curte, lucru care nu se întâmplă niciodată.

În loc de aşa ceva, primeşte o scrisoare prin poştă, scrisă de mână.

O citeşte la masa din bucătărie, într-o dimineaţă, devreme, în toamna aceasta în care cerul se deschide şi pare să arunce peste lumea oamenilor un acid arzător.

O mototoleşte şi îşi zice că va trebui să se ocupe şi de chestia asta, să o elimine odată pentru totdeauna din viaţa lui.

59

Luni, 3 noiembrie

Sunt cel puţin patru sute de ochi, îşi spune Malin. Şi toţi se uită la mine. Sper că gulerul bej al cămăşii de sub puloverul albastru e bine aranjat. De ce mi-oi fi făcând atâtea griji despre ce ar putea gândi gaşca asta de puşti?

Sala de festivităţi a liceului din Sturefors e plină ochi. Elevii se distrează cu telefoanele mobile. Malin stă la catedră, plimbându-şi privirile pe deasupra tinerilor, peste locurile din sală unde, cândva, şi ea a fost aşezată.

Directoarea, Birgitta Svensson, o femeie de vreo cincizeci de ani, ridată din cauza excesului de ţigări şi îmbrăcată într-un taior gri, stă alături de Malin, lovind încet într-un microfon mic, negru.

— Începem. Închideţi-vă telefoanele mobile, vă rog.

Spre marea mirare a lui Malin, elevii se conformează pe loc. Vacarmul se transformă în murmur, apoi în tăcere.

— Dânsa este Malin Fors, comisar de poliţie în Linköping. Ne va vorbi despre munca sa. Să-i urmăm bun-venit.

Toată lumea aplaudă, ba chiar se aud şi câteva fluierături de încurajare. Când tăcerea revine, Malin îşi pierde şirul. Nu ştie de unde să înceapă, simte cum i se face rău, nu a mai băut nimic de trei zile şi încearcă să privească numai ceasul de pe perete.

E ora nouă şi nouă minute.

Este planificat să vorbească timp de un ceas, dar, oare, despre ce?

Tinerii din faţa ei par să ştie totul despre lumea în care trăiesc, dar, în acelaşi timp, nu ştiu nimic. Ar fi prea de tot să fie luaţi drept nişte inocenţi, dar, în sfârşit: ce ştiu ei despre violenţă? Despre crimele oribile? Pe de altă parte, cu siguranţă mulţi dintre ei şi-au trăit deja partea lor de frustrări acasă.

Din gura lui Malin nu iese niciun cuvânt. Trece un minut, trec două...

Elevii se agită pe scaune.

— Violenţa, începe Malin. E pâinea mea de zi cu zi. Violuri, agresiuni...

Lasă să treacă o pauză.

— Şi crimele. Ştiţi, aşa ceva se întâmplă chiar şi într-un oraş liniştit precum Linköping.

După care cuvintele vin de la sine. Povesteşte o anchetă tipică într-un caz de agresiune, detaliază câteva cazuri reale, însă nu cele mai groaznice.

— Facem ce putem mai bine. Trăim cu speranţa că e de ajuns.

Greaţa a dispărut în timpul discursului, adrenalina şi concentrarea s-au evaporat, dar când elevii încep să pună întrebări despre crimele la care a lucrat, nu mai găseşte puterea de a le răspunde.

— Vă mulţumesc pentru atenţie, zice coborând de pe estradă înainte să mai pună cineva altă întrebare.

Fluierăturile şi aplauzele răsună încă o dată.

Lucrurile se desfăşoară de parcă ar fi regizate.

Ar fi aplaudat şi ar fi fluierat şi dacă le-aş fi vorbit despre deportări, îşi zice Malin.

În faţa sălii de festivităţi, directoarea i se adresează:

— Totul a fost foarte bine. Au avut şi întrebări... De obicei nu o fac. Probabil că li se pare un subiect pasionant, ţinând cont de tot ce se întâmplă în acest moment.

— Şi mie mi s-a părut că m-au ascultat. Dar or fi învăţat ceva? Nu ştiu.

Directoarea o ia pe Malin de braţ.

— Nu fiţi atât de dură cu dumneavoastră.

Malin ar vrea să se eschiveze, însă cea de lângă ea o priveşte cu o deosebită atenţie, adăugând:

— Cu siguranţă au învăţat multe. Vă mulţumesc în mod deosebit. Haideţi în cancelarie să bem o cafea.

În pofida a ceea ce ar fi vrut, Malin se aude răspunzând da.

Lovisa e singură în sala supliciilor.

Waldemar şi Johan şi-au luat o pauză.

Se întreabă dacă ar trebui să deschidă computerele lui Fredrik Fågelsjö sau să se uite prin dosarele pe care încă nu au avut timp să le analizeze.

În loc de asta, se gândeşte la Malin Fors.

Se întreabă dacă este adevărat ce se zvoneşte, că ar fi fost descoperită conducând în stare de ebrietate, dar că s-a trecut cu buretele peste incident. Că, odată cazul încheiat, va fi trimisă la dezalcoolizare.

Suntem şi noi oameni şi chiar şi poliţiştii au nevoie, uneori, de câte o pauză, de dreptul la slăbiciune. Dar ar funcţiona echipa fără Malin Fors?

Multe lucruri s-ar schimba, fiindcă Malin dă tonul. Ceilalţi, în ciuda a ceea ce ar dori, se conformează.

Poate că ar trebui să o invit la o cafea? Să o întreb cum îi mai merge?

Lovisa renunţă la idee. Se ridică.

Pe o etajeră de lângă uşă se află o geantă neagră. Lângă dosare. Dumnezeu ştie cum o fi ajuns acolo.

O ia şi se aşază la loc.

În interior, trei coli de hârtie.

Sub ele, un plic netimbrat, apoi o altă coală scrisă de mână.

Lovisa simte crescându-i pulsul. Un fel de val fierbinte i se răspândeşte în întregul trup.

Nu cumva exact scrisoarea asta o căutau fără să ştie?

Malin se îndreaptă către maşină. În sfârşit, ploaia a încetat.

În minte îl revede pe Anders Dalström şi îşi aminteşte de cele spuse de mama lui Andreas Ekström, că era un singuratic, că Andreas era, poate, unicul său prieten şi că îl luase sub aripa lui ocrotitoare.

Venise să o vadă pe Jasmin deşi nu o cunoştea.

Împăratul muştelor. De ce tocmai filmul acela? Expresia cruzimii prin excelenţă. Nu-i aşa?

Peste douăzeci de minute, e şi ea în sala supliciilor alături de Zeke, Johan Jakobsson, Lovisa Segerberg, Waldemar Ekenberg şi Sven Sjöman.

În faţa lor, pe masă, o scrisoare. Cuvinte aşternute cu un scris tremurat, cu cerneală neagră.

Textul spune: „Ştiu totul despre accidentul de la Anul Nou. E momentul să plăteşti. O să te contactez în curând. Fii gata."

— Prin urmare, cineva îl şantaja pe Jerry Petersson, constată Sven. Cine însă?

— Jonas Karlsson? propune Waldemar.

— Posibil, răspunde Zeke. Dar are alibi pentru noaptea şi dimineaţa crimei. Trebuie să comparăm scrisurile şi să vedem dacă nu sunt amprente pe scrisoare. Cine ar mai fi putut şti că, în noaptea aceea, la volan a fost Petersson? Era singurul la curent şi nu a povestit nimănui. Cel puţin, aşa ne-a declarat.

— Jonas Karlsson a mărturisit însă şi că bea. Poate că devenea mai vorbăreţ când trăgea la măsea, zice Waldemar, făcându-i cu ochiul lui Malin.

— Jochen Goldman, intervine după câteva clipe Malin. Care ştia. În plus, are şi obiceiul de a trimite scrisori. Poate că a avut nevoie de bani. Ce ştim despre situaţia lui financiară? Vreau să spun, cea reală. Presupunem că e plin de bani, dar sigur nu ştim.

— Dar familia Fågelsjö? spune Lovisa. Doar doreau să îl forţeze pe Petersson să plece din castel.

— Posibil, răspunde Sven. Am primit lista cu apelurile diferitelor telefoane ale lor. În sensul ăsta, nu e nimic care să te pună pe gânduri. Pe Jerry Petersson nu l-au sunat. Nu cred să fi expediat ei scrisoarea, nu e stilul lor. Oricum, o trimit la laborator. Poate vor găsi ei ceva.

— Aş vrea să mai stau o dată de vorbă cu Anders Dalström, anunţă Malin.

— De ce? o întreabă Johan.

— Nu ştiu, e doar o intuiţie.

60

Malin schimbă viteza şi accelerează, zicându-şi că, poate, ar fi trebuit să îl ia cu ea şi pe Zeke, însă preferă să-şi urmeze de una singură intuiţia pentru a vedea unde o va duce.

Zeke nu a protestat, dar Malin ştie că Sven, în acest moment, îi crede împreună. Când urmăreşte o pistă, adevărul este că se expune cu uşurinţă pericolului. Dar nici că-i pasă.

Când anchetezi o crimă te întâlneşti vrând-nevrând cu violenţa, dar anumite lucruri, anumite voci nu le poţi auzi decât atunci când eşti singur.

Ploaia deja s-a oprit în momentul în care ajunge în faţa casei din pădure, ce pare părăsită, fără nicio lumină la ferestre.

Anders Dalström nu e acasă, îşi zice Malin. Fără îndoială s-a dus la lucru, la azilul de bătrâni. Dar parcă astă-noapte trebuia să lucreze.

Coboară din maşină. Se încheie la haină.

Golful roşu al lui Anders Dalström nu e parcat în faţa casei.

Malin traversează curtea plină de pietre şi urcă treptele până sub streaşină pentru a se putea uita în casă. Vede afişele de pe pereţi.

Tăcere totală.

Indiscutabil îşi doreşte pe cineva alături, o familie. Cantautor ratat, de aproape patruzeci de ani, obligat să lucreze într-un azil. Vrednic de plâns, mai degrabă. Oare aici îţi compui muzica, în liniştea pădurii? Din acest motiv te-ai mutat aici? Sau, pur şi simplu, îţi doreai să te izolezi de lume?

Şi-acum, pe unde te afli? Mi-ar plăcea să îţi pun câteva întrebări simple.

Bate la uşă, apasă pe butonul soneriei, însă nu apare nimeni.

Maşina nu e aici.

Se întoarce, îşi plimbă privirile peste pădure şi se întreabă unde s-ar fi putut duce Anders Dalström. N-o fi în garaj? Ajunge până acolo, dar uşile sunt încuiate. Să le deschid? Nu. Chiar n-ar trebui? Nu, nu am dreptul.

Se uită iarăşi către pădure.

O observă de la marginea acesteia. Ea e, poliţista. Singură. De ce oare? Credea că veneau de fiecare dată câte doi din raţiuni de securitate. Ce-o fi căutând la garaj? Crede că e Golful acolo? Ba e la reparat. Ori caută o altă maşină?

N-ar trebui să mă reped spre ea?

Ce tot face pe aici? În altă parte ar trebui să scormonească. Bine, bine, sigur că a venit ca să îi mai pună câteva întrebări.

Acum se uită spre pădure, spre el, aşa că se aruncă la pământ şi simte ramurile bradului închizându-se deasupra lui în timp ce pletele îi cad în ochi.

M-o fi văzut? Sper că nu. Şi-acum ce-o mai face? Parcă mi-ar fotografia plăcuţa de pe uşă cu mobilul.

Să fie cineva acolo, la lizieră?

Malin nu e prea sigură. Bagă telefonul în buzunarul de la haină. O fi plecat Anders Dalström în pădure la vânătoare ori la cules ciuperci şi-acum se-ntoarce, m-a zărit şi nu are niciun chef să ne întâlnim?

Pistolul.

L-a luat cu ea. Îl arătase de dimineaţă elevilor, în timpul conferinţei, ştiind că vederea unei arme adevărate captează atenţia celor tineri.

Înaintează spre lizieră, traversează câmpul ud şi simte cum i se face leoarcă încălţămintea, dar ţine să ştie ce a văzut.

O mişcare şi ceva care se îndepărtează printre copaci.

Un bărbat. Sau o vulpe?

Imposibil de spus. Malin îşi scoate pistolul din toc şi se îndreaptă către pădure, către întunericul dintre trunchiurile copacilor.

Anders Dalström se strecoară printre arbori, cu pletele negre ude de ploaie.

Nu trebuie să mă vadă. Ce tot face pe aici? Cum aş putea să îi explic de ce încerc să scap?

Ştie însă unde trebuie să ajungă. La numai douăzeci de metri e un copac răsturnat, iar între rădăcinile lui o gaură invizibilă pentru cei care nu cunosc bine locul.

Şi-am să mă strecor în ea ca viermii în mine.

Ud până la os. Mi-e frig, dar nu-mi pasă. Rădăcinile. În gaură, hai, iute, şi trage rădăcinile în faţa intrării. Nici să nu respiri.

Pe unde-o fi chestia aia pe care am observat-o?

Malin scrutează solul în căutarea unei urme, dar nu se vede niciuna fiindcă ploaia trecuse violent prin vegetaţie.

Pădurea e tăcută şi goală, nu se aude nimic în afara propriei respiraţii şi a vântului fremătând prin coroanele arborilor.

Uite şi unul căzut. Se apropie.

Să fi fost cineva aici? Să mai fie, oare? Dintr-odată, o picătură mare îi loveşte ceafa. Ridică ochii. O cucuvea îşi ia zborul.

Pesemne, m-am înşelat.

Nu e nimeni.

În momentul în care Anders Dalström aude maşina lui Malin demarând şi îndepărtându-se, iese cu precauţie din ascunzătoare, asigurându-se că este într-adevăr singur.

Pe urmă o ia la fugă spre casă.

Încearcă să înţeleagă ce se întâmplă, nădăjduind să poată opri cursul evenimentelor. Dar tot are nevoie să alunge viermii din sânge şi să simtă cum îl cuprinde apoi liniştea.

Bagă cheia în broască.

Mâna îi tremură.

Uşa scârţâie. S-ar bucura să o fi uns, doar de multă vreme ar fi trebuit să o facă. Uşa se deschide şi bărbatul fuge în living, oprindu-se în faţa unui seif.

Se uită la puşca pe care o păstrează aici pentru tatăl lui. Acesta nu o mai poate folosi de mulţi ani, dar niciodată nu şi-a lăsat fiul să o facă.

Malin ţine volanul cu o mână, iar cu cealaltă trimite fotografia plăcuţei de pe uşa lui Anders Dalström lui Karin Johannison.

„Compară scrisul acesta cu cel din scrisoarea de şantaj. Imediat. Sună-mă cum afli ceva. MF"

Peste puţin timp vede apărându-i în faţă oraşul. Acesta pare că se scurge în propria-i canalizare, loc pe care până şi şobolanii l-au părăsit.

61

Zeke stă la birou. E nebărbierit de câteva zile.

— Ai găsit ceva? o întreabă pe Malin, când aceasta se prăbuşeşte pe scaun, în faţa lui.

— Nu ştiu. Vrei să-mi auzi teoria?

— Sigur că da.

Telefonul lui Malin emite un bip sonor. Karin? Ce rapidă este!

Mesajul scânteiază pe ecran: „Verific imediat."

Zeke zâmbeşte.

— Karin?

Malin zâmbeşte şi ea.

— De unde ştii?

— Neştiute sunt căile Domnului, Malin.

— Hai să luăm o cafea.

Se aşază la o masă izolată, într-un colţ al sălii.

— Doar un lucru, mai întâi: Christina Fågelsjö nu a găsit cheile lui Fredrik, o anunţă Zeke. Prin urmare este foarte probabil să le fi folosit criminalul pentru a descuia capela şi la el să fie şi acum.

Malin dă din cap.

— Anders Dalström, începe poliţista. Andreas Ekström, care a murit în accident, fusese unicul lui prieten. Mama lui Andreas mi-a spus că fiul ei avea grijă de acest prieten. Gândeşte-te un pic: în clipa în care Andreas a murit, pentru Anders s-a prăbuşit lumea. Ei bine, închipuie-ţi că, într-un fel sau altul, află că, de

fapt, la volan a fost Jerry Petersson. Să zicem că s-a întâlnit cu Jonas Karlsson în cine ştie ce bar, iar acesta din urmă, pilit, i-a spus tot adevărul despre acea noapte de Anul Nou. Sau a descoperit altfel cum au stat lucrurile. Apucase să accepte că fusese vorba despre un accident, dar totul s-a schimbat în clipa în care, mult mai târziu, a aflat că maşina fusese condusă de Petersson, care se îmbătase. Prin urmare, nu a fost vorba despre un accident, ci despre o crimă.

— Aşa că Dalström s-a decis să se răzbune.

— Da. Poate că da. Trebuie să fi fost ciuca bătăii de joc a colegilor înainte de sosirea lui Andreas în clasa lui. Poate că poartă strâns în el un munte de violenţă care nu aştepta decât să facă explozie. Înainte de toate însă şi-a dorit să îl şantajeze pe Jerry Petersson...

Zeke răspunde sceptic:

— De ce acum? Petersson locuia la Skogså de un an şi jumătate. Chiar dacă şi-o fi dat Karlsson drumul la gură, Dalström nu pare genul de răzbunător. Nu pare nici vreun viteaz, nici vreun coleric. Mai degrabă l-ai lua drept un tip simpatic.

— Ai dreptate. Victimele hărţuirilor pot însă deseori deveni violente când ajung mai în vârstă. Cine ştie câte o fi suferit?...

Zeke clatină din cap:

— Posibil. Dar cu Fredrik Fågelsjö ce-a avut? Asta cum o mai explici? Ori crima a doua a fost comisă de altcineva?

— Mă gândesc, continuă Malin, că poate tot Anders Dalström l-a omorât şi pe Fredrik Fågelsjö pentru a orienta bănuielile către familia celui din urmă. Fiindcă aceasta avea evident motive de a-l detesta.

— Cam vag, se încruntă Zeke. Crezi că ar fi cineva în stare să omoare doar pentru atâta lucru?

— Se ucide şi pentru mai puţin. Apoi, se mai poate ca, după cea dintâi crimă, să fi prins gustul violenţei. Al violenţei ca supapă de siguranţă de care avea atâta nevoie.

— Vasăzică, într-adevăr crezi că Anders Dalström a regizat uciderea lui Fredrik Fågelsjö ca să-şi salveze propria piele? Şi fiindcă a descoperit un soi de violenţă în el însuşi?

Malin aprobă din cap.

— Dar chiar atâta e de ajuns? Ce te faci cu trupul gol de pe mormântul familiei? Rar am avut de-a face cu chestii atât de grave.

— Mai lipseşte o piesă din puzzle-ul acesta, răspunde Malin. S-ar putea, oricum, să mă înşel. Mi se tot pare că nu pot gândi suficient de limpede.

— Totuşi, chiar dacă n-o fi prea probabil, e posibil ca în spatele întregii poveşti să se ascundă familia Fågelsjö. Vreau să zic: Fredrik l-a ucis pe Jerry, iar Axel şi Katarina pe Fredrik. Sau a trimis Goldman un asasin. Ori poate să fie cineva la care nici nu ne-am gândit până acum.

— Ştiu.

— Iar Anders Dalström are alibi. A fost de serviciu în noaptea crimei.

— O să mai verific o dată, decide Malin.

— Haide până acolo cu maşina, propune Zeke. Ca să ne asigurăm că au verificat cum trebuie.

Asistenta-şefă de la căminul din Björsäter îi primeşte pe Malin şi pe Zeke într-un salon ale cărui ferestre dau către o pădure de brad.

— Nu, spune femeia, Anders Dalström nu este astăzi aici. Lucrează în special de noapte.

Malin dă din cap plimbându-se încolo şi-ncoace prin încăpere şi uitându-se pe culoar la cutiile cu medicamente aliniate în faţa unor uşi închise, din sticlă mată.

— V-am mai sunat pentru a vă întreba acest lucru. Numai că suntem obligaţi să o mai facem o dată: a fost într-adevăr de serviciu în noaptea de joi, 23, spre vineri, 24 octombrie? Dar în noaptea de joi spre vineri a săptămânii trecute?

Asistenta-şefă ia un dosar de pe o etajeră joasă, îl deschide şi citeşte cu atenţie, pentru a dovedi că ia întrebarea în serios.

— Conform graficului de planificare, a lucrat ambele nopţi.

— Conform graficului de planificare?

— Da, fiindcă se mai fac schimburi de tură fără a mi se mai comunica. Nu e conform regulamentului, dar atâta timp cât nu apar probleme...

— Faceţi-mi vă rog serviciul de a verifica dacă nu cumva au existat schimburi de tură în nopţile despre care v-am întrebat.

Asistenta-şefă dă din cap.

— Pot să îi sun colegii din turele de noapte. Cea mai mare parte dintre ei însă dorm la ora aceasta. E urgent?

— Foarte urgent, răspunde Zeke.

După cinci minute, asistenta-şefă ridică resemnată din umeri.

— Nu răspunde niciunul. Dorm toţi. Nu vă pot suna după-amiază?

— Sigur că da, răspunde Malin.

— Ştiţi pe unde ar putea fi Anders Dalström la ora aceasta?

— Nu a fost de serviciu noaptea trecută. Cu siguranţă este acasă.

— Am trecut pe acolo acum un ceas şi nu l-am găsit.

— Nu aţi încercat pe mobil?

— Nu răspunde.

— A, da? Încercaţi la tatăl lui. Locuieşte într-un cămin de bătrâni din oraş. E orb, iar Anders îl vizitează deseori.

— În care cămin? întreabă Zeke.

— *Serafen.*

Serafen, se gândeşte Malin. Acolo unde se află şi Sixten Eriksson, pe care Axel Fågelsjö l-a bătut în asemenea hal, încât l-a lăsat fără un ochi.

— Ştiţi cum îl cheamă pe tatăl lui?

— Sixten, răspunde asistenta-şefă. Sixten Eriksson.

62

Sixten Eriksson e aşezat pe canapea în camera lui. Se uită fix în întunericul de afară, reproducerile ieftine de pe pereţi părându-i-se prea îndepărtate. Mirosul de tutun e încă şi mai pregnant decât la prima vizită.

Evită să se întoarcă spre noi, îşi zice Malin, deşi nu vede nimic pe fereastră.

În drum către căminul de bătrâni, Zeke şi Malin fac schimb de impresii.

— Astfel ar avea un mobil dublu, constatase Zeke.

— Răzbunând nedreptatea făcută tatălui său prin uciderea fiului celui care a comis actul de nedreptate: Fredrik Fågelsjö.

— Dar de ce acum?

— Poate că pur şi simplu a dat de gustul violenţei, după cum ţi-am mai spus, în clipa în care încercarea de şantajare a lui Petersson a alunecat în crimă. După ce omori o dată, o poţi face şi a doua oară. Deja ai trecut pragul... S-ar mai putea şi să-şi fi închipuit că va perturba cursul anchetei şi va reuşi să scape în felul ăsta.

— Lasă că nimeni nu ştie pe unde umblă.

Pe Anders Dalström tot nu îl găsiseră acasă. Îşi anunţaseră colegii de la comisariat. Sven spusese că va face rost de un mandat de căutare, ţinând cont că era necesar să poarte o discuţie, chiar dacă, deocamdată, nu putea fi implicat direct.

Acum sunt în faţa lui Sixten Eriksson şi a întunericului. A singurătăţii bătrânului. Oricum, de Anders Dalström nu dăduseră nici aici.

— I-am inventat un alt nume, le explică Sixten. Anders a luat numele mamei lui, Dalström. Nu ştiu dacă a făcut ceva ori nu, dar n-o să-i pun niciodată caraliii pe urme, indiferent de ce s-a întâmplat. Sigur că îmi protejez puştiul, întotdeauna am făcut-o.

— Credeţi că fiul dumneavoastră ar fi fost în stare să îl omoare pe Fredrik Fågelsjö pentru a vă răzbuna?

Malin încearcă să i se adreseze empatic, cu blândeţe.

Numai că Sixten Eriksson nu răspunde.

— Ar fi fost în stare să îl omoare pe Jerry Petersson? Ce părere aveţi? întrebă agresiv Zeke.

— Durerea trebuie să îşi croiască şi ea un drum, răspunde bătrânul.

— V-a spus ceva? se interesează Malin.

— Nu, nimic.

— Ştiţi pe unde ar putea fi?

Sixten Eriksson izbucneşte în râs.

— Şi dac-aş şti, tot nu v-aş spune. De ce s-o fac? Vine deseori pe aici şi nu mi se pare ciudat. Nici nu mai contează ce le fac părinţii copiilor, aceştia tot dau fuga spre ei în căutare de dragoste şi de susţinere.

Malin şi Zeke se uită la ochiul orb al bătrânului, iar Malin îşi spune că acesta trebuie să vadă cu mult mai mult decât întrezăreşte în clipa de faţă ochiul rămas.

— Îl băteaţi pe Anders când era mic? întreabă Malin.

— Ştiţi cum este să nu ai percepţie tridimensională? răspunde Sixten Eriksson tot cu o întrebare. Să simţi dureri ale nervilor care-ţi suie ca nişte săgeţi de foc până în creier, neîncetat, douăzeci şi patru de ore din douăzeci şi patru? Sper ca acum, când copilul îi e mort, Axel Fågelsjö să treacă prin toate chinurile iadului. Aşa va putea simţi şi el gustul durerii.

— I-aţi cerut fiului dumneavoastră să omoare pe unul dintre membrii familiei Fågelsjö? Pe Fredrik? Sau pe Axel?

— Nu, dar mi-a trecut prin cap, trebuie s-o mărturisesc.

Acum, mâinile mele caută prin rafturi. Mâinile pe care tata mi le lovea deseori cu linia.

Băiete, îmi vezi ochiul?

La ce-mi mai trebuie...

Anders Dalström se plimbă pe culoarele magazinului de obiecte gospodăreşti din centrul comercial. Kebabul pe care tocmai l-a mâncat îi bolboroseşte în stomac.

O frânghie.

O rolă de bandă adezivă. Ceilalţi mă privesc ciudat. Ce-or fi vrând de la mine? Puşca e în maşină. O să pun capăt poveştii odată pentru totdeauna. Poliţiştii îl vor găsi, îşi vor pune întrebări şi nu vor mai şti cum să descurce iţele.

O să-l omor. Doar cu el a început totul, nu? Poate, aşa, o să fie şi tata mulţumit.

Anders Dalström simte cum şi ultimii viermi îi pleacă din corp. Totul va fi bine. Cum ar fi trebuit să fie încă de la început. Anders, ia gândeşte-te un pic, acum mă poţi vedea?

Voi stârpi Răul.

Plăteşte, apoi urcă în maşină şi pleacă spre Drottningatan.

Unele voci sunt ca nişte lovituri de bici, îşi spune Malin, afundându-se în cele mai vulnerabile zone ale trupului.

— Aici Jochen Goldman, repetă vocea.

Imbecilul...

Malin simte telefonul lipindu-i-se de ureche şi ploaia udându-i mâna. Se află pe strada Djurgårdsgatan, în faţa căminului de bătrâni *Serafen*.

Auzind vocea lui Goldman, simte şi o căldură curioasă urcând în ea. O căldură cu totul deplasată.

Chipul lui bronzat, acolo, la marginea piscinei. Duritatea şi blândeţea acestui tip de bărbaţi ca el ori ca Petersson.

— Ce mai vreţi de la mine?

Cu mâna liberă, Malin deschide portiera, se aşază în maşină, apasă telefonul pe ureche şi ascultă zgomotul respiraţiei lui Jochen Goldman.

— Fotografiile, zice Malin. Dumneavoastră aţi făcut şi mi-aţi trimis fotografiile părinţilor mei, nu-i aşa?

— Care fotografii?

Vede, parcă, zâmbetul lui Jochen Goldman. Jucător spunându-i: Am putea petrece nişte clipe plăcute împreună, tu şi cu mine, ia zi?

— Ştiţi foarte bine despre ce e vorba...

— Nu ştiu nimic despre fotografiile la care vă referiţi. Sunt cu părinţii dumneavoastră? De ce i-aş fotografia? Nici măcar nu ştiu unde locuiesc.

— Sunteţi în Suedia?

— Da.

— Aţi trecut cumva prin Linköping?

— Ce să fac acolo?

— I-aţi trimis vreo scrisoare lui Jerry Petersson? Aţi încercat să îl şantajaţi?

— Am mai mulţi bani decât îmi trebuie. Puţină lumea se poate lăuda cu aşa ceva.

Cerul îşi desface baierele, lăsând să cadă grindina, ale cărei mici grăunţe bat darabana în caroserie.

— Ascultaţi muzică de negri?

— E grindină, explică Malin.

— Sper că vă închipuiţi că nu ar trebui să ajung tocmai eu la Linköping dacă aş avea de aranjat vreo afacere.

Mereu aluzii, nimic concret.

— Atunci ce doriţi?

— Sunt la Hotelul *Grand* din Stockholm. Am închiriat un apartament. Mă gândeam că poate doriţi să ne întâlnim. Am putea petrece clipe plăcute împreună. Am bea ceva şampanie. Şi-am face şi nişte fotografii, dacă asta vreţi. Doar noi doi. Ce ziceţi?

Malin închide telefonul.

Şi ochii.

Se întreabă dacă inşi precum Jochen Goldman chiar pot exista. Şi ce fel de părinţi i-or fi făcut.

Trecuse alături de Zeke pe lângă apartamentul lui Axel Fågelsjö, fără a zări silueta pletoasă care se strecura pe uşa de la intrare ca o umbră.

Jochen.

Tu şi manevrele tale groaznice. Până la urmă tot mi-ai tras-o, nu-i aşa, fiindcă nu ierţi niciodată vreo nedreptate. Deşi comiţi destule.

Zbor pe deasupra câmpurilor şi a pădurilor, a castelului şi a locului unde a avut loc accidentul, ba chiar şi pe deasupra casei ţăranului

Lindman, unde îi zăresc nevasta roşcată făcându-şi în grabă valizele, în mare grabă, căci se va întâlni cu un alt bărbat, în altă parte, după ce va lua jumătate din ceea ce are Lindman, aşa cum a plănuit dintotdeauna.

Lindman.

Eu i-am tras-o pe-a dintâi când a venit la Stockholm. Ne-am întâlnit la Baldakinen şi-a urlat de plăcere în biroul meu din strada Kungsgatan. După care îmi închipui că nu a mai suportat mirosul de bălegar.

Luase legătura cu mine, după cum mi-a comunicat în scrisoare.

63

Linköping, septembrie

Jerry stă în faţa Range Roverului oprit în mijlocul parcării aproape goale de la Ikea, ascultând ploaia care loveşte în acoperişul maşinii. În depărtare se observă turlele verzi ale catedralei. În noaptea aceasta, cifrele orologiului lucesc printre pânzele de ceaţă şi sub norii negri.

— Aşteaptă lângă maşină. Sosesc la ora unsprezece.

Jerry îşi priveşte ceasul şi se freacă la ochi. Ştie cum e de rezolvat toată treaba.

Vede o maşină intrând în parcare, un Golf roşu care se opreşte lângă el. Un bărbat de o vârstă cu el coboară.

Tu eşti, Jonas? se întreabă Jerry. Jonas Karlsson, cel care m-a salvat la vremea aceea.

Nu, nu Jonas e, ci altcineva.

În loc să mai aştepte ca bărbatul să înceapă să vorbească, Jerry se aruncă asupra lui, îl împinge în portiera Range Roverului, îi înfige mâna în gât şi îi şuieră:

Ce-ţi închipui? Crezi te las să mă fuţi cum vor muşchii tăi?

Bărbatul se ghemuieşte, tremură de frică şi îngaimă:

— N-am vrut să te jignesc. Iartă-mă. Nu asta mi-a fost intenţia.

— Ce-ai scris despre noaptea Anului Nou nu este adevărat.

— Da. M-am înşelat.

— Cine ţi-a zis aşa ceva?

— Am primit o scrisoare.

— De la cine?

Mâinile care-i strâng gâtul apasă din ce în ce mai tare, iar vocea îi e tot mai slabă:

— Nu ştiu. Scrisoarea venea din Tenerife.

Jochen.

— Tu cine eşti?

— Unul care v-a ieşit întâmplător în cale. Nu aveţi de unde şti.

Bărbatul îşi spune numele. Jerry scormoneşte prin memorie, dar nu îşi aminteşte cu niciun chip.

— Mi se rupe de cine eşti!

Dă cu celălalt de pământ. Îi trage şuturi şi urlă:

— Cine eşti, băi, căcat în ploaie?

Omul îşi mai spune gemând numele încă o dată, adăugând:

— Andreas Ekström a fost singurul prieten pe care l-am avut vreodată.

Jochen.

Punta del Este. Ar fi trebuit să îmi ţin gura. Dumnezeu ştie cum o fi dat de amărâtul ăsta. Dar când vrei ceva, totul este cu putinţă, nu-i aşa?

Încă un şut. Izbeşte în carnea moale de sub haină şi asta îi face bine.

— Şi-acum vrei bănuţi, este? Banii mei, da? Să nu te mai apropii de mine. Dacă nu, o să se termine rău de tot.

Celălalt se vaită.

Jerry urcă în maşină şi demarează. În retrovizor îl zăreşte pe cel rămas pe jos, încovrigându-se de durere în încercarea de a se ridica.

Întors în imensul castel gol, tastează un număr pe mobil, dând să telefoneze femeii care atât aştepta: să îi poată auzi vocea.

Dar apelul nu a mai existat vreodată, ci a rămas ca un soi de şoaptă imperceptibilă în mintea lui Jerry.

64

Axel Fågelsjö aude vag soneria chemând în ajutor într-un vis de multă vreme uitat.

Cine naiba ar putea să fie? se întreabă trecând prin living, sub privirile strămoşilor agăţaţi pe perete.

Iarăşi poliţia? Chiar nu mă pot lăsa în pace? Chiar nu mă pot lăsa singur cu defectele şi păcatele mele, singur în faţa întregii iubiri pe care am pierdut-o?

Şi a tristeţii?

Fiindcă asta este tot ce mi-a mai rămas. Tristeţe, Bettina, gândindu-mă la tine, gândindu-mă la fiul nostru.

Vreau să fiu lăsat în pace.

Soneria e tot mai insistentă. Vreun comis-voiajor? Vreun martor al lui Jehova?

Axel Fågelsjö se uită prin ochiul magic, dar nu vede pe nimeni.

Ce să însemne asta?

Se mai uită o dată.

Palierul e gol şi tăcut. Axel Fågelsjö abia dacă are timp să simtă pericolul, când uşa se deschide cu brutalitate. Primeşte lovitura drept în faţă, dă înapoi clătinându-se şi se prăbuşeşte.

De jos, deschizând ochii, se găseşte în faţa unei ţevi de puşcă. Lungă, neagră şi rece, aceasta îl priveşte, la rândul ei, cu ochi plini de indiferenţă, de disperare, de singurătate.

În mijlocul luminişului, casa este ca de obicei întunecată şi tăcută.

Şi cu atât mai înfricoşătoare cu cât lumina zilei nu-i atinge niciodată faţada. De parcă ar sta să intre în pământ din cauza greutăţii tuturor dramelor pe care le-a cunoscut.

Malin şi Zeke parchează. Golful roşu al lui Anders Dalström nu e aici.

Ies din maşină. Malin trage cu putere aer în piept, simţind că se sufocă.

— Nu e acasă, constată poliţista. Atunci, unde ar putea să fie?

Urcă treptele şi se uită pe ferestruica făcută în uşa de la intrare.

În living, computerul e deschis.

Malin apasă pe clanţă. Uşa se deschide.

— Nu putem intra, zice Zeke, nu avem mandat.

— Faci mişto?

— Nu, te-ncurajez. Uşa e deschisă, deci cu siguranţă s-a dat o spargere pe care am venit să o anchetăm...

Intră amândoi.

Dulapul cu puşca, din living.

Malin încearcă să-i deschidă uşa cu vârfurile degetelor. Nu e încuiat. Înăuntru, o singură puşcă. Şi muniţie jos. Însă lipseşte carabina.

Să fi plecat înarmat? se întreabă Malin. Apoi, cu voce tare:

— Oriunde ar fi, e foarte posibil să fie înarmat.

Se strecoară în camera lui Anders Dalström. Storurile sunt coborâte. Încăperea este întunecată, rece, umedă. Pe birou este aşezat un video proiector. Role de film şi pelicule sunt răspândite unele peste altele, pe duşumea.

În proiector se află o peliculă. Fără să se gândească la ceva anume, Malin pune aparatul în funcţiune. Pe peretele alb, vede un copil alergând prin iarbă şi ţipând, însă niciun sunet nu îi iese din gură. Pare a fugi de ceva, de parcă un monstru ar fi ţinut camera video. Un monstru pe punctul de a-l înghiţi dacă nu fuge suficient de repede.

Copilul se opreşte din fugă. Se întoarce către cameră şi se uită dincolo de obiectiv. Ca şi cum s-ar teme că va fi lovit. Pupilele negre seamănă cu nişte mici sfere înfricoşate.

Filmul se încheie.

Zeke stă în spatele lui Malin. Îi pune mâna pe umăr şi spune:

— Aş fi preferat să nu văd niciodată o asemenea privire.

Ies din încăpere. În bucătărie dau de un computer pe ecranul căruia este afişat site-ul Paginilor Aurii. Zeke citeşte cu voce tare:

— Axel Fågelsjö. Strada Drottninggatan, numărul 18. Ei, rahat, ce i-a dat prin cap?!

— Axel Fågelsjö. Nu cumva s-a dus la cel pe care îl consideră a fi în spatele întregului rău pe care l-a suferit? Bărbatul care i-a maltratat tatăl şi care l-a transformat într-o fiinţă violentă?

Figura lui Zeke este pe jumătate luminată de ecranul computerului. Pe craniul ras i-au rămas câteva picături de ploaie.

— Eşti sigură?

— Da. Tu nu?

Zeke o aprobă din cap.

— Trebuie trimise întăriri la apartamentul lui Fågelsjö.

— Da.

— Sun la comisariat.

Zeke ia legătura cu dispeceratul, apoi e redirecţionat la Sven.

— Toate datele concordă, suntem siguri, anunţă.

Zeke încearcă să aibă un ton convingător.

— Totul s-a desfăşurat extrem de repede. Nu am mai avut timp să sunăm. Karin e pe cale de a compara amprentele.

Tăcere.

O tăcere prin care Sven îi felicită şi, în egală măsură, îi critică. Ar fi trebuit să sune mai devreme, în momentul în care au avut dovada că Sixten Eriksson este tatăl lui Anders Dalström.

— Cine ştie ce are de gând, spune Zeke. Cu siguranţă e împins de disperare.

Malin şi Zeke ies din casă. Se îndreaptă către atelier.

Uşa acestuia este întredeschisă. Zeke stă în spatele lui Malin.

O fi înăuntru? Malin scoate pistolul. Deschide prudentă uşa, cu o lovitură de picior.

Înăuntru, un Mercedes vechi, negru.

Se uită în garaj. Nu e nimeni.

— S-ar putea să fie maşina neagră văzută de Linnea Sjöstedt, zice Zeke.

Malin îl aprobă.

Câteva clipe mai târziu sunt din nou amândoi în maşină.

Gata cu ploaia. Să fie acum Anders Dalström la Axel Fågelsjö? Dacă nu, unde?

Jerry Petersson.

Fredrik Fågelsjö.

Aroganţa să vă fi venit de hac? Ceea ce făceaţi? Vanitatea? Frica?

Sven Sjöman e în apartamentul lui Axel Fågelsjö împreună cu alţi patru poliţişti. Apartamentul este gol. Nu au găsit nici proprietarul, nici vreo urmă de luptă.

Peste un sfert de ceas ajung şi Malin şi Zeke.

— Bună treabă, îi spune Sven lui Malin, uitându-se amândoi la portretele de pe pereţii livingului. Aţi făcut o treabă al dracului de bună.

— Nu ne mai rămâne decât să dăm de Anders Dalström, răspunde Malin. Şi de dovezi concrete pentru a-l condamna.

— O să le găsim. Toate indiciile converg către el.

— Dar pe unde dracu' o fi umblând? exclamă Zeke. Şi el, şi Axel Fågelsjö?

— Sunt împreună, presupune Malin. Îmi zic că de multă vreme sunt împreună, fără ca vreunul dintre ei să-şi fi dat seama.

Îi sună telefonul mobil. De la celălalt capăt al firului, aude vocea calmă a lui Karin Johannison:

— Scrisul de pe plăcuţa de pe uşă şi cel din scrisoare sunt unul şi acelaşi. Aceeaşi persoană le-a scris pe amândouă.

65

Anders Dalström – imaginea unei vieţi

Nu e nicio explicaţie de dat.

Ar fi inutil şi, oricum, nimeni nu ar vrea să audă aşa ceva.

Dar e povestea mea. Dacă doriţi, ascultaţi-o.

Tata.

Cu singurul ochi valid lipit de vizorul camerei de filmat, zici că imaginile vor reflecta modul în care vezi lumea, lipsită de perspectivă, lipsită de speranţă. Să-ţi fi moştenit disperarea şi toate îndoielile privitoare la viaţă?

Trebuie că erai omul cel mai frustrat şi mai plin de amărăciune din lume. Şi toată furia ţi-o vărsai pe mine. Am fost nevoit să învăţ să te evit, să dispar din apartament şi să rămân ascuns până când îţi regăseai calmul.

Oamenii m-au văzut şi au început să bârfească. Ştiau că sufereai pentru pierderea ochiului şi că ne băteai şi pe mine, şi pe mama.

Te-am văzut, tată, acolo, în spatele camerei de filmat. Însă tot am venit spre tine, în fugă chiar, în pofida furiei tale. Păstrându-mi însă dubiile, instinctiv, dubii care m-au urmărit transferându-se în relaţiile mele cu ceilalţi.

La început, eram singur la şcoală. Pe urmă s-au legat toţi de mine şi niciun învăţător nu voia să se bage. Mă urmăreau, mă loveau, îşi băteau joc de mine. Aşa că tot singur am rămas. Într-o zi, monştrii aceia mi-au smuls hainele de pe mine, aşa că am

luat-o la fugă gol, gol sub ochii tuturor, pentru a scăpa. Am căzut şi aşa, la pământ, s-au apucat să dea cu picioarele în mine.

M-au târât în şcoală.

M-au băgat cu capul în veceul plin de excremente şi de urină.

O făceau cu regularitate aşa că, până la urmă, nici măcar nu am mai încercat să rezist. Numai că supunerea mea îi făcea şi mai furioşi, şi mai sălbatici, şi mai însetaţi de rău.

Ce le făcusem? De ce tocmai eu?

Oare fiindcă îmi ţineam capul plecat, exact ca tine, tată?

Dar, într-o bună zi, s-a auzit un:

— Opriţi-vă!

Strigătul venea dinspre o masă de muşchi transpirând încredere, care s-a năpustit imediat asupra monştrilor şi i-a bătut atât de tare, încât le-a dat sângele pe nas.

— Să nu vă mai prind că vă luaţi de el. Niciodată!

Şi niciodată nu mi-au mai făcut rău.

În sfârşit, aveam şi eu un aliat.

Andreas. Un elev nou venit în şcoală.

Încă din prima zi a trecut de partea mea. Nu am înţeles niciodată de ce a vrut să fim prieteni, dar sigur despre prietenie a fost vorba. Ca şi Răul, şi prietenia apare de unde te aştepţi mai puţin.

Mulţumită lui Andreas am supravieţuit în anii următori. Uneori mă primea şi familia lui. Îmi aduc aminte de parfumul brioşelor abia scoase din cuptor şi de siropul de zmeură pregătit de mama lui. Şi noi ce făceam? Ce fac toţi băieţeii. Ne jucam în lumea noastră de copii. Iar acolo, tată, nu mă mai puteai atinge, şi asta tot mulţumită lui Andreas.

Amărăciunea ta nu m-a afectat. Deşi... Ba da, deja mă parazitase.

Mă loveai, iar eu cred că încercam să văd dincolo de lovituri. Trebuia să mai fie şi altceva în afară de ele.

Muzica. Am descoperit muzica. Nu mă întreba cum. Era acolo, în mine. Era acolo de mult şi Andreas a încurajat-o să iasă. Mi-a cumpărat o chitară cu banii pe care îi câştigase toată vara la cules căpşuni.

Apoi, când am intrat la liceu, s-a întâmplat ceva. Andreas a început să mă evite, fiindcă îşi dorea să frecventeze alte persoane.

M-a dat la o parte când lumea noastră a mai crescut. Însă nu mi-am pierdut niciodată speranţa. Era prietenul meu şi nu m-am mai putut apropia nicicând atât de mult de cineva ca de el.

Făcea de zor fiţe prin faţa lui Jerry Petersson, gagiul cel mai cool din tot liceul. Se tot împăuna şi înaintea găştii de copii de nobili.

Cât despre mine, nu aşa ceva intenţionam. Ştiam că nu voi fi niciodată ca ei.

Pe urmă, Andreas a murit în noaptea aceea de Anul Nou.

Poate că atunci am lăsat totul baltă, tată, nu-i aşa?

Şi m-am refugiat în muzică.

Am cântat la ultima serbare de sfârşit de an. În seara aceea cred că le-am câştigat respectul, fiindcă entuziasmul lor a fost unul real. M-au bisat de două ori şi, în cursul serii, m-au rugat să le mai cânt melodia aceea din nou, aşezat în iarbă, alături de cele mai frumoase fete.

Însă acolo, în public, nu mai erai şi tu, tată, tu şi camera ta.

M-am angajat ca infirmier şi am închiriat o mică fermă, pentru a putea compune în linişte. Am rămas acolo şi am trimis vreo sută de demo-uri la Stockholm. Însă nu am primit niciun răspuns nici de la *Sony*, nici de la *Polar*, nici de la *Metronome*, nici de la vreo altă casă de discuri.

Şi uite-aşa au trecut mai mulţi ani. Am început să muncesc la Björsäter. Tot mai dădeai în mine de câte ori aveai ocazia, chiar dacă aproape orbiseşi din cauza cataractei.

Ţi-aş fi putut răspunde la lovituri, însă nu am făcut-o niciodată.

De ce? Fiindcă nu voiam să fiu ca tine. Violenţa şi acreala m-ar fi transformat în chiar fiinţa ta.

Mama a murit, iar tu o s-o sfârşeşti la azil, orb complet. Camera de luat vederi ţi s-a stins pentru totdeauna. Furia ţi s-a potolit, amărăciunea nu se mai exprimă decât în tonul vocii, iar viaţa nu îţi mai este decât o aşteptare a morţii.

Din întâmplare am dat peste nişte articole în care era vorba despre Petersson şi despre succesul lui.

Şi am început să simt ceva crescând în mine, un fel de ou invizibil care se umfla până când exploda, eliberându-mi în

sânge milioane de viermi galbeni, care aveau figurile duşmanilor mei. A ta, tată, a băieţilor de la şcoală, ba chiar şi a lui Axel Fågelsjö. Ştiam eu bine cine era şi ce îmi făcuse.

Îmi doream să dispară viermii. În realitate, doar şi-au găsit libertatea.

Pe urmă, Petersson s-a întors prin locurile acestea. A cumpărat castelul şi domeniul familiei Fågelsjö. Şi atunci am primit o scrisoare: Dumnezeu ştie cine mi-o trimisese. Conţinea însă întreg adevărul despre noaptea aceea faimoasă de Anul Nou. Nu mi-ar fi dat niciodată prin cap că la volan fusese Jerry Petersson. În plic mai erau şi nişte fotografii alb-negru cu el pe câmpul respectiv, stând nemişcat, cu ochii închişi, de parcă ar fi meditat la ceva.

Am scris şi eu propria mea scrisoare, dar curajul m-a părăsit în parcare. Cel căruia îi dădusem totul şi care îmi luase totul m-a strivit sub tălpi ca pe o insectă.

Dar m-am ridicat.

Şi am jurat să nu mai permit nicicând să mi se facă aşa ceva. Gata, n-o să-şi mai bată el joc de noi, de mine şi de Andreas. Trebuia să-i cer banii pe care mi-i datora, bani cu care, la drept vorbind, nici nu ştiam ce aş fi putut face.

Aşa că, într-o dimineaţă, devreme, m-am suit în maşină şi m-am dus la castel.

Viermii şuierau. Aproape că îi puteam vedea colcăind prin mine, aproape că le puteam vedea mutrele râzându-mi în nas.

L-am aşteptat în curtea castelului cu un bolovan într-o mână, la caz de nevoie, şi cu unul dintre cuţitele *Mora* ale tatălui meu în buzunar. Mânerul lui de lemn era deja impregnat cu violenţă transmisă de tatăl meu, care deseori îl ţinea în felul acela. Monograma castelului de la Skogså era gravată şi ea pe cuţit, pe care, probabil, îl furase cât lucrase la familia Fågelsjö.

În mână ţineam o hârtie.

Viermii se agitau.

Se căţărau prin mine. Mânia şi frica una erau.

Simţeam că o stare anume luase sfârşit. Şi că altceva putea începe, din acel moment.

66

Mă uit la pământ şi la toate lumile pe care istoria le-a oferit oraşului acestuia şi împrejurimilor lui. Mă uit cum ploaia cade peste copaci, iarbă, câmpuri şi munte şi ştiu că mai sunt încă multe de văzut. Observ o maşină apropiindu-se de castel în zori de zi. Apoi o siluetă întunecată aşteptând de cealaltă parte a şanţului de apărare.

Persoana pe care o văd, eu sunt. Înaintez spre propria-mi moarte. Care se apropie. Numai că încă nu o ştiu, iar când voi afla-o va fi, desigur, prea târziu. Acum, în această clipă a eternităţii, simt uşorul tremur al volanului ţinut de mâinile mele.

67

Skogså, vineri, 24 octombrie

Jerry priveşte în ceaţă. Ţine zdravăn volanul care îi vibrează sub palme. Range Roverul îl poartă de-a latul câmpiei.

Cine l-o fi aşteptând? Nu cumva tu eşti, Katarina? Nu cumva, în sfârşit, te-ai întors la mine?

Ori o fi altcineva? Vreun imbecil de pe-aici? Katarina, spune-mi că tu eşti!... Tu eşti, da?

Nu eşti tu, Katarina.

Nu vei fi niciodată tu.

Ies din maşină şi dau nas în nas cu Anders Dalström. Expresia de pe faţa lui este una disperată, iar laţele îi sunt ude leoarcă. Ţine o piatră în mână. Refuză să o lase jos. Îl privesc enervat, dar nu se întâmplă nimic. Nici nu cedează.

— Vreau cinci milioane de coroane! îmi strigă.

Izbucnesc în râs şi-i răspund:

— O să iei fix... Dacă nu te cari de urgenţă te strivesc ca pe-un şoricel. O să ţi-o iei mai rău decât în parcare la Ikea...

Anders îmi întinde o bucată de hârtie.

— Acesta e numărul contului meu! ţipă.

Ploaia întinde cerneala, iar eu izbucnesc încă o dată în râs.

— Cinci milioane. Într-o săptămână.

Rânjesc amuzat, apoi mă cam satur. Mototolesc bucata de hârtie şi o arunc pe jos. Şi nici că-mi pasă de bolovanul lui Anders Dalström.

Acesta ridică hârtia cu mâna liberă şi o bagă în buzunarul mantalei.

Mă întorc şi mă pregătesc să plec când, din spate, aud un urlet ca de fiară.

Văd ceva negru repezindu-se spre mine, simt o durere puternică şi mă prăbuşesc. O întreagă furie acumulată timp de zeci de ani se abate asupra mea. Burta îmi arde, îmi arde şi iar îmi arde. Anders se îndepărtează în sus, pe malul şanţului de apărare. Îmi simt creierul şi gândurile dispărând în durere.

Mă târăsc prin curte. Durerea pe care o simt în cap şi în pântece va fi cea din urmă, răspândindu-mi-se în tot corpul ca împinsă de un vânt venit din trecut.

Mă omoară. E tot ce mai am timp să-mi spun, pe când trec pe deasupra stejarilor din jurul şanţului de apărare. Am impresia că văd o piatră spărgând oglinda apei.

Sânge să fie ceea ce observ curgând în faţa ochilor mei?

Sunt iarăşi copil, sunt bărbat. Sunt împreună cu Katarina pe malul unei ape, poate al unui râu. Apa e liniştită, iar eu îi ung spatele cu cremă de protecţie, pe când ea îmi şopteşte ceva la ureche.

Acum sunt al vântului. Cad. Când ating suprafaţa apei, deja nu mai respir. Lamele ascuţite ale maşinii de tuns iarba în sfârşit au amuţit. Şi-mi deschid noii ochi.

68

— Ţi-am omorât fiul, iar acum a venit şi rândul tău! urlă Anders Dalström.

Axel Fågelsjö e legat de un scaun. Anders Dalström priveşte bătrânul care se zbate pentru a scăpa. Ochii acestuia exprimă un amestec straniu de ură, disperare şi resemnare, trădându-i spaima, o spaimă pe care nu o simţi decât atunci când nu înţelegi ce se întâmplă.

— Exact la fel cum şi tu mi-ai omorât tatăl.

— Nu am omorât pe nimeni!

— Ba da, mi-ai omorât tatăl.

Anders Dalström observă cum Axel Fågelsjö ar vrea să mai adauge ceva, să ţipe, dar niciun sunet nu-i iese din gură.

Scoate o cârpă din geantă, o bagă în gura bătrânului, apoi i-o leagă în jurul capului. Simte o crâncenă plăcere atunci când, strângând nodul, poate citi durerea în ochii lui Axel Fågelsjö. Trupul acestuia se mişcă tot mai puţin, ca legănat de nişte valuri.

Simte nevoia de a-i explica gestul pe care e gata să-l facă.

De a-l obliga să îl asculte.

— Ce fel de tată crezi că a mai fost după ce l-ai ucis? Mă urmărea cu camera de filmat în mână. Mă urmărea ca să mă omoare. Mă ura fiindcă aveam toată viaţa înainte. Era de parcă eu aş fi încarnat întreaga lui suferinţă.

Axel Fågelsjö se răsuceşte pe scaun, încercând să se elibereze. S-ar bucura să poată spune ceva. Să îşi ceară iertare?

Nu, asta nu.

Anders Dalström îi trage un pumn în faţă. Simte durerea urcând de-a lungul falangelor, de-a lungul braţului. Violenţa e dulce şi plăcută. Face să dispară răul.

Aşa că loveşte iar şi iar, şi iar. Viermii se agită. Monştrii din curtea şcolii. Violenţa tatălui. Viermii îşi iau chipurile tuturor. Excrementele din veceuri. Suferinţa de a nu fi cunoscut niciodată dragostea, sentimentul acela în care te poţi odihni.

Suferinţa, suferinţa, suferinţa.

Întreaga suferinţă a lumii. Întreaga furie a lumii primită în plină figură. Aceeaşi durere care a înfipt de patruzeci de ori cuţitul în corpul lui Jerry Petersson. Oare mie câte mi-o fi pregătind?

Totuşi, cine mai e şi ăsta? se întreabă Axel Fågelsjö.

Bettina, spune-mi, cine este?

În pofida propriei voinţe, Axel Fågelsjö cedează iarăşi în faţa spaimei. Încearcă să scape. Ar vrea să o ia la fugă, să alerge, dar e strâns legat de scaun, condamnat să rămână aici. Dacă ăsta mi-a ucis fiul, atunci chiar va plăti. O jur.

Încăperea.

Drăguţă, familiară. Suntem acasă.

Bettina. Cenuşa ţi-e răspândită prin pădure.

Loviturile au încetat. S-a aşezat pe un scaun, lângă perete. Pare că încearcă să îşi adune forţele pentru a-mi spune ceva.

— Acum, ascultă-mă bine.

Anders Dalström se ridică şi înaintează către Axel Fågelsjö, în mijlocul încăperii îngheţate.

— Şi doar ce m-ai făcut să sufăr, şi numai ce l-ai făcut pe tatăl meu să sufere şi tot ar fi de-ajuns pentru ca să te omor.

Îşi înfige degetele în nările lui Axel Fågelsjö. Bătrânul horcăie de durere. Lui Anders Dalström i-ar plăcea să îi smulgă nasul, să îi simtă sângele curgându-i pe degete, să observe cum ultimele creaturi cu sânge rece îi părăsesc trupul.

— Ştii ceva? Îmi place enorm să îmi folosesc forţa pentru a-mi demonstra puterea. Mă hrănesc cu violenţă, înţelegi? L-am făcut să iasă din casă şi l-am lovit până a murit. Pe urmă i-am dus corpul în capelă. Voiam să ştii. Ce-ai făcut din mine? Ştii ce a putut tata să îmi facă atunci când a început să aibă dureri de ochi şi de cap?

Anders Dalström îl mai loveşte o dată, dar se sperie în clipa în care falangele întâlnesc bărbia bătrânului.

Viermii se agită din nou. Şi sunt mai numeroşi decât oricând. Îi aleargă prin vene, îi beau sângele.

E nebun, îşi zice Axel Fågelsjö. Încearcă să scape de durere şi să se afunde în amintiri.

În sfârşit, voi veni lângă tine, Bettina. Am fost cu tine, în pădure, în dimineaţa primei crime.

Haide, loveşte-mă!

Mulţumită ţie o voi întâlni iarăşi pe cea pe care o iubesc.

Acum, Axel ştie cine e cel din faţa lui.

E fiul angajatului aceluia de la fermă, incapabilul căruia îi scosese ochiul.

Regretabil, dar se mai întâmplă.

O merita. Nu era decât un nimic, o lichea.

Dar Fredrik chiar merita ceea ce i-ai făcut?

Nimeni, nici măcar vreunul dintre ai mei, nu are cum să îmi spună ce merită făcut şi ce nu.

Iar mă loveşte. Acum, cu patul unei puşti. Ce durere!... Simt cum îmi sar dinţii din gură. Şi mi se pare că o să-mi sară şi ochii din orbite.

Ce s-o mai fi întâmplat cu angajatul acela? Îmi aduc aminte că nu a scos un cuvânt la proces. Ce s-o fi întâmplat după aceea? Nu cumva a suferit exact la fel cum sufăr eu acum? Bine, şi-a pierdut un ochi, dar este ăsta un motiv suficient pentru a te plânge o veşnicie? Sigur că l-a umplut amărăciunea, numai că viaţa este atât de simplă dacă îi accepţi fatalitatea, indiferent care ar fi chipul ei.

Un cuţit. Acum agită un cuţit. Îmi arată monograma de pe mâner. E de la Skogså. Mă taie pe obraz.

Durerea e atroce. Urlu.

Bettina, chiar te voi putea reîntâlni? Eşti mândră de mine? Nu vreau să mă odihnesc în capelă, ci împreună cu tine, în pădure.

La urma urmelor, ce este un castel? Şi o proprietate de câteva hectare? Amintirile astea de care toată lumea îşi bate joc?

O să-i pun capăt, se gândeşte Anders Dalström. O să fac exact ce vreau. La fel ca el.

Pe faţa lui văd chipul tău, tată.

Nu cumva sunteţi una şi aceeaşi persoană?

De ce ezit tocmai acum? Păi, ce, monştrii au ezitat vreo clipă acolo, în curtea şcolii?

Sângele curge pe obrazul lui Axel Fågelsjö. Anders ar vrea să îşi înfigă cuţitul în burta asta mare, dar nu reuşeşte. Ceva îl reţine, şoptindu-i la ureche: „Nu!" Aruncă într-un colţ cuţitul şi îşi înfige din nou degetele în nasul lui Axel Fågelsjö, astupându-i nările. Cu cealaltă mână înfundă şi mai mult cârpa în gura bătrânului, care nu mai poate respira. Anders Dalström ştie că ar vrea să strige, să ceară aer. Din priviri i s-au dus şi aroganţa, şi pretenţiile, lăsând loc altui sentiment: groaza.

Văd ceva pâlpâind. În negru şi alb.

Simt ceva căţărându-se pe corpul meu. Ceva care nu va mai dispărea niciodată.

Aud un murmur. Tu eşti, Andreas? Tu eşti?

Aer.

Aer!

Bettina, Fredrik, vreau să vin alături de voi. Dar nu acum. Katarina, unde eşti?

Am greşit. Recunosc. Totuşi, iartă-mă! E timpul să trecem la altceva. Am greşit, dar nu e un motiv suficient pentru a fi omorât. Vreau să mai trăiesc. Mi-e frică. Simt căldura lingându-mi călcâiele. Aş vrea să ţip, să te rog să mă ierţi, să-ţi spun că aş putea chiar să te iubesc, şi pe tine şi pe toţi ceilalţi. Ar trebui să treci la altceva, e sigura speranţă posibilă pentru tine. Sângele curge şi totuşi asta nu te opreşte. Îţi bagi degetele încă şi mai adânc în nările mele.

Aer! Daţi-mi aer...

69

— Mami?!

În timp ce Malin iese din imobilul în care locuieşte Axel Fågelsjö, vocea lui Tove îi răsună în minte ca o lovitură de ciocan.

Zeke e lângă ea. Agitat, părând că vrea să fugă la maşină.

— Tove?

Iubito, nu pot sta acum de vorbă.

Unde-ar putea fi Axel Fågelsjö şi Anders Dalström? Fiindcă sunt cu siguranţă împreună.

În apartamentul bătrânului, Sven spusese:

— Anders Dlaström l-a dus pe Fredrik Fågelsjö la castel. Tot aşa de bine l-ar putea duce şi pe tatăl acestuia. Zeke, Malin, duceţi-vă imediat acolo. Interogaţi-i pe Katarina Fågelsjö şi pe toţi cei implicaţi în caz. Anders Dlaström se poate dovedi foarte periculos. Trebuie arestat cât mai repede.

— Mami, voiam să...

Malin aude vocea fetei alergând înspre maşină. Înţelege ce ar vrea să-i spună şi răspunde:

— Tove, trebuie să închid.

Şi o face. O clipă mai târziu simte nevoia de a o suna, de a-i cere iertare pentru tot ce se întâmplase în seara în care trecuse pe la ea. O lăsase să plece, e cea mai rea dintre toate mamele posibile. Viaţa nu e chiar aşa de simplă şi s-ar bucura să îi poată cere scuze.

Malin se întreabă ce o fi vrut Tove să îi spună. E conştientă că ar trebui să îi telefoneze. Poate că are nevoie de mine. În loc de asta, spune:

— Dă-i drumul mai repede, fir-ar să fie! Mai repede!

Lumina farurilor mătură strada Drottninggatan în viteză.

Telefonul lui Malin sună din nou. Tove să fie? Nu, nu acum, Tove, te rog... Pe ecran este afişat un alt număr.

— Malin sunt.

— Aici Johan Stekänger.

Avocatul. Cel care se ocupă de succesiunea lui Jerry Petersson. Cel care l-a găsit pe Fredrik Fågelsjö.

— Doream să vă comunic că domeniul şi castelul de la Skogså au fost revândute ieri. Pentru dublul preţului la care l-a cumpărat Jerry Petersson. Tatăl acestuia a acceptat oferta.

— Cine este cumpărătorul?

— Păi...

— Spuneţi odată!

— Eu...

— Spuneţi-mi! Dacă nu, vă promit să fac în aşa fel încât să aveţi necazuri. Haideţi. Spuneţi-ne. Cine a cumpărat Skogså?

— Axel Fågelsjö, ce credeaţi? Am semnat ieri documentele şi apoi, în mod simbolic, i s-au înmânat cheile. Am strâns lucrurile lui Petersson, iar operele de artă au fost scoase la licitaţie. Fågelsjö a râs când a primit cheile, zicând că, oricum, păstrase duplicatul. Nu cred ca Petersson să fi schimbat încuietorile.

— A răscumpărat castelul.

— Nici vorbă să piardă vremea...

— E un vechi combatant.

Zeke conduce în viteză, îndreptându-se către castel.

Cu siguranţă, acolo trebuie să fie.

Câmpul.

Pădurea.

Ce se întâmplă aici? Ce fel de întuneric s-o fi abătând asupra oamenilor? Ce i-o fi împingând spre fapte care depăşesc

puterea de înţelegere? Precum crima aceea, aşa-zisă de onoare, pe care o rezolvaseră înaintea cazului de acum.

Ce poate împinge o mamă să-i trântească în nas telefonul fetei ei? Malin închide ochii. Îşi revede fiica imobilizată la pământ de o nebună. Vede un cadavru pe un scaun, într-un colţ întunecat al unei camere blestemate, dintr-un spital blestemat.

Tove Fors.

Fredrik Fågelsjö.

Anders Dalström.

Jerry Petersson.

Ştiu ce aveţi în comun.

Şi pot face ceva pentru tine, Tove. Şi pentru mine. Şi pentru noi toţi.

Dacă nici măcar eu nu te pot iubi, înseamnă că iubirea nu există.

Ajung cei dintâi. Castelul se ridică deasupra domeniului cucerit de întuneric.

Proiectoarele colorează în verde apa şanţului de apărare. Să fie, totuşi, culoarea naturală a apei?

Pe alee nu se zăreşte nicio maşină.

Malin aleargă spre uşă, încearcă să o deschidă, dar o găseşte încuiată.

Ce coşmar.

Nu sunt aici.

Zeke o ajunge din urmă.

— S-ar zice că nu se află pe aici, murmură.

Malin se întreabă de ce o fi vorbind în şoaptă.

— Dă-o-n mă-sa, eram sigură!...

În jurul lor ar fi doar tăcere în lipsa freamătului pădurii.

— Ia stai: ar fi putut descuia şi încuia cu cheile lui Fågelsjö! exclamă Malin.

— Haide să aruncăm o privire.

Înconjoară castelul şi inspectează locul până la capelă. Totul e gol, totul e încuiat.

Înaintează tăcuţi.

Unde e maşina? se întreabă Malin. Aici trebuie să fie amândoi.

Aud zgomotul unei maşini urcând pe alee. Să fie tot de la poliţie? Pe urmă observă o lumină slabă venind dintr-o gură de aerisire bine mascată.

Se privesc, îşi fac un semn din cap şi aleargă la intrarea în castel.

Pietrişul le scârţâie sub picioare.

Trei poliţişti coboară dintr-o dubă.

— Uşa! le strigă Malin. S-ar putea să fie în pivniţă.

Cei trei încearcă să dărâme uşa, însă încercarea rămâne fără rezultat.

— Aşa n-avem cum reuşi! constată unul dintre ei.

Malin îi pune să se dea înapoi, îşi scoate pistolul din toc şi trage în broasca neagră, din fier, veche de un secol. Odată încărcătorul consumat, încuietoarea cade pe trepte.

Malin intră prima.

Traversează în fugă încăperile castelului.

Şi noaptea bucătăria seamănă cu o măcelărie.

Coboară scările sărind mai multe trepte deodată. Acum e în pivniţă. Se aşteptase să dea aici de Axel Fågelsjö şi de Anders Dalström.

În realitate, subsolul e întunecat şi rece. Malin respiră greu. Ceilalţi sunt în spatele ei. Le simte teama. Paşii calcă solul cu regularitate. Înaintează aplecată pe coridoarele pivniţei. Cu o lovitură de picior deschide uşa a ceea ce păruse o tainiţă. Aici să-şi fi sfârşit zilele soldaţii ruşi, înainte de a fi fost zidiţi în pereţii şanţului de apărare?

Traversează încăperea, apoi o a doua, o a treia... Toate goale.

Ajung în faţa unei a patra uşi.

În spatele ei se vede lumină.

Malin apasă pe clanţă.

Ce-o să găsesc dincolo?

Deschide.

70

Tot aici e?

Sau eşti tu, Bettina?

Ba nu. Tot aici e.

N-am înţeles.

Parcă a venit cineva. Sau el e cel care s-a întors?

Şi-a scos împuţitele alea de degete din nasul meu, dar cârpa tot în gură mi-a lăsat-o. A încetat să mă tot cresteze cu cuţitul.

Braţele îmi sunt legate cu o frânghie. Mă mişc pe scaun. La drept vorbind, mai bine s-ar întoarce, Bettina, ca să pot ajunge odată lângă tine.

Dar chiar asta îmi doresc?

Nu, vreau să rămân aici. Ştiu ce am de făcut. Lumina îmi intră iarăşi în ochi. Am auzit o uşă deschizându-se. Soseşte oare moartea ori viaţa?

Fie-vă milă!

Nu sunt un om rău.

Lumina becului de pe tavan inundă încăperea.

Malin îl vede.

E aşezat pe un scaun, în mijlocul încăperii. Îi curge sânge din nas şi din cap.

Axel Fågelsjö.

Singur. Anders Dalström nu e cu el.

Axel Fågelsjö. Mai puţin impresionant acum. Nu contează dacă e mort ori viu, îşi zice Malin. Se apropie prudentă, întrebându-se dacă, totuşi, mai trăieşte.

Corpul bătrânului pare a se confunda cu podeaua de piatră. Pereţii castelului dau impresia că îi sug sângele. Malin simte bătăile unei inimi, ale inimii istoriei, ritm straniu al unei melodii cântate de arterele şi venele acesteia.

A ajuns în faţa lui Axel Fågelsjö.

Îi pune mâna pe umăr.

Bătrânul deschide ochii şi privirea pare a i se limpezi.

Malin face semn şi celorlalţi să intre. Nimeni altcineva nu este aici. Atunci unde să fie Anders Dalström?

Axel Fågelsjö tresare.

Emite un sunet răguşit. Vrea să i se scoată căluşul din gură. Malin se mai uită o dată de jur împrejur. Încăperea este goală. Lasă arma pe jos. Simte în spatele ei respiraţia lui Zeke.

Scoate căluşul din gura bătrânului. Unul dintre poliţişti taie frânghia care îi leagă mădularele. Îşi eliberează mâinile ridicându-se scurt, ca pătruns de o nouă undă de putere.

Dă din picioare.

În sfârşit, se ridică.

O priveşte pe Malin.

— Imbecilul ăsta de două parale, nici măcar n-a avut îndrăzneala să... Nici măcar atât.

Nu îndrăzneala a fost problema, tată.

Nu a putut. Nu a vrut.

Te văd. Te aşezi la loc pe scaun, la capătul puterilor. Cu câteva clipe mai înainte erai paralizat de frică. Asta simţi când te găseşti la frontiera dintre viaţă şi moarte.

Exact acolo ajunseseşi, dar ai fost ţinut de partea vieţii. Măcar ai învăţat ceva din toată povestea?

Nu cred.

Voi fi înmormântat peste câteva zile, dar nici că-ţi pasă. Cavoul familiei, acolo, în capelă, este pregătit.

Multe lucruri nu ştiu despre tine, tată.

Îi văd pe Malin Fors şi pe Zacharias Martinsson. Sunt la uşă, vorbind cu şeful lor. Şi se întreabă pe unde ar putea fi Anders Dalström.

Aţi ajuns la capăt, Malin, deşi jocul încă nu s-a terminat. Mai sunt câteva ore de petrecut între lumină şi întuneric.

Aţi găsit cuţitul cu monogramă pe mâner, cuţitul care mi-a ciuruit corpul. Karin Johannison vă va confirma în curând că este obiectul cu care mi-au fost făcute rănile.

Într-un fel, ceea ce mi s-a întâmplat nu e altceva decât un mod de a se face dreptate. După ce sfârâmasem atâtea iubiri şi prietenii, venise vremea să plătesc.

Unde s-a dus, aşadar, Anders Dalström?

Haide, Malin, ştii foarte bine, zău că ştii.

Malin se lasă pe vine lângă Axel Fågelsjö, care e iarăşi aşezat pe scaun. Îi observă sosind pe Waldemar Ekenberg şi pe Johan Jakobsson.

Bătrânul îşi şterge sângele de pe faţă. Respiră rar şi spune:

— Nu a îndrăznit, monstrul. Dar tot mi-a scos ceva dinţi.

— A zis ceva în momentul în care a plecat?

— Nu.

— Ştiţi unde s-ar fi putut duce?

Bărbatul care le răspunde este unul impunător. Chiar epuizat, privirea tot vie i-a rămas.

— Când animalele îşi presimt sfârşitul, se întorc în locurile unde au trăit ceva important.

— Era înarmat?

— Altfel cum credeţi că m-ar fi adus aici?

— Eraţi deja aici la sosirea lui?

— Nu, în apartament. Dar mă pregăteam să vin. Mă grăbeam să ajung înapoi, la mine acasă.

Malin se ridică şi se grăbeşte să ajungă alături de Zeke.

— Vino, Zeke, îi strigă. Ştiu unde e!

Zeke o urmează fără a pune întrebări. Aleargă amândoi până la maşină. Apa din şanţul de apărare pare că fierbe, aducând bule verzi la suprafaţă. Ploaia loveşte violent pământul. Odată pornit, Volvoul parcurge din ce în ce mai repede domeniul. Au senzaţia

că sunt precedaţi de propriile lor fantome, care plutesc neliniştite în afara maşinii.

Nu spun nicio vorbă.

Sunt urmaţi şi de alte maşini cu girofarurile în funcţiune.

Dar fără sirene pornite.

Zgomotul ploii, al vântului şi al motoarelor umple pădurea şi câmpurile.

Trec prin faţa casei Linneei Sjöstedt, de unde scapă un firişor de lumină. Urmează clădirea în care a avut loc faimoasa petrecere de Anul Nou. Parcurg viraj după viraj pentru a ajunge în câmpul cu acea curbă periculoasă unde maşina condusă de Jerry Petersson s-a dat de mai multe ori peste cap, făcând să zboare corpuri prin noaptea de iarnă, în tăcerea făcută ţăndări de zgomotul violent de tablă care se contorsionează.

Pe câmp e o maşină.

Albă.

Văzută în fasciculul de raze ale farurilor, ploaia este aproape transparentă.

Ceva mai departe, la limita dintre întuneric şi lumină, un bărbat. Cu puşca în mână.

71

Zgomot. Lumină.

Maşini şi jocuri de culoare ca nişte cascade.

Nu l-am putut omorî. Totuşi, am reuşit să îi ucid fiul. În mine era chemarea. Ce sentiment minunat!...

Am făcut-o.

Nu intenţionam să îl omor pe Jerry Petersson. Însă nici nu se poate spune că nu şi-a meritat moartea.

De-acum e timpul să dispar. Gata. Locul de aici e perfect, nu-i aşa, Andreas?

Dacă eşti pe aici, arată-te, te rog. N-am să mă mişc. Şi-am să privesc viermii drept în ochi.

Zgomotul.

Maşinile.

Strigătele acelea, oamenii. Silueta întunecată ce se apropie de mine în câmpul ăsta mustind de noroi.

Nu-i văd chipul.

Ştiu însă că nu tu eşti, Andreas.

Malin iese din maşină.

— Lasă-mă pe mine, Zeke.

Silueta din câmp este tot atât de lipsită de contur ca şi imaginile din viaţa ei. Pletele flutură în vânt ca un bici.

În mână ţine o puşcă. O carabină.

Malin scoate revolverul din toc pentru a doua oară în această zi.

De acum sunt cu toţii aproape de capătul drumului.

Întreaga durere, angoasă, spaimă, totul este aici, sub ochii ei.

Bărbatul ţine arma cu ţeava în jos.

Ceilalţi poliţişti rămân ascunşi în spatele maşinilor. Vocea lui Sven e neliniştită, nervoasă şi totuşi plină de siguranţă de sine: nu o pot opri pe Malin să se ducă. Aceasta înaintează către bărbatul de pe câmp. Cu cât se apropie, cu atât figura lui este mai clară. În privire i se poate citi suferinţa. Altfel ai zice că nici vorbă să mă vadă. De parcă ar fi singur în vânt şi în ploaie, în căutarea a ceva de multă vreme pierdut.

Nu zăresc decât întuneric.

Nu simt decât viermii care mă rănesc urcând prin mine. Nu aud decât gemetele lor. Şi acum simt loviturile date de tata. Îi aud urlând în timp ce mă urmăresc.

Şi nu eşti aici, Andreas.

Privesc lumina şi silueta care se apropie de mine. Pare să strige ceva, de parcă ar putea avea vreo importanţă. Numai că de auzit nu aud decât un bolborosit continuu.

Oricum, tot nu mai contează. Bag ţeava puştii în gură. Şi apăs pe trăgaciul pe care şi tu aveai obiceiul de a apăsa, tată, înainte de a-ţi pierde ochiul.

Femeia se apropie.

Şi tot nu te văd, Andreas. Tot nu eşti pe aici.

Îşi bagă ţeava puştii în gură.

Degetele sunt gata să apese pe trăgaci. Gest prudent, dar nu ezitant.

— Nu face asta! îi strigă Malin. Nu rezolvi nimic aşa.

Şi, în clipa în care strigă, o rafală de vânt mătură întreg câmpul ca un lung suspin.

O să tragă, îşi zice Malin.

Însă Anders Dalström nu apasă pe trăgaci. Privirile li se încrucişează, iar tulburarea din ochii lui se risipeşte, părând a fi sigur de ce va urma. Malin mai strigă o dată:

— Puteţi descurca lucrurile şi altfel. Mereu există o ieşire.

Timpul se opreşte. Malin îi vede pe Tove şi pe Jan în faţa ei. Sunt acasă şi se uită la televizor. Aşteaptă ca ea să se întoarcă şi să îi iubească. Fiindcă exact această dragoste este ceea ce le lipseşte. M-aş bucura să pot înţelege ce mă împiedică să îi iubesc, îşi zice Malin. Apoi, cu voce tare:

— Nu faceţi asta!

Vocea mi-a devenit rugătoare.

Nu faceţi asta.

Mereu există o ieşire.

„Nu faceţi asta!" mi-a zis.

O aud foarte bine acum.

Numai că aici vreau să mor. Privesc în întuneric şi văd o maşină dându-se peste cap, şi întreaga lume odată cu ea, până când se goleşte de tot şi se sfârşeşte.

Ia zi, de ce mai stau pe gânduri?

Puşca e tare şi rece. Şi are gust de metal, de fier.

Vreau să mor aici şi acum.

Îi văd buzele mişcându-se, dar niciun sunet nu mai scapă printre ele. Atunci, ce aud? A cui e vocea? Şi ce îmi spune?

Fă-o! Fă-o!

Laşule! Fă-o!

Apasă pe trăgaci şi termină!

Da, eu făceam jocurile, dar ce mai contează? Oricum, numai viaţă nu era aia de mai-nainte.

Nici urmă de speranţă.

Aşa că fă-o, fă-o, fă-o, fă-o.

Acum, acum, acum.

Pleacă, pleacă, pleacă!

Anders Dalström s-ar bucura să poată alunga vocea descărnată, făcând gesturi largi către cer, chiar dacă îi spune exact ceea ce vrea să audă.

Fă-o!

Fă-o!

Trebuie, trebuie. Voi îndrăzni, oare?

Ia mai du-te dracului!

Eu singur trebuie s-o fac.

Fă-o, zice iarăşi vocea. Nu, zice altă voce, n-o face. Al cui să fie chipul ăsta?

Se uită drept în faţă, de parcă privirile i-ar fi fixate într-un punct, la zece centimetri de chipul meu, îşi spune Malin.

Ştiu ce cauţi, se gândeşte apoi poliţista.

— Aici e. Şi vrea să-ţi regăseşti sângele rece.

Anders Dalström se linişteşte, nu mai mişcă, de parcă întregul film al vieţii lui se apropie de final. Îşi mişcă buzele, însă Malin nu reuşeşte să distingă cuvintele pe care le pronunţă. Sunetele care dau ocol ţevii puştii sunt destinate altcuiva.

Degetele de pe trăgaci.

Zidul de întuneric din spatele lui.

Şi, în spatele zidului, ce să fie?

Andreas? Tu eşti? Tu eşti acolo?

Figura ta pluteşte înaintea ei? Pe chipul ei? În locul chipului ei?

Ce zici?

Anders, eu sunt. Eu sunt, ba chiar mai mult decât atât, zice vocea. Pe mine trebuie să mă asculţi. Şi pe nimeni altcineva. Nu vreau să vii lângă mine. Nici nu se pune problema. Viaţa nu ţi s-a terminat. Viermii vor dispărea ei. Îţi promit. Sigur, viaţa pe care o mai ai de trăit nu are să fie uşoară. Numai că e viaţa ta. Uită-te bine, acum îmi poţi vedea faţa. Eu sunt. Mă recunoşti, nu-i aşa? Aşa că, scoateţi puşca din gură. Dacă nu, am să dispar din nou.

Andreas, tu eşti.

Îmi ceri să n-o fac.

O să te-ascult. Cum aş putea să nu te ascult?

Anders Dalström îşi scoate încet ţeava carabinei din gură. Apoi, cu un gest neaşteptat, o aruncă pe pământul ud. Ridică mâinile privind-o drept în ochi pe Malin.

La cine te uiţi? îl întreabă Malin în gând.

La mine?

La altcineva?

Îndreaptă pistolul către el.

Simte ploaia udându-i ceafa, prelingându-i-se pe spinare. În spate aude zgomot de paşi.

Vede apoi doi poliţişti apărând în faţa ei. Se apropie de Anders Dalström şi îi pun cătuşele cu un zâmbet de satisfacţie.

O mână se aşază pe umărul lui Malin.

Aude vocea lui Zeke în ureche:

— Eşti nebună, Malin. Absolut nebună...

EPILOG

Linköping, Sävsjö, noiembrie

Cel ce priveşte şi ascultă ne poate vedea.

Suntem cu toţii aici. Suntem băieţii prinşi de timp.

Prin jurul vostru plutim.

Suntem peste tot şi nicăieri, în acelaşi timp.

Şi-avem aceeaşi voce. A lui Jerry, a lui Andreas, a lui Fredrik... Suntem o coralã mută.

Bărbatul acesta din închisoare, care stă singur în celulă, va fi în curând adus la tribunal spre a fi judecat.

Dar singur nu se va mai simţi niciodată de acum, ştiind cine este şi de ce a făcut ceea ce a făcut.

Într-un fel, soarta criminalilor este de invidiat. Ciudat, nu?

Dar ce nu este ciudat?

Puţini sunt cei care privesc şi ascultă.

Cei ce îndrăznesc să creadă.

Malin se uită în jur. E ceva oficial în acest vechi hotel transformat în centru de dezintoxicare.

Se află aici de şase săptămâni.

Sven Sjöman fusese categoric. Malin depăşise orice limită admisibilă.

— Trebuie să iei o pauză. Intri în concediu de boală. Aşa vei putea urma terapia de dezalcoolizare.

Şi-i aşezase pe birou împutita aia de broşură.

Semăna cu pliantele publicitare pentru turism organizat prin agenţii.

Nişte rânduri de case galbene în jurul unei vile de un alb sclipitor. Mesteceni în floare.

Afară e zăpadă. Toamna e pe sfârşite, iar picăturile de ploaie s-au preschimbat în fulgi de nea.

— Bine. De acord. Mă duc.

— Nici n-ai de ales, dacă vrei să rămâi în poliţie.

Îl sunase pe Jan. Îi explicase situaţia şi ce aştepta Sven de la ea. Nu păruse surprins. Poate că păstrase legătura cu Sjöman.

— Ştii că ai o problemă, da?

— Da.

— Ştii că eşti alcoolică, da?

— Ştiu că am tendinţa de a bea, da. Şi că trebuie să...

— Trebuie să nu mai bei, Malin. Nici măcar o picătură.

Jan îi permisese să se vadă cu Tove. Băuseră o cafea la *Tomby*, apoi trecuseră pe la *H&M*. La cafenea, Malin îi ceruse scuze pentru modul în care se comportase. Şi o anunţase că se duce să se trateze.

— Chiar trebuie să pleci atâta timp?

— Ştii, ar fi putut fi şi mai rău...

Lui Malin îi venea să plângă. Tove părea să se fi vindecat de trauma de acum un an. Deşi, poate că undeva, în străfundurile sufletului, lucrurile nu stăteau chiar aşa.

Malin avusese impresia că stă în faţa unei persoane mature, care se schimbase considerabil, o străină totuşi foarte familiară. În mijlocul agitaţiei din centrul comercial, încercaseră să nu se lase pradă tristeţii. Fiindcă dintre toate lucrurile pe care le pot face împreună o mamă şi fiica ei, la tristeţe recurgeau cel mai mult.

Tove spusese:

— Las' că-i bine, mami. Chiar ai nevoie de tratament.

E normal să abordeze asemenea subiecte o fată de cincisprezece ani?

— Mie mi-e bine, de-acum trebuie să mai ai grijă şi de tine.

Era ceva straniu în privirea ei. Însă nimic nu putea fi mai straniu decât o mamă care îşi părăseşte copilul.

— Mă voi întoarce înainte de Crăciun.

Locul acesta...

Unde lumea se strânge în grup pentru a vorbi despre alcool.

Unde te aşezi în faţa unui necunoscut a cărui consultaţie nu ajunge la niciun rezultat.

Unde trebuie să recunoşti că eşti „alcoolic".

Tove îmi lipseşte în asemenea hal, încât simt că înnebunesc. Mi-e îngrozitor de ruşine. M-aş bucura, mai degrabă, să îmi pot smulge pielea de pe mine, ca să nu mă mai recunoască nimeni. Trebuie însă să descopăr modalitatea de a-mi accepta ruşinea.

Când Malin o adusese pe Tove acasă la Jan, se luaseră în braţe amândouă. Jan stătea la fereastra bucătăriei, singura sursă de lumină în întunericul nopţii.

— Ai grijă de tine. Vezi să nu păţeşti ceva. Altfel, nici c-aş mai putea să-mi revin vreodată.

— Nu mai spune asta, mami, nu o mai spune. Totul va fi în ordine.

Totuşi, Jan nu îi lipseşte absolut deloc. Lucru bun pentru ea.

Cine vrea să ne vorbească despre tendinţele sale autodistructive? Despre modul în care se manifestă, de mecanismul care declanşează setea? Despre amintirile sale?

Ia să nu vă mai frece pe voi grija pentru amintirile mele...

Nu vreau, nu, nici nu vreau să ştiu!

Mi se întâmplă să visez un băiat fără chip.

Secrete.

Minciuni.

Minciuni aruncate unor fiinţe care totuşi nu au făcut niciun rău. Nopţi de insomnie, coşmaruri.

Pentru morţi, povestea s-a încheiat, nu însă şi pentru mine. Deşi...

Coşmarurile îmi sunt în alb-negru, ca filmate cu o cameră *Super 8*. Uneori, apare şi copilul acela în imagini. Fuge printr-o iarbă care nu seamănă cu aceea din filmul proiectat pe peretele din camera lui Anders Dalström.

Ieri, aşezată în cerc, alături de ceilalţi, le-am zis-o pe şleau:

— Sunt alcoolică.

M-a sunat tata.

Jan l-a anunţat unde mă aflu, ca explicaţie a faptului că nu răspund la telefon. Nu părea frământat de situaţia mea. Ba, chiar, din contră, liniştit.

— Să ştii că nu arătai prea bine când ne-am văzut.

Îmi ascunzi ceva. Ce oare? Ce nu ştiu nici până acum? Chiar o să duceţi secretul ăsta în mormânt şi tu, şi mămica?

Şi nu cumva exact acest secret e motivul pentru care am fost înghesuită aici, în centrul ăsta de terapie pierdut în mijlocul pădurii?

Malin face efortul de a merge până lângă patul lipit de perete. Se aşază cu picioarele încrucişate sub ea şi se gândeşte la Maria Murvall care, pesemne, stă şi ea la fel, pe un alt pat, dintr-o altă încăpere.

Ce vrea lumea de la noi, Maria?

De Crăciun mă întorc acasă. Şi nu voi bea alcool. Pot să fac asta. Îmi doresc un Crăciun blând, liniştit. Trebuie să îmi păstrez calmul.

Canapeaua verde din faţa televizorului.

Malin e singură. Nicio altă pacientă nu este interesată de ştiri.

Astăzi începe procesul lui Anders Dalström. Malin îşi aminteşte interogatoriul. Le vorbise despre viermii din el, care, în sfârşit, îl părăsiseră după ce îl omorâse pe Jerry Petersson. Le vorbise despre o anume linişte. O linişte pe care o căutase, mai apoi, prin uciderea lui Fredrik Fågelsjö. Viermii însă refuzaseră violenţa în faţa lui Axel Fågelsjö.

Anna, soţia lui Börje Svärd, murise la începutul săptămânii. Malin încercase să îl sune, fără succes. O lăsase baltă. Ştia însă că avea grijă de câinele lui Jerry Petersson, indiferent cum l-o fi botezat.

Bea din ceaiul pe care şi l-a pregătit în bucătărie.

Se uită pe fereastră. Mereu acelaşi întuneric.

Reportajul începe. Vocea unei femei. Imagini.

— Bărbatul care a recunoscut că a ucis două persoane şi a răpit o a treia în Linköping, în toamna aceasta, a fost omorât astăzi chiar în clădirea tribunalului din oraş. Autorul crimei nu este

altcineva decât victima răpirii, el însuşi tatăl uneia dintre celelalte două victime. Încă nu se ştie cum, bărbatul a introdus o puşcă cu aer comprimat pe care a asamblat-o chiar la tribunal...

Malin simte cum o părăsesc puterile.

Ceaiul i se varsă pe genunchi fără a-i simţi arsura, înşfăcată parcă de ecranul televizorului.

Prin imaginile din sala de audieri.

Prin tumultul de acolo.

Are senzaţia că aude focul de armă. Şi ţipetele.

Vede figura lui Axel Fågelsjö. Cicatricea strălucitoare a acestuia, din partea de sus a obrazului.

Capul lui ţinut la podea de doi poliţişti.

Pe chip i se citeşte în acelaşi timp hotărârea, însingurarea şi tristeţea. Energia disperării.

Fiindcă un chip este, nu o mască.

Vasăzică, ai făcut-o, îşi zice Malin. Şi îţi înţeleg foarte bine gestul.

Revede monstrul acela aşezat deasupra lui Tove, pe punctul de a o strangula.

Dacă un copil nu este apărat de părinţii lui, atunci de cine să fie?

E datoria mea să te apăr, Tove.

Şi-apoi, o fi şi pentru mine un loc pe pământul ăsta.

Simte că, de acum, lucrurile se pot rezolva cu adevărat.

TREI şi Gazeta Sporturilor

Vă oferă o nouă selecţie din SERIA NEAGRĂ:
7 romane poliţiste de top!

Camilla Läckberg, *Piază rea*

Mons Kallentoft, *Toamna*

Roslund & Hellström, *Răzbunarea lui Finnigan*

Yrsa Sigurdardóttir, *Zile întunecate*

Anne Holt, *Ura*

Liza Marklund, *Prime-Time*

Håkan Nesser, *Întoarcerea*